

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

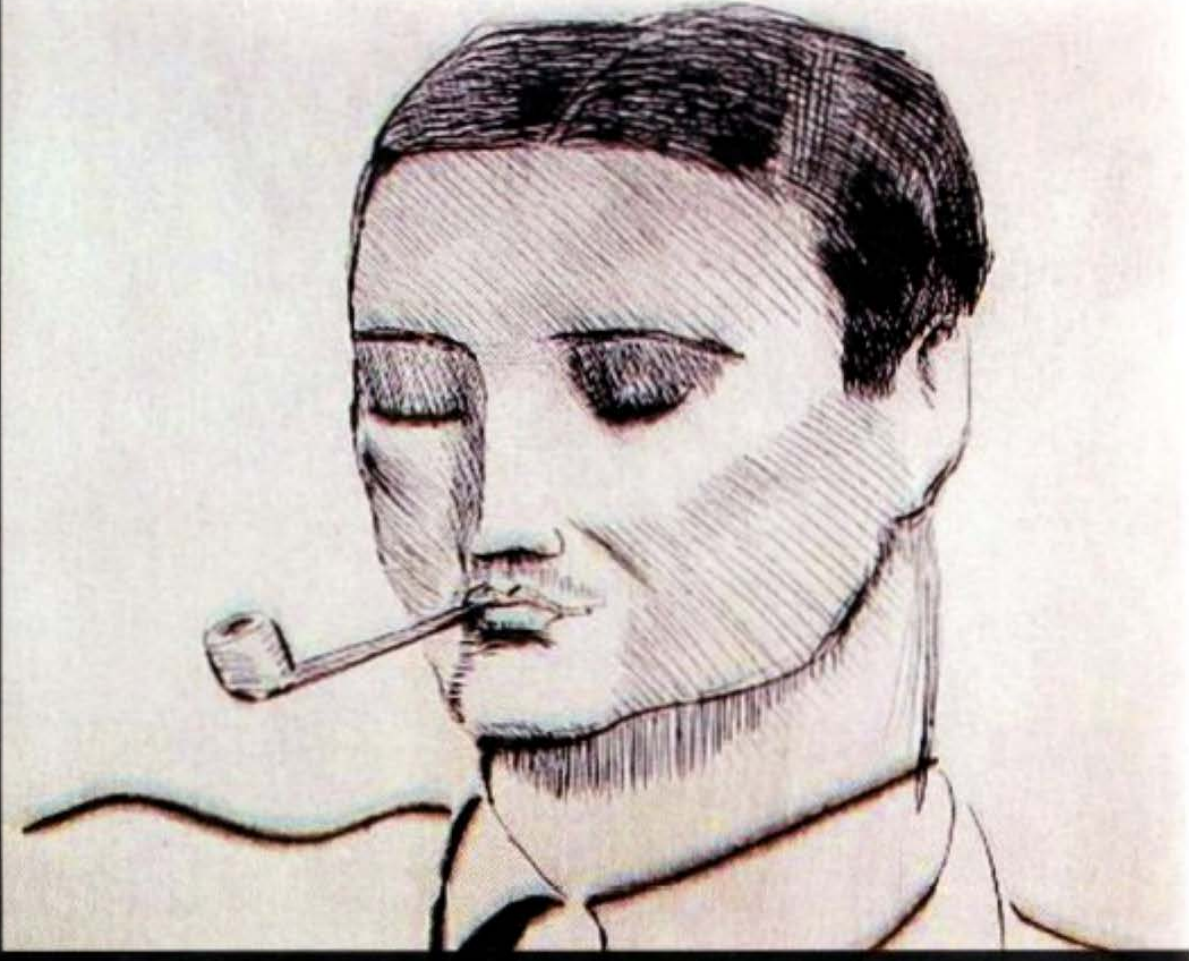
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

roman

Bir Cinayet Romanı

Pınar Kür

Bir cinayet olayı ne zaman başlar?

Öldürme düşüncesi aklınıza düştüğünde mi?

Öldürme düşüncesini hemen reddedeceğinize ya da kısa bir süre sonra unutacağınıza, yavaş yavaş geliştirmeye koyulduğunuzda mı?

Öldürme düşüncesi, öldürme kararına dönüştüğünde mi?

Öldürme kararı uygulandığında mı?

Hayır. O son oluyor. Karar uygulandığında, olay bitiyor.

Ama başlangıcı neresi?

Bilemiyorum.

Bu saydığım aşamaların hangisinden ne zaman geçtiği mi de bilemiyorum.

Öldürme düşüncesi kafamda ne zaman çıktı, ne zaman gelişti, ne zaman olgunlaştı, ne zaman patladı ... çıkaramıyorum. Bulup çıkarmam gerek oysa. Eğer yaptıklarımın bir anlamı varsa. Olacaksa. En baştan başlayıp her şeyi yeniden düşünmem, belki de yeniden, ama bu kez bilinçle, yaşamam gerek.

Olayın başını, en başını yakalayabilmek için ne kadar gerilere gitmek gerekir? Ta çocukluğuma kadar belki. Belki her zaman vardı öldürme düşüncesi. Belki herkeste, her zaman vardır da bilinç düzeyine yükselmesi için uygun-öldürülmeye uygun!- bir nesneyle karşılaşılması... mı söz konusudur? Ya da, hep var olan öldürme düşüncesi hep bir nesne peşindedir de, bir yerden sonra herhangi birini uygun sayabilir mi? Herkes, her yerde öldürecek birini mi aramaktadır? Ve de, birinin öldürmesi, ötekini öldürülmesi, kimin kimi daha önce bulduğuna mı bağlıdır? Ya da, kimin kimi daha önce öldürdüğüne? Düşünceyi uygulama alanına sokmakta kimin daha acele davrandığına?

O zaman, bir cinayet olayı, öldürenle öldürülen ilk karşılaştıklarında mı başlıyor? Ve kimin katil, kimin maktul olacağı son âna dek belli değil mi?

O zaman, öldürmekle kendi canını kurtarmış oluyor insan.

Canımı kurtardım mı?

Bir bakıma, evet. Öldürmesem yaşayamazdım. Ama yaşamayı sürdürüp sürdüremeyeceğim belli değil, dolayısıyla canımı kurtaramamış olabilirim.

Öldürme düşüncesinin, düşünmeye dönüşmeden de var olduğunu kabul etsek, yani, buna bir güdü desek?.. Herkesin doğasında var olan bir güdü... Aklımız, uygarlık

özentilerimiz, inceltmeye çalıştığımız duygularımız, hep bu öldürme güdüsünü maskeleyerek ve hatta ona kılıflar, bahaneler uydurmak için gelişmişse? O zaman, aslolan, öldürmeyi düşünmek, düşünceyi karara dönüştürmek değil de, başlı başına öldürmek mi? Yalın, kesin, çıplak...

İnsan yalnızca ölmek için değil, ölmeden önce mümkün olduğunca öldürmek için doğuyorsa eğer; doğarken çektiğimiz (ve hemen unuttuğumuz), çektirdiğimiz (ve hiç bilincine varmadığımız) acılar, ölmek kadar öldürmeyi de zorunlu kılıyorsa..... ben suçsuzum demektir.

Doğanın gereklerini yerine getirmişim yalnızca.

Ama, gerçekten doğal bir şey miydi yaptığım? Öyle olsaydı neden herhangi birini öldürmeyeydim? Belirli birini ya da birilerini öldürmeyi tasarlamak... Kurbanı seçmek... Doğal değil ki bu. Psikolojik, ve hatta, toplumsal bir davranış. Sonradan öğrenilmiş bir şey. Ya da, işte, doğal güdülerin toplum yaşamına uygulanışı... Yani, cinayet!

Demek ki, en doğal güdülerin sonucu olsa da, cinayet toplumsal bir olay. İçgüdü düşünceye dönüştüğünde mi başlıyor bu olay, yoksa düşüncenin yerini içgüdüye bıraktığı anda mı?

Hayır, hayır, hayır. Yapay bir soru bu. Beni aldatmak, yanlış bir yola saptırmak, en azından şaşırtmak için sorulmuş... Çünkü, aslına bakarsanız, kökeni ne kadar doğal, uygulanması ve sonuçları ne kadar toplumsal olursa olsun, temelde keyfi bir şey değil mi öldürmek? Belki de yapabileceğimiz tek keyfi ve en önemli şey...

Doğmak, başkalarının yanlışlarının ya da yanlış kararlarının sonucu zorunlu oluyor. Son anda ne kadar dirensek de, bir forseps ya da vakumun esiri eseri (?) olarak geliyoruz dünyaya. Ölmek başlı başına bir başarı ama, orada da başkalarının kararı ya da karamsarlığıdır. Ölmekle öldür-

menin aynı anlama geldiği noktaya vardığımızda ise, yok olmayı göze almak gerekiyor ki... bu en zoru.

Ölmeden öldürmek, yaratmaya benziyor bir yerde. Biraz daha kolay belki. Sevmeye de benziyor. Biraz daha zor belki.

Geriye, çok gerilere, öldürmeyi aklımdan bile geçirmedigimi sandığım, onun varlığından bile habersiz olduğum sakin ama sıkıntılı, beklentili ve sabırsız günlere dönebilsem...

Ve sorsam kendime: Öldürmesem de olur muydu?

Bir vakitler, tembelliğin erdemlerini sıralarken, kişinin yaradılıştan tembel olamayacağını, ya da, yaradılıştan tembel olmanın erdem sayılamayacağını savunurdum. Eski karnıma karşı yapardım bu savunmayı. Bana sık sık sorduğu sorulardan biri (sözcüklerde pek çeşitlemeye gerek görmeden yinelediği bu soru zamanla o kadar sıklaştı ki, yanıtlarımda yeterince esprili olamama tehlikesine bile düştüm) tembelliğimin kaynaklarına inmek amacını taşıyordu: Yaradılış olarak mı tembelmişim, yoksa yetiştiriliş tarzım ve ailemin sağladığı olanaklar mı beni tembelliğe sürüklemiş? Bu tekdüze soru karşısında yaptığım, her seferinde yeni anekdotlarla süslemeye çalıştığım ama her seferinde *anlamca* aynı olan savunmalar onu hiçbir zaman kesinlikle tatmin etmedi.

Tembelliğimin kaynakları fazla bir araştırma, irdeleme gerektirmiyor oysa. Korkunç çalışkan bir baba ile aşırı fedâkar bir annenin oğluyum. Yani, kalımsal, ya da, daha bilimsel(!) bir deyişle *genetik* bir tembellik söz konusu değil. Ailemin parasal olanakları sayesinde çocukluğum, gençliğim, epeyce uzayan öğrenciliğim, sonra da meslek yaşamım boyunca; kısacası, kendimi bildim bileli, canımın istemediği hiçbir şeyi yapmak zorunda kalmadığım ise, doğru. Ancak, nice refah içinde büyümüş insan tanırım ki (örneğin, kardeşlerim) benim kadar kusursuz bir tembel olmayı değil başarmak, denememişlerdir bile. Anlaşıyor ki, yetişme koşullarının ötesinde bir *yetenekten* söz etmek gerekiyor; bu ise, ille aileden gelme değil. Allah vergisi bir yeteneğin, hatta dehanın bile, gelişmesi, hepimizin bildiği gibi, kişisel çaba ister. Bense, her türlü istemsiz kişisel çabadan kaçınmayı ilke edinmiş biri olarak, tembelliğimin doludizgin doruklara tırmanmasına fırsat tanıdığım için, bu alanda virtüözler katına yükselebildim.

Ya da, yakın zamana kadar, buna inanıyordum.

Son zamanlarda, tembellik teorimin sarsılmaz sandığım temel direklerinden birini, küçük fakat ısrarlı ve sinsi bir kurt kemirmeye koyuldu.

Tembelliğin en belli başlı erdemleri arasında, bu yeteneğin (sonuna dek geliştirildiği, yani, kusursuzlaştırıldığı takdirde) insanı yalnızca çalışmaktan, yorgunluktan, tedirginlikten, gereksiz heyecanlardan değil, can sıkıntısından da koruduğunu belirtirdim her zaman. Çalışkan ya da çalışkan insanlar, can sıkıntısına kurban olmaya elverişli, hatta mahkûmdurlar. Ya boş vakitlerinde ne yapacaklarını bilemedikleri için bunalırlar, ya da çalışırken, aslında hoşlanmadıkları birtakım işler yapmak zorunda kaldıklarından... Ya da, benim bilemeyeceğim bir sürü başka sebep-

ten... Oysa tembellik, tanımı icabı, can sıkıntısına açık kapı bırakmaz. Yalnızca canının istediğini yapan, canının istemediği herhangi bir şeyi yapmamakta sakınca görmeyen kişi için 'boş vakit' diye bir kavram yoktur ki... Boş oturmak, zaten yaşamın idealidir onun için; tembelliğinin, anarhmini hatırlatan ılık ve korunaklı sularına sığındığı en güzel anlardır. Ve bu anlarda elbette canı sıkılmaz..... derdim eski karıma.

Şimdiyse tuhaf bir durumla karşı karşıyayım. Bu durum, yapmak istemediğim şeyleri yapmaya zorlamadı beni henüz, ama yapmak isteyebileceğim başka şeyler var mı yok mu sorusunu uyandırıyor kafamda kimi kez. Bu iş, şimdilik huzurumu bozmadı ama, ilerisi için endişelendirici olabilir gibime geliyor. Anlayacağınız, can sıkıntısı baş gösterdi. Ömür boyu canımın istemediği hiçbir şey yapmamış, dolayısıyla can sıkıntısı nedir bilmemiş olan ben, arada bir can sıkıntısından patlıyorum, çünkü canım hiçbir şey istemiyor. Bomboş oturmak doyurucu olamıyor bazen.

Can sıkıntısı öylesine *yeni* bir şey ki benim için, benden başka herhalde herkesin çok yakından tanıdığı bu duyuyu tüm şaşırtıcılığı ile tanımlamak, daha da ötesi, *açıklaştırmak* gereğini duyuyorum kimi kez.

Daha asistanken sevip evlendiğim ve on yıllık beraberliğimiz sırasında hemen hemen hiç aldatmadığım (yani, o kadar az ve sarhoşluğa bağlanabilecek olaylar ki, saymaya bile değmez) karım, benden ve kendisinden çok daha genç bir Fransız uğruna yuvamızı ve yurdumuzu terk edeli nerdeyse on yıl oluyor. Giderken tek yavrumuzu da götürmek inceliğini gösterdi ve beni, para yollamak dışında, her türlü aile sorumluluğundan kurtarmış oldu. Oğlan on yaşına varalı, yazları bir aylığına İstanbul'a gönderiyor

gerçi, ama o bir ay boyunca baba-oğul karşılıklı sorumluluklarımızı satranç oynamakla sınırlamayı akıl ettik. Böylece, anlaşmak için uzun uzadıya konuşmak zorunda kalmadan keyifli saatler geçirebiliyoruz.

Boğazın en güzel manzaralarından birine hâkim olan 300 metre karelik katta tek başıma oturmak (Fransa'da *Jean*'laşan Can, yazları geldiğinde karşıya, Kandilli'deki yalıya geçiyoruz, çocuk denize girebilsin diye) hiç zor gelmiyor bana. Zaten, yılda iki kez verdiğim partiler dışında evin yalnızca iki odasını kullanıyorum: çalışma odam ve yattığım oda. Baba yadigân Hamdi Efendi'nin oğlu Ertuğrul ile karısı Nurgül'ün öteki odaları da her gün temizleyip pınl pınl tuttuklarından hiç kuşku yok. Hamdi Efendi ile karısına her bir şeyi annem öğretmişti ne de olsa, onlar da Ertuğrul'u yetiştirdiler. Ebediyete intikal etmeden önce Ertuğrul'u münasip bir kızla başgöz eden ise, gene annemdir. Dolayısıyla, benim ev işlerine annem kadar aldırmadığımı bu genç çift anlayıncaya dek, ev her gün temizlenecek, biliyorum; her ihtiyacım da ânında karşılanacak. Yetmez mi?

Arada bir baş gösteren sıkıntının nedeni, ne bu herkesi imrendirecek ve benim vazgeçmeyi aklımdan geçirmedigimi rahat, ne de yalnız yaşamam. İşim var, öğrencilerim var, tanıdıklarım var, onlar olmadığı zaman kitaplarım, plaklarım, problemlerim var. Hayır, can sıkıntısı bunlardan bağımsız bir şey. Can sıkıntısı bunların yanı sıra, bunlardan etkilenmeden oluşuyor. Gerilerde bir yerde her zaman var mıydı acaba? Karımla birlikteyken yaptığım birtakım huysuzluklar gizli can sıkıntısı sonucu muydu? Sanmıyorum. Huysuzlukla filan giderilebilecek bir şey değil can sıkıntısı illeti. Ya da, çok büyük huysuzluklar yapmak gerekir ki, ben öylesini hiç yapmadım. Yani, kanımın Fran-

sız'ın peşine takılıp gitmesini gerektirecek ölçüde bir huy-suzluk yapmadım demek istiyorum. Kaçmasını mazur gösterecek başka sebepler vardı. En başta tembelliğim tabii. Uzun uzadıya açıkladı bunu gitmeden önce ve gitükten sonra bir yıl boyunca yazdığı mektuplarda. Yaşamımızın, özellikle cinsel yaşamımızın, hareketsizliğinin onu nasıl bir bunalıma sürüklediğini geç de olsa öğrenmiş oldum böylece. Erken öğrenseydim bir işe yarar mıydı, bilemiyorum. Tembellik bir bütündür, cinsel konuları da kapsar elbet.

Gene de, karım varken, cinselliğe şimdi olduğumdan daha yatkındım, çünkü onu seviyor ve ara sıra istiyordum. O gideli, hemen hemen hiç kimseyi istemiyor canım -ya da sonuca varmak için çaba göstermeyi göze almama yetecek kadar istemiyor. On yıldır bir tek gönül macerası yaşamadığıma belki yalnızca beni yakından tanıyanlar (varsa eğer) inanabilir. Gittiğinde kırkıma varmamıştım daha; şimdi kırk sekiz yaşındayım. Yaşıtlarım, zengin cinsel yaşamlarından söz ediyorlar. Yeni yeni aşk öyküleri üretiyorlar. Yuvalarını yıkıp gencecik öğrencileriyle ikinci evlilikler yapıyorlar. Ben, parasal olanaklarımdan dolayı, bu gibi maceralarda herkesten daha başarılı olabilirim istesem... ya da kendi ayağıyla gelen olsa. Ne yazık ki, evli olduğum yıllarda bana tutkunmuş gibi davranan, kimi kez baygın bakışlarıyla yüreğimi hoplatan, ama karıma bağlılığını (tembelliğim) yüzünden peşlerine düşmeye ürküttüğüm kız öğrencilerin yerinde yeller esiyor artık. Şimdilerde öğrencilerimin gözlerinde hayranlık okuyamıyorum. Yalnızca saygı gösteriyorlar -o da her zaman değil!

Çok mu şişmanladım?

Çok zengin olduğumu mu bilmiyorlar?

Çok zengin olduğumu bilenler çok. Kimi iş arkadaşlarının eşleri bana aşırı yakınlık gösteriyorlar kimi zaman. (On yılda yatağımı paylaşan on kadının dokuzu bunlardandır, ama hiçbirisiyle ikinci kez yatağa girmemiştir.) Bir de, hiç evlenmemiş ya da geç yaşta eşinden boşanmış eski okul arkadaşlarım var ki (nedense hepsi benden daha çok çökmüş)... Onların anlamlı bakışlarını -ya da, içkinin su gibi aktığı partilerden birinin son yarım saati yaşanıyor- sa eğer- anlamlı el kol yakınlaşmalarını anlamamak için gösterdiğim çabadan yorgun düşünüyorum kimi kez. Ben ki tembel bir adamım, böylesi bir yorgunluğu seve seve göze alıyorum, başka yorgunlukların tuzağına düşüp ömür boyu yorulmayı göze alamadığım için.

Çok zengin olmak, içimde utanç ya da tedirginlik uyandırmıyor. Gençliğimde az buçuk sosyalisttim, babamın varlıklı olduğunu çevreme belli etmek istemezdim pek. Ama artık olayın saklanacak bir tarafı kalmadı. Üstelik, temelinde herhangi bir sömürü, hırsızlık, dalavere yatmayan; alınteriyle kazanılmış paradır söz konusu olan. Alınteri elbette bana değil, babama ait. Bugün bir bölümüne benim sahip olduğum malı mülkü biriktirmek için gece gündüz çalıştı babam.

Şimdi oturduğumdan çok daha mütevazı, ama çok sevimli ve rahat bir evde doğup büyüdüm. Epeyce eski, üç katlı, ahşap bir ev. Kardeşlerimle ben koşuştukça zangırdayan merdivenleri, yer döşemelerini, pencere camlarını, bana uçsuz bucaksızmış gibi görünen bahçedeki (bağ derdik) üzüm fidelerini, tepelerine tırmanmayı çok sevdiğim incir ağaçlarını, Rum bahçıvanımızın ortanca kızı Eleni'yi; babamın kimi geceler sabaha dek çalıştığını; annemin, babama, bize, hemen hemen hiç eksik olmayan çeşitli akrabalara ya da 'memleketlilerimiz'e hizmet etmekten hiç şı-

kâyet etmediğini dün gibi hatırlarım. Babam o kadar çok çalışırdı ki, onca insanın gereksinmelerini karşılamak, kazancının tümünü alıp götürmüyordu. Ayrıca, üzüm fidelerinin, incir ağaçlarının ürünleri dalında satılırdı, bizler ve bahçıvanın ailesi canımızın çektiği kadarını topladıktan sonra. İncir ağaçlarına tırmanma keyfimin sona ermesi, yerini gövdesel tembelliğe bırakması, Eleni ve ailesinin Yunanistan'a göçmek üzere bizden ayrıldığı yıla rastlar. Aynı yıl, ortaokula yatılı verdiler beni.

Kısacası, babamın iyice yüklü bir paraya kavuşması için, annemin ailesinden kalan evi ve bağı satmasına gerek yoktu. Nitekim, Emirgân'daki inşaat, bağın ilerde Vatan Caddesi'ne dönüştürülmek üzere istimlak edilmesinden önce başlamıştı sanıyorum.

İnşaatın boyutlarını, o günlerdeki standartlara göre bile çok geniş tutmuş babam. Ahşap evin üç katını, bahçe-
sindeki müstemilatı tek tek katlara sığdırtmaya çalışmış besbelli. Zamanla ailenin küçüleceğini, dağılacağını, yalnızca akraba ve memleketlilerin değil, kardeşlerimin de günlük hayattan yok olacaklarını, otuz yıl sonra benim burada tek başıma oturmak durumunda kalacağımı nerden bilsin? Eski alışkanlıkları aratmayacak bir mekân sağlamaya çalışmış o zamanki ailesine. Altımızdaki üç katı, o yıllar için bile aşırı sayılan meblağlara kiraya verdikten sonra, bu gelirine kendi bitmez tükenmez çalışmasıyla eklediği kazançla, Kandilli'deki yalının yanı sıra bir sürü başka gayrimenkul satın almış... (Babam ölünceye dek öteki mülklerinden haberim yoktu, çünkü paranın kaynağı da, nerelere harcıdığı ya da yatırıldığı da hiç ilgilendirmemişti beni.)

Sonuç olarak, anne-babamın aynı araba kazasında ölmeleri (o sıralar ben Amerika'dan döneli üç, evleneli bir yıl olmuştu ve karım annemle geçinemediği için küçük,

kasvetli bir kira dairesinde oturuyorduk) kardeşlerimin yurtdışında yaşamayı seçmiş olmaları ve de, herhalde, avukatımın uyanıklığı sayesinde, mal paylaşımında, bu dev apartmanın tüm geliri ile Kandilli'deki restore edilmiş yalı bana kaldı. Öteki mal mülkün nerelerde ve ne kadar olduğunu halen bilmiyorum. Ama kardeşlerim de şikâyetçi olmadıklarına göre...

1960'larda beşer, 70'lerde onar bin lira aylık kira getiren alt katların bugünkü rayici birer buçuk milyon. Dolayısıyla, matematik profesörü olarak aldığım 280 bin lira maaşın yanı sıra, ayda dört buçuk milyonluk bir gelirim var. (Kandilli'deki yalıyı kiraya vermiyorum.) Bu paranın pek azını harcayabiliyorum. İstemediğimden değil, beceremediğimden. Yemeklerin en iyisini (hem de bolca) yiyorum. İçkilerin en iyisini içiyorum. Şaraplarım Fransa'dan (genellikle kaçak yollarla olsa bile) gelir. Chivas Regal bulamadığımda, bilemediniz Dimple, bilemediniz on iki yıllık Ballantine'dan aşağı viski koymadığım gibi ağzıma, konuklarıma da bunlardan ikram ederim. Fazla sevmediğim kişilere sunmak üzere bann bir köşesinde Johnny Walker Red Label bulunduranlardan değilim. Yanımda çalışanlara (Ertuğrul, Nurgül, aşçı Hafızanım, bir de şoförüm Hasan) istemediklerinden çok aylık veririm, tatillerde canım istediğinde dünyanın çeşitli yörelerine uçarım, eski karıma, oğlumuzun bakımı için korkunç bir meblağ gönderirim, gene de banka hesabımdaki para azalmaz, her ay artar.

Bütün bunları neden anlatıyorum? Hiçbiri *yeni* değil, hepsi yıllardır süregelen şeyler. Yeni olan can sıkıntısı (ki, onu anlatmayı beceremedim) ve bu yüzden başıma açtığım iş... Ama istemeyerek değil. İstemediğim hiçbir şeyi yapmadım - *henüz!*

Başıma açtığım iş (yani, bir cinayet romanına katılmayı kabul etmek) beni can sıkıntısına karşı koruyacak sanıyorum. Romana katılmanın önkoşulu olarak yazarın benden istediği yaşam özetini şu noktaya dek hiç sıkılmadan yazabildiğime göre, ilerisi için bayağı umutlanabilirim gibime geliyor.

Bir romana katılmak ile can sıkıntısı arasında bağ kurmak biraz zor elbette. Ne yani, her canı sıkılan bir romana dalecek olsa?.. Dalmak, dedimse, 'okumaya dalmak' anlamında değil, içine girmek anlamında. Okurların çoğu, can sıkıntısını gidermek amacıyla kitaplara başvuruyor olabilirler. Belki yazarlar da aynı umutla sarılıyorlardır kâğıda kaleme. Ama roman kişileri?.. Evet, bağlantıyı kurmak bayağı zor. Ama imkânsız değil. Örnekse, ben! Üstelik, herhangi bir romana değil de, bir cinayet romanına girmem hiç de rastlantı sonucu olarak değerlendirilmemeli.

Matematikçiyim. Bir matematikçinin sıkılması, bir tembelin sıkılması kadar zordur, bana sorarsanız. Bir kere matematik, ille deha gerektirmiyorsa bile yetenek gerektirir. Ve de bir adam bu işi zevk için yapmıyorsa, gidip mezar kazsın daha iyi. Ayrıca, nasıl sıkılsın adam? Çözülebiyecek denklemlerin, problemlerin sonu yok ki... Hiçbir şey bulamadıysanız, dokuz basamaklı asal sayıları hesaplamakla uğraşabilirsiniz, koltuğunuza yaslanıp ayaklarınızı rahatça uzatarak. Dokuz basamaklılar bittiğinde ise bunun on basamaklısı var, on bir basamaklısı var, vs. Ömür biter, matematik bitmeyebilir. Kompüterler iyice geliştiğinden beri işin keyfi biraz azaldı tabii... Ne demişler, barut icat oldu... filan gibi bir şey işte. Örneğin, yedi-sekiz yıl önce beş renk problemini elle çözdüğümde sevincimden günlerce başka bir şey düşünemez olmuştum. Aynı problem 1979'da kompüterle çözüldüğünde ise yüreğimde en

ufak bir kırıntı belirmedi. Kısaca gülüp geçtim. Çünkü yapılan (yaptığım) herhangi bir şeyin önemi değil, keyfi eğlendiriyor beni. Kompüterli çözüm kimi, nasıl eğlendirebilir?

İşte böyle, bir yerden sonra sırf rakamlarla, formüllerle, hesaplarla oynamak tekdüzeleşebiliyor...muş. O zaman ise, başka problemler bulunabilir. Örneğin, cinayet.....ler.

İtiraf edeyim, can sıkıntısı çok şaşırtıcı ve olağandışı ve ne olduğu başlangıçta belirsiz bir kırıntı olarak yüreğimle midemin arasındaki (oldukça geniş) alanda dolanmaya başlamadan önce, öyle cinayet filan gibi meraklanmıyordum. Hatta, şimdi geriye baktığımda, ilk cinayetimi can sıkıntısının ilk belirtisi ve tembellik kalesinin kalın duvarlarında açılan ilk gçdik olarak tanımlayabilirim.

Diaphantus denklemleriyle uğraşmanın bile beni oyalamaya yetmediği bir gün, şaşkınlık bu ya, bir *Hürriyet* gazetesini karıştıracak oldum. (Her gün bütün gazeteler gelir eve, ama ben okumaya üşendiğim için, Nurgül kendisine gerekli kuponları kestikten sonra atılırlar sanıyorum.) Uzatmayalım, *Hürriyet*'e göz attığım gün, alt manşetlerden birinde, haftalardır çözülemeyen bir cinayet söz konusuydu. Gene şaşkınlıktan olacak, olay ilgimi çekti. Öteki gazeteler bu konuda ne yazıyorlar, bir bakayım istedim. Kimisinde hiç söz edilmiyordu esrarengiz cinayetten, kimisi ise kısaca, bir sütunda geçiştirmişti. Anlaşılan yalnızca *Hürriyet* gidiyordu üstüne. Can sıkıntısının tembelliği yendiği ilk noktaya varmış olacağım ki, üşenmeden Ertuğrul'u çağırıp geçtiğimiz haftanın tüm gazetelerini getirttim. Olay çok basitti aslında, çözülemeyecek hiçbir yanı yoktu. Katilin kimliği gayet açıktı ama, kimse anlamamıştı nedense. Benimse, anladıklarımı açıklamam için hiçbir neden yoktu elbette. Fermat'ın son teoremini ispatla-

dığını bile açıklamamış bir adam olarak buna niyetim de yoktu zaten. Er geç biri bulacaktı katili. Türk adaleti hiçbir zaman yanılmaz. Ben de herkes kadar iyi biliyorum bunu.

Gene de, olayın çözümlenip çözümlenmediğini merak ettiğim için birkaç gün boyunca *Hürriyet*'i takip ettim. Sonunda cinayetin faili olarak on altı yaşında bir minibüs muavininin tutuklandığını okudum. Durup dururken bir vicdan muhasebesi sorunu çıktı ortaya. Durup dururken gazete okumak gibi bir saçmalık yapmanın sonucu mu desem, annemin çocukluğum boyunca bana aşılacağı katı ahlâk kurallarının baskısı mı desem, tembelliği aşan (ya da aşması gereken) bir duruma düşürmüştü beni. Bu masum çocuğu kurtarmak görevim miydi, değil miydi? İşin gerçeğine sırf gazetede yazılanları okuyarak varmıştım; özel, gizli bir bilgi sahibi değildim. Emniyettekiler her şeyi benden çok daha iyi bildiklerine göre, bu zavallı gencin suçsuzluğunu anlamakta gecikmeyeceklerdi kuşkusuz. Ya da, günü geldiğinde, mahkeme onu serbest bırakacaktı. Ama bu arada bu suçsuz delikanlı kimbilir neler çekecek, ne türlü işkencelerden geçecekti... Ve de hatta, halen geçiyordu.

İşte tembelliği aşan buydu.

Emniyet Genel Müdürü'nü telefonla ararken, adını bile bilmediğim bu zatın benimle görüşmeyi kabul edeceğinden, hadi görüştü diyelim, dediklerimi ciddiye alacağından ciddi biçimde kuşkuluydum. Gene de, ben insanlık görevimi yerine getireyim de, gerisi onlara kalmış, diye düşünüyordum. Bu arada, polisin işine karışmakla başımın derde gireceğini de tahmin edebiliyordum; bir üniversite profesörünün polisle başını derde sokmaktan özellikle kaçınması gerektiğini de... Minibüs muavini yerine beni içeri atıp cinayete suçlayabilecekleri olasılığı ise, belki ilerde

anlatıldığında komik, yaşandığı gerçek anlarda çok acı bir mizah şaheseri olarak gözümde büyümüyor değildi.

Oysa, şanslı adamım ben. (Bunca sayfa boyunca tembelliğimi ballandıra hallandıra anlatım da, zenginliğimle bile bir ölçüde övündüm de, şanslılığımı biraz es geçtim galiba.) Emniyet Müdürü, babamın Hukuk Fakültesi'nden yakın arkadaşı ve bizim bağ sahibi olduğumuz günlerde eve sık sık gelip giden 'amca'larımdan biri çıktı. Ben onu hatırlamıyordum ama o beni çok iyi hatırlıyordu: Önce ağabeyimle karıştırdı, daha küçük olduğumu söylediğimde ise, Amerika'ya yerleşmiş olduğumu (kardeşim) sandığını söyledi. Emirgân'a göçmemizden sonra eve gelip gitmemişti ama, babamla sık sık görüşmeyi sürdürmüştü (anneme bir *mob*'luk suçlaması mı var burada?) dediğince göre. Uzatmayalım, Salim Amca dediklerimi ciddiye aldı, masum minibüs muavini serbest bırakılıp kötü gecekondu ağası tutuklandı ve benim başıma Haydar Bilir adlı 'çok değerli bir müfettiş arkadaşımız' dert oldu.

Dert oldu, dedimse, abartıyorum tabii. *Hürriyet* gazetesini okumak gözüpekliğini gösterdiğim o günden bu yana geçen zaman içinde, olsa olsa beş defa kapımı çalmıştır Haydar Bilir (çözümlemesi zor cinayetler ülkemizde çok zor gerçekleşiyor Allahtan) ve hiçbir zaman canımı sıkmamıştır. Kendisine gösterdiğim yakınlığı ve yardımseverliği, her gelişinde bir kilo baklava getirmekle fazlasıyla da öder üstelik. Çözümlemesine yol gösterdiğim beş cinayetten dolayı adının şubede 'Columbo Haydar'a çıktığını ise, utançtan mı, övünçten mi, yüzü pembeleşerek itiraf etti bana bir keresinde.

İyi bir adam Haydar, ondan bir bakıma hoşlandığımı bile söyleyebilirim. Yılbaşlarında, karısına ve iki kızına hediyeler gönderiyorum Hasan'la.

Bütün bu anlattıklarım, bunları neden anlattığımı açıklığa kavuşturumuyor korkarım.

Dedim ya, özgeçmişim özellikle istendi benden. Neden istendi? Bir cinayet romanının içine düştüğüm için. Bir cinayet romanının içine neden düştüm? Yukarda anlattığım sebeplerden... ve de, daha doğrusu, yukarda anlattığım matematik ve hocalık dışı hobim eski bir romancı arkadaşımın kulağına nasıldır bilinmez gittiği için.

Arkadaşım eski bir romancı değil. On yıllık ve halen pek revaçta olan bir romancı. 'Eski' sıfatı arkadaşlığımızı niteliyor ve de belki pek doğru nitelemiyor. Yani, yirmi yıldan fazladır tanışıyoruz ama görüşmeyeli çok oluyor. Ayrıca, aramızdakine *arkadaşlık* demek ne ölçüde doğru, pek bilemiyorum.

Anlayacağınız, bir vakitler ona âşıktım (kendisi, yazılarında her zaman itiraf etmeye yanaşmasa bile, kadındır) ya da tam âşık olmak üzereydim. O, ilerde önemli bir yazar olacağını hiç hissettirmeyen bir hoppalıkla (ve tembelliğimi hiç hesaba katmayarak) yakışıklı, sporcu gençlerle beni kiskandırmaya kalktı. Ya da, belki beni kiskandırmayı aklından geçirmiyordu da, yakışıklı, sporcu gençleri tercih ediyordu. Bense, bana güçlük çıkarmayan kızları tercih ediyordum. Neyse, bir tarihte herkes tercihini yaptı. O, üç kez evlenip boşandı (basından izleyebildiğim kadarıyla hep yakışıklı ve serseri adamlarla) ve yazar olarak üne kavuştu. Bense, beni uğraştırmayan (-mayacağını sandığım) bir kadınla evlenip yıllar süren uğraşmama sonucu terk edildim ve şişmanladım.

Eski aşkım, ünlü yazar yıllar sonra beni aradığında gene de tedirgin oldum, hatta kuşkulandım. Kim bilir ne kadar yaşlanmış, yaygın ününe karşın kocasız kalmış, eski defterleri karıştırırken beni bulmuştu. Gerçi benden epey-

ce küçüktü ama, kırkına varmış olmalıydı. Kırkına varmış yalnız kadınlar, otuzunu aşmış evli kadınlardan daha çok korkunçturlar, nereden bakarsanız bakın. (Çok anti-feminist bir cümle oldu bu galiba. Ne yapayım ki, benim için son derece gerçek... Aslında, bütün kadınları az çok korkutucu bulurum.) Bir de, üne kavuşmuş kadın-erkek pek çok kişide bir tür garip saldırganlık gözlemlemiştir öteden beri. Kavuşulan ünü haklı kılma (ya da gösterme) çabası mı, haklılığı karşısındakine ille de onaylatmak zorunluluğu gibi bir şey mi, tam kestiremiyorum. Ancak, saldırganlıktan pek ayırt edilemeyen bu savunmamsı davranış, karşılaştığım her ünlüde var. Ve eski dostlara yöneldiğinde gerçekten ürkütüyor. Onları eskiden tanımaktan başka neyle suçlandığını anlayamıyor insan. Eski tanışlık, kimi kez bir tür sorumluluğa dönüşüyor... Kimi kez de asla ödenemeyecek bir borca...

Ünlü yazar arkadaşımın, bir roman konusunda benden teknik bilgiler almak için aradığını öğrenmek içimi hiç de rahatlatmadı desem, hiç de yalan olmaz. Beni tuzağa düşürmek amacıyla aradığını söyleyecek değildi ya... Ayrıca, isteği gerçek idiyse, işim daha da zorlaşacaktı, çünkü matematikten anlamayan birine o konuda teknik bilgiler (her neyse bunlar) vermek, olanaksızlıkların en olasıdır. Bir de, sahip olduğum *edebi* bilgiler yazar arkadaşımı memnun etmeyebilir, dolayısıyla yukarda sözünü ettiğim saldırganlık daha da beter devreye girebilirdi. Yani, onun bütün yazdıklarını okumamıştım, bu da eski bir dost için bağışlanmaz bir suç oluşturabilirdi.

İlk üç romanını sıkılmadan okumuştum. Ancak, bir romanı *benim* sıkılmadan okumam, o romanın edebi değeri konusunda en ufak bir ipucu değildir. Bernard Shaw, Oscar Wilde ve Agatha Christie'yi aynı sıkılmazlıkla ve kor-

kanım birbirlerinden pek ayırt etmeden okumuştum. Öte yandan, en beceriksiz cinayetleri pek uzun sürede ve bir sürü laf kalabalığına boğarak çözen Shakespeare'i olsun, Dostoyevski'yi olsun sıkılarak okuduğumu hemen itiraf edeyim. Bu, klasiklerin ortak bahtsızlığı galiba: yani, genellikle *ev ödevi* olarak okunmaları. İyi eğitim kurbanları, dünya edebiyatının önemli yapıtlarını, bunları doğru dürüst anlayamayacakları on beş-yirmi yaşlar arasında okuyorlar ve belki de hemen oracıkta edebiyata karşı bağışıklık kazanıyorlar.

Neyse, lafı uzatıyorum galiba. Esas olaya dönmekte yarar var.

Bugün, yazar arkadaşımı gördüğümde içime su serpil-di. Efskisi kadar güzel değildi elbette, ama hoş, havalı ve kendinden emin görünüyordu. Şıklığı da göz önüne alınacak olursa, ne parama ne de şişmanlığıma tamah edecek hali vardı. Hele, matematik konusunda değil de, cinayet konusunda teknik bilgilere ihtiyaç duyduğunu açıkladığında iyice rahatladım. Şimdilik benden istediğı tek şey, kendimi ve bu işe nasıl bulaştığımı anlatan uzunca bir yazı yazmam. Kişiliğim, geçmişim hakkındaki anlatımlarımın ne kadar derine ineceğı; ne kadar ayrıntıya yer vereceğim, bana kalmış bir şeymiş. Önemli olan kendi stilimi korumamış. O, yazdıklarını belki olduğu gibi kullanacak, belki çeşitli bölümlere dağıtacak, belki ufak tefek düzeltmeler yapacakmış. Bu da *onun* bileceğı işmiş artık, ben karışamayacakmışım.

İlerde bir cinayet işlenecek, bense bu cinayeti kendime özgü yöntemlerle çözeceğim.

Dediğine göre, çok değişik bir kitap olacak bu. Bildiğimiz cinayet romanlarına hiç benzemeyecek. Nasıl ki, aşkı çözümleyen ama klasik aşk romanlarına hiç benzeme-

yen bir roman yazmış (söz konusu eseri okumadığımı itiraf ettim, hiç bozulmadı, zaten okuyanların çoğunun da kitabı doğru dürüst anlamadıklarını belirtti), şimdi de aynı şeyi, *cinayet* konusunda yapmaya kararlıyım. Bu kez, cinayet olayı-*cinayet romanı* mekanizmasını irdelleyecek, bir yerde anatomisini gözler önüne serecekmiş. *Bir Cinayet'in Anatomisi* adlı bir roman (yoksa film miydi?) olduğunu hatırlattım kendisine. Onun yapacağıyla hiç ilgisi yokmuş. Bir kere, romanın pek çok bölümü katilin ağzından yazılacakmış. Agatha Christie'nin tam da bu yöntemle kaleme aldığı *Roger Ackroyd Cinayeti*'nden söz edeyim mi, etmeyeyim mi, kararsız kaldım bir an. Ama yazar arkadaşım aklıma geleni hemen anladı. Oradaki gibi olmayacakmış. Agatha Christie, katilin kimliğini sonuna kadar saklamış. Kendisi ise baştan açıklayacakmış. Katilin baştan beri bilindiği bir romanı okurun neden sonuna dek okuyacağını sorduğumda ise, bunu, kitabı okuduğumda anlayacağımı söyledi. Cümlesini, içini çekerek, 'inşallah' sözcüğüyle bitirişinde, burun kıvrır bir hali vardı galiba. Yoksa bana mı öyle geldi? Kitabın bazı bölümleri de *mak-tul* tarafından yazılacakmış. Ama ben, öteki iki kişinin anlatılarını okumayacak, bilmeyecekmişim kendi bölümlerimi yazarken.

Hoş doğrusu! Katilin kimliğini okur bilecek, ben bulacağım! Evet, epeyce farklı bir hikâye olacağı benzer...

Yazar arkadaşım, yanımdan ayrılmadan önce romanın olası adını da açıkladı: *Ölümün Vazgeçilmez Çekiciliği*...

Buna benzer bir roman adı duymuşluğum vardı ama, bir şey demedim artık.

L

Ben unutmamıştım. Galiba bütün kitaplarını da okumuştum. Karım hayranlarından olduğu için, bu işi gizli yapmam gerekmiyordu. Çoğu kez, o zorluyordu beni okumaya. Eski tanışıklığımızdan haberi yok ama, ben gene de tedbirli davranıyor, romanları beğenmemiş gibi yapıyordum. Beğenmiyor değildim aslında - *yer yer* tedirgin olmakla birlikte. Yazdıklarından çok değişmiş olduğunu anlıyordum. O eski hırçın çocuk değil artık. Zeki, olgun, gerçeklere soğukkanlılıkla parmak basan bir kadın olmuş. Duygusal yanı biraz zayıf belki ama, özellikle kadın yazarlarda bu, bir eksiklik değil, üstünlük sayılıyor işittiğim kadıyla. Bir öyküde bizim eski mahalleyi anlatmış ama, içinde bana benzer kimse yoktu. Babaannemin saksıları

vardı da, ben yoktum. Hiçbir öykü ya da romanında, yan kişilerden biri olarak bile ben yoktum. Beni unuttuğundan bu yüzden emindim işte.

Ve, telefondaki sesini elbette tanımadım. Adını söylediğinde, şaşkınlıktan, “Kim efendim?” diye sordum. Güldü. Boğuk, görmüş geçirmiş bir kadın gülüşü... Adını yineledi. Çok gençliğimi bilen birinin benimle alay ettiğini sandım. “Lütfen şakayı bırakın da, gerçekten kim olduğunuzu söyleyin,” dedim sertçe. “Hem direkt telefon numaramı nerden buldunuz?”

Gene güldü, kısaca. “Benden başka kim olabilir?” diye sordu. “Benden başka kim biliyor seni tanıdığımı?”

Bir süre karşılık veremedim. Evet, gerçekten o olmalıydı. “Gerçekten sen misin?”

Bu kez susma sırası ondaydı anlaşılan. O kadar uzun süre ses vermedi ki, telefonun kapandığını ya da her şeyin bir tür düş olduğunu sanacak oldum.

“Neden bu kadar şaşkın seni aramama?”

“Sen olduğuna bile inanamıyorum ki hâlâ... Aradan o kadar zaman...”

“Tam yirmi sekiz yıl,” dedi fısıltıya yakın bir sesle. “Tam yirmi sekiz yıl oldu. Seninle görüşmek istiyorum.”

“Neden?” O ses çıkarmayınca, “Yani, tabii,” diye yutkundum. “Ne zaman istersen. Şaşkınlığımın kusuruna bakma.”

“Gördüğümde seni tanıyamayacağımdan korkuyorum.”

“Tabii tanımazsın. Ama ben seni tanırım. Gazetelerdeki resimlerinden.”

“Resimlerde berbat çıkıyorum. Anneanneme benziyorum.”

“Ben, anneanneni de tanıdığımı göre...”

Bu kez bir kahkaha attı. Gene boğuk. “Bakıyorum keyfin yerinde. Ne zaman görüşüyoruz?”

Buluşacağımız yere giderken bir yandan heyecanlıydım, bir yandan da içimde büyüüp duran bir sıkıntı vardı. Hayır, onunla karşılaşmak istemiyordum. Çok kötü şeyler olabilirmiş gibi... Oysa kötü ne olabilirdi? Bir otelin barında oturup iki kadeh bir şey içecek, eski günlerden, araya giren onca yılın getirmiş olması gereken rahatlıkla, gülerек söz edecektik. Hepsi bir yana, birkaç saat, güzel ve ünlü bir kadınla birlikte olacaktım. Ara sıra böyle fırsatlar yakalamak için çaba bile göstermez miydim? Kırk beş yaşında, başarılı bir işadımı olarak, kanımdan başka kadınlarla buluşmak, sık sık yapmasam bile, hiç yapmadığım bir şey değildi. Ama işte, o, herhangi bir kaçamak kadını değildi. Ondan korkuyordum. Hayır, saçma bu. Korkacak ne vardı? Biraz çekiniyordum belki... Ya da, her ne sebepleyse işte, onunla karşılaşmak istemiyordum. Gene de gidiyordum. Çünkü, bunca yıl sonra benimle neden görüşmek istediğini öğrenemezsem daha da tedirgin olacaktım.

Görür görmez tanıyamadım. Kapıdan girip salonun ortasına doğru dümdüz yürüyen, ancak ortaya vardığında durup çevresine bakınan, herkesin gözlerini üstüne çeken gösterişli kadının o olduğunu hemen anlayamadım. Ama, o olmalıydı. Evet, oydu. Hafifçe yerimden doğrulup adını seslendim. Döndü, gözlerini kısarak benden yana baktı. İyice ayağa kalktım. Yaklaştı.

“Sen misin?” diye sordu gülümsemeden.

“Benim,” dedim. Yüreğim hızlı hızlı atmaya başlamıştı.

Gülümsedi. Gözlerini benden ayırmadan, çektiğim koltuğa oturdu. Ben de karşısına. Bir şeyler söylemesine

gerek yokmuş gibi uzun uzun, sessizce baktı bana. Aptal aptal sırtıttığının farkına varınca, *ben* konuşmaya çalıştım. “Ne kadar güzelsin,” demek geldi içimden, ama demedim. Bir kere, o kadar güzel değildi galiba. Loş ışıktaki yüzünün hatları pek belli olmuyordu. Ama gözleri... Anormal parlak ve... bilemiyorum. Nerdeyse soluk kesen bakışları, duruma hemen el koyan, insanın ondan başka bir yana bakmasını engelleyen bir havası da vardı. Nutkumun tamamen tutulmadığını, “Eee, nasılsın bakalım?” gibisinden sersemce bir şey söylediğimde kavradım.

Karşılık vermedi hemen. Keyifli olarak nitelendirilebilecek gülümsemesini kımıldatmadan bir süre daha inceledi beni. “Kimbilir kaç defa, sokakta falan yanından geçmiştir,” dedi sonunda. “Tanımama imkân yoktu.”

“O kadar mı yaşlanmışım?”

“Yaşlanmakla ilgisi yok. Başka bir insan olmuşsun. Belki de tam umduğum gibi...”

Buna verecek bir karşılık bulamadım. Bu sözlerde gizli bir gözdağı aramak akılsızlıktı herhalde. Gene de, onu gördüğüm anda içimde uyanan coşku, yerini yeniden anlamsız bir korkuya bırakmak üzereydi.

Korkulacak bir şey olmadığı çabucak anlaşıldı. O sözlerden sonra, geçmişle ilgili sayılabilecek herhangi bir konuya değinmedi. Havadan sudan, günlük yaşamdan, Ulu-dağ’dan, konserlerden, tiyatroların kötülüğünden, yeni tanışmış ve birbirlerinden hoşlanmış herhangi bir kadın ile erkek gibi, bol espri yapmaya dikkat ederek ama birbirimizi fazla zora koşmayarak konuşmaya koyulduk. Başka bir kadınla olsam bu sürede araya sıkıştıracağım birtakım iltifatların hiçbirine yeltenmedim - bütün kitaplarını severek okuduğumu söylemek dışında. O da bunu pek iltifat saymıyor olacak ki, hiç üstünde durmadı.

Tam iyice rahatlamış, üçüncü viskilerimizi ısmarlamış ve beni neden aradığını merak etmeyi bile unutmuştum ki, “Gelelim sadede,” diye başladı. “Seni neden aradığımı merak etmiyor musun?”

“Hem de çok,” dedim flört havasına girerek.

“Senden bir şey istiyorum. Bence çok önemli bir şey.”

Boğazım kurudu birden. Sararmış bile olabilirim.

Oysa açıklandığında... hiç de korkulacak bir şey değildi. Çok şaşırtıcıydı istediği, o başka. Önce, ömrümde hiç günlük tutup tutmadığımı sordu. Evet, tutmuşluğum vardı: çocukluğumda, herkes gibi, sonra, üniversitenin ilk yılında daha ciddi ama daha bölük pörçük, bir de askerliğim sırasında iyice keçileri kaçırmamak için. Ama o, eski gün-lüklerle ilgilenmiyordu -kimbilir neredeler, ayrıca- daha önce bu konuda tecrübem olup olmadığını anlamak için sormuştu, çünkü o takdirde, önümüzdeki günlerde gün-lük tutmakta daha az güçlük çekeceğimi düşünüyordu. Evet, kısaca, bir günlük tutmamı istiyordu benden. Bura-ya, bir gün içinde yaptıklarımı çok kısa notlar halinde yazmam bile yeterli olabilirdi, vaktim darsa eğer. Ama vaktimin bol olduğu zamanlarda, duygularıma, özlemlerime, yaşamımın ayrıntılarına yer verebilirim çok sevinecekti. Buna karşılık para teklif etmenin benim için anlamsız olduğunu biliyordu ama, istersem romanın önsözünde yardımlarım için bana teşekkür edebilirdi. Anlayacağım, yazacağı bir roman için gereksinmesi vardı bana. Ömründe benim tipimde -şimdiki tipimde yani, gençliğim onu ilgilendirmiyordu, özellikle belirtti bunu- bir erkeği yakından tanımamıştı, şu sıralar tanımaya harcayacak vakti de yoktu. Eski bir tanıdıktan böylesi bir yardım istemekle fazla mı ileri gidiyordu acaba?

“Ne münasebet, hayır,” dedim. Şaşkınlığım geçme-

mişti ama kendimi toparlamaya çalışıyordum. “Ama senin gibi onca roman, hikâye yazmış birinin, benim gibi tekdüze yaşayan, girintisiz çıkıntısız bir tip yaratması hiç de zor olmasa gerek.”

“İşte, insanlar hep bu yanlış yapıyorlar,” diye gülümsedi. “Senin gibi iyi aile babası, mazbut, ancak arada bir kaçamaklar yapan işadamlarını böyle kısaca özetleyiveriyorlar.”

“Ben de kendimi özetleyecek olsam, aynen böyle özetlerdim.”

“Onun için özet istemiyorum ya... Her şeyi aklına geldiği gibi yaz. Sende de girintilerin, çıkıntılarının olduğunu göreceksin.”

“Aklıma geldiği gibi yazarsam, dünyanın en sıkıcı, en okunmayacak romanı çıkar ortaya.”

“Romanı sen değil, *ben* yazacağım,” dedi. “Çok okunmayacak gibi yerleri düzeltirim, gereksiz anlatımları, tekrarları falan çıkarırım. Ama, mümkün olduğu ölçüde senin üslubunu korumak istiyorum.”

Peki, ya olay? Olay ne olacaktı? Yani, benim günlük yaşamımdan başka olay olmayacak mıydı romanda? Bu soruyu sorduğumda esrarengiz bir havaya büründü. Elbette bir sürü olay olacaktı ama, o, bunları bana aşama aşama açıklayacaktı. Her hafta yazdıklarımı ona gönderecektim, o da ya buluştuğumuzda ya da telefonla olayların gelişmesini açıklayacaktı bana.

Bu işe aklım hiç yatmamıştı ama, bir romanın kahramanı olmak fikri hoşuma gitti bayağı. Bunu ona söyledim.

“İyi ya işte, harika,” dedi. “Anlatının başlangıcını kendin buldun. Bakarsın ilerde bana rakip bile çıkarsın. Evet, öyle başla. Bir romanın kahramanı olmak düşüncesi ne gibi duygulanımlar uyandırıyor içinde? Onu yaz. Bu buluş-

mamızla başla, sonra kendini tanıt, sonra günlük yaşamına geç.”

Hafiften başım dönmeye başlamıştı. Yemekten önce dört viski fazla gelmişti galiba. “Bir düşüneyim,” dedim.

“Düşünme, düşündüklerini yaz,” dedi.

Çapkınca mı güldü, yoksa kafam bulanık olduğu için bana mı öyle geldi?

Yazmaya başlamadan önce gene de iki gün düşündüm. Bu işi düşünmekten başka bir şey yapmadım değil tabii. Ama en çok bunu düşündüm. En olmadık zamanda bile aklıma takılıyordu bir roman kahramanı olarak yazabileceğim şeyler. Kimi zaman, kafamı yapmam gereken asıl işime döndürmekte oldukça zorluk çekiyordum. Evde ise karımı sinirlendirecek kadar dalgındım. Zaten, o akşam eve çakırkeyf döndüğümünden beri kuşkulanıyordu benden, farkındaydım.

Sonunda, işte, gece vakti çalışma odama kapandım, yazıyorum. Karıma, çok önemli bir rapor yetiştirmem gerektiğini, zaten günlerdir kafamın bununla meşgul olduğunu söyledim; yüzü güldü ve beni gerekirse sabaha dek rahatsız etmeyeceğini, ama istersem kendisi de uyumayıp bana sürekli kahve yapabileceğini söyledi. Oldukça iyi kadındır aslında.

“Hiç gerek yok, sevgilim, *sen* ne diye uykusuz kalacaksın?” diye karşılık verdim bu önerisine. “Artık bir neskafe-yi de kendim yapamayacaksam! Sen keyfine bak, birkaç güne kadar bitir bu iş... O zaman çıkar, güzel bir yemek yeriz seninle.”

Ama, olmadı galiba. Kendimi tanıtmadan günlük yaşamıma geçtim. Yazın kurallarını elimden geldiğince uygulayayım diyorum. Her ne kadar düzelteceğini söylediye

de, çok fazla yanlış çıkmamasında yarar var. Kendi kendisiyle gurur duyan bir roman kahramanı olmak isterim.

Öyleyim de. Yani, kendi kendisiyle gurur duyan bir adamım - roman kahramanı olmadan da öyleydim. Her bakımdan kendi kendini yetiştirmiş biri olarak buna hakkım olduğuna inanıyorum. Büyük bir sanayi kuruluşunun genel müdür yardımcılarında biriyim. İthalat-ihracat bölümünü yönetiyorum. (Bunları yazdım, birden televizyonda yarışma programlarına çıkan adamlara benzettim kendimi, gülesim geldi. Buraları biraz düzeltmek gerekcek herhalde, değil mi? Kahramanın yazara notu.) Titr olarak holdinge bağlı ihracat şirketinin genel müdürüyüm ama, holding aslında bir aile şirketi olduğundan, hepimiz (yani, öteki yan şirketlerin genel müdürleri ve ben) büyük patronun yardımcı müdürleriyiz. Gene de çok sorumlu bir mevki. Öyle kolejlerde falan okuduktan sonra gelmedim bu yere üstelik. Normal bir okulda okudum, çalışkan bir çocuktum, şimdi çalıştığım sanayi kuruluşunun o sıralar daha yeni yeni vermeye başladığı burslardan birini kazanarak, liseyi bitirdiğim yıl Amerika'ya gittim. Orada altı yıl kalıp *master*'ımı da yaptım. O süre içinde Amerikalı bir bayanla kısa süren bir evliliğim oldu. O evlilikten doğan kızımı yirmi iki yıldır görmedim, ama bu benim suçum değil. Eski eşim, tüm ısrar ve hatta yalvarmalarına karşın kızımı bana göstermemekte direndi. Yeniden evlendiğini, adamın da çocuğun da birbirlerini baba-kız olarak benimsediklerini söyledi. Söz konusu çocuk, kız değil de oğlan olsaydı kadere boyun eğer miydim, bilmiyorum ama, eğdim işte. Arada bir, dünyanın öteki ucunda yüzünü bile görmediğim bir yavrum olduğunu düşündüğüm, bu nedenle içimin burkulduğu oluyor. Neyse ki, ikinci eşimden tosun gibi iki oğlum var.

İkinci eşim Eser, büyük patronlardan birinin kızıdır. Sevişerek evlendik; bana vermeyecekler diye korkmuştum ama öyle olmadı. Mesleğimdeki ilerlemeyi ona değil; onu, mesleğimle gösterdiğim başarıya borçluyum, eminim bundan. Yurda döner dönmez kendimi göstermeseydim, yılmadan çalışmam, dürüstlüğü, yaratıcı buluşlarım sayesinde ilerde adam olacağımı kanıtlamasaydım, elbette ortaklardan birinin kızını alamazdım. Hatta o kızla tanıştığım partiye bile davet edilmezdim.

On yedi yıldır evliyim. Karım, güzel, kültürlü, çevresinde sevilen sayılan biri. Öyle şımarık zengin kızlarına benzemez hiç. Çocukları kendi yetiştirdi bir kere, öyle dadı mürebbiye eline bırakmadı. Okumuştur da ayrıca. Kolejden sonra iki yıl İngiliz filolojisine devam etti, oğlumuz doğunca bıraktı. Giyimine düşkündür tabii, mücevheri de boldur ama aynı zamanda okur, sanatla ilgilenir; son yıllarda resim koleksiyonu yapmaya başladı. Çocuklar büyüdükten sonra, oyalanmak için bir antikacı dükkânı açtı, gene de dükkândan çok eviyle ilgilenir. Yalnızca bir hizmetçi, bir garson, bir de şoförümüz var, yemekleri bile çoğunlukla kendi yapar.

Bütün bunları niye yazıyorum? Burada karımı değil, kendimi tanıtmam gerek. Herhalde zengin bir kadınla evli olmanın hesabını veriyorum. Oysa, büyük ölçüde benim kazandığımı parayla geçiniyoruz artık. Evliliğimizin ilk yıllarında bile, ev ya da araba almak gibi büyük harcamalar dışında karımın ailesinden para kabul etmeyi reddettim her zaman. Şimdi de dükkândan gelen para yalnızca kendisine, özel hobilerine harcanır; ev, benim kazancımla dönüyor.

Eski -öyle anlı şanlı değil, mütevazı eski- bir İstanbul ailesinde yetişmişliğin özelliklerini kaybetmediğime ina-

nıyorum. Daha on sekiz yaşımda Amerika'ya gitmişliğime karşın, geleneklerimize bağlıyım. Fanatik değilim bu konuda tabii. Amerika'da hoşgörölü olmayı, çağdaş olmayı öğrendim. Sanırım, Batı'dan en iyi unsurları alıp en kötü örneklerden kaçınmayı başardım. Aile bağlarının güçlü olması, büyüklere saygı, küçüklere ilgi gösterilmesi gerektiğini her zaman yineler, yinelediklerimi uygulayım. Örneğe, kayınpederimin yanında içki de sigara da içiyorum ama (onların alışkanlıkları böyle) rahmetli babam, ömründe benim sigara içtiğimi görmemiştir. Kendi çocuklarıma böyle katı kurallar empoze etmiyorum. Daha sigara içecek yaşa gelmediler ama -büyük on altı, küçük on üç yaşında- her konuda benimle açık konuşmalarını, dertlerini, sıkıntılarını, sorunlarını dile getirmekten çekinmemelerini söylüyorum hep. Daha çok annelerine açılıyorlar anladığım kadanyla... ki, işittiğime göre bu normal. Erkek çocuklar anaya daha yakın oluyorlar; bense, bu çağda, ataerkil bir aile düzeninin sürdürölmesinden yana değilim elbette.

Yuvasına bağlı bir erkeğim. Karımı hâlâ sevdiğimi utanmadan açıkça söylemek gururlandırıyor beni - yazlık evimizde balık ayıklamak ve açık hava ocağında pişirmek görevinin bana ait olması da... Ev işlerine bulaşmamanın erkeklik göstergesi olduğuna hiçbir zaman inanmadım. Erkek, erkekse, erkek olduğunu herhangi bir gösterişe gerek görmeden bilir. Ve erkek, adamsa, mutluluğu yuvasından başka yerde aramaz. Arada yaptığım kaçamaklara gelince... Yani, bazen insanın karşısına öyle kadınlar çıkıyor, ortam o kadar müsait oluyor ki... fırsatı değerlendirmemek enayiliğin dikâlası! Yurtdışı yolculuklar oluyor, iş yemekleri oluyor, bir sürü olanakla karşı karşıyasınız haliyle. Küçük, geçici olaylar bunlar; mutlulukla da ailenin

kutsallığıyla da ilgisi yok. Yani, çok iyi bir martini ya da bir Havana purosunu ikram edilmiş, siz, karıma ayıp olur gerekçesiyle geri çeviriyorsunuz. Olmaz. Hıyarlıktır. Bu gibi ufak tefek serüvenler, yuvamı sarsmak şöyle dursun, karımla olan ilişkilerimi olsa olsa olumlu yönden etkilemiştir. Onca yıllık evlilik yaşamımda, başım bir tek kere derde girecek gibi oldu. Çok genç, çok güzel, çok masum bir kızdı. Bence... Neyse, o konuyu kurcalamak istemiyorum.

Oğullarımla da gurur duyuyorum. Büyük, Robert Kolej'de; küçükse Galatasaray'ı kazandı. Karım, küçüğün koleje girmemesine üzüldü ama bence üzülecek bir şey yok. Geleneği olan okullar ikisi de; ayrıca, Galatasaray'ın ön kapısından çıkan birinin hayatta sırtı yere gelmez, biliyorum. İkisi de sağlıklı, mutlu çocuklar. Sınıflarını geçiriyorlar, arkadaşları bol. Büyük, gitar çalmaya meraklı, küçük ise boyuna bakmadan kız peşinde... Ağabeylerinden daha hevesli o konuda.

Gürültüsüz patırtısız, sakın bir yaşamımız var ailece. Hafta içinde bazı gerekli davetlere katılmadığımız ya da biz zorunlu bir davet vermediğimizde -ki, sanıldığı kadar sık değildir bunlar, ayda bilemediniz üç-dört kez- evimizde oturur ya da dostlarımızla bir yere gideriz. Dostlarla zorunlu davetleri kesinlikle birbirinden ayırmak gerek. Dostlarımız karımın okul arkadaşları ve aileleridir genellikle. Bunların bazılarıyla iş yaşamında -dolayısıyla zorunlu davetlerde- karşılaşıyorsak da, çoğu o muhitin dışındadır. Evde olduğumuz gecelerde çocuklar ders çalışır ve yatarlar; biz video seyrediyoruz, bazen de müzik dinleriz -ikimiz de klasik severiz. Çoğu kez bürodan iş getiririm ben. O zaman çalışma odama kapanırım. Karım da ya kitap okuyarak ya da telefonda konuşarak kendini oyalar. Benim ka-

dar meşgul bir adamın kitap okumaya vakit ayırabileceğine kimse inanmaz. Ama, ben ayırırım işte. Eski bir alışkanlık okumak, kolay kurtulamıyor insan. Her gece yataкта, uyumadan önce okumak, vazgeçemediğim bir şey. İşimle ilgisi olmayan, genellikle karımın daha önce okuyup tavsiye ettiği edebi eserlerdir bunlar.

Yıl içinde karım konserleri genellikle izler ama, İdil Biret falan gibi çok iyi biri çalmadı mı bana bilet aldırılmaz. Öte yandan, İstanbul Festivali'nin ikimiz de hastasıyız. Sergi ve tiyatro açılışlarının çoğuna karım yalnız gitmek zorunda kalıyor; ben, işlerimden dolayı çok ender katılabiliyorum ona. Sinemaya eskiden giderdik; şimdilerde video büyük kolaylık tabii. Yurtdışında olduğumuzda arada bir gidiyoruz gene. Haaa, evet, ben işim dolayısıyla sık sık yurtdışına çıkıyorum, ama o süreçlerde kültür faaliyetlerini izleyecek zamanım olmuyor pek. Çocuklar büyüdüğünden bu yana, her yıl ailece yurtdışına yolculuklar yapmaya çalışıyoruz. Keratalar, Japonya dahil her yeri gördüler, benim daha mahallede top koşturduğumı yaşlarda.

Kimi kez, evliliğimizin ilk yıllarında karımla baş başa yaptığımız yolculukları özlediğim oluyor. O da özleniyor muş. Arada bir yataкта konuşuruz o eski günleri. Çocuklarımızdan (Allah eksikliklerini göstermesin) hiçbir yakınmamız yok elbette, ama ikinci bir balayını ikimiz de istiyoruz. Bir-iki yıla kadar belki oğlanlar iyice kendi ayakları üstünde durmaya başladıklarında, ben de uzunca bir süre aynı kalabilecek kadar iyi ayarlarsam işlerimi, baş başa uzun bir tatil yapmayı planlıyoruz.

Böyle işte. Daha ne yazayım bilmem ki. Girintisiz çıkıntısız bir adam olduğumu söylemiştim. Yaşamımın tek düzeligine inanmadın. Bunları okuduktan sonra inanırsın

belki. Belki beni roman kahramanı yapmaktan vaz bile geçersin. Bak, buna üzülürüm işte. Gerçek olmayan, renkli bir şeyler yazmalı mıydım? Yutmazdın ki... Benim gibi bir adamın gerçek yaşamı gereклиymiş sana. İşte buyrun, gerçek yaşamım bu kadar.

Yarın günlük tutmaya başlayacağım.

Nerden başlasam?

Hiçbir özel anlamı olmayan herhangi bir gün. Ötekilerden farkı olmayan bir gün seçmek için düşünmeme gerek yok. Hiçbir günün ötekilerden farkı yok çünkü. Masamdaki takvime gözüm kapalı parmak basarak belirleyebilirim ben farkına varmadan hayatımın değişmeye başladığı günü.

Ya da, hadi, az buçuk anlamı olsun. Doğum günümünden, doğduğum günün en son yıldönümünden başlayayım.

15 Nisan, Pazartesi

Yaş günüm olmasından ve benim bunu unutmuşluğumdan başka hiçbir farkı yoktu herhangi bir pazartesinden ve

hatta işgününden... Cumalar biraz farklıdır, ama akşama doğru anlamaya başlarsınız bunu. Sabahlar hep aynıdır.

Saat çalar. Uyanırım. Uyanmak istemem ama uyanırım.

Geceleri yattığımda kolay uyuyamam. Bütün bir günün yorgunluğu olur üstümde, evet, ama başımı yastığa koyduğumda derin bir uykuya daldıracak cinsten bir yorgunluk değildir bu. Yattığım yerde çeşitli kavgalar icat ederim kendime - ya da ağrılar sızılar. Kimi kez patronla alır veririm saatlerce, kimi kez de terbiyesiz çaycı çocukla. Olmadı, annemle en son saçmalığını tartışırım. Ya da, boynum ağrır veya belim tutulmuştur bütün gün masa başında oturmanın sonucu. Fazla ayakta durmadığım halde bacaklarımın sızladığı, tabanlarımın zonkladığı, ayak bileklerimin gerildiği de olur hava rutubetliyse eğer. Kimi kez, gövdemdeki kemiklerin tümü birbirlerini ezmek için, içten içe harekete geçerler.

Sonunda uyurum, yarın aynısının tıpkısı bir dünyaya uyanacağımın bilincini dağıtmayı başardıktan sonra. Bu bilinci dağıtmak için, hayatta kimseye açıklamayı göze alamayacağım bazı şeyler yapmam gerekir kimi kez.

Rüya görmem. Ya da (rüya görmeyen insan olmadığı iddia ediliyor birtakım dergilerde) gördüklerimi hatırlamam.

Sabah yedide saat çalar. Uyanırım.

Uyanmak çok zor geliyor. Uykuya dalma çabasından da zor.

Her gece yatarken saati kurduğumda, sabah vaktinde çalmayacağı korkusu-umudu-yla çeviririm anahtarı.

Korku: Saat çalmazsa işe geç kalırım.

Umut: Saat çalmazsa işe gitmemek için geçerli bir sebep olur.

Oysa, işe gitmesem ne yaparım?

Yaşamımın belirli bir programı olmasa nasıl yaşarım?

Korku...

Ama, iyi bir markadır saatim. Her şeyim gibi. Ve her sabah çalar. Pazar hariç. Ne ki, saatin çalmaması, çalması kadar planlı, programlıdır - cumartesileri haftanın öteki günlerinden bir saat geç çalması da... Her günümün her saati programlı. Aslında huzur verici bir şey bu... Ve hatta gurur verici bir şey...

Programın bozulmaması önemli. Hayati hatta... Çünkü bir bozulacak olsa neler olacağı belli mi? Her şey olabilir ama... hiçbir şey olmayabilir de. Hiç değilse şimdi neler olacağını biliyorum. Hiç kimse benden iyi bilmiyor.

Neyin nerede olduğunu, neyin ne zaman olacağını, evet... Benden iyi bilen yok, hayır... Bir gün işe gitmesem, hatta geç kalacak olsam işyerinde herkes birbirine girer, ne yapacaklarını şaşırırlar. Her şey altüst olur. Nerdeyse her şey benden soruluyor çalıştığım yerde, son derece sorumlu ve en ufak sorumsuzluğu kaldıramayacak bir işim var. Yıllık iznime çıktığımda, yerime bakacaklara onca talimat verdiğim halde, en basit olaylarda bile yer yerinden oynar. Kaç kez Bodrum'a telefon açıp (temmuzun son iki haftasını Bodrum'da geçiririm hep. Huzur Pansiyon'un sahibi Serpil Hanım her zamanki odamı, o tarihlerde en kalabalık turist akını olsa bile, başkasına vermeyi aklından geçirmez) telefonlar bu kadar iyi çalışmadığında cevaplı telgraf çekip gözlerinin önünde duran bir şeyin nerde olduğunu sormuşlardır.

Bana bu kadar muhtaç olmaları, birileri için böylesine elzem olmam, hoşuma gidiyor tabii. Ama gene de...

Bütün bunları ya da işte buna benzer şeyleri neden anlatıyordum bugün, neden hiç yapmadığım biçimde içimi döküyordum, bilemiyorum. Benim bile unuttuğum doğum günümü hatırlaması, telefon açıp kutlaması, iş saatinden sonra programsız bir içkiye davet etmesi dengemi sarstı besbel-

li. Üstelik bunca yıl sonra... Telefon numaramı nerden bulduğunu sormayı bile akıl etmedim. Tabii asıl şaşırtıcı olan yaş günümü hatırlamasıydı. Bunun yanında, numaramı bulma becerisi çok ikincil kalıyor.

Onu görmeyeli ne kadar olmuştu, hatırlamıyorum. Şurada burada, arada bir karşılaşıyor, ayaküstü, üstünkörü konuşuyorduk belki ama, birbirimize yakın olduğumuz...a inandığım günler çok gerilerde kalmıştı. Ünc kavuştuğu, herkesçe takdir edildiği için ben onun farkındaydım elbette, ama öyle durup dururken düşünecek kadar değil. Onun benim neler yapığımı merak edebileceği ise aklıma bile gelmezdi.

Herkesçe takdir edildiği doğru değil ayrıca. Yazdıklarını hiç beğenmeyenler, kötü kötü eleştirenler, hatta kınayanlar var edebiyat çevrelerinde - arada bir okuyorum. O çevrelerin dışındakiler ise... Bir kişi istediği kadar kitaplar yazsın, adından gazetelerde söz ettirsin, aileler, yaşlılar, eski mahalleliler, okul arkadaşları falan, onu ta ne zamandan tanıdıkları için duydukları üstünlüğü çoğu kez onu aşağılayarak dile getirirler. Gizli bir gururdur duydukları ama gizli kalmasına dikkat ederler, ya da bana öyle gelmiştir kimi kez onu herhalde gereksiz yere savunmak zorunda kaldığım dakikalarda. Meşhur olmuş ama mutlu bir yuva kurabilmiş mi bakalım? Üç kocadan birini bile elinde tutmayı başara-bilmiş mi? Onun yaşındakilerin boyunca evlatları varmış da bu bir çocuk bile yapamamış. Şöhretse, böyle şöhret düşman başınaymış, neler neler duyuluyormuş hakkında. Kendi yuva kuramadığı halde yıktığı yuvaların haddi hesabı yokmuş. İnsan mazbut bir yaşam sürdüremedikten sonra...

Bu gibi sözleri işittiğimde sinirlenip onu savunmaya kalkmam, şimdi düşünüyorum da, aslında kendi kendime sinirlenme ve bir tür özümü savunma değil miydi? Sonsuz

mazbut yaşamıma karşın mutlu bir yuva kuramamış, üç değil bir tek kocaya bile varamamış, ondan yalnızca birkaç yaş küçük olmama karşın boyumca evlada kavuşamamış değil miydim ben de - hem de şöhrete falan ulaşmaksızın?

Benim yanımda böyle konuşurken pot kırdıklarını bile düşünmezler mi?

Düşünmezler tabii... Ben o kadar farklıyım ki... Akıllarına gelmez bu sözlerle beni incitebilecekleri. Benim de gelmemiştii bugüne dek. Ona gıpta bile etmemiştim, o ilk çocukluk yıllarından sonra... Onun yaşadığı hayattan o kadar uzağım ki. Kendime göre bir yaşamım var benim. Mazbut ve istesem bağımsız olabilecek bir yaşam... Sorumlu bir işim var. Başım dik gezebiliyorum her yerde. Ondan öylesine başkayım ki, onu savunmakla kendimi onunla özdeşleştirebileceğimi hayal etmek gülünç olur.

Kimseyle özdeşleştirmedim kendimi. Okuduğum romanlardaki kadınlar bile çok uzak. Mutlu değilim belki, ama mutsuz da değilim. Zaten durup dururken mutlu ya da mutsuz olamıyor ki insan. Elinden geldiğince yaşıyor işte... Yaşamayı sürdürüyor...

En iyi yerlerden giyiniyorum. Herkes şıklığıma hayran. Arabam var. Yakında evim de olacak, iyi bir kooperatife girdim. İşimde sayılıyor, seviliyorum. Akşamları arkadaşlarla çıkıyoruz. En gözde yerlere gidiyoruz. Yazları Bodrum'da tatil... İki-üç yılda bir Avrupa yolculuğu... Hemen de hep kendi kazancımla yapıyorum bütün bunları. Etiller'in ilersindeki kooperatife girmek için anneannemin Bostancı'daki köşkünün bir inşaat firmasına satışından payıma düşen parayı kullandım, doğru, ama gerisi hep kendi emeğim, kendi gücümle kazandığım paradır.

Mutlu bir evlilik, çoluk çocuk özlemim yok zaten. Bir sürü evli arkadaşım var, hiçbirisi hayatından memnun değil.

Bir erkeğin kolları arasına sığınmaya hiç heves etmedim.

Arada bir içime dayanılmaz sıkıntılar düşüyor. Yüreğim öylesine sıkışıyor ki, şeytan göğsünden sök at o yüreği diyor. Ama, biliyorum ki, herkese oluyor böyle şeyler, kitaplar bile yazıyor. Önemli olan sabahları saatinde kalkabilmektir. Kalkabildiğim, işime gidip gereken her şeyi yaptığım, yapabildiğim sürece, gerçeklikle ilişkiyi yitirmem. Ve korkulacak bir şey yoktur.

İnsan yaşayabildiği ölçüde yaşıyor. Elinden geleni yaptığın, elinden gelen bir şeyler olduğu sürece... dayanıyorsun.

Derken günün birinde, doğum gününü unuttuğun günün birinde, hiç beklemediğin biri telefon açıp kutluyor seni. O beklemediğin biri, aslında özlediğin biri bile değil. Hayalini kurabileceğin yakışıklı bir erkek falan değil. Her gün karşılaştığın arkadaşlarından biri de değil. Aslında doğum gününün hatırlanması da o kadar önemli değil. (Annem de hatırlamış örneğin. Gece eve döndüğümde, küçük bir çikolatalı pastayı ve takmayı aklımdan geçiremeyeceğim kötü bir eşarby göze çarpacak biçimde yerleştirdiği masanın başında uyuyakalmış olarak buldum onu.) Ama, yaşamının bir parçası olarak görmediğin, hatta, kitaplarını okuduğun ve sık sık adını işittiğin halde unuttuğun bir kişinin hatırlaması nedense sarsıcı... Ya da, işte, beni sarstı bu olay.

Arada arkadaşlarımla gittiğim, sinema ve edebiyat dünyasının ünlülerini yakından görüp uzaktan izlediğimiz gözde barlardan birinde değil de, daha çok turistlerin rağbet ettiği bir otel barında buluştuk. Sonra da, pahalı ama ikimizin de hiçbir tanıdığa rastlamadığımız bir lokantada yemek yedik. Beni aramasına şaşırdığımı itiraf ettim ama, sarsıldığımı belli etmedim... etmediğimi sanıyorum. Ki-

taplarını nasıl da severek okuduğumu belki de biraz uzun anlattım. Onu birtakım aptallara karşı savunduğumu ise söylemedim elbette. Yalnız, nedendir bilmem, geceleri kolay uyuyamadığımı açıkladım.

“Rüyalarını anlatır mısın bana?” diye sordu sevecen bir gülümsemeyle.

“Rüya görmüyorum ya da gördüğüm rüyaları anımsamıyorum,” dedim.

“Hatırlamaya çalış, n’olur,” dedi. “Rüyalar çok önemli.”

“Okulda, psikoloji dersinde de söylemişlerdi bunu,” dedim, birden nedense içim sıkılarak.

“Benim dediğim başka. Rüya görmek yaratmaktır, biliyor musun? Yaratıcılığına güvenerek girersen yatağa, sabahleyin hatırlarsın...”

Yuva kurup çocuk sahibi olamadığı için ona acıyan, onu ayıplayan beceriksizleri düşündüm bir an ve kendimi tutamayarak güldüm. O, neden güldüğümü anlamadı ya da neden güldüğümü mcrak etmediği için fazla duraksamadan ekledi:

“Gördüğün rüyaları, hatırladığın kadanyla, bir yere not eder misin?”

“Tabii...” dedim.

Sonra başka şeylerden konuştuk.

21 Nisan, Pazar

Bir haftadır, her gece, ‘hatırlayacağım’ azmiyle giriyorum yatağa, hatta sırf bu yüzden uykuya dalma zorluğum arttı. Gene de sabahleyin hiçbir şey hatırlamıyorum.

Rüya görme ya da hatırlama problemi hayatuma gireli, yaratıcılıktan ne kadar uzak olduğumun bilinci eklendi günlük programıma.

Eskiden 23 Nisan tatilini ne yapar yapar, bir hafta sonunun önüne ya da sonuna ekler, üç-beş günlüğüne bir yerlere giderdik. Bu hükümet, çocuk bayramını biz büyüklerin de kutlamasını neden yasak etti, hâlâ anlamış değilim. Evet, anarşiyi falan yok ettiler, ekonomiyi düzelttikleri de söyleniyor; ama, tam nisanın sonuna doğru, iyice bunalmaya başladığımızda iki-üç gün Side'ye falan gitmemizi neden engelliyorlar? Kışı şöyle ya da böyle geçiriyor insan ama, bahar geldi mi zor dayanıyor. Biraz uzaklaşmak... Deniz kıyısında bir yerde biraz soluk almak... Ne bileyim, değişiklik işte. Birkaç günlüğüne de gitse açılıyor insan, içindeki o kıskaç aralanıyor.

Taksim'de, hani meşhurların devam ettiği bir bar var ya, arkadaşlar oraya gidelim dediler. Daha önce de birkaç kez gitmiştik. Hoşuma gitmişti, canlı bir yer. Gerçekten de normal zamanda göremeyeceğin bir sürü ünlü kişiyi görürsün, uzaktan da olsa. Belki o da oradadır diye ümitlendim. Yıllar sonra doğum günümü hatırlayıp beni aradığına, o gece ayrılırken, "Sık sık görüşmesek bile hep aklımdasın, unutma," dediğine göre, bir yerde karşılaşırsak yanıma gelir, dostluk gösterir, ben de böyle ünlü birini tanıdığım için arkadaşlara hava atarım diye düşünüyordum.

Perihan'ın kardeşi Erhan da bizimleydi. Ne zaman grupta erkekler olsa, gittiğimiz yerlerde daha çok iibar görüyoruz, dikkatimi çekti. Nedense, bu gece her zamankinden daha çok sinirime dokundu. Erhan reklamcı olduğundan bu gibi yerlere sık sık geliyor, tanıdıkları için daha iyi davranıyorlar desem, başka yerlerde de aynı şeyi yapıyorlar. Yanımızdaki erkeğin ille de gittiğimiz yerin müdavimi olması gerekmiyor. Erkek olması yeterli.

Öyle çok ünlüler yoktu ya da kalabalıkta biz göremedik. O yoktu, iyice baktım. Dipteki masada Yaşar Kemal'in oturduğunu söylediler, ama sigara dumanı çok yoğun bir sis oluşturmuydu, kimi gösterdiklerini seçemedim. Adlarını bile işitmediğim birtakım yeni sinema oyuncular ve pek çok gürültü... Neden bu kadar tatsız bir gece oldu ya da gecenin tatsızlığı neden benim içimi kararttı, dayanılmaz ölçüde daralttı, bilemiyorum. Erhan ikide bir birileriyle konuşmak için kalkıyor, bizi masada yalnız bırakıyordu. Ama bu, neden canımı o kadar sıksındı ki? Bir iş arkadaşımın kardeşi ne de olsa, herhangi bir yakınlığımız yok. Derken, Perihan eski kocasını genç bir kızla gördü. Ne kadar sinirlendiğini belli etmemeye çabalarken sarhoş oldu. Sarhoş olunca da herkese, nedense en çok da bana, sataşmaya başladı. Ne kadar kendimi beğenmişmişim, aslında aptallığımı saklamak için herkese yukardan bakıyormuşum, hiçbir erkeğe değer vermemeyi marifet sayıyormuşum, bilmem ne... Dediklerinde en ufak bir gerçek payı olmadığı halde, eski kocasını kuskandığı için kime saldıracığını bilemediğini bildiğim halde, çok fena oldum.

Aslında ona fena olmadım da herkese fena oldum. Yani, herkes bir tuhafı - ya da *ben* bir tuhaftım. Çok yalnız hissettim kendimi birden o kalabalığın ortasında, paniğe kapılır gibi oldum. Ama, çevreme baktığımda sanki herkes, kalabalığı oluşturan bütün o tek tek insanlar, sığındıkları gruplar içinde şaşkın ve, evet, panik halindeydiler. Bütün o yüksek sesle konuşmaları, masadan masaya seslenmeleri, birbirlerine yaslanarak kahkahalar koparmaları, dilleri dolaşarak birilerini suçlamaları (yalnızca Perihan değildi önüne gelene sataşan) yaşadıkları paniğin belirtileri, benim yaşadığım paniğin de parçalarıydı.

Birden insanların yüzleri mi dondu? Hareketleri mi or-

ta yerde kesildi? Salonun ışıkları değişmemişti belki ama, renkler parlayacaklarına tozlandılar sanki. Sesler kulaklarımda yankılanarak uzaklaştı. Her şeye dışarıdan ve hatta belli bir yükseklikten bakıyormuşum gibi oldu. Herkes, hepimiz bir dükkânın vitrininde eskimiş gibiydik. El değmeden solmuş ya da ellenip, beğenilmeyip geri konulmuş nakış iplikleri, kukalar kadar çekicilikten uzaktık. Ve en cahil ev kızlarına bile yutturulamayacak kadar yıpranmış... Ve o yıpranmışlık içinde herkes mutsuz ve kimse kimseyi sevmiyor. Kimse kimseden hoşlanmıyor bile. Nerdeyse nefretten de kötü bir kopukluk duygusu, salondaki duman bulutu kadar yoğun... İnsanlar yalnızca birbirlerine tahammül etmek ve hatta tahammül edememek için bir araya geliyorlar sanki. Çok korkutucu bir şey bu.

Eve geldim, oturdum bunları yazıyorum. Yazarsam biraz açılım diye ummuştum ama olmadı. Beni neyin bunalttığını doğru dürüst anlatamadım.

Yatacağım ve uyuyamayacağım, biliyorum.

Uyuyamadığım için kendi kendime kızacağım.

Sonunda uykuya daldığımda uyanmak istemeyeceğim.

Saati kurmayı bile istemiyorum.

Neden sık sık cehenneme dönüşüyor yaşam?

Bazen ölümü düşünüyorum.

29 Nisan, Pazartesi

Bazen o kadar kızıyorum ki, kendimi tutmam oldukça zor oluyor. Bugünkü toplantıda ağzıma geleni söyleyip ortalığı dağıtmamam büyük başarı. Susmanın ileri için bana çok daha yararlı olacağını kendi kendime yüz kez tekrarlamasam... Ağzımın içinde bir şeyler mırıldandığımı fark eden oldu mu acaba? Belki de dua ediyorum sanmış-

lardır. Kendi kendime susmayı telkin etmem, bir yerde dua gibi bir şeydi zaten. Aslında baş patron da biliyor ya işi gerçekte benim toparladığımı. Bir an göz göze geldiğimizde kesin anladım bunu ve susmayı sürdüreceğim gücü belki de bu yüzden buldum. Biliyor ama, beceriksiz damadına toz kondurmak istemiyor. Ya da, ona konan tozların bir parmak kalınlığına ulaştığının pekâlâ farkında da, kimsenin bu tozları ayaklandırmamasını istemiyor. Ben geri planda her şeyi yoluna koyayım, damat bey de genel müdür yardımcılığı unvanını ve de aldığı onca parayı hak ediyormuş gibi görünsün. Bu durumda tozları havalandırmak benim de işime gelmez. Yavaş yavaş olacak her şey... Ne kadar sinirlensem de, sinirlerime hâkim olduğum sürece yırtarım. Önemli olan, el altından da olsa yönetimi elden kaçırmamak. Cici damat o kadar aptal ki, dizginlerin kendisinde olmadığını anlarsa ya da biri ona bunu anlattırsa beni tehlike olarak görüp başından atmaya kalkabilir. Fikirlerimi uygulamama müsamaha (!) göstermesi için bir de kırtmak zorundayım serseme! Ancak, fazla kırttırsam ve de herif fazla heveslenirse, bu kez de baş patron sevgili kızının yuvası açısından tehlikeli görebilir beni ve her türlü umudum suya düşer.

Öf be! Erkeklerin dünyasında bir yere varabilmek için ne kadar çok gereksiz çaba ve dikkat gerekiyor!

Bu haftaki davete çok özenle hazırlanmalıyım. Hem çok güzel, hem de fazla çarpıcı olmamak... Sessiz ve derinden, yalnızca gereken kişilerin dikkatini çekerek etkili olmak... Göze batmadan etkilemek... Çok zor, ama başaramacağımı sanıyorum. Yeni bir giysi şart. Renkli, frapan bir şey değil. Dümdüz, siyah ve çok pahalı bir şey. Bağırma-yan ama konuşan bir şey. Parayı nerden bulacağım? Neslihan'dan istesem? Kreasyonlarından birini, bana bir gece-

liğine ödünç versin ya da, hatta kiralasın. Boynumda ve kulaklarımda anneannemin yakutları... Paşa sülalesinden geldiğimizi unutturmayalım, değil mi? Bu yeni zenginler, eski ailelere pek itibar eder oldular. Evlerini süsleyen sedef kakmalı aynaları onlara yok pahasına sattığımızı söylemeye elim diye herhalde.

Neslihan'dan kıyafet isteyeceğime, anneannemin sandığını karşırsam mı? Çok daha havalı olur ama, sığabilir miyim onun yüzyıl önceki ipeklilerine?

Onları korkutmadan onlara egemen olmam gerek. Belki de sandığımdan çok daha kolay bu. Onların bizlerden korkmadıklarına bir türlü inanmadığım için gereksiz önlemler alıyor olabilirim.

3 Mayıs, Cuma

Dünyada benimki kadar kederli ve anlamsız bir iş olabilir mi acaba? Her zaman düşünmüyorum bunu. Ancak akşamları, işten çıkma saati yaklaştıkça ve iş saatinden sonra buluşmayı iple çektiğim biri varsa - ya da yoksa... eve, annemin dırdırına dönmekten başka çarem yoksa... Cuma akşamları daha da yoğunlaşıyor bu keder. Ve anlamsızlık duygusu...

Ömrüm insanları idare etmekle geçiyor. Patronu; patronu görmek isteyen ama patronun görmek istemediği kişileri; patron dalga geçtiğinde, bunu fark etmemesi gereken daha büyük patronları; başka patronların sekreterlerini; yaptığım işi önemli sanıp beni pohpohlayanları; yaptığım işi önemsiz sanıp beni küçümseyenleri; yaptığım işin önemini ya da önemsizliğini doğru değerlendirip beni pohpohlamaya da küçümsemeye de gerek görmeyenleri; patronun gözüne girmenin yolunun benden geçtiğini

sanan birtakım sersemberi... Sonra, koynuma girmek isteyenleri... Anlatukları açık saçık fıkralara güldüğüm anda beni yatağa götüreceklerini sanan, gülmediğimde beni aptallıkla suçlamaya hazır olan müthiş erkekleri oyalamak... Birkaç kez yattıktan sonra kaçmaya çalışanları, *gene* oyalamak... Gece eve geç geldiğimde ya da hiç gelmediğimde anneme yalanlar uydurmak... Onu da oyalamak, idare etmek... Ve bütün bunları yaparken hep güzel ve sevimli ve şık ve güler yüzlü olmak... Hep şımarık bir çocuk havasını sürdürmek için inanılmaz bir güç sarf etmek... Gerilip duran sinirlerimin bir yerden kopmasını engellemek için koca koca adamların yapamayacağı kadar dişlerimi sıkmak...

İdare ediyorum işte. Herkesi. Ve herkesten çok kendimi. Kelime benzerliğine karşın, gerçekten yönetmekle uzak yakın hiçbir ilintisi olmayan, son derece gamlı, kasvetli bir iş... Ve yaşamım bundan ibaret.

Patron karısıyla kavga eder, beni azarlar; ya da sevgiliyle iyi bir gece geçirir, yanağımı okşar. Sevdiğim ve her nedense beni sevdiğine inandığım adam, birileriyle atışır, onu hiçbir zaman anlayamadığıma, anlayamayacağıma karar verir... Annem, eve geç geldiğim her gece, bizi yirmi yıl önce terk etmiş olan kocasını hatırlayıp ‘aynı onun kızı’ olduğum için bana saldırır...

İdare etmeye çalışırım. Başka ne yapacağım?

Başka ne yapabilirim?

Yapabilmiş olabileceğim başka şeyleri düşündüğümde daha da umutsuzlanıyorum. Öylesine sınırlanmış ki imgelemim yıllar yılı, kurabildiğim hayaller bile yarı yolda bırakıyor beni. Doyuma değil, doyumsuzluğa varabiliyorum ancak.

Burada, telefonun, yazı makinesinin başında oturup

birilerini idare etmeseydim; akşam çıktığımda bir başka masa başında gülümseyerek başka birilerini idare etmeseydim, ne yapacaktım?

Hep masa başındayım -bazen de yatakra... Gene de çamaşır teknesinin başında olmaktan iyidir.

Başka ne olabilirdi? Başka ne amaçlamıştım hayatta? Halen neyi amaçlıyorum? En acıklısı *bu* işte... Başka neyi amaçlayacağımı bilemiyorum.

Kimi kez, ben de zengin bir koca bulabilirdim, diye düşünüyorum. Bensiz yaşayamayacaklarını söyledikten birkaç ay sonra benden boğulduklarını söyleyen serserilerden birini nikâh masasına oturtamadığım için sinirlenmiyorum da, onlarla vakit harcayacağıma şöyle paralı, kantan birini tavlayamadığım için hayıflanır gibi oluyorum. Sonra, bir kodaman tavlamayı başarmış kadınları görüyorum. Oyalı boyalı gözleri, korkunç parıldayan altınlarıyla arada bir geliyorlar buraya, kürklerini artları sıra uçuşturarak... Kimisi açık seçik eşya muamelesi yapıyor bana, kimisi eşya olduğumu hissetmeyeyim diye yapmacık bir nezaket içinde oluyor. Ama ben, onların gerçekte neler yaşadıklarını o kadar iyi biliyorum ki... Akşam kocalarıyla yatıp yatmadıklarını, *iyi* yatıp yatmadıklarını bile kendilerinden daha iyi biliyorum ve bunun için onların iyi boyanmış yüzlerini görmeme gerek yok.

En gözde metreslerin bile neler yaşadıklarını, daha kimliklerini öğrenmeme gerek kalmadan, adamın sabah işe geldiğinde aksilenmesinden biliyorum. En kendinden emin kadınların, altınları kollarından, bileklerinden akan kadınların ister nikâhlı karı olsun, ister sevgili oynaş, telefonlarını ne zaman bağlayıp ne zaman 'beyefendi toplantıda' diyerek atlatacağımı biliyorum. Bu durumda onlara nasıl özenebilirim?

Başka kime özenebilirim?

Bir vakitler yazı makinesinin başına oturduğumda ya da, yazı makinesinin başında fırsat bulduğumda, çevrede görececek kimse olmadığında yetiştirilmesi gereken mektuba ara verip birkaç saniye, piyano çalar gibi yapardım. Sanki konser veriyormuşum... Başımı hayali bir müziğin temposuna uyarmışçasına salları, tüm gövdemle makineye abanırdım, bir keresinde konserine gittiğim İdil Biret'in piyanoya abandığı gibi. Ve parmaklarım tuşların üstünde kelekler gibi uçuşurdu. Sanki gerçekten bir müzik çalışıyorum da, ben de tüm izleyenler gibi onun büyüüne kaptırmışım kendimi.

Yazı makinesi kullanmayı yeni öğrendiğimde değil de, ilk işe girdiğim yıllarda yapardım bunu. Neden bilmem.

Klasik müzikten hiç anlamam. Ömrümde piyano dersi almışlığım yoktur.

Demek İdil Biret'e özenmişim. Ne kadar akla uzak...

5 Mayıs, Pazar

Parti harikaydı. Yani, ben harikaydım. Korkunç güzelliğim üstümdeydi. Heyecanlandıkça güzelleşiyorum, güzel olduğumun bilincine vardıkça kendime güvenim artıyor, güvenim arttıkça heyecanlanıyorum. Ve daha da güzelleşiyorum.

Herkesin göze üstümdeydi. Çevrem bir dakika bile boş kalmadı. Özellikle Amerikalı konukları oldukça etkiledim. Bütün bunlar da baş patrona bir şeyler anlatmadıysa eğer..... artık kendi aptallığına yansın.

Yemekte iki numaralı damadın yanına düştüm. Kendini çok yakışıklı, çok sevimli, çok önemli sanan, bütün bu üstün niteliklerine karşın hava atmadığını belirtmek için

clinden gelen çabayı gösteren hafifçe dangalak biri... Aslında yakışıklı olmasına yakışıklı da, kendi sandığı kadar değil işte. Kafası çalışıyor mutlaka, ama biraz ağırca çalışıyor. Esprilere birkaç saniye geç gülen tiplerden. İhracat konuları benim işimle pek ilgili olmadığından, yakından tanışmak, konuşmak gerekmemiştir şimdiye dek. Arada bir selamlaşıp hal hatır sorardık, o kadar. Ben işe başladıktan sonra reklam bölümünde çok sevindirici bir canlanma olduğunu söyledi. İlerde işbirliği yapmayı düşünmeliymişiz. Yanılmıyorsam, biraz sarkmaya da niyeti vardı ama, ben oralı olmayınca üstelemedi. Yani, aptal değil. Hele benim patronla kıyaslandığında zeki bile sayılabilir.

Davet boyunca benim patron da olağanüstü sevimli davrandı bana. Kadınlar bile kötü davranmadılar. Demek ki tüm parlaklığıma karşın kimseyi korkutmamayı başarmışım. Akıllı kanyım vesselam.

9 Mayıs, Perşembe

İlk karşılaşmamızda rüya görmediğimi itiraf etmiş olmasaydım, ikinci görüşmemizde sorduğu soruyu sorarmıydı bana?

Telefon etti sabahleyin. 15 Nisan'dan bu yana arayıp sormamıştı. Bense arayacağını ummaktan vazgeçmiştim.

“Hava ne güzel değil mi? Öğleden sonra işi as da Boğaz'da bir gezinelim, konuşalım,” dedi.

İşi asmam olanaksızdı tabii, ama akşama buluşabileceğimizi söyledim. Akşama işi varmış.

“Öğle yemeğini birlikte yiyelim bari,” dedi. “Rüyalarını da getir.”

Oysa, ona götürecek bir rüya görmedim daha. Yemekten vazgeçmesin diye söylemedim. İşyerimden oldukça

uzak, öyle ki vaktinde dönemedim, çok şık bir lokantada karşı karşıya oturduğumuzda ancak, yanımda rüya falan olmadığını açıkladım. Buna hiç bozulmaması içimi rahatlattı.

Bir süre sonra o soruyu sordu.

Ne diyeceğimi bilemedim.

Yanıtlayamadım sorusunu, ama unutamadım da.

Alışkanlıkların dışında öylesine az şey var ki yaşamımda, böyle saçma sapan bir soru bile, sırf *değişikliğinden* ötürü kafama takılabiliyor. Sorular genellikle saçmadır aslında. Ya da, daha doğrusu, yanıtları kimseyi ilgilendirmediği için anlamsızdırlar. ‘Nasılsın?’ derler, nasıl olduğunu hiç merak etmeden. Ve gerçekten nasıl olduğunu anlatacak olsan, dinlememek için ellerinden geleni yaparlar. Kulaklarını tıkarlar hatta. Yani, ne dediğini duymazlar. ‘Ne haber?’ diye soran birine, ‘Ellerim yanıyor,’ karşılığını verecek olsam onun ikinci sorusunu (‘Bugün biraz ödeme yapmanız mümkün mü, sen bir şeyler ayarlarsın, değil mi?’) değiştirebilir miyim?

Oysa o, vereceğim yanıtı merak ediyordu; ağızımdan çıkacak sözleri dikkatle dinleyeceği belliydi. Saçma soru, bu yüzden anlamlanıyordu.

Biri, ‘Hiç Hindistan’a gittin mi?’ diye sorduğunda, hiç düşünmeden ‘hayır’ diyebilirsin ama, hiç düşünmeden ‘hayır’ diyebildiğin soruların cevabı, düşünmeyi göze aldığın anda ‘evet’ olabilir.

Kaldı ki, onun sorduğu soruya evet ya da hayır demek olasıydı. ‘Birini öldürmeyi düşündün mü hiç?’ diye doğrudan doğruya sorsaydı, Hindistan’a ‘hayır’ı bastırdığım gibi ona da ‘hayır’ derdim. Ya da, ‘evet’ derdim, ‘günde on kez düşünüyorum birilerini öldürmeyi.’ Saçma sorulara anlamsız yanıtlar vermeye alışkınım ne de olsa.

Oysa o dedi ki: “Yaratıcı olmayan kişi cinayeti nasıl, yani, ne türlü düşünür?”

Sorunun içerdiği anlamlar o kadar çok ki, en çarpıcı kelimeler ilk anda dikkat çekmeyebilir.

Yaratıcı olmayan kişi...

Yani ben...ki rüya bile görmeyen.

Öyle bir soru ki, altından nasıl kalkacağını bilemiyor-sun.

Ve tabii yanıtlayamıyorsun.

Ama gecenin geç saatlerinde düşünüyorsun, düşünüyorsun...

Hayır, öldürmeyi düşünmüyorum daha. Öldürmeyi düşünmenin imkânsız olup olmadığını düşünüyorum.

Bu da bir ilerlemedir. Ya da gerileme. Ya da, işte, değişiklik.

Birini öldürecek olsaydım, kimi öldürürdüm? İlk ağızda kimse gelmiyor aklıma. Hayal gücümün kütüğünden olsa gerek... Sevmediğim, sevmediğim onca kişinin arasında öldürmek isteyecek kadar nefret ettiğim biri var mı? Ya da nefret, öldürmek için bir sebep mi? Doğru ya, belki de ‘kimi’ diye soracağıma, ‘neden?’ diye sormalıyım. O, ‘nasıl’ diye sordu. ‘Nasıl, yani, ne türlü?’

Nedenini bilmeden nasıldığını düşünememek.....mi, yaratıcı olamamak? Nedenini bilmeden öldürmedim mi hiç şimdiye dek? Ömrüm boyunca binlerce, yüz binlerce sinek, sivrisinek, karınca, fare ve de adını bilmediğim, öğrenmeye gerek görmediğim bir sürü hayvanı ve canlı mikrobu öldürmedim mi hiç düşünmeden? Sebepsiz, gereksiz, bilinçsiz bir katliam!

Yaz gecelerinde vızır vızır çevremde dolaşan, oramı buramı ısırarak her yanıma kaşındıran, uyumamı engelle-

yen sivrisinekleri pat küt vurup öldürmem bir gerekliliğe bağlanır belki ama, kış günlerinde evime sığınan küçücük ve güçsüz ve kahverengi ve kimliklerini ayırt etmeden Metin-Çetin-Tekin olarak adlandırdığım (adlandıracak kadar benimsediğim) fındık fareciklerine zehirli ziyafetler hazırlamanın ne gereği, ne sebebi, ne anlamı olabilir ki?

Bilerek öldürdüm onları, evet. Ama bilinçsizce, elbet.

Bilinçsizce öldürmek gerçekten öldürmek sayılmayabilir. Yani, işin içinde herhangi bir yaratıcılık yok tabii.

Öyleyse öldürmek, bir eylem değil de bir bilinç mi sonuç olarak?

Ve de insan öldürmek, (yani, cinayet işlemek) fare öldürmekten farklıdır...

Mutlaka öyledir..... olmalı.....

L

13 Mayıs, Pazartesi

Bana ne oluyor, bilmiyorum. Amerika'daki, hatta lise-deki öğrencilik yıllarıma döndüm sanki. Her akşam, eve kaçta gelirim geleyim, hangi önemli iş toplantısından ya da gerekli sosyal davetten sonra olursa olsun, çalışma odama kapanıyor, ev ödevi yaparcasına o gün olup bitenlerin dökümünü kâğıda geçiriyorum. Her sabah da, işe giderken arabayı postanenin önünde durduruyorum; özel yazdıklarımı bürodaki yazışmalarımınla karıştırmak istemediğim için zarfı şoförün eline verip postalatıyorum. Teşvikiye'de bir posta kutusu numarası verdi adres olarak. Yalnız, mektuplarımla onun eline geçip geçmediğine dair hiçbir

kanıt yok şimdilik. Çünkü ne arıyor ne soruyor, ne de yazdıklarımı okuduğuna dair en ufak bir belirti var.

Kaç haftadır gecenin geç saatlerine dek odama kapanmam, bu yüzden karımla arama belirgin bir soğukluğun girmiş olması, benim bu soğukluktan değil de *onun* suskunluğundan tedirgin olmam o kadar önemli değil belki. Asıl sinirlendiğim ve bir türlü önünü alamadığım şey, bütün günümü biri beni seyreliyormuş gibi geçirmem. Bir iş toplantısındayım ya da bir müşteriyle konuşuyorum ya da sekreterime gerekli bazı talimatlar veriyorum..... ve sanki o (ya da bir başka ben) ağızımdan çıkan her lafı duyuyor. Dediklerimi, yaptıklarımı kimi kez beğeniyor, takdirle, hatta hayranlıkla karşılıyor, ama çoğu kez eleştiriyor, dudak büküyor, hatta benimle alay ediyor! Gözleniyorum. Gözlendiğimi hissediyorum. Sinirleniyorum. Günlük yaşamımı bildiğim gibi değil de sanki, ona bir şeyler ispat etmek için yaşıyorum.

Gündüz olanları akşam yazarken yalan atmamaya, ayrıntıları sapturmamaya, birtakım olayları abartarak kendimi olduğumdan daha iyi ya da daha kötü göstermemeye dikkat ediyorum. Sanki o her şeyi biliyor da yalanlarımı ya da abartmalarımı yakalayabilecek..... ve bana gülecek.

Allah kesildi başıma bu kadın! Bütün yaşamıma el koydu. Hem de bunca yıl sonra! Benden öç mü alıyor?

Üstelik, yazdıklarımı okuyup, değerlendirip değerlendirmedikten habersizim. Tüm içtenliğim, gece yarısı çalışmalarım boşa gidiyor olabilir. Belki beni roman kahramanı yapmaktan bile vazgeçmiştir. O zaman.....elimden bir kaza çıkabilir. Ya da çıkmaz. Beni bırakmasını istemiyorum.

Peki, *ben* yazmaktan vazgeçsem? Ya da yazdıklarımı göndermekten? Yarın sabah postacı ona bir zarf götürme-

se? O zaman meraklanır belki. “Ne oluyoruz?” diye telefona sanılır. O da beni kaybetmekten korkuyor olabilir mi?

15 Mayıs, Çarşamba

Belki gereksiz yere kaygılanıyorum. Belki roman yazılırken böyle ağır ilerler hazırlıklar. Bana yaşanacak yeni olaylar önermeden önce belki yaşamımı aylarca izlemesi gerekiyordur. Bizler bilmiyoruz ki, her işin kendine göre incelikleri, özellikleri var. Ben, piyasa araştırması yapmadan, fizibilite raporları düzenlettirmeden yeni bir girişime yeşil ışık yakıyor muyum? Kişiliğimi çözebilmesi için belli bir sürenin geçmesi söz konusu anlaşılan. Ben de üstüme düşeni layıkıyla yapmaya çalışayım bari.

Bugün her şey ters gitti. Oysa oldukça sakin geçmesi gereken bir gündü. Sabah on birden önce toplantım yoktu. Fırsattan istifade, evden erken çıkmayayım, kanımla, oğullarımla, ağız tadıyla uzunca bir kahvaltı edeyim dedim. Son günlerde pek birlikte vakit geçiremiyoruz diye suçluluk duyar gibiyim. Oysa, duruma benden başka aldırmanın olmadığını anladım. Kimsenin aile mutluluğu paylaşmaya hevesi yokmuş besbelli. Herkeste bir acele bir acele. Büyük oğlanın öğleden sonra sınavı varmış, birinci dersten önce arkadaşıyla buluşup defter alması gerekiyormuş.

“Evladım, öğleden sonraki sınava o günün sabahında mı hazırlanılır?” diyecek oldum.

“Öf baba... Sen de... Sabah sabah... Geç kalıyorum zaten,” diyerek fırladı gitti.

Küçük oğlan, kızarmış ekmeğini ayakta atıştırırken, “Onun defter dediği kopyadır, baba, sen meraklanma, nasıl olsa geçer,” diye keyifli keyifli güldü.

Ne oluyor bu çocuklara bilmem ki...

Eser, sofraya bile oturmadı. Saat onda dükkâna çok önemli bir ecnebi müşteri getireceklermiş. Çayını yatak odasına aldı, bir yandan ayna karşısında makyaj yaparken bir yandan içiyor. Surat da bir karış. 'Ağız tadıyla kahvaltı'mı tek başıma ettim anlayacağın. Sonra karımın yanına gittim.

"Ne olacak bu çocukların hali?" diye sordum. "Büyük kopya çekiyormuş, işittin mi?"

"Sen hiç kopya çekmez miydin?"

"Hayır."

"Amma örnek öğrenciymişsin!"

Resmen küçümser bir hali vardı. Kendisini ihmal ettiğimi sandığından bozuk çalıyor kaç gündür. Artık bu soğukluğa bir son vermem gerektiğini düşünerek, arkasından omuzlarına sarıldım, şakaklarını öptüm. Dudaklarını da öpecektim ama, silkindi.

"Geç kalıyorum, bırak," dedi.

"Herkes bir yerlere geç kalıyor, yahu. Ne oluyoruz?" şeklindeki sorum ise cevapsız kaldı. "İstersen ben bırakayım seni," dedim.

"Hayır, kendi arabamla giderim. Öğlene lazım olacak nasıl olsa."

Öğle yemeğini birlikte yemeyi teklif etseydim iyi olurdu, biliyorum ama, on birdeki toplantı uzayabilirdi.

Kısacası, işe geç gideceğime erken, keyifli gideceğime tatsız gittim. Bir de Yeşim'in daha gelmemiş olduğunu görünce tepem attı. Çok iyi bir sekreterdir, her şeyin ne zaman, nasıl yapılacağını bilir ama, baksana biraz fazla biliyormuş galiba. Benim ne zaman geç gelebileceğimi bile hesaplayıp ona göre kendi de gecikiyor! Geldiğinde iyice terslendim. Haydi, o da bütün gün surat astı bana!

Kadın kısmıyla baş etmenin gerçekten zor olduğuna inanıyorum kimi kez.

Saat on birdeki toplantı bir buçuğa kadar sürdü; bittiğinde, topluca öğle yemeği yedik. Öğleden sonra birkaç önemli randevu. Birini hiç bekletmeden görmem gerekiyor. Aksiliğe bakın ki, uzunca bir süre bekletmekte hiç sakınca görmediğim (hatta yarar gördüğüm) kişi, ötekenden önce geldi. Durumu idare etmesini söyledim Yeşim'e. Kızcağız ne yaptı bilmiyorum ama, sonradan geleni, önceden gelene çaktırmadan içeri almayı başardı.

Sabah gerçekten gereksiz yere sert davranmıştım ona. Saat dört buçukta yanıma çağırdım.

“Hayatımdaki bütün kadınlar bana kırgın bugün,” dedim şakacı bir havayla.

Derin bir soluk aldı ama karşılık vermedi.

“Oysa ben, sizleri kıracağıma... ” cümleinin sonunu getiremedim. Onları kıracağıma ne yapar ya da yapmazdım? Hiç düşünmemiştim ki. “Kendimi şu pencereden atarım,” gibisinden hiç de inandırıcı olmayan bir şey söylemek zorunda kaldım.

“Allah korusun,” dedi gülümsemeden, ama sesi yumuşamış gibiydi.

“Bak güzelim, önce Eser Hanım’a iki düzine kırmızı gül gönder. Sonra yerine bakacak birini bul. Sonra, al şu parayı, doğru Vakko’ya. Bir adet kendine, bir adet de kanma şahane birer eşarp al. En has ipeğinden...”

Bu kızın zevkine güvenirim. Ya da, yıllardır yanımda çalışmaktan, o benim zevkimi kavradı da, iyi bir şeyler almayı beceriyor.

“Teşekkür ederim efendim, *ben* armağan istemem.”

“Rica ederim yapma böyle, üzüyorsun beni. Döndüğünde Şükrü Bey’in yanında olabilirim. Paketi çantama

koy ve evine git, tamam mı? Yarınki randevuların listesini masamın üstüne bırak, yeter.”

O gittikten sonra birkaç telefon konuşması yaptım, Fransa’dan gelen son haberler konusunda Cengiz ile (bu çocuğun adı daha önceki günlüklerimde de geçti ama, belki de tanıtmadım onu. En yetenekli adamlarımdan biridir) görüştüm. Daha sonra kayınpederim Şükrü Bey ile her akşamki mutat viskili sohbet ve günün olaylarını tahlil... Saat yedi buçukta evdeydim. Örnek bir baba! Ancak, oğullarımdan biri sözde ders çalışmak, ötekisi ise müzik setini sonuna dek açmak için odalarına kapanmışlardı. Karım, telefonda konuşuyordu. Önemli bir satış yapmakta olduğunu kaş-göz, el-kol işaretleriyle ifade etti. Ben de kendime bir içki doldurdum, soyundum, duş yaptım, vs. Yemekte Eser’in suranı asık değildi. Güllerin güzelliğinden söz etti. Bu, bir tür teşekkür anlamına geliyordu. Eski okul arkadaşlarından Yıldız’ın varlığı, herhangi bir konuyu açıkça ya da derinlemesine konuşmamızı engelliyordu elbette.

Şu Yıldız’dan hiç hoşlanmam. Soğuk soğuk espriler yapar ya da işyerindeki bizim tanımadığımız arkadaşlarının bizi ilgilendirmeyen sorunlarından söz eder. Kız kurusunun biridir ama, bana yukardan bakmaya çalıştığını hissedirim hep. Allahtan sık sık gelmez. Bu akşam gelmesi bir yerde işime yaradı. Erkenden çalışma odama çekilmemi karımca doğal karşılandı böylece. Şimdi onlar içerde videoya bakıyorlar. Ben yazımı bitirdiğimde, inşallah video faslı bitmiş olur da, nazikçe evine yollarız onu, karı-koca baş başa kalınız.

Eser’le yatmayalı on günü geçti galiba. Sinirlerinin gerginliği olağan. Ama ben de o kadar yoruluyorum ki... Hele bu günlüğü tutmaya başlayalı kafam o kadar karışık ki, çoğu kez aklıma gelmiyor sevişmek.

Şimdi, aldı mı beni bir düşünce...

İnsan, hayatını bir romana dönüştürmeyi kabul edince öyle olmadık şeyler oluyor ki, ne yapacağını şaşıyor.

Oysa, evvelki geceden sonra her şey nasıl da düzelmişti. En başta, kanımla aramdaki buzlar ermişti. Güllerin üstüne bir de ipek eşarbi önce biraz kuşkuyla karşıladı. “Erkekler, kanlarını aldatmanın suçluluğu içinde bu gibi hediyelere başvururlar,” gibisinden bir şeyler söyledi ama, onu ne kadar özlediğimi kanıtlamam güç olmadı. Hatta, söz konusu eşarp, o geceki birlikteliğimize hoş katkılarda bulundu. (Kahramanın Yazara Notu: Her şeyi anlatacağıma söz verdim ama, mahrem olayların ayrıntılarına gireceğimi sanma. Sen yazar olarak buraya bir sahne ekleyebilirsin, bir şey demem, ama cinsel hayatım konusunda uzun uzadıya açıklamalar yapacak değilim.) Yeşim’in seçtiği ve kanımın çok beğendiği eşarbin sevişmemizin boyutlarını çoğalttığını belirtmekle yetineceğim.

Ertesi sabah, oğullarım bir gün öncekinden daha sevimli, daha akli başında göründüler bana. Büroma vardığımda, Yeşim yerinde ve güler yüzlüydü. ‘Günaydın’ın hemen ardından boynundaki eşarbi beğenip beğenmediğimi sordu.

“Çok güzel,” dedim, kanmıkinden daha güzel olup olmadığına dikkat etmeyerek.

Öğlene doğru direkt telefonum çalınca dek her şey çok iyi gidiyordu kısacası. Tam, mutlu bir evliliğin erotik bir aşk yaşantısını da içerebileceğini, başarılı bir işadamlının aynı zamanda roman kahramanlığına soyunmasına hiçbir şeyin engel olamayacağını düşünüyordum ki, telefon çaldı.

“Son gönderdiklerini çok beğendim, harikasin,” dedi boğuk bir ses. Onun sesi.

Yüreğim hopladı ve bir an önceki huzurumu yok eden bir hızla çarpmaya başladı. “Sen misin?”

“Benim.”

“Yazıp gönderdiklerimi okuduğundan şüphelenmeye başlamıştım. Nicedir hiç aramadın.”

“Büyük bir keyifle okuyorum. Ve artık..... olayların başlama vakti geldi.”

Bunları söylediğinde yüzüne tembел bir gülümsemenin yayıldığını görür gibiydim.

“Çok merak ediyorum. Ne olacak şimdi?”

“Bir sevgili bulacaksın kendine,” dedi. “Anladığım kadarıyla, benden bir şeyler saklamıyorsan eğer, halen yok.”

“Hayır, yok.”

“İyi. Bul bir tane.”

“Peki ama neden? Şu sıra kanımla çok iyiyim.”

“Sevgilin olsaydı nerede buluşurdun onunla?” diye sordu itirazıma hiç kulak asmadan. Ben de şaşkınlıktan olacak, sorusunu yanıtladım.

“Bilmem. Bir otelde falan... Büyük turistik otellerden...”

“İyi. Önümüzdeki hafta buluşun orada. Bütün ayrıntıları istiyorum. Erotik ayrıntıları değil, meraklanma. Kaçta, nasıl buluşuyorsunuz? Ne kadar birlikte oluyorsunuz? Günlük randevularının arasına onu nasıl sıkıştırıyorsun? Bu gibi şeyler...”

“Ama... Olmaz ki...”

“Hadi, söz verdin... Sözüne güvenip romana başladım...”

Yüreğimin çarpıntısı arttı mı ne? Sesinde öyle bir yumuşaklık vardı ki. “Bu kadar kısa bir sürede nasıl bulabilirim? Hem, nasıl bir kadın olsun?”

Güldü. Alaycı değil, tatlı bir gülüş...

“Ben ne bileyim nasıl bir kadın olacağını? Kendi beğendiğini seç. *Senin* hayatın bu. Romanın kahramanı sensin.”

Telefon çat diye kapandı.

Ve işte, dediğim gibi, aldı mı beni bir düşünce.

Eser ile aramı düzeltmişim, o konuda kafa yormama gerek kalmamış. Bunun dışında kafamı taktığım tek kişi ise, kendime sevgili bulmamı emreden kişi. Sevgili bulmak istemiyorum. Bu kadar işin arasında bir de sevgiliyle nasıl uğraşabilirim? Öte yandan, onu kaybetmekten korkuyorum, romandan vazgeçmek istemiyorum. Sevgili olarak bulacağım kişi O olsaydı..... heyecanlanabilirdim. Gene de korkardım elbette. Yani, belki de her şeyden çok onu sevmekten korkabilirim. Neyse ki, böyle bir olasılık yok. Kendisini değil, başka birini sevmemi istiyor. Ya da, işte, biriyle sevişmemi. Kim olabilir bu? Ayrıca, istemediğim halde neden ona boyun eğecekmişim? (Kahramanın Yaza-ra Notu: İstemediğim halde neden sana boyun eğiyorum?)

Yeşim geldi aklıma birden. Şu anda el atabileceğim en yakın kişi o. Belki de karşı koymaz. Ya da, biraz karşı koyar da fazla uzatmaz. Eşarby kabul ettiği gibi... Sekreterlerin patronlarına kolayca âşık oldukları söylenir; romanlarda bile olabilen bir şeydir bu. Belki uzun süredir gizliden gizliye seviyordur da beni, farkına varmamışımdır. Bayağ güzel bir kız. Kimi günler, başka günlerden daha da güzel görünüyor gözüme ve başım çok kalabalık değilse eğer, açıkça söylüyorum. “Bugün ne kadar güzelsin, Yeşim,” diyorum. Bunu dediğimde kimi kez yüzünün pembeleşmesini sevinçle izliyorum ama, kötü bir niyetim olduğundan değil. Tavrım hep ağabeyce... yaklaşımım da...

Yani, beni kendine daha yakın hissetsin; beni daha çok sevsin ama, amaç onu koynuma almak değil, benim için daha canla başla çalışmasını sağlamak. Aynı amaçla, arada bir onu öğle yemeğine çıkardığım, akşamüzerleri bir kadeh içki ısmarladığımı olur. Gerçi çok ender yaparım bunu. Her yaptığımda da, olayın ya kuraldışı bir ödül ya da benim bir tersliğimin telafisi -eşarp hediye etmem gibi- olduğunun anlaşılmasına özen gösteririm. Herkesin hafif tertip sarhoş olup hafif tertip taşkınlıklar yapmasının hoş görüldüğü yıllık şirket yemekleri dahil, eli elime değmemiştir kısacası.

Gene de, bir sevgili bulmam gerektiği söylendiğinde ilk düşündüğüm Yeşim oldu. Olmaz tabii. Olamaz. Böylesi bir ilişki, büromun altını üstüne getirebilir. Üstelik, kız nişanlısından yeni ayrıldı. Bu kaçınıcı nişanlı, o da başka... Yanımda çalışmaya başlayalı üçüncü galiba... Ya da dördüncü... Hiçbiri evlilikle noktalanmadı nedense. Yakında yaşı geçmeye başlayacak. Yok, yok, Yeşim'i bu işe karıştırmamak en iyisi.

Yılbaşında reklam bölümüne alınan kız var. Geldiğinden beri milleti birbirine katıyor, nerdeyse herkes peşinde. Vaktiyle evlenip boşanmış mı, hiç evlenmemiş ama *serbest* yaşayan biri mi... rivayet muhtelif. Herkese pas veriyor ama kimseye yüz vermiyor anladığım kadıyla. Flörtten çok işine düşkün. Asıl hırslı çalışma hayatında yükselmekmiş. Şükrü Bey'le yaptığım akşam sohbetlerinden edindim bu izlenimleri. Akıllı kadınmış da, reklam bölümünün başkanlığına geleneksel olarak patronlardan birinin oğlu ya da damadı getiriliyor olmasaymış (genellikle en işe yaramayanları) ilerde amaçlarına ulaşacak azim ve zekâsı varmış. Bir-iki hafta önce Şükrü Bey'in Amerikalılar şerefine verdiği yemekte yan yana düştüğümüzde pas bile ver-

medi bana. Yalnızca reklam kampanyalarında izlenmesi gereken politika hakkında bilgi verdi. Konuya epey hâkim görünüyordu açıkçası. Yok yok, Yasemin gibi bir kadına yaklaşmam bile olanaksız. Zaten sevgilimin, her gün işyerinde karşılaşabileceğim biri olmamasında yarar var.

Bu durumda..... sokağa çıkıp gelen geçen arasından en iyisini seçmem ya... Yapılacak tek şey, kimi kez müşterilere sunmak zorunda kaldığımız gece güzellerinden biriyle temasa geçmek. Hülya mı ne, bir kız vardı. Hiç fena değildi. Hem onlar gündüz de çalışırlar. Yarın o fotoğrafçı herifi arayıp işi bağlayayım bari. Tabii, kendim için istediğimi çaktırmayıp yabancı bir firma temsilcisi falan diyeceğiz. Önümüzdeki hafta en müsait günümün hangisi olduğunu sorayım Yeşim'e. Öğleden sonra randevularımın en az olduğu günü, yani. Sabah sabah da yapılmaz ya bu iş.

Hiç hoşuma gitmiyor bu olay, hiç.

18 Mayıs, Cumartesi

İsteddiği açıklamaları yazar arkadaşşıma göndereli bir ayı geçti, ama daha sesi sedası çıkmadı. Bir süredir ondan haber almayı beklediğimi şaşkınlıkla fark ettim bugün. Böylesi bir beklentiye -herhangi bir beklentiye- ömrümde hiç girmemişim. Tembelliğin ana ilkelerinden biridir beklentisizlik. İlersi için plan kurmamak, her şeyi olurlarına bırakmak... Olurlar arasında en zahmetsizini seçmek... Aklına eseni yapmak değil. İnsanın aklına esiveren şeyler, hiç aklına gelmeyen yorgunluklara yol açabiliyor. Tembelliğimi kusursuzlaştırma yolunda attığım ilk adımlarda bunu fark etmiş, ona göre önlemlerimi almışım. En iyisi, asgari ça-

ba ile azami keyif veren bir programın tekdüzeliğine koy-
vermektedir kendini. Bunu saptayalı çok oldu.

Oysa, romanın önceden belirlenmiş olduğunu sandı-
ğım rahat akışı gerçekleşmedi gördüğüm kadıyla. Yaz-
dıklarını çoktan almış olması gereken yazar, olayın gerisi-
ni getireceğine, mektubumun eline geçtiğine dair bir işa-
ret bile vermedi. Ve beni alışılmadık bir beklentinin içine
soktu. Bana tümüyle yabancı bir tedirginlik, durup durur-
ken odamın içinde dolaşma, -bu gidişle kilo mu verece-
ğim, ne?- telefon çaldığında irkilme, telefonu açtığımda
onun sesini duyacağım inancı, adının ikide bir aklıma ta-
kılması... şeklinde tanımlayabilirim bu beklentiği. Ha, bir
de, ilginç cinayetler var mı diye bakmak için her gün ga-
zeteleri tarama... Can sıkıntısından gazeteleri karıştırmak-
tan çok farklı bir şey bu. Bugünlerde yaşadıkları tümü-
le can sıkıntısından çok farklı.

Bir kere, istediği hayat özetini yazarken bayağ keyiflen-
miştim. Hiç üşenmedim, esprili bir dil kullanmaya çalış-
tım. İkinci yazımı yazmak için sabırsızlandığımı bile itiraf
edebilirim. Ve işte, ondan ses çıkmamasına, aradan geçen
zamanda herhangi bir gelişme kaydedilmemesine karşın,
oturdum, yazıyorum. Bu yazıyı boşuna yazdığım, arkada-
şımın bana açtığı tasarıdan vazgeçmiş olabileceği düşün-
cesi tam da bu anda çaktı kafamda. İnanır mısınız, paniğe
kapılır gibi oldum. Vazgeçmiş olsa, hiç değilse nezaket
icabı bana haber vermesi gerekmez miydi? Gerçi bir tek
yazı istedi benden şimdilik. Belki de gönderdiğimi beğen-
medi. Belki de aradığı çözümci tipin ben olmadığımı ka-
rar verdi.

Oysa ben, bu arada, gazetelerde yer alan birkaç cinaye-
ti çözmüş bulunuyorum. Kitapla ilgileri yok bittabi. İkisi
de o kadar kolaydı ki, alıştırma bile sayılmaz. İşte, kafamı

bu meseleden ayıramadığım için belki... Cinayet düşüncesi bir kez sardı mı insanı... Tabii, onun meseleyi ortaya koyuş tarzı da hoş. Haydar Bilir hiçbir zaman zihnimi bu kadar meşgul etmemişti açıkçası. Hele durup dururken adını yinellediğimi hiç mi hiç hatırlanıyorum.

Ha aradı, ha arayacak diye huzursuzluk çekeceğime, *ben* telefon açsam olmaz mı?

21 Mayıs, Salı

Onu aramaya karar verdiğimde, onu herkes gibi biri sanıyordum hâlâ - yani, telefonu çevirdiğimde ulaşabileceğim biri. Oysa bana ne numara ne de doğru dürüst bir adres hırakmıştı. Yazdıklarımı Şişli Postanesi'nde bir posta kutusuna göndermiştim. Telefon rehberi ve usandırıcı çabalarından sonra ulaşabildiğim 'bilinmeyen numaralar'daki ağzı çikletli kız, ünlü yazarın adına bir telefonun kayıtlı olmadığını ortaya çıkardı. Bu durumda onu nerede bulabileceğimi gerçekten bilemiyorum. Kitaplarını yayınlayan yayınevine telefon açmayı düşünüyordum ki, birden kendime geldim ve vazgeçtim.

Bunca çabanın tembelliğime yakışmayacağı bilinci değildi beni durduran. Ondan haber alamamanın yarattığı tedirginlikten kurtulmak için telefon başına geçmek gibi küçük bir çaba, sonradan kavuşacağım ruh huzuruna oranla önemsiz sayılacağından, tembellik ilkelerime daha çok uyardı. Hayır. Onu bulmaya çalışmanın anlamını çözdüm birden de, bu yüzden araştırmalarımın ucunu bıraktım. Çünkü birkaç gün önce düşündüklerim yanlıştı. Önceden hazırlanmış programın aksaması değildi söz konusu olan. Tam tersi... Yazar, benim rahatıma düşkünlüğümü göz önünde bulundurarak hazırlamıştı bu ağır çe-

kim programını besbelli. Ayrıca işin içinde benden başkaları da yok mu? Katil... Maktul... Onların başından geçmesi gereken olaylar... Ben ancak belli bir aşamadan sonra olaylara katılabiliyim elbette. O da bunu biliyor ve sabırsızlanacağımı (açıklamaktan çekinmediğim karakterim gereği) aklına getirmedir besbelli. Kendisiyle bağlantı kurmamı sağlayacak herhangi bir adres bırakmaması (hatta onu bulmamı engelleyecek biçimde davranması) başlangıçta yavaş yürümesi gereken programın bir ögesi olsa gerek.

Yapacağım tek şey, iyi planlanmış bir romanın akışına bırakmak kendimi ve fazladan hiçbir çaba göstermemek...

Gazetelerde yer alan saçma cinayetlere kafa yormamak...

Ama bu sefer de ona kafa yoruyorum.

Belki de istediği bu.

Olabilir mi? Öyleyse neden?

Onu sevdiğim ya da sevdiğimi sandığımı (ikisi farklı mı?) yıllara dönüyorum anılarda ister istemez.

Benden beş yaş küçük olan kardeşimin kız arkadaşlarından biri olarak gelmişti Kandilli'deki yalıya. O yaz, ilk doktoramı bitirmiş, tatil için dönmüştüm. Hadi, okuma bitti, artık çalışacaksın herhalde gibisinden itelemelere karşı kendimi koruyabilmek için, ikinci doktora başlamak üzere çoktan müracaat etmiş, bir buçuk ay sonra yeniden Amerika'ya gitmeye hazırlanıyordum. Ama kısa bir süre için de olsa, bu kıza kapılıp onunla birlikte Türkiye'de kalmayı, ya da hiç değilse onu alıp götürmeyi düşündüm. O da bir ara kapıldı bana. Ya da takıldı... Kardeşimin bir dolu arkadaşıyla birlikteydi ama, kim bilir oturduğum yerden durmadan ona baktığımı mı fark etti (o zamanlar böyle şişman değildim ama, gene de hep *oturur-*

dum, içerde, dışanda, deniz kıyısında, bahçede, her yerde) yanıma geldi. Beni yüzme ya da atlama yarışlarına, dansa ya da hareket isteyen herhangi bir oyuna katamayacağını anladığında ise söz konusu spor(!)lardan yoruldukça dizimin dibinde dinlenmeyi âdet edindi.

Gözlerinin kocamanlığı, kapkaralığı, parlaklığı, her baktığında (hırçın ya da tatlı ya da muzip ya da dalgın) insanı, ya da işte, beni, şaşırtırdı.

Delidolu bir kızdı. Ama kimi kez, o şımarıklığın gerisinde bir hüün sezerdiniz. Ya da ben sezmek isterdim... Ya da o, böyle bir şeyi sezdirmek isterdi. Ya da, bütün bunları, şimdi ünlü bir yazar olduğu için kafamdan uyduruyorum. İlerde yazar olacağını hiç de açık etmeyen bir hoppalığı vardı, demiştim bir kere. Hem doğru hem de yanlış bu. Hoppaydı, evet. Arada bir yakaladığımı sandığım hüne karşı herhangi bir sanatla (hele hele yazarlıkla) ilgisi olabileceği hiç aklıma gelmemişti o sıralar. Ama en olmayacak zamanlarda, son derece gereksiz yere, çok şaşırtıcı masallar uydurduğu da bir gerçek.

Liseden mezun olmasına birkaç ay kala okuldan atıldığını söylemişti bana. Evli bir öğretmeniyile ilişki kurduğu için... Adam hocalığı sürdürürken kendisinin kovulmasının haksızlık olup olmadığını sormuştu. Derken, başka bir gün, ‘bir çocuğu’ gizlice yatakhaneye soktuğundan söz etti. Daha sonra da, sakallı ve çok ünlü bir şairle (adını vermedi) yaptığı bir haftalık kaçamak yüzünden hayatının kaydığını açıkladı. Öğrenimini yanda bırakmasına hangi olayın sebep olduğu konusunda sıkıştırdığımda ise (onunla evlenmeyi tasarlamaya başladığımda sıkıştırdım) hepsinin ayrı ayrı ve bir araya geldiklerinde etkili olduklarını, ama asıl nedenin idarenin kendisine takmışlığında aranması gerektiğini söyledi.

Sonradan, bütün bu anlatıklarının yalan olduğunu öğrendim. Daha doğrusu, belki hepsi doğrudu ama, hiçbir yüzünden yakalanmamıştı. Liseden, hem de iyi bir dereceyle mezun olduğunu, üniversitenin felsefe bölümüne devam ettiğini söyledi kardeşim. Ama o sırada aşkım doğuşunu aşmış, düşüşe geçmişti ve kardeşimin açıklamaları beni pek sarsmadı. Amerika'ya döndükten bir süre sonra onu unuttum. Taa ki, adını bir kitabın kapağında görene dek... Yıllar önce bana anlattığı masallar onun ilerde romancı olacağının bir işaretiydi belki. Belki de değildi... Bugün ünlü bir yazar olmasaydı, yalnızca serseri bir yalancı olarak kalacaktı aklımda. Ya da hiç kalmayacaktı.

Bunları, geçmişini ona da anımsatmak için ya da anımsadığım geçmişin beni ne kadar az etkilediğini görsün diye yazmıyorum. Beni aramasını beklerken, beklediğimi unutmak amacıyla başka bir şey yapmak istemediğimden ve de bu yazma işi beni iyice sardığından yazıyorum. Bunları ona göndermeyebilirim. Göndersem bile romana koymaz herhalde. Olayla en ufak bir ilgileri yok bir kere. Sonra, hiçbir anlam taşımayan geçmişini ne diye katsın romanına? Romancılar nedense hep anlam peşinde koşarlar. Küçük ayrıntılarda bile anlam ararlar.

Matematikte anlamsız bir şey yoktur, doğru. Ama hayat, matematiğin tam tersi. Anlamsızlıklarla dolu. Roman da hayatı yansıttığına göre... Anlam arayışı anlamsız aslında.

24 Mayıs, Cuma

Sonunda beni aradı.

Sesini duyduğumda öyle sevindim ki, bir kez daha şaşım kendime. Beni özlediğini söyleyişi o kadar inandırıcıydı ki, inandım. Oysa, sonradan düşündüğümde, beni özle-

mesi için mantıklı hiçbir sebep bulamadım. Meğer ki, roman dışında benimle özel olarak ilgilenmeye başlamış olsun. Bu da, onca yıl sonra pek akıl kârı değil. Neyse, yazdıklarımı çok beğendiğini de ekledi. Virgülünü bile değiştirmeden kitaba alabilirmiş... belki. Hiçbir diyaloga yer vermeyip dolaylı anlatımı seçmemi özellikle çok sevmiş (ben böyle bir şey yaptığının farkında değildim, aklıma geldiği gibi yazmışım), aynen böyle devam etsem çok iyi olacaktı. Uzun süredir beni aramamasının nedeni ise... Elinde birkaç aday olmasına karşın henüz kimin katil, kimin maktul olacağına karar verememiş. O işi de halleder etmez...

Romancıların bu gibi işleri önceden hallettiklerini sanırdım. Bu yanılgım onu çok güldürdü. Milletün romancılar konusunda bilmeyip de uydurduğu şeylerden beş-on roman çıkabileceğini açıkladı.

Katili bulmakta ona yardımcı olabileceğimi biraz uzunca anlattım galiba. Ve ağzımdan çıkanı kulağım duyduğunda dehşete kapılarak, bu akşam birlikte yemek yemeyi önerdim. Bir kadına böyle bir öneri yapmayalı kaç yıl olmuştu? Sesinin hafifçe yayılmasından gülümsediğini anladım. Şu sıralar pek karmaşık şeylerle uğraştığını, işinin başından aşkın olduğunu, ama cinayet işlenir işlenmez şöyle keyifle kafa çekebileceğimizi söyledi.

Kafa çekmek mi? Ben ömrümde öyle bir şey yapmadım ki. Viski yudumlarım ben ya da şarap. Kafa çekmek de ne oluyor? Basbayağ serseri söylemi... Hem de cinayetin hemen sonrasında... İnsanın aklının en duru olması gerektiği sırada?

Allahtan, hiçbir zaman kadınları anlamaya çalışmak gibi boşuna bir çabaya kaptırmamışımdır kendimi. Onunla konuşurken kendi kendimi de pek anlamıyorum ya, o da başka.

En iyisi ona kadın olarak değil de, yazar olarak yaklaşmak... Daha doğrusu, ona şimdilik yaklaşmadığıma göre, kadın değil de (hele hele yıllar öncesinin o can alıcı güzeli olarak hiç değil) romancı olarak düşünmek onu. Oysa, romancılar hakkında bilmediklerim birkaç kitap doldurmuş. Pekâlâ... Ya şu cinayet romanını *ben* yazacak olsam? Büyük bir bölümünü zaten yazıyorum görünüşe göre. O, evinde oturmuş, katil mi maktul mü hâlâ karar veremekte. Ben yazıyor olsam, ilk önce onları seçerdim. Yani, ne var bunda bu kadar zorlanacak? Adamın biri bir başkasını öldürecek. Öldürmesi için önemli bir sebep gerekir, tamam. O sebebi bulup çıkarmak da çözümleyiciye düşer... ki, o da benim. Şüpheli şahısları bir gözden geçireceksin; ölümden kim en çok yarar sağlıyor, kimin eline en uygun fırsat geçmiş, araştıracaksın; çok bilinmeyenli herhangi bir denklemi çözer gibi çıkaracaksın suçluyu ortaya. Bu kadar basit işte. Ondan sonra Haydar Bilir devreye girer. Suç aracı ve delillerle yüzleştirilen katilin itiraf etmeyenine daha henüz rastlamadım.

Aslında bu romanı çok kolay yazarım ben! Bir sürü gerçek cinayet çözmüşüm bugüne dek. Gerçek cinayetlerin, romanlardakiler kadar karmaşık olmadıkları doğru elbette, ama ben binlerce roman cinayeti de çözdüm. Agatha Christie'nin olsun, George Simenon'un, Raymond Chandler'in, Ellery Queen'in, Carter Dickson'un olsun, adlarını aklımda tutamadığım başka yazarların olsun bilmediğim numaraları kalmadı. Cinayet işlendikten sekiz-on, bilemediniz yirmi-otuz sayfa sonra (hele de o arada ikinci bir cinayet işlenirse) katilin kimliğini anlarım.

Zaten bu yüzden artık cinayet romanı okumuyorum.

Şimdi, bu romanı *ben* yazacak olsam... Önce ölünün ölmesini isteyenler kim ve bu kişiler cinayet saatinde ner-

delermiş, onu öğrenmek gerek. Yoo, olmadı. Önce adamın ölmesi gerek. Tabii ya... Hep çözümcü olarak bakıyorum olaya, ölüyü varsayıyorum. Oysa meseleyi baştan aldığımda (ki yazacaksamı eğer, baştan almam gerekir) önce kimin öleceğini bilmem gerek. Yalnızca kimin öleceğini değil, kimin öldüreceğini de... ve nasıl... Evet, şimdi anlıyorum yazar dostumun derdini. İş bununla da kalmıyor ki... Cinayet işlemem gerek...

Çözümcü olmak kolay... Verileri doğru değerlendirmek yeterli... Yazmaya kalktuğında ise, kişi problemi çözmek değil, kurmak durumunda.

Olsun, onu da yaparım. Gene matematiksel bir olay. Bunca yıllık hocalığımda (ayrıca öğrenciliğimde de) problem çözmek kadar kurmayı da eğlence etmedim mi kendime? Bu kadın, matematiğe hiç de yatkın olmadığını kendi itiraf ettiği kafasıyla bir cinayet kurana dek (hatta, kimin katil kimin maktul olacağına karar verene dek) ben kaç cinayeti yoktan var edebilirim!

L

31 Mayıs, Cuma

Hülya ile iki buluşmamızın ayrıntılarını yazıp gönderdim. Bu kadının yeterli olacağını umuyorum. Üçüncü bir kez buluşmaya hiç de hevesli değilim çünkü. İyi kız, güzel kız, becerikli kız, öğle saatinde gelmeyi de kabul ediyor ama, ne bileyim işte... Benden hoşlandığını, bu yüzden, geceleri geç yattığı halde bana vaktinde gelmek için erken kalkmayı göze aldığını da söyledi. İnsan biraz dişini sıkarsa ve bir saatlik öğlen programı için tam gece fiyatı uyguladığını aklına getirmese aşk ilişkisi diye yutturabilir bu iki buluşmayı. Ama onun yutmayacağından korkuyorum.

Nitekim yutmamış. Biraz önce telefon etti.

Konuşmamız iyi başladı ama öyle kötü bitti ki, sersemledim. Şimdilik hiçbir şey düşünmek, hiçbir yorum yapmak, hiçbir karar vermek istemiyorum. Tüm konuşmayı olduğu gibi kâğıda geçirdikten sonra salim kafayla bakabilirim olaya belki. Bir kurtuluş yolu bulabilirim. Yeşim'e hiçbir şekilde rahatsız edilmek istemediğimi söyleyip odama kapandım.

"Merhaba," dedi beni hep altüst eden o boğuk sesle. "Aşk mı bu, yoksa sıkı bir perhiz mi? Öğlenleri yemek yememek için mi buluşuyorsun o kızla?"

"Hayır. Senin zorunla. Buluş dedin, aşktan söz etmedin."

"Elbette. Sözlerimi yorumsuz kayda alan bir robotla karşı karşıya olduğumu sanmıyordum da ondan. Sevgili bul demek, ne demek? Sevgili'nin içeriğinde sevgi yok mu?"

"Var mı? Bir hafta içinde hem sevgili hem de sevgi bulmak kolay mı sanıyorsun? Hem de hiç hevesli olmadığım halde?"

Güldü. Alçak sesle, uzunca güldü. "İyi bu. Bayağ iyi. Senden bir şeyler olabilir."

"Hülya'nın nesi var?"

"Seninle para karşılığı yatması bir yana... Ona kafayı takmıyorsun."

"Benim kafayı taktığım bir tek kadın var."

Bir süre sustu. Kendisini kastettiğimi anlamış mıydı?

"Yeşim biraz zor olurdu gerçekten," dedi sonra. "Yaşamını benim istediğimden, yani, tasarladığımdan da fazla kaşıtılabilirdi, Yasemin çok iyi görünüyordu ama, ona gücünün yetmeyeceği anlaşıyor. Peki, Yıldız'a ne dersin?"

"Yıldız mı? Yıldız da kim?"

“Hani, var ya, geçen akşam size yemeğe gelmiş...”

“O mu? İmkânsız! Bir kere karımın arkadaşı. Nasıl yaparım?”

“Karının hiçbir arkadaşını yapmadın mı?” Sahiden şaşırınmış gibi güldü bu kez. “Ne garip adamsın! Oysa sizin muhitte herkes karısının arkadaşını ya da arkadaşının karısını düzüyor derler. Bak, ne yanlışlar çıkıyor ortaya.”

Kitaplarını okumuş olmama karşın, günlük konuşmalarında da bu gibi sözcükler kullanması irkiltti beni. Yatak dışında açık saçık konuşan kadınları sevmem hiç. Açıkça korkarım o gibilerden.

Ama ondan zaten korkuyorum.

“Karımın arkadaşı olmasaydı bile âşık olamazdım Yıldız’a. Tüylerimi ürpertiyorsun.”

“Bak, anlamıyorsun. İlle de âşık olman gerekmiyor. Ama âşık olabileceğin biri... Hülya; konum olarak, âşık olabileceğin biri değil. Ama Yıldız’ı bir dene...”

“Onu hiç görmediğin için böyle konuşuyorsun!”

“Güzel olduğunu biliyorum, uzatma. Ayrıca, yineliyorum, âşık olman gerekmiyor. Kişiliği önemli değil o kadar. Ama *onun* konumundaki bir kadın gerekli.”

Konuşmamızın gittikçe saçmalaştığını aynım sar gibiydim. O an, ona söylemek istediğim sözler de saçmaydı ama, tutamadım kendimi. Bile bile söyledim: “Konumdan monumdan anlamam ben, âşık olabileceğim kadın karşımda!”

“Kim var karşımda?” diye sordu ters ters.

“Sen varsın!”

Rahatlamış gibi güldü. “Yooo, ben karşımda değilim. Telefonun öteki ve görünmez ucundayım.”

“Neden görüşmüyoruz peki? Neden hep telefonda konuşuyoruz? Buluşup, karşı karşıya oturup adam gibi tartışsak ya şu konuyu.”

“Buluşacağız, buluşacağız, çok az kaldı. Ama önce sen şu Yıldız işini hallet.”

“Ciddi mi söylüyorsun?” dememe kalmadan telefon kapandı.

Bir sıkıntıdır bastı içime. Galiba bu işe devam etmek istemiyorum. Yıldız’ı koynuma almaktansa diyorum, roman kahramanı olmaktan bile vazgeçebilirim. Ayrıca, roman kahramanları böyle aptalca şeyler yapmazlar gibime geliyor.

Okuduğum romanların kahramanlarını hatırlamaya çalışıyorum.

Dimitri, güzel ve asil ve fedakâr Katya dururken, o yalancı, düzenbaz Gruşenka orospusuna kul köle oldu. Ya Prens Mişkin’e ne demeli? Nastasya bilmemnovski - yo-oo... novna... Neydi adı? Yenir yutulur bir kadın değildi, o kadarını hatırlıyorum. *Kumarbaz*’da da bir kadın vardı ya, adını çıkaramıyorum şimdi. Neyse, Dostoyevski’den örnekleri çoğaltmaya gerek yok. Onun deli olduğu söylenir zaten, saralı mıymış neymiş. Akıllı Tolstoy’a geçmekte yarar var. Kont Vronsky, iyi aile kızı bakire Kitty elinin altındayken, evli ve çocuklu bir kadın olan Anna’ya gönül veriyor. Masum genç kız Nataşa, Prens Andrey’in cephe-den dönmesini bekleyeceğine; ya da, hiç değilse her bakımdan mazbut ve iyi yürekli Pierre’de karar kılacağına, o sarhoş ve çapkın (neydi adı?) playboyla kaçmaya kalkıyor. Oblomov denilen herif, hem tembelin biri hem de başına olmadık iş açar... Gerçi o öyküyü Tolstoy yazmamıştı galiba. İnsan Rusları ister istemez birbirine karıştırıyor.

Neden Rus edebiyatına takıldım kaldım? Gençliğimde hep onları okumuştum da ondan herhalde. Son yıllarda okuduklarımdan ise pek bir şey kalmamış aklımda. Oysa Rusların dengesiz olduklarını herkes biliyor. Kafamı çalış-

tırmalı, daha olumlu romanları anımsamaya çalışmalıyım. Okulda neler okutmuşlardı? Bir Kaptan, neydi adı? Kaptan bir şey işte, işini, gücünü, hayatın her türlü keyfini bırakıp beyaz bir balinanın peşinde helak oluyor. Beyaz balina olur mu bir kere? Madam Bovary nasıldı? Ha, evet, zavallı Charles... Karsının müsrifliğiyle baş edebilse bilim adamı olacaktı. O orospuyu boşayacağına... Peki, kolera salgınından kaçıp canını kurtaracağına, aşkı uğruna Venedik'te ölmeyi tercih eden adam kimdi? Amerika'da okuduklarımı hatırlasam daha iyi olur. Amerikalılar akıllı adamlardır. Mesela, Steinbeck... Hay Allah, bir tek romanı gelmiyor aklıma. Hemingway erkek herifti, tamam... ama ya İspanya'da savaşa gidiyordu ya Afrika'da ava. Bir keresinde aslanı vuracağım derken karısına vuruldu. Sonra o da balık uğruna denizlerde telef oldu. Beyaz balinanın ardına takılan o değildi ama. O başka biri... İki birbire benziyor da, konular farklı! Bir de Gatsby diye biri vardı. Hemingway mi yazmış, başkası mı, aklımdan çıkmış. Ama adamın hıyar olduğu kesin. Onca para pul, çevresinde bir dolu kadın, gidip öyle bir züppe şıfıntının peşine düşüyor ki... Daha yenilerden, daha yenilerden... Haa, Marquez! Onun köylüleri bayağ kurnaz... Gene de hep kazık yiyorlar. Sonra o casus romanları yazan adam... *Soğuktan Kaçan Casus* filan, çok severek okurum onu. O romanlardaki kişiler de, açıkçası, baştan hepsi akıllı görünür ama sonunda hepsi aptal, aldatılmış çıkar - her şeyin doğrusunu bilen o sünepe bile...

Anlaşıldı. Hatırladığım kadarıyla bütün roman kahramanları ya aptalmışlar ya da en azından aptalca şeyler yapmışlar. *Benim* aklımda mı öyle kalmış, yoksa genel bir eğilim mi bu? Bir romana girmek aptallık mı, yani? Öte yandan, Yıldız ile ilişkiye girmek *romansal* bir aptallık mı, yoksa düpedüz aptallık mı?

Bunu ben bilemem ki, o bilebilir. Romancı olan o. Ben yalnızca bir kahramanım, eninde sonunda onun dediği olacak nasıl olsa. Ve o, Yıldız’la sevişmemi istiyorsa, bir bildiği vardır herhalde. Bütün romancıların bir bildikleri var ve onların bildiklerini kahramanlar bilse, belki roman filan yazılmaz. Bu ilkeyi bir kez kabul ettikten sonra, benim için yapılacak tek bir şey kalıyor: Ona teslim olup olmamak konusunda karar vermek...

Roman kahramanı olmanın cazibesini aşmış sayılıyım. Ona teslim olacak mıyım, bunu istiyor muyum, soru bu. Cevap ise: Hem evet hem hayır. Ona teslim olmayı değil, onu teslim almayı istiyorum. Bunun görebildiğim tek yolu ise, ona teslim olmak. Yani, ona teslim olmuş gibi yapmak. Yani, Yıldız ile ilişki kurmak. Yoksa beni bırakır. Yoksa kendine başka bir kahraman seçer. Beni bırakmasını istemiyorum. Galiba onu kaybetmekten çok korkuyorum.

Peki ama, Yıldız’ı nasıl sevebilirim - ya da severmiş gibi yapabilirim? Ona nasıl yaklaşabilirim hatta? Yıllardır, Eser ile evlendiğimden beri, karımın çekilmez bir eski arkadaşısı olarak gördüm onu. Eve gelip gittiğinde varlığından rahatsız olmaktan öte adam yerine bile koymadım. Karımın, onu ileride evlendirmek amacıyla çeşitli bekâr dostlarımıza tanıştırma girişimlerini umutsuz bir umutla izledim: Çabaların bir sonuç vermeyeceğini kemiklerimde hissederek, ama keşke sonuç alınsa da şu karının ukalalığından kurtulsak, diyerek...

Şimdi telefon açıp, “Yıldız’cım, yavrum, bir akşam buluşup bir kadeh bir şey içelim,” diyecek olsam, şoka girer eminim. Benden daha beter ürperir tüyleri. Onun da benden hazzetmediği o kadar aşikâr ki... Ama ne yapıp yapıp yola getirmeyelim Yıldız’ı. Romanın, *romanımın* yazarı bunu bekliyor benden. Onu düş kırıklığına uğratmayaca-

gım. Yıldız'ı en kısa yoldan hallederken, ikimizin arasında sevgiye benzer bir şey olamayacağını da belirteceğim ama. Sevebileceğim kadının kim olduğunu da karıştıracığım romana. Bazı bölümleri ayıklamak istiyorsa, ayıklasın, ama gerçeği de bilsin. Bunca yıl sonra öğrenmek istemiyorsa bile... Öğrenmekten korkuyorsa bile... Hayır, hayır, saçmalıyorum. Yıldız meselesine dönmekte yarar var.

Hal haur sormak için telefon etsem, havadan sudan konuşsam bile şaşırır, kuşkulara kapılır. Onu aramak için mandırıcı, sıkıcı ve gündelik bir sebep bulmak gerek. Karıma alacağım bir armağan için danışsam? Yeşim ne güne duruyor ve bunca yıldır Yıldız'a neden böyle bir konu açmadım? Olmaz. Şaşırtıcı, dramatik, hatta *inanılmaz* bir sebep olmalı... Bir romanın otuzuncu sayfasıyla otuz beşinci sayfası arasında inanılabilirlik kazanabilecek akıldışı bir şey...

Bunu bulmak bana değil yazara düşer ama, tek başıma bir şey bulabilirsem onu öldür Allah kendime bağlayabilirim gibime geliyor. Benden başka kahramana yan gözle bile bakamaz bunu becerebilirsem. Yıldız'ın kabul etmekte sakınca görmeyeceği ve ânında öteki telefona sarılıp Eser'e yetiştirmek gereksinimini duymayacağı bir buluşma nedeni... Akşam işten çıktıktan sonra, iki kadeh bir şey eşliğinde aktarılacak bir mesele... Otelin en üst katındaki harda kafasını hafif dumanlandırdıktan sonra asıl konuya geçiş... Odayı önceden ayırtmalı, anahtar cebimde hazır bulunmalı... Mutlaka bir yolu vardır...

3 Haziran, Pazartesi

“Evet, buyrun,” diye azarlayan bir sesle ters ters cevap veriyor telefona. Sanki her arayan yüklü bir borç isteyecek ya da karşılanması büyük fedakârlıklar gerektiren bir rica-

da bulunacak... Kendimi tanıttığımda, şaşkınlıktan olacak uzunca bir süre kelimesiz kalıyor. Ömrümde ilk kez anyorum onu. Sonunda, merakı aksiliğini yeniyor tabii. Daha insancıl bir sesle, “Hayrola?” diye soruyor.

Öyle yumuşak konuşuyorum ki, işiten soba reklamı spikeri sanabilir beni.

“Yıldız, kardeşim, rahatsız ediyorum ama, çok önemli bir neden olmasaydı, inan ki...”

“Ne oldu?” Her şeyden çok kuşku var sorusunda.

Hey Allahım, bu manasız kadın, ne kadar manasız olursa olsun, inanabilir mi anlatacağım masala?

“Eser ile ilgili bir konuda...”

“Nesi var? Hasta filan mı? Daha dün konuştuk...”

“Hayır, hayır, sağlığı yerinde. Aslında yalnızca onunla değil... ikimizle ilgili... Eser’le ben yani... İnanmakta zorluk çekeceksin ama...”

Ve... inanıyor! Kuşku şaşkınlığa, şaşkınlığı hınzırca bir heyecana dönüşüyor ben kem küm ettikçe. Ve tabii ki akşamüstü benimle buluşacak... Ve tabii ki bu kötü günümde yardımcı olmak en büyük görevi... Ve tabii ki Eser’e bir kelime dahi fısıldamayacak...

Ben mi doğuştan dâhiyim, yoksa kadınları aldatmak mı çok kolay? Karar veremiyorum.

“Onun en eski, en yakın arkadaşı olduğun için açılıyorum sana,” diyorum, viskimi, dünyanın en acı ilacını içiyormuşçasına yüzümü buruşturarak yudumlarken ve küçük yuvarlak masanın üstündeki eline henüz uzanmamaya dikkat ederek. “İçinde bulunduğum durumu senden başka birine itiraf etmeme imkân yok. Sennnn...” Sesim kırılgan gibi oluyor burada, ama erkekliğime yediremeyerek toparlıyorum kendimi, “... ikimizin de dostusun.”

“Elbette, elbette, bana güvendiğin için çok teşekkür ederim. Ama inanamıyorum. Olamaz...” Kafasını tavuk gibi iki yana sallıyor, gözlerini aptal aptal açıyor. Sesinin kırçılanması sinirimc dokunuyor. “Röyle bir şey olsaydı bana söylemez miydi?”

“Sana bile hissettirmedi mi?” diye soruyorum, zavallılığı mı içki bardağına gömmeye çalışarak.

“Hayır, kesinlikle... Bu konuda en ufak bir...” İçtenliği içimi karartıyor. “İnan bana, doğru değil bütün bunlar. Eser’in seni sevdiğine eminim.”

“Sevgi falan istediğim yok ondan. Yirmi yıl sonra kimin kime sevgisi kalır zaten?” Kendisine baygın baygın baktığının farkında mı değil, yoksa görmezlikten mi geliyor? “Ama bir saygı... değil mi? Evlilik kurumuna, oğullarımıza... Onca yıllık kader birliğine... Buna isyan ediyorum işte.”

Bir şey demiyor. Bense, gözlerinin ta içine bakarak bir süre susmayı uygun görüyorum. Nicedir böyle bir şeye kalkışmadım ama, karı tavlamanın eğlenceli yanlarını eskilerden hatırlıyorum. Gene de, bu Yıldız o kadar tatsız bir kadın ki, onu etkilemek en ufak bir heyecan vermiyor bana. Asıl etkilemek istediğim kişi ise... bu çabalarıma gülüp geçecek mi? Yıldız’ı yatağa atmaya başaramazsam güler elbette, beni defterden siler hatta. Kendimi ona onaylatmak için surdürmek zorundayım bu sıkıcı olayı.

“Kuşkuların yerindeyse haklısın elbette,” dediğinde nedense babaannemi hatırlatıyor bana. “Eser’in ağzını aramamı ister misin?”

“Hayır, hayır, kesinlikle hayır. Ben seninle dertleşmek istedim yalnızca. Yoksa... Böylesi belki daha iyi.”

Eline uzanmanın tam zamanıdır.

“Nasıl yani?”

Ürkek bakıyor. Ya da ürkek bakma taklidi yapıyor. Ama elini çekmiyor. Ha ha! Elini çekmedi. Kesin bir ilerleme!

“Asıl gücüne giden bunca yıl sonra beni aldatmasından çok... Evliliğe olan saygımdan dolayı ne çok fedakârlık yaptım! Duygularımı açıklamadım, içime attım...” Sıkıca kavnyorum elini. Avucu terli. Allah kahretsin, terli avuçtan iğrenirim. “Bağırma taş bastım. Sana olan sevgimi...”

Gözleri mümkünse her zamankinden daha aptalca büyüyor. Elini kurtarmaya çalışıyor. Acele mi ettim acaba?

“Bana olan?.. Neler saçmalıyorsun, Levent?”

“Saçmalamıyorum. İlk kez olarak gerçeği...”

Çekti, kurtardı elini. Acele ettim anlaşılan.

“Çok sarsılmışsın besbelli, kendinde değilsin,” diyor bilgiç bilgiç dudaklarını büzerek. Dövebilirim bu kanyı.

“Tam tersine, kendime geldim. Ömrümde ilk...”

Hayır, bu anlatımı sürdüremeyeceğim. Güzel görünme çabaları karikatürleri anıştıran o sersemi yola getirmek için verdiğim kahramanca savaşı burada uzun uzadıya anlatmaya kalkarsam utançtan yerin dibine geçerim.

Kısacası, bedeli önceden ödenmiş odanın anahtarı cebimde kaldı o gece. Oteli birlikte terk ettiğimizden, anahtarı resepsiyona bırakacak durumum yoktu. Daha sonra işe, saatin erken olmasına karşın, o kadar sinirliydim ki, odayı başka biriyle paylaşmayı düşünemedim bile. Ancak ertesi sabah giyinirken anahtarı Eser’e çaktırmadan bir ceketin cebinden ötekininkine aktarırken aklıma geldi onca parayı boş bir oda için harcadığım. Şeytan dedi, anahtarı da odanın faturasını da ona gönder. Neler olduğunu anlasın artık. Ama hayır. Başarısızlığımı çok açık seçik belgelemek olurdu bu.

Başarısızlığımın tek nedeni ise isteksizlikti. Sırf bu yüzden acele aşk ilan etmiş, ömrümde hiç yapmadığım kadar beceriksizce davranmışım. Eline dokunmaktan bile hoşlanmadığım bir kadını çıplak görmek, gövdesinin başka yerlerine temas etmek beni çok ürküttüğü için odanın boş kalmasını yeğlemiştim, şimdi anlıyorum bunu. Yoksa, o sersemi halledemeyecek adam mıyım ben? Ama ilerde tiksinti ve ürküntülerimi yeneceğim. Çünkü gerekli bu. Roman için.

Sabah işe giderken, arabayı otelin önünde durdurup anahtarı şoförle resepsiyona gönderdim.

Bir dahaki sefere Yıldız'ın işini bitireceğim.

24 Haziran, Pazartesi

Bir dahaki sefer, bir dahaki sefer, bir dahaki sefer... Ben anlatsam bile, işini bilen bir yazar bütün o saçmalıkları keser atar romanından. Yıldız olacak kız kurusuna döktüğüm dilleri (harcadığım içki-yemek parasını) tanıdığım en güzel kadınlara bile dökmedim (harcamadım) şimdiye dek. Eve geç geldiğimde nahak yere suçlanmalarımı, karıma uydurmak zorunda kaldığım yalanların bu iş için harcadığım nefese değmezliğini de hesaba katarsak, bu karıdan çektiğimi ömrümde kimseden çekmediğimi ve de bir değil on romanın kahramanı olmayı hak ettiğimi kabul etmek gerek.

Belki bir yerde benim de suçum var - daha doğrusu, kabahatim. Yıldız'ın yalnızca tatsızlığını göze alıp aptallığını hiç hesaba katmadan sürdürdüm girişimlerimi. Ve bu yüzden, üç haftadır sonuç alamıyorum. Ve, sonuç olarak, *Onun* baştan beri istediği oldu. Yani, Yıldız'a kafayı taktım. Gece gündüz düşünmüyorum elbette, ama ikide bir

aklıma geliyor ve her aklıma geldiğinde sinirleniyorum. İlk düşündüğüm gibi Yeşim'e el atsaydım, işi çoktan bitirmiştim. Hatta, bu kadar sıkıntı çekecek olduktan sonra, Yasemin'den bile netice alabileceğimden eminim. Keşke Yıldız'a girişmeden önce biraz daha düşünüp taşınısaymışım. Ama oldu bir kere, artık dönemem. "Beni gerçekten sevdiğini bilsem, sırf Eser'e inat bana yaklaşmadığına inanabilsem..." diye gözkapaklarını kırptırmaya koyulmuyor mu, şeytan diyor... Tövbe, tövbe... Âşık olmam gereken kişiyi boğazlamaya kalkarsam bu roman altüst olur. Ama dayanmak o kadar zor ki... Artık öyle şaşkın şaşkın bakmıyor, cilveli bakıyor haspam! Simsiyah rimellediği kirpiklerini gözüme gözüme sallıyor! Yüzünde, eskisinden on kilo kadar fazla boya var. Basbayağ flört ediyor benimle. Ve ben, bu manasız naz oyunlarını yutmak, hatta şirin buluyormuşum gibi davranmak zorundayım. Şimdiye dek kimseye vermemiş de, gerçekten seveceği erkeği bekliyormuş da... Fesupanallah! Kim inanır? On sekiz yaşında bir kız söylese bile böyle bir şeyi, beni aptal yerine koyduğundan şüphelenirim ya, buna inanıyormuş gibi yapıyorum, iyi mi?

Neyse, kanımla, çocuklarımla sakın bir hafta sonu geçirdim. Yıldız'ı görme, arama, telefonda sesini duyma, bir sürü delirtici dil dökme zorunluluğundan uzak, yan gelip yatım Ada'da. Kendime geldim bayağ. Toparlandım, zindeleştim. Bu hafta girişeceğim yeni ataklarda mutlaka başarılı olacağım.

(Kahramanın Yazara Notu: Bu ahmak kanyı bir kez olsun düzmeden ölürsem, iki elim yakanda kalacak!")

7 Haziran, Cuma

Havalar birden inanılmaz ısındı. Soluğunuzu göğsünüze geri iten, boğucu bir sıcak... Yazın gelmesine sevinirdim her zaman, şimdiyse icimde sıkıntıdan başka bir şey yok. Üstelik de günlerden Cuma... Gene akşam oldu. Bomboş hafta sonunun bunaltısı sıcakla birlikte daha da artacak. Neden bunalmak zorundayım ki? İki gün boyunca ille de annemle burun buruna oturmak şart değil ya... Ama başkalarıyla da sıkılıyorum. Kızlar yanı otelin havuzuna gitmeyi önerdiler, erkenden yanarız falan dediler ama, istemedim. Bu gece kimse bir yere davet etmedi. Zaten etselerdi de gitmezdim. Kız kıza oturup dedikodu

yapmaktan hiç hoşlanmıyorum. Erkeklerin kötülüğünden konuşuyoruz hep. Bir adam bulmuş ve henüz elinden kaçırılmamış arkadaşlarımıza hiç de özenmiyormuşuz gibi yapıyoruz. Karma bir grupla çıksam, yanında sevgilisi olanların gecenin bir saatinden sonra baygınlaşıp birbirlerine daha da fazla sokulmaları sinirimi bozuyor.

En iyisi evde oturmak ve annemin imalarını anlamazlıktan gelmek.

Televizyonda bir şeyler vardır belki. Şöyle iyice göz yastırtıcı bir aşk filmi falan olsa...

İşin garibi, onu sevmiyorum bile. İlk ayrıldığımızda, nasıl olsa bir-iki gün içinde arayacağından emindim. Marifetlerinden sonra onu hiçbir zaman bağışlamayacağımı haykırıp telefonu yüzüne kapatmayı planlıyordum. Sonra zaman geçtikçe ve o aramadıkça, ikide bir benim elim alıcıya uzanır oldu. Ne var yani, basit bir meseleyi neden o kadar büyüttüm, diye sormaya başladım kendime. Durumu idare etmek varken... Yalnızlık daha mı iyi? Hayır, onu sevmiyordum ama, yalnızlık daha iyi değil.

Sıkılıyorum. Sıkılıyorum. Sıkılıyorum!

Her şey yetmiyormuş gibi, patronun da dayanılmaz nalletliği üstünde. Bir haftadır yüzünden düşen bin parça. Her yaptığımı kusur buluyor, olur olmaz azarlıyor. Gene karısıyla mı atıştı, ne? Gerçi onların kavgaları bu kadar uzun sürmez ama... İdeal çift numarası yaparlar sürekli. İşlerin kötü gidip gitmediğini bir ben bilirim. Son zamanlarda bayağ değişti bizim patron. Kafam kendi sorunumla meşgul olduğundan, tam ne zaman değişmeye başladığını pek çıkaramayacağım ama, ortalıkta bir şeyler döndüğünden eminim. Her zamankinden çok daha gergin, çok daha tiz, çok daha aksi. Kimi kez onu öldürmeyi düşünüyorum. Oturup cinayet planları falan kuruyorum. Viskisine fare zehri karıştı-

nersem ne olur sanki? Dünyada benden şüphelenmezler.

Şüphelenmezler tabii. Onun ölümünün bana sağlayacağı hiçbir yarar yok ki. Patronum o olmasa başka biri olacak nasıl olsa. Biri ölse bile, daha binlercesi var. Dünyanın bütün patronlarını öldürecek değilim ya... Gerçi bu da bir fikir... Bir tür cihada çıksam, dünyanın bütün patronlarını değilse bile, beni işe alma gözü pekliğini gösterenleri bir bir öldürmeyi amaç edinsem? Hayatımın bir amacı olur böylece. Sıkıntıdan kurtulurum.

İşte, arada böyle saçma sapan masallar uydurarak kurulabiliyorum sıkıntıdan kimi kez. Cinayetler tasarlamak, içimdeki kızgınlığı biraz olsun yatıştırıyor. Bu yüzden ona şükran borçluyum. Bu fikri kafama sokan o, ne de olsa. Cinayet işlemeye kalksam ilk kimi öldürürmüştüm? 'İlk' diyor üstelik. Yani, bir kez öldürdükten sonra arkasının geleceğini baştan biliyor.

Seninki özel hattından birileriyle konuşuyor gene. Karısını arıyor olsa bana söylerdi. Kim bilir ne halde karıştırıyor. Cuma gecesi öyle kolay kolay kaçamak yapamaz ya, var bir numarası herhalde.

Benimse herhangi bir numaram yok ve canım avaz avaz bağırarak istiyor. Haftanın öteki gecelerini idare ediyorum da, cuma akşamlarından korkmak bir tür alışkanlık haline geldi. Nedenlerini araştırmaya çekindiğim bir hobi oluşturdum sanki. Geçecek ama, geçmesi gerek. Yakında birini bulurum nasıl olsa.

Ama işte, birini bulmak zorunluluğu da canımı sıkıyor.

9 Haziran, Pazar

Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Öylesine beklenmedik, beklenmediğin de ötesinde, akla uzak

bir şey ki bu başıma gelen... Bir ara, o günü ve geceyi gerçekte yaşamadığımı, her şeyi kafamdan uydurduğumu bile sanacak oldum. Ama, ben uydursam, böylesine kırk yıl düşünsem aklıma gelmeyecek bir olaylar dizisi mi tasarlardım? İmkânsız... Bugüne dek kurduğum hayallerle uzak-tan yakından ilgisi olmayan bir... bir... ne diyeyim, bilmiyorum ki.

Unutayım, dedim. Hiçbir şey olmamış gibi davranayım, dedim. Ama olmuyor ki... Yani, günlük davranışlarımda gözle görülür bir değişme olmadı belki ama, her şey her an aklımda. Ve her şey her an aklımdayken eskisi gibi davranmam olası. Bazen yaptığım işi bile şaşıyorum.

Onu hiç tanımamışım demek ki. Gerekli kadar tanıdığımı sanıyordum oysa. Dediklerinin ciddi olmasına imkân yok. Ama durup dururken neden böyle şeyler söylesin bana, ciddi değilse eğer? Ne gereği var? Macera anyor desem, neden *benimle* bir macera arasın? Gerçekten âşık değilse eğer, neden beni sevdiğini söylesin? Beni sevdiğine inanmak ise olanaksız...

Rüya mı gördüm yoksa? Yıllar yılı rüya görmedikten sonra düşler âlemine böylesi bir rüyayla dönmek, onun beni sevdiğine inanmaktan daha olası. Delirdiğime inanmak daha kolay.

Cuma akşamüstü aramasaydı, yeniden buluşmamız konusunda ısrar etmeseydi, neredeyse yalvarmaya kadar uzatmasaydı geçici bir delilik yaşadığıma ya da romanlara layık bir rüya gördüğüme inandıracaktım kendimi ve belki de rahatlayacaktım. Yaratıcılığım ile bile övünmeye kalkacaktım belki.

Yeniden buluşmamız elbette imkânsız. Beni bir daha aramamasını, konuyu artık kapatmasını kesin bir dille söy-

ledim. Gene de, tüm haftayı olduğu gibi, bütün hafta sonunu da onu düşünmekle, olayı irdelemeye çalışmakla geçirdim.

Buna bir son vermem gerek.

15 Haziran, Cuma

Pazartesi günü gene telefon etti. Salı, gene... Bunca ısrar karşısında onu bir kez daha olsun görmeyi reddedemedim. Ayrıca, onunla görüşmemde ne sakınca olabilir? Sırf karşılıklı oturup konuşmak, tartışmak, dertleşmek için tabii... Şimdiye dek yapmadığımız şey değil ki. Çarşamba akşamı buluştum. Herhangi bir özelliği olmayan, sakın bir lokantaya götürdü beni. Geçen sefer yaptığı numaraların hiçbirini yapmadı. Geçen sefer için özür diledi. Bir daha aşktan falan söz etmeyeceğine yemin etti. Büyük bir şok içindeymiş, söylediklerinin beni nasıl sarsacağını düşünememiş. Aşk konusunda, şimdiye dek sustuğu gibi, ilelebet susabilirmiş. Birer dost olarak buluşamaz mıymışız arada bir?

Yumuşadım birden, “Elbette,” dedim.

İçtenliğine inanıyorum.

Onu, bunca yıldır hiç mi hiç tanımadığımı anladım. Tanımak için en ufak bir çaba göstermemiştim ki. Garip bir şey... Bazı insanlar yaşamınıza hiç de önemli saymadığınız kapılardan girdiklerinden, *onları* da önemsiz sayıyorsunuz. Açıkça, insan muamelesi bile etmiyorsunuz. Onların da duyguları, sorunları, acıları, yaralanabilecek yanları, güzellikleri olabileceğini aklınıza bile getirmiyorsunuz.

Levent’in de derinlikleri olabileceğini düşünmemiştim şimdiye dek. Şimdiyse biliyorum, var. Çaresiz bir çocuk sanki... Çok kötü vurulmuş, en güvendiği kişinin ihane-

tine uğrayarak. Ve benden medet umuyor.

Benden medet umması, ille de bana âşık olmasını gerektirmez. Gene de ilk iş bana gelmesi... Bunu da, kendimi romantik hayallere kapırmaksızın, anlıyorum. Yaşadığı korkunç olay, onu kendi muhitinin dışında ama yakın olan birine sığınmaya itti. Bana âşık olduğunu sanması ise... bilmiyorum... belki de... Karısına hiç benzemeyen biriyim. Kendi ayakları üstünde duran biri... Herhangi bir yardım görmeden, onun bunun kızı olmadan kendi yaşamını kurabilmiş biri... Üstelik de dürüst... Zaten artık benim aşkımı değil, sevgimi, dostluğumu istediğini söyledi. Bu da güven veriyor bana. Bana dost olarak sığınan birine yardım etmek boynumun borcu...

Hayır. Borç falan yok. Herhangi bir sorumluluk da yok. Hoşuma gittiği için buluşacağım onunla bundan böyle, var mı? Daha önceden farkında olmadığım bir sürü incelik buldum onda. Benim için yıllarca dikkate değer olmayan bir adam, ilginç ve etkileyici bir kişilik olarak çıktı karşıma.

“Denizlerde yolunu bulmaya çalışan bir beyaz balina olmasaydım, bir Dostoyevski romanına daldardım,” dedi.

Roman okuduğunu bile bilmiyordum.

20 Haziran, Perşembe

Onu o kadar iyi anlıyorum ki... Yalnızlık, yalnızca yalnız yaşayanlara özgü değil. Yuvası, çocukları, gelip geçici cinsel scrüvenleri, ülkenin en önemli holdinglerinden birinde karar sözü sahibi olan biri de kimi kez, hatta çoğu kez, yapayalnız hissedebilir kendini. Bu yalnızlığı yenmek konusunda gösterdiği yiğitçe çabalar, korkunç bir ihanet karşısında birdenbire beyhudeleşebilir.

Çok derin anlamlı bir itirafta bulundu. İhaneti öğrendiğinde ilk bana gelmemiş. Ne yapacağını bilememiş önceleri. Birilerinden öç almak istediği kesinmiş. Ama kimden?.. Daha önce bazı yabancı müşteriler için kullandıkları bir telekız çağırtmış. İki kez yatmış onunla. Ama olmamış işte. Genç, güzel ve çok becerikli, kiraladığı vücudu gecede yüz binlere mal olan o kadın, ona aradığı rahatlamayı sağlayamamış. O zaman anlamış ki... asıl istediği öç almak değil. Rahatlamak da değil... Asıl aradığı, gerçek bir sevgi, gerçek bir kadın. Ve o zaman anlamış ki, yıllardır kendi kendinden bile sakladığı asıl tutkusu, asıl gönül verdiği kadın... ben.

Bütün bunları dün akşam anlattı. Çok sarsıldım. Kafamın karmakarışık olduğunu, düşünüp her şeyi bir düzene koymam gerektiğini söyledim.

O itirafı yapmasaydı, adi bir kadının kollarında teselli aradığını açıklamış olmasaydı, daha önce söylediklerine inanmayabilirdim. Ne ki, bunca alçaldığını anlatmayı göze alan bir adamdan kuşkulanmak olası mı? Ona inanıyorum.

Ama korkuyorum.

Aşkı hiç bu kadar zor bir olay olarak düşünmemiştim. Bir vakitler aşkı nasıl düşündüğümü hatırlayamıyorum.

22 Haziran, Cumartesi

İçim içime sığmıyor derler ya, işte o durumdayım. Aklimı doğru dürüst başıma toplayamıyorum. İkide bir adını söylemek istiyorum. Durup dururken şarkı mırıldanıyorum. Nedensiz yere neşeleniyorum,, en olmadık şeylere gülüyorum. Sonra birden içime afakanlar basıyor. Hep olduğum yerden başka bir yerde olmak istiyorum. Hep

onun yanında... Aptallık yapmamam gerektiğini günde bin kez yineliyorum kendime ya, bir işe yaramıyor galiba. Bu yaşıma geldikten sonra on yedisinde kız çocukları gibi yerli yersiz coşkulanmak aptallık değil de nedir?

Bu sabah çok güzel buldum kendimi. Dün akşamın parlıtsı hâlâ sürüyordu herhalde. Gerçi pek iyi ayrılmadık. Gereksiz yere sertlik yaptım, biliyorum şimdi. Çok korktuğum için olacak. Ne kadar pişman olduğumu ona söyleyebilsem keşke. Hafta sonlarında görüşmemiz olanaksız. Telefon etmeye kalksam dilim iyice tutulur. Bir an evlerine gideyim dedim. Olamaz mı? Yapmadığım bir şey değil ki. Ama korktum. Hem onları birlikte görmekten, hem de bir şey belli ederim diye...

Neyse, gene de güzelliğim boşa gitmesin istedim. Telefonda birkaç kişiyle konuşup bu akşam için bir grup ayarladım. Yaz geldi ya, Bahçe Bar açıldı. Herkes oraya gidiyordur artık. Onu bile göreceğimi umdum bir ara. Öyle yerlere hemen hemen hiç gitmez ama, ben de böyle garip umutlara hemen hemen hiç kapılmam ama...

Sonunda iyi bir şey olmadı. Yani, ben çok parlaktım ama gece parlak olamadı. Çok özenle giyinmiş ve boyanmıştım. Saçlarımı omuzlarıma dökmenin bana ne kadar çok yarıştığını söyledi herkes. Perihan aksilik çıkarmadı. Erhan, ikide bir masadan kaçacağına bir sürü başka arkadaşını masaya getirdi - ya da onlar geldiler. Yani, her zamankinin aksine, herkesin takılmak istediği bir masaydı bizimki. Gelenlerden biri televizyon rejisörüyümüş, bana asılmaya bile kalktı. İyice uçuyordum o sıra, dalga geçtim onunla. Öylesine keyifliydim ki, herkesle baş edebilirdim. Sonra birden keyfim kaçtı. Kaçmadı da... anlamsızlaştı. O yakında olmadıktan sonra; ne kadar güzel, ne kadar çekici, ne kadar esprili olduğumu, herkesin benimle konuş-

mak için nasıl can attığını görmedikten sonra, ne anlamı olabilirdi ki Bahçe Bar'da ulaştığım küçük zaferin?

Aslında benim de orada olmam gereksizdi. İkimiz baş başa, gürültüsüz paturusuz, kimsenin yüksek sesle gösteriş yapmaya yeltenmediği bir yerde olabilirdik. Anlamalı şeylerden konuşabilirdik. Belki elimi tutup yeniden aşktan söz ederdi bana.

Bu aşkı istemekle büyük bir tehlikeye mi atıyorum kendimi?

Yoksa, onu inatla reddetmekle hayatımın en büyük aptallığını mı yapıyorum?

Bir bilebilseydim!

Bunca yıl aşksız ve onsuz yaşadım. Ne eksikim vardı? Oysa artık onsuz ve aşksız yaşamak istemiyorum. Hakkım değil mi biraz yaşamak?

Ölümü göze almak gibi bir şey, biraz yaşamaya karar vermek...

24 Haziran, Pazartesi

Bu gece olanları anlatmak o kadar zor ki...

Bütün hafta sonu onu düşünmüştüm. Sabah işe geldiğim andan itibaren beni aramasını bekledim. Aramadı, aramadı. Cuma akşamı onu çok mu kırdım, bir daha aramayacak mı, gereksinime duyduğu anlayışı, yumuşaklığı verecek başka biriyle mi tanıştı şu son üç günde? Bunlar gibi bir sürü soru kemirip durdu içimi. Santraldaki kızı boş yere azarladım. Oysa direkt telefonumdan arar beni hep. Mahmut'a da surat astım. Elimde değil, sinirlerim geriliyor. Neyse, akşamüstü, bürodan çıkmama yarım saat kala aradı. Haftanın ilk günü olduğundan korkunç doluymuş sabahtan beri, ama bu akşam beni mutlaka görmeliy-

miş, çok özlemiş. Bütün gün süren sinirliliğin yerini nasıl da uçuk bir sevinç aldı ânında! ‘Ben de seni çok özledim’ cümlesi dilimin ucuna kadar geldi ama söylemedim nedense. Yedide otelin barında buluşmak üzere sözleştik. Kuaföre gidecek vaktim yoktu.

“Kendimi bir roman kahramanı gibi hissediyorum,” dedi, galiba üçüncü içkisini yudumlarken. “Her türlü inanılmaz olay gelebilir başıma ve ben, her an her türlü deliliği, aptallığı yapmaya hazırım. Roman kişileri genellikle aptaldırlar, hiç dikkat ettin mi?”

Hayır, etmemiştim. Ama, cuma akşamki tersliğimi unutturmak için çok yumuşak ve anlayışlı davranmaya kararlı olduğumdan, “Sahi, öyledir,” diyerek gülümsedim. “Ben de... bu gece, her türlü aptallığı değilse bile... deliliği yapmaya yatkınım galiba.”

“Öyle mi? Gene alay etmiyorsun ya benimle? İnanayım mı?”

“Evet,” dedim. “Evet, evet, evet!”

Oysa aptallığa atılmadığımdan hiç de emin değildim.

Delilik, evet. Hoş bir şey delilik. Sonradan gülerek anlatabilirsin. Ama aptallık utanç verici.

“Her geçen gün biraz daha güzelleşiyorsun, biliyor musun?” dedi. “Yoksa bana âşık mı oluyorsun?”

“Bilmem ki,” diye güldüm. Güzel güldüm sanıyorum.

Çok mu içmiştim, ne? Başım dönüyordu hafiften. Beni yeniden öpmesini istiyordum. Cuma akşamı bu konuda yaptığım terslik yüzünden kızıyordum kendime. Bunu nerdeyse açık açık söyledim.

“Geçen sefer aptallık ettim,” dedim.

Öyle mutlu bir gülümseme yayıldı ki yüzüne. Masanın üstünden elimi, masanın altından bacağıma sıktı. Başımı omzuna bırakmışım.

Yemekte daha da çok içmişim. Asansörden indiğimizde lobide değil de otelin başka bir katında olduğumuzu hemen kavrayamadım. Sessiz koridorda ilerlerken anladım ama. Şaşırdım. Önce bardaydık sonra lokantada. Hep yanımdaydı. Odayı ne zaman tutmuştu ki? İtiraz etmedim. Ben de çok istiyordum artık ona dokunmayı. Odaya girer girmez kendimi yatağın üstüne attım. O bir içki doldurdu ama benim bir yudum daha içecek halim yoktu. Yanıma uzanmasını bekledim soluk almaya bile korkarak. Sonra... Her şey çok iyiydi, çok tatlıydı, harikaydı, ona sıkı sıkı sarnılmak çok hoşuma gidiyordu... ama son anda bir şeyler oldu. Ne oldu, bilmiyorum. Onu var gücümle itmeye başladım. “Hayır, yapma, istemiyorum,” diyen bir ses duydum. Ancak sesi duyduktan sonra anladım bağırmanın ben olduğunu. Ben miydim? Benden başka biriydi sanki. Ya da, asıl *bendi*. Bilmem ki... Önce dinlemedi beni, zorlamaya kalktı. Ama ben debelendikçe direnmedi. Bıraktı. Çok kızmış gibiydi.

Üstümü başımı toparladıktan sonra duygularımı anlatmaya çalıştım ona. Ama anlamadı. Ya da inanmadı. Ya da ben anlatamadım.

Bir içki daha içti. Suratının asıklığı geçmedi. Söylemek istediklerimi dinlemek istemiyordu sanki. “Hadi, yürü, gidiyoruz,” diye nerdeyse iteledi beni kapıya doğru.

Besbelli çok kızmıştı. Eve kadar gelmedi benimle. Otelin kapısında taksiye bindirdi. “Hanımefendiyi Şişli’ye götüreceksiniz. Abide-i Hürriyet Caddesi’ne,” dedi şoföre. Arkadan el sallamadı.

Eve vardığımda tamamen ayılmıştım. Yaptıklarımı anlarım belki düşüncesiyle oturdum bunları yazdım. Ama boşuna. Anlayamıyorum.

O anlıyor. Her şeyi öylesine akla yakın bir biçimde izah etti ki... Romancı olmak gerek herhalde. Onun işi bu. İnsanları anlıyor. İnsanın kendi anlamadığını bile, olaylar sırasınca orada olmadığı halde, kişileri yakından tanımadığı halde, anlıyor. İnanılacak gibi değil ama, her yorumu doğru. Onunla konuşmasaydım, onun yardımıyla birtakım şeyleri kafamda toparlamasaydım, çok mutsuz olacaktım.

O gecedan sonra Levent'ten ses seda çıkmamıştı. Çıkmasını beklememiştim zaten. Bir daha yüzümü görmek istemeyeceğinden o kadar emindim ki, arada ağlamak geliyordu içimden. Bana kızmaya hakkı olmadığı aklıma bile gelmemişti, o bunu söyleyinceye dek. Evet, bu sabah, o aradı. Bir buçuk aydan fazladır -cinayet işleyip işleyemeyeceğim sorusunu kafama saldığı akşamdan beri- görüşmüyorduk. O soruyu unutmuştum.

Öğlende buluştuk ve her şeyi olduğu gibi (isim vermeden tabii) anlatuverdim. Birine içimi dökmek için can atıyordum zaten. Ama, işyerinden tanıdığım kişilere ya da sözde eski arkadaşlara (sırf okuldan tanıştığımız için eski oluyorlar ve de hepsinin çoluk çocuklarıyla işleri başlarından aşkın, ayrıca hiçbirini gerçek dost sayılmaz) açılmayı göze alamıyordum. O ise, bir kere mesleği gereği böyle şeylerden anlıyor, üstelik de iyi bir insan. Beni hiç eleştirmiyor -ya da, daha doğrusu, kötülük olsun diye eleştirmiyor.

Levent'e anlatmayı başaramadığım duygularımı anlattım ona. Hemen anladı. Anlayışsızlığı yüzünden Levent'i de suçlamadı. Onu da, durumumuzun talihsizliğini de anladı.

"Erkekler böyledir," dedi. "Anlamazlar, çünkü *anlayamazlar*. Yapıları farklı. Ama sen yerden göğe kadar hak-

lısın. Bunca yıl bekledikten sonra olay iyice bir şölen olsun istiyorsun, değil mi?”

Evet, bir şölen! Bu kelimeyi kullanmak dünyada aklıma gelmezdi, ama doğrudu dediği. Her zamanki gibi...

“Ve de olabilir. Hatta olmalıdır,” diye sürdürdü. “Kadınların çoğunluğu, küçük yaşta, bilincine, zevkine varmadan yaşıyorlar bu olayı. Ama sen, olgun, kişilikli, bilinçli, yaşamını kurmuş bir kadınsın. Elbette en iyisini isteyeceksin. Ve en iyisini yaşamaman için hiçbir neden yok.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

Ve nasıl olacağını söyledi. O anlatığında öyle basit ki... Kendi kafamı zorladığımda aklımın ucundan geçmeyecek şeyler, yapılacak en mantıklı, hatta *tek* mantıklı şeyler olarak durulaşıyor gözlerimin önünde. Ve bunları yaptığım takdirde, Levent’le son derece mutlu bir ilişki kurmam işten bile değil.

“Şölenin tarihini bile saptayabiliriz istersen,” dedi. “Haftaya bugün... gece yani. Ne dersin?”

Korktum birden gene. “Haftaya bugün mü? Erken değil mi?” diye sordum.

“Geç bile kaldık,” diyerek biraz tuhaf güldü. “Sen *beni* dinle. Dediklerimi aynen yap, 4 Temmuz Perşembe gecesi, hayatının en güzel, en önemli gecesi olacak...”

Olacak mı acaba? Olacak mı sahiden? Öğlenden beri bunu sorup duruyorum kendime. Olabilir mi? Ben bile mutluluğu bir ucundan yakalayabilir miyim?

Yarın planı uygulamaya başlayacağım. Bakalım nasıl gelişecek olaylar?

Bütün bu alışılmadık coşkular yetmiyormuş gibi, bu gece ister misin bir de rüya göreyim? O zaman her şeye inanırım.

15 Temmuz, Pazartesi

Bir türlü işlenemeyen cinayetten artık iyice soğumaya başlamıştım ki, aradı beni. İnsanları önce coşkulandırıp ayaklandırmak, sonra bekletip heyecanı artırmak, derken bıkkınlık noktasına getirmek, beklenti sona erip soğuma başladığında birden yeniden alevlendirmek bir yazarlık tekniğidir belki - alıp hayata uyguladığı. Başlangıçta hayatı romana uygulayacağını söylemişti ama şimdi tam tersini yapıyor.

Ya da, baştan beri ikisini birbirine karıştırıyordu galiba.

Allah bilir bütün yazarlarda vardır aynı şaşkınlık. Bizimki biraz fazla iddialı, hepsi bu. Bari sonuç alınsa... Be-

ının yazarlığa özenmemden hiç hoşlanmamışa benziyor. Açıkça belirtmedi bunu ama, anladım tabii. Yazıp gönderdiğim bir sürü cinayet tasarsının hiçbir işe yaramayacağını, hiçbirini kitabına alamayacağını söyledi. Dediğine göre fazla kusursuzmuş kurduğum planlar, çözümlenemeyecek kadar zormuş. Katil bir açık vermeliymiş ki, sonunda yakalansın. Hem, çözümlenemeyecek problem olur muymuş matematikte hiç? İşte, ona işini öğretmeye kalktığım için sinirlendiğini, benim işimi *bana* öğretmeye kalkarak belli etmiş oldu. Sesimi çıkarmadım. Cinayet planları yapmaktan da, gazetelerdeki basit olayları çözmekten de vazgeçtim. Bırakmıştım işin ucunu anlayacağınız. Zaten fakültede yıl sonu sınavları falan da vaktimi alıyordu.

Derken işte, dün aradı. Oğluma kavuşunca kendisini unutup unutmadığımı sordu. Anlaşılan bilmediği yok. Bir süredir yalıda bulunduğumuzu, oğlum Paris'ten gelir gelmez buraya taşındığımızı nerden öğrenmişse öğrenmiş. Hoş, benim yerimi bulmak çok zor bir şey olmasa gerek. O, kendi yerini sürekli gizli tutmayı nasıl başarıyor, asıl anlamadığım bu.

Dediğim gibi, romandan epey uzaklaşmıştım. Geçen yazdan beri görmediğim oğlumla yeniden iletişim kurma yolunda ağır aksak ilerliyordum. İkimiz de bu konuda fazla çaba gösteriyor sayılmayız. Çok içine kapanık bir çocuk. Ben o yaşta böyle miydim? Sanmıyorum. Hareketsizdim ama suskun değildim. Bu, hareketli olmasına hareketli (yüzüyor, akıntı konusundaki uyarılarıma aldırmandan dalıp dalıp midye falan çıkarıyor, balık tutuyor, bahçede bir şeyler inşa ediyor) ama konuşmuyor fazla. Tabii Türkçe'yi gene unutmuş. Her geldiğinde biraz öğrenir, annesinin yanına dönünce de unuttur. Bahçıvanla ortak bir dili olmadığı halde, el kol işaretleriyle falan bayağ iyi anlaşıyor. As-

linda kabahat onda değil bende olabilir. Çocuklarla nasıl konuşulacağını hiçbir zaman bilemedim. Bu yaz satrançtan medet ummak da boşuna. Geldiğinden beri bir kez bile oynamadık.

Neyse, bu durumda, yeniden yazmaya başlamak fena olmadı. Tabii, ne yazarsam yazayım, gene *onun* elinden geçecek. Canının istediğı bölümleri romana koyacak, istemediğini koymayacak. Bazen düşünüyorum da, kendimi (hiç değilse yazdığım kadıyla, kendimi) ona teslim etmek pek hoşuma gitmiyor. Beni nasıl yansıtacağı konusunda ikircikleniyorum açıkçası. Hele son konuşmamızdan sonra... Romanın hayatı yansıtuğunu yazmışım bir ara. Dediklerine bakılırsa son derece yanıliyormuşum. Matematik hayatı ne kadar yansıtır, roman da o kadar yansıtmış. Yani roman, yaşamdan çok matematiğe yakınmış. Çünkü yaşam gelişigüzelmiş, romansa keyfi ama kurallı keyfi. Ne demekse? Kuralları da o koyuyor, keyif de onun keyfi. İşte, kendimi bu kurallara ve bu keyfe alet etmek istemiyormuşum gibi geliyor kimi kez.

Belki de basarım istifayı, çıkarım bu romandan. Ama onu bir kez daha görmeden değil... Buraya, benimle görüşmeye geleceğini söyledi. Yanında birini getirecekmiş. Genç bir kadın... Onu romana sokup sokmamakta kararsızmış da fikrimi soracakmış. Şüphe uyandıracak bir durum. Yani, asıl niyetinin bu olmadığını sanıyorum. Gene de onu görmek istediğim için (getireceğı kadını değil, *Onu*, kendisini) hemen yarın akşam yemeğe davet ettim. Yıllardır görmediğı yalının şimdiki durumunu da merak ediyormuş. Bizim, ikimizin, değıştüğimizin binde biri kadar değışmedi bu eski ev oysa. İnsan kendi içinde meydana gelen değışiklikleri mekânlara yansıtıyor yalnızca. Ya da yansıtmak istiyor...

Onu bu yalıda son gördüğümde... Çehovvari bir sahneydi. Yalanlarını öğrenmemiştim daha. Evli öğretmenin de, sakallı şairin de, okuldan kovulmasının da hiç önemli olmadığını, onu alıp Amerika'ya götürmek istediğimi söylemek kararındaydım. Söylemiş olsaydım, yaşamımız ne ölçüde değişirdi acaba? İşte bir roman konusu daha... Oysa, romancının da dediği gibi, yaşam öylesine gelişigüzel ki... İnsanın söveceği geliyor düşündükçe.

Kardeşlerimin her yaz sık sık verdikleri, benim de ona tutulduktan sonra katılmaya başladığım, kalabalık partilerden biriydi. Katılmak dediğim, bir köşede, iyice rahat bir koltukta oturup içkimi yudumlamak, dans edenleri seyretmek (daha doğrusu, aralarında onu ayırt etmek), onun arada bir beni hatırlayıp yanıma gelmesini, içkimi yenilemesini beklemektir. Yoksa, herkesi tepindiren müziğe, oturduğum yerde ayaklarımla ya da elimin iki parmağını şaklatarak olsun tempo bile tutuyor değildim. Söylemek istediğim sözcükleri kafamda gezdirerek bakıyordum ona. Tabii, her zamankinden daha güzeldi. Yanık teni, güneşte olduğundan daha çok parlıyordu gece ışığında. Durmadan dans etmekten terlediği için herhalde... Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Askılı, belini sıkıca kavrayan, daracık ama kısa olduğu için hareketlerini kısıtlamayan, bol çiçek desenli bir entari vardı üstünde. Hâkim renk çingene pembesiydi ve Çingenemsi esmerliğine çok yakışıyordu. Yorulmasını bekliyordum sakince.

O gece bir şeyler açıklayacağımı anlamıştı sanıyorum. Gecenin başlangıcında her zamankinden daha uzun süre oturmuştu dizimin dibinde. Ama, söyleyeceklerimi örtecek, baş başlığı sağlayacak kadar ses yoktu çevrede önceleri. Sonra da, birdenbire, gürültü o kadar ayyuka çıktı ki, kulağına eğilsem bile bağırmam gerekecekti. Bağıra çağı-

ra evlenme teklif etmek ise, olayı biraz abartmak olmayacak mıydı? Bir de, yaşamına benden önce üç erkek sığdırmış olmasına karşın, gene de on yedi yaşında küçücük bir kızdı. Tarafımdan paketlenip Amerika'ya götürülmek önerisini, herhangi bir aşk ilanı kadar olağan karşılayamayacağı korkusu vardı içimde galiba.

Sonra herhalde sıkıldı. Kalktı, dans etmeye başladı. Her zamankinden çok hoplayıp zıplamasını; geniş omuzlu, ince belli delikanlılarla her zamankinden çok fingirdemesini; gözlerinin benden yana her zamankinden daha sık kaymasını; beni bir an önce konuşmaya zorlama çabaları olarak yorumladım. Birden ikimize de acıdım. Bu oyundan yorulup yanıma gelir gelmez yerimden kalkmaya, onu elinden tutup bahçenin karanlık ve az gürültülü bir köşesine götürmeye kesin karar verdim.

Ama vakit ilerledikçe, yorulmasını beklerken yorulmaya başladım.

Derken, yapmaması gereken bir şey yaptı. Yaşamın gelişigüzelliği herhalde ikimize bu tuzağı hazırlayan.

Rıhtımın ortasında birden durdu, kollarını havaya kaldırıp iki yana açarak dans edenleri de, nasıl yaptıysa, pikapta çalan müziği de durdurdu. Hep birlikte denize girme önerisini haykırdı cırlayan bir sesle. Büyük tezahüratla karşılanan bu önerinin hemen ardından, çevredeki yakışıklılardan birine sırtını dönerek fermuarını açmasını işaret etti ve ikinci bir tezahürata yol açtı. Ancak, entipüften entarisi ayaklarının dibine düştüğünde yalnızca yüksek topuklu pabuçlarını çıkarmakla yetindi. Tümüyle soyunsaydı, olayın yapmacıklığını, bayağlığını unutturacak (bağışlatacak) bir cesaret eklenecekti davranışına ve ola ki, bu gözü pekliği ondan vazgeçmemi önleyecekti. Oysa, gündüzleri giydiği bikinilerden daha bile kapalı, uçuk pembe

iç çamaşırlarıyla daldı koyu sulara ve benim içimde dayanılmaz bir bezginlik kabardı.

Onu beklemeden kalktum yerimden.

Sudan çıktığında bakışlarıyla beni aramıştır belki. Beni bulmak için çevreyi tarayan gözlerinde umut ile panik birbirine karışmıştır belki. Ya da, parçalanıp ortalığa dağılmadan toparlayıp duygularını, kalınca bir alayla gizlemeyi başarmıştır. Belki...

Bilmiyorum. Odama çekilmiştim.

Buyrun, sayın yazar, işte size yarım yamalak yaşanmış, kötü yazılmış bir aşk sahnesi... Arkasını siz getirin isterse-
niz. O geceden bu yana çok inceldiğiniz kesin. O gece hesapsızca denize atlamasaydınız, bu sahne, yaşamın gelişigü-zelliğinden arıup bir romanın keyfilğinde nasıl bir anlama kavuşurdu, ya da romana nasıl bir anlam kazandırır-
dı, orasını siz bilirsiniz.

Ben odama çekildim.

16 Temmuz, Salı

Biraz önce gittiler. Kafam epeyce karışık. Ama, verdiği sözü yerine getirirse, çok geçmeden olayın iplerini elime geçireceğimi sanıyorum.

Benim açımdan başarısız bir gece oldu. Durumun inceliğini biraz geç fark ettim.

Kapıdan içeri girdikleri andan itibaren onun her davranışını dikkatle izledim, bana birini gösterme bahanesiyle buraya gelmesinin gerçek sebebini çıkarabilmek için. Ama hiçbir açık vermedi. Çok suskundu zaten. Hülyalı ve üzgü-lü bakışlarla dalgın dalgın duvarları süzüyor, sık sık de-rinden içini çekiyor, kimi kez yüzünde acımtırak bir gü-lümsemeyle bir-iki laf ediyordu. Gençlik günlerini anım-

sayan, o zamanki masumiyetine bürünmüş ya da bürünme özlemine kapılmış (on yedi yaşındayken ne kadar az masum olduğunu benden iyi kim bilebilir?) bir ünlü kadını oynuyordu. Çok abartısız bir oyun sergiliyordu aslında. Gözlerimi dört açmış onu izliyor olmasaydım fark edemeyebilirdim - ikinci planda kalmaya öylesine dikkat ediyordu. Konuşmalara, ancak belirgin olarak konu sıkıntısı çekildiğinde ve gene ya beni ya Yasemin'i (yanında getirdiği kadın) ön plana çıkarmaya özen göstererek katılıyordu. Ön plana çıkarmak dedimse... Daha çok kendini geri çekmek gibi bir şeydi yaptığı. Yani, yabancı kadınla beni açık açık birbirimize zorlamaya da kalkmıyordu.

Yemekteki bu davranışının anlamını, dedim ya, biraz geç kavradım.

Yemekten sonra, rıhtımda ve bahçede dolaşmak istemesi, o âna kadar varlığından bile habersiz gibi durduğu oğlumu yanına almakta direnmesi (hem de çocuk hiç gönüllü görünmezken), beni Yasemin ile baş başa, kendi etkisinden uzak bir beraberlik içinde bırakmak çabasından başka nasıl yorumlanabilir? Demek ki telefonda söylediği doğrudu. Gerçek amacı beni bu kadınla tanıştırmak, onu gözlememi sağlamaktı. Ona inanmadığım için, ne yazık ki gece boyu dikkat bile etmemiştim Yasemin'e. Yalnız kaldığımızda ise...

Otuzunu aşmış ama besbelli otuz beşine varmamış, burnunun kemerli kocamanlığını tez unutturan, konuşukça güzelleşen, esmer, uzun boylu, genişçe omuzlu, biraz erkeksi görünümlü bir kadın Yasemin. Geçmişinde, uzaktan da olsa Osmanlı hanedanına bağlanabilecek bir halka olabilir. Büyük bir holdingin reklam işlerini yönetiyormuş. Amerika'da görmüş eğitiminin bir bölümünü. Anlattıklarını pek ilgiyle dinlemediğimi itiraf etmek zo-

rundayım. Korkarım, yalnız kaldığımız süre içinde daha çok romancıdan söz ettik. Eski, yeni kitaplarından konuştuk ama, ikimiz de son romana (yazılmakta ya da yazılacak olana yanı) değinmedik. Romandan haberi olmayabilir ya da, benim gibi, haberi olduğunu çakurmamak konusunda talimat almıştır. Ağzını aramak istedim. Sanatın, özellikle de romanın, yaşamı ne ölçüde yansıtabildiği sorusunu attım ortaya. Tüm sanatların elbette ve mutlaka yaşamdan yararlandıklarını ama bunun ille de yaşamı *yansıtmak* anlamına gelmeyeceğini düşündüğünü söyledi. Son derece özgün bir fikir değil belki, ama şu anda yaşadığımız olaylar bağlamında ele alınınca..... ilginç!

Şu anda yaşadığımız olaylar bağlamında: Buraya bu kadınla birlikte gelmesinin gerçek amacı onu bana tanıtmaksa eğer, onu bana tanıtmamasının gerçek amacı ne olabilir? Neden istiyor tanışmamızı? Yasemin, işlenecek cinayetin faili ya da kurbanı mı? Kurbandsa eğer, üzülürüm doğrusu. Çünkü çok canlı, zeki ve ilersi için umutları olan bir kadın. Öte yandan, böyle biri kolaylıkla katil olabilir, kolay kolay da yakalanmaz gibime geliyor. Benim bulmam gereken katili, kendi eliyle evime getirmesi akla yakın mı?

Dedim ya, kafam karıştı.

Gitmeden önce onunla mutlaka yalnız konuşmam gerekiyordu. Konuştum da... ve bir söz vermeye zorladım. Romanın öteki kişileri tarafından kaleme alınmış bazı bölümleri gönderecek.

19 Temmuz, Cuma

Fotokopiler dün elime geçti, dikkatle okudum. Benim de ilk sefer yazdığım cinsten iki hayat özeti... L'ninki elle yazılmış, Y'ninki ise profesyonel bir daktilo elinden çıkmı-

şa benziyor. Bunlar ilk ipuçları. L, tarih filan atmadan, kendini olabileceğince hoş göstermeye çalışan bir üslupla, bir oturuşta sekiz-on sayfa döktürmüş. Y'nin yazdıkları ise tarihli 15 Nisan 9 Mayıs arasını kapsıyor ve bir günlük oluşturulabilir. Kimisi kısacık, kimisi daha uzun ama hepsi içten ve çarpıcı anlatımlar... Ölmekten de öldürmekten de bahis var. L'nin kof, özentili biri olduğunu anlamak için el yazısına, sayfayı dolduruşundaki süslü özene bakmak yeterli. Yazdıklarını okurken ise insanın içine fenalıklar basıyor. Bunları böylece, oldukları gibi kullanmayacaktır yazar umarım. Zaten böyle bir adamın bu romanda ne işi var, anlayamadım. Sözde tipik bir işadamı... Evet, doğrusu, öyle. Son derece sıkıcı bir tip. *Self-made-man* cinsinin en sığ örneklerinden biri. Yazdıkları, hazır sözlerle, bildik ukalalıklarla, anlamsız tekrarlarla dolu. Stil mitil hak getire... Herhangi bir fizibilite raporu kadar bile ilginç değil. Hani, şöyle aşırı hırslı, tuttuğunu koparan, sınıf değiştirip doruğa turmanmak için bir sürü adamı ezmeyi göze alan bir herif olsa canım yanmaz. Başanya ulaşmış ama, en az imgelem, en az zekâ isteyen yolla. Okulda inklemiş, işe girince dişini sıkıp çalışmış da çalışmış, bu arada patronun kızını tavlamış... Anlaşılan, az çok yüzüne bakılır biri, ama esprisi hiç yok. Ne yani, dünya böyle aleladelerle dolu. Katil olamayacak kadar sıradan, adamı öldürmeye gerek duymayacak kadar şanslı... Maktul olarak ise, hiçbir çekici yanı yok. Böyle bir adamı kim, neden öldürmeye kalksın? Meğer ki, geçmişini olduğu gibi açıklamamış olsun... Belki Amerika'dayken başından birtakım şeyler geçti. Bir mafya bağlantısı olabilir mi? O zaman, eski bir dava yüzünden öldürülebilir. Ya da, o pek değer verdiği sosyal konumu tehlikeye girerse, köşeye sıkıştırsa, öldürebilir. Ama korku yüzünden, beceriksizce işlenmiş bir cinayet olur onunki. Ve bu ro-

manda öyle bir cinayete yer olacağını sanmıyorum.

Y'ye gelince... Evet, ilginç bir kadın... Daktilosu çok muntazam. Benimki gibi çiziklerle, karalamalarla, tapaj yanlışlarıyla dolu değil. Sanki önce müsvedde yapılmış, sonra temize çekilmiş... Gene de, birtakım şaşırtıcı çelişkiler var yazdıklarında. Nerdeyse iki ruhlu bir kadın izlenimini uyandırıyor. Y..... Yasemin olabilir. Olmayabilir de... Paşa sülalesinden olduğunu açıklıyor bir yerde, sonra 'Bostancı'daki konaktan söz etmiş. İlk karşılaşmada ona yakıştırdığım Osmanlı ailesi bağlantısına uyuyor bunlar. Ama içime sinmiyor bir türlü. Yasemin bayağ sağlıklı ve akli başında görünüyordu. Bu kadın ise sağlıklı değil. Kafası karışık. Yaşamının tekdüzeliğinden yakınıyor; iki satır sonra, ulaşabileceği başka bir yer varmış gibi hırslı. Bir bakıyorsun ölmekten ve öldürmekten söz ediyor, bezgin ve karamsar; bir bakıyorsun ertesi gün gideceği kokteylde giyeceği giysinin ve işinde ilerlemenin derdine düşmüş. İşinde ilerlemek için adam öldürebilir mi? Çok basit bir cinayet nedeni olmaz mı bu – özellikle bir kadın için? Sırf can sıkıntısından, yaşamını renklendirmek için birini öldürebilirmiş gibi geliyor; ama birden, değil can sıkıntısından cinayet planları kuracak, işi dolayısıyla başını kaşıyacak vakti olamayacağını anlıyorsun. Karmakarışık kısacası...

Bir de, söz konusu Y, Yasemin ise eğer ve katil adayıysa, daha cinayet işlenmeden romancının onu bana tanıtmasının ne anlamı olabilir? Katilin kimliği baştan bilinecekti ama, ben bilmeyecektim. Öyle söylemişti. Şimdi bu kadına neden dikkatimi çekiyor?

Ola ki, dikkatimi başka şeylerden uzaklaştırmak istiyor. Korkunç dürüst bir havayla oynadığı oyunlardan örneğin... Evet, oyun oynuyor. Benimle değilse bile, ötekilerle... Y, temiz temiz birtakım anılar yazıyor; geçmişinden, gelece-

ğinden söz açıyor, yaşamının birtakım gizlerini hikâyeye ediyor ama, bunları neden yazdığı belli değil. Yani, bir romanın içine girmiş olduğunun farkında değil. Onca işi arasında bu günlüğü tutmaya nasıl razı etmiş onu yazar, peki? Bir ruh doktoruna içini döküyor, kendi kendine konuşuyor ya da güvendiği bir büyüğüne dertlerini sıralıyor gibi. L, bir romana girdiğini biliyor ama, bunun bir cinayet romanı olduğundan habersiz. Bir aşk hikâyesinin romantik başkışısı olacağını umuyor; daha da beteri, sosyal içerikli bir romanın kahramanlığına soyunuyor, korkarım. Hıyar herif! Sırf bu yüzden öldürülmesine göz yumabilirim.

Kısacası, romancı bana verdiği bilgileri, kullanmayı düşündüğü öteki kişilere vermemiş. Düpedüz değilse bile, dolaylı olarak yalan söylemiş onlara.

Ya bana? Bana doğru söylediği ne malum? Bir cinayet romanının çözümleyicisi olacağımı söyledi. Kullanacağı tekniği bile açıkladı..... mı? Hepsi bir aldatmaca olabilir. Cinayet romanlarının özü aldatmaca olabilir. Bana da yalan söylediyse, Yasemin'i buraya getirmesi bambaşka bir anlam kazanıyor. Onun müthiş bir yalancı olduğunu, el kadar kızken laf olsun diye türlü masallar uydurduğunu biliyorum da, şimdi, iyi bir roman yazmak uğruna çok daha kapsamlı yalanlara başvurabileceğini neden düşünmedim?

Öldürmeyi aklından geçiren (daha doğrusu, yazar tarafından aklı o yöne zorlanan) ama kimi öldüreceği konusunda fikri olmayan bir Y... Yasemin? Ve bu Yasemin durup dururken benim evime getiriliyor... Cinayet çözümleyicisi olmayı benimsemiş, kendini beğenmiş, tembel bir ukala... Ve öldürmeye hazır bir kadın... Tanışıyorlar... Adam zengin üstelik... Hayatında başka kadın yok... Tek vârisi olacak on beş yaşında bir çocuk, şuh bir romancı ta-

rafından gecenin karanlığında rıhtıma çıkarılıyor. Çocuk yüzmeye meraklı, dalıp midye avlamayı seviyor, Boğaz'ın akıntılarından habersiz...

Aman Allalum! İnanamıyorum! Olabilir mi?

Öldürülecek olan ben miyim? Oğlum da mı tehlikede? Saçmalıyorum.

Oğlum yatağında mışıl mışıl uyuyor. Benim başıma herhangi bir şey gelmedi. Onlar da gittiler. Gerçi giderken, beni yeniden görmeyi umduğunu söyledi Yasemin - galiba kıntarak. Oysa onun gibi hareketli ve hırslı bir kadının ilişki kurmak isteyebileceği tipte biri değilim. Roman icabı bana tutkunmuş gibi yapıp, nikâh kuyuluncaya dek dünyanın en tatlı kadını havasına bürünüp, sonra, önce oğlumu, ardından beni acımasızca öldürüp... Kandilli'deki yalı, Emirgân'daki apartman, fakülteden emekli aylığım derken... Bir servet!

Biri karanlıkta arkamdan denize itebilir beni. Ya da yemeğime zehir karıştırabilir... Ya da tabancayı çektiği gibi, dan dan dan...

Çok dikkatli olmalıyım.

Hiçbir şeye inanmamalıyım.

Hiçbir şeye inanmadığımı onu belli etmemeliyim.

Cinayet romanlarında kimin öleceği, kimin öldüreceği bilinmez. Bunu hiç unutmamalıyım.

Olayların gelişmesini beklerken boş durmamalı, bir şeyler yapmalıyım.

Ne yapabilirim?

Onun eski romanlarını yeniden okumalıyım. Daha önce okumadıklarını, özellikle sonuncusunu, dikkatle okumalıyım. Mutlaka bir ipucu yakalayabilirim.

Ayrıca, yazdıklarını ona göndermek zorunda değilim.

L

15 Temmuz, Pazartesi

Yıldız yüzünden çektiğim sıkıntılar biraz olsun semeresini vermeye başladı. Başımdan geçenleri ne denli etkili yazabilmişim ki, o bile bana acıdı. Yarın öğle yemeğinde buluşacağız. Akşam görüşmek konusunda ısrar ettim; bu gece onun sayesinde Yıldız'ı atlatabilmek çok keyiflenecekti beni. Akşamları işi varmış. Neyse, bu da bir şeydir. Haftalardır onu görmek için can atıyordum. Bayağ heyecanlıyım.

Yıldız'ı yatağa sürüklemek -doğrusu bu ya, bir o süpürge saçlarındandır yakalayıp sürüklemediğim kaldı- çabası beni ne kadar yorup ne kadar bezdirdiyse, sonunda ulaş-

tığım başarı (!) da bir o kadar anlamsız ve tatsızdı. Öyle ki, yazmak bile istemedi canım. On gün kadar önce, “İş bitti, Yıldız teslim oldu,” diye bir not gönderdim yalnızca. Daha sonra olanlar öylesine can sıkıcı ki, yazmaya değmez. Aklıma geldikçe yüzümü buruşturuyorum, elim bir türlü kaleme kâğıda varmıyor. Allah bilir olup bitenin ayrıntılarını öğrenmek için aramıştır yazar beni. Anlatılacak ne kadar az şey olduğunu bilse...

Meğer Yıldız’ın anlattığı masal doğruymuş. Yani, benden önce gerçekten de hiç kimseyle yatmamış! Yani, bu yaşına gelinceye kadar hiç kimsenin el sürmeye heves etmediği bir kadınla aşk yaşamak zorunda kalıyorum romanıca. Olacak iş mi şimdi bu? Evet, erkeklerin bakirelere özellikle meraklı oldukları doğrudur. Ama genç, güzel biri olacak ki işin tadı çıksın. Böyle kırkına merdiven dayamış bir kız kurusunun uyuşmuş kanını akıtmanın ne heyecanı var?

İşin kötüsü, hanımefendi, onca direndikten, aksilik çıkardıktan sonra, olayı fazlasıyla tuttu. Ben ne kadar isteksizsem o, o kadar ateşli! İnanılır gibi değil. Sıkıca bir sarıldı mı, soluk almam imkânsızlaşıyor. Boğulup kim vurduya gidebilirim. Şuramda buramda bıraktığı diş ve tırnak izlerini Eser fark edecek diye ödüm kopuyor. Onunla bütün bir geceyi birlikte geçirmeyi göze alsam, sabahları da sevişmeden bırakmayacak Allah bilir. Bu işe bu kadar hevesliymiş de nasıl şimdiye dek dayanmış, anlaşılır gibi değil. Tabii ben, herhangi bir erkek değilim. Başkasına bu kadar düşkün olamazdı. Ona ne kadar yalandan yaklaşırsam yaklaşıyım, erkeklik görevimi fazlasıyla yerine getiriyorum elbette. Bunca yıllık engin tecrübem, kadın ruhunun derinliklerine inebilme yeteneğim, dokunduğum vücudu keman çalarcasına seslendirme ustalığım... Neyse,

böbürlenecek değilim. Yakışmaz bana. Ancak, şurası da bir gerçek ki, biraz yüz verecek olsam, günlerce benimle kalıp yataktan çıkmamaya hazır Yıldız. Her gün görüşmekten kurtulmak, buluşmalarımızı haftada ikiyle, bilmediniz üçle sınırlamak için ne yapacağımı şaşırdım. Evli ve çok meşgul bir işadami olmak, birtakım bahaneler uydurmama yarıyor elbette. Ama, biricik sevgilimin(!) de sık sık yinelediği gibi, insan, sevdiğinde, her türlü olanaksızlığın çaresini bulmak zorunda! Bu akşam olsun atlatabilseydim! Öylesine gözümde büyüyor ki onunla sevişmek...

Hayır, yani, bu işi akla uygun bir yola koymak gerek. Yarın öğle yemeğinde yazarla buluştuğumuzda, yükümü biraz hafifletmesini rica edeceğim. Artık romanda bundan sonra ne olacaksa olsun da, ben Allahın günü Yıldız'la uğraşmaktan kurtulayım.

16 Temmuz, Salı

Dalmışım herhalde, kapıdan girdiğini görmedim. Gökten düşer gibi geldi, dikildi karşıma. Ben yerimden kalkmaya bile vakit bulamadan, oturdu. Bir an ne diyeceğimi bilemedim. Soluğum kesilmişti. Sonra, ilk görüştüğümüzde söylemeye çekindiğim sözü söyleyiverdim.

“Ne kadar güzelsin!”

Tatlı tatlı gülümsedi. Gerçekten de çok güzeldi. Ve dünyanın en doğal, en akla yakın lafını ediyormuşçasına, “Seni öldüreceğim,” dedi.

“Anlamadım.”

“Ama, katili bir türlü bulamadım. Bana yardımcı olmanı istiyorum.” Masum ve tatlı gülümsemeyi sürdürüyordu.

“Ben ölecek miyim? Romanda... yani?..”

“Yaşayan bir roman kahramanı biliyor musun?”

“Bilmiyorum... Nerden bileyim?.. Ben pek roman okumam zaten.”

Ne kadar sarsıldığını, çarpıldığını, ne türlü yumruk yemişe döndüğümü açıklamama gerek yok herhalde. Konuşabildiğim bile iyi...

O ise, gülümsemeyi bırakmış, düpedüz gülüyor bana. “Sonunda ölmeyenler, ölmüşten beter olurlar. Onun için, en iyisi...”

“Şaka yapıyorsun, değil mi? O kadın yüzünden çıktıklarımın ödülü ölüm mü olacak, yani?”

Gülmekten de vazgeçti. Ciddileşti. Kaşlarını çatı.

“Yıldız’ı bir türlü anlamadın sen. Aslında çok ince, çok duygulu bir kadın.”

“Hadi canım sen de... Aptalın teki!”

İçini çekti. Bana dert anlatamayacağını anlamış, bu çabadan vazgeçmiş bir hali vardı.

“Yıldız seni öldürse yeridir ama...”

“Daha doğrusu, ben onu öldürsem...”

Araya sıkıştırdığım lafı hiç duymamışçasına devam etti: “...kıyamıyorum kadıncağıza.”

“Bak, ben çok kolaylıkla kıyabilirim ona,” diye inatla kendi cümlemi sürdürdüm. “Şuncacık acımam. Başıma bela oldu.”

Şaşkınlıkla değilse bile, düşünceli düşünceli baktı yüzüme. Şu roman işi dolayısıyla yeniden yaşamıma girdiğinden beri sanki ilk kez, kendime özgü fikirlerim olabileceğini kavramış gibiydi.

“Ne dedin?”

“Gözümü kırpmadan öldürebilirim Yıldız’ı.”

“Sen de mi?”

“Tabii... Madem romanın sonunda biri ölecek, Yıl-

dız'dan âlâsı mı olur? Hiç kimseye yaran dokunmayan, sıkıcı, manasız bir kadın... İnsanın aile saadetini tehlikeye düşürüyor üstelik.”

Gözleri dalgınlaştı mı, hatta hülyalandı mı bir an? Hemen sonra yüzüne yayılan gülümseme domuzcaydı, ama gözleri hâlâ uzaktaydı.

“Sence böylesi manasız ve sıkıcı bir insanı öldürmeye değer mi?”

“Hayır. Doğru ya, değmez tabii. Ondan kurtulmanın çok daha kolay yolları var.”

“Elbette... Nefret etmiyorsun yani?”

“Yok canım, nesinden nefret edeyim garibin? Neden demin ‘sen de mi’ dedin? Onu öldürmek isteyen başkaları da mı var?”

“Özellikle onu değil ama, *öldürmek* isteyen o kadar çok kişi var ki... Roman, katil adayları ile dolu.”

“Ve sen, kimi seçeceğin konusunda kararsızsın.”

“İyi bildin. Senden yardım istiyorum. Yazdıklarından anladığım kadarıyla çevrende seni öldürebilecek kişi çok... Ama hangisi en uygunu?”

“Gene bana mı döndük? İlle de ben mi öleceğim?”

“Galiba öyle...”

Artık bu kadarı da fazla. Bu romana girdiğimden beri başım dertten kurtulmadı. Şimdi de öleceğine galiba (!) kesin gözle bakılan benim. Öleceğim yetmiyor, bir de öldürüleceğim. Hem de çevremde katil adayları kaynıyor! İsyan bayrağını çekmenin tam zamanıdır!

“Kusura bakma, belki haddim olmayarak konuşuyorum, sen bu romanı nasıl yazacağını bilmiyorsun. Beni en olmadık maceralara sokabilirsin ama öldüremezsin. Daha doğrusu, öldürtemezsin! Himalayalar’ın tepesinde ya da Amazon Nehri’nin derinliklerinde can verebilirim ama,

cinayete kurban gidemem. Gerçekçiliğe aykırı olur. Beni kim öldürmek isteyebilir bir kere? Tek düşmanım yoktur. Dünya kadar da dostum var. Beni öldürecek birini bulmam imkânsız.”

Gözleri birden netleşti.

Şimdi bu dediğimi, daha doğrusu gördüğümü anlatmak zor. Hani, bir dürbünü ya da fotoğraf makinesini elinize alırsınız... Vizörden baktığınızda dalgalı, dağınık bir görüntüyle karşılaşrsınız. Derken objektifi ayarlarsınız ve bir an önceki karışık, bulanık renkler, bir an sonra parl parl keskin biçimlere dönüşür.

Onun bakışlarında böylesi bir dönüşüm oldu işte. Biraz önceki uzak bakışlar, nerdeyse dayanılmayacak kadar yakınlaşıp kesinleşti.

“Bir düşün bakalım,” dedi gülümsemeden.

19 Temmuz, Cuma

O saat bu saattir düşünüyorum.

Kim öldürebilir beni? Kim öldürmeyi aklının ucundan geçirebilir? Hiç kimse! Tanıdığım en sevimli, en iyi niyetli, en cana yakın, en dürüst adamım ben. Son derece saygıdeğer biriyim üstelik. İş muhitimde olsun, sosyal çevremde olsun, sevgi kadar saygı da uyandırdım. Ömrümde kimseye kötülüğüm dokunmamıştır.

Öyleyse, neden yaşamımda bir sürü katil adayı bulunduğu söyledi? Alay etmiyordu, çok ciddiye. Katil, tanıdığım biri olacak mutlaka. Ama kim?

Nedense, gene ilk iş Yeşim geliyor aklıma. Oysa, onun sevgilim olmasını düşünmek ne kadar akla uzaksa, katilim olabileceğinden kuşkulanmak da o kadar hayale uzak. Aslında, bana bir şey hissettirmeden gizli gizli beni sevmesi

bir ölçüde anlaşılabilir de, öldürmesi... Oysa bir yerde... Yani, insan roman uğruna zorlarsa hayal gücünü... Kimi kez durup dururken bağınıyorum ona. Durup dururken değil de, o kadar sinirlenmemi gerektirmeyen sebeplerden dolayı... Yaptığı bir sürü işe kusur buluyorum. Sonunda kusurun ona ait olmadığı anlaşıldığında gösterdiğim gönül alma çabaları işe yaramıyor olabilir. Derinden bana diş biliyordur belki de. Gözkapaklarının altından utangaç bir hayranlıkla bana baktığını arada bir seziyorum ama elbette bu bakışların farkına vardığımı belli etmiyorum da, aynı gözlerin kimi kez nefret dolu olduklarını görmemiş olabilirim. Büyük aşklar büyük nefretler doğurur, demişler. Yoksa, büyük nefretlerden büyük aşklar mı doğardı? Her neyse, ikisi de aynı kapıya çıkar. Ama bu kızın bana karşı büyük aşk beslemesine ne sebep olabilir ki? Ağabeyce davranışlarımı yanlış değerlendirmiştir belki. Yanımda çalışanların beni sevmelerini istemişimdir hep, ama böyle-sine ölümcül bir aşkı hak etmek için ne yaptım? Gerçi, benim özellikle bir şeyler yapmama gerek kalmadan da âşık olunabilir. Kaç kez nişanlısından ayrıldı. Görünüşte iyi çocuklardı ama, hiçbiriyle yapamadı. Bana olan aşkından mı? Hey yarabbim, delirmek işten değil! Peki, âşıkça bile öldürmesine gerek var mı? Gelip her şeyi açıkça itiraf etse, benimle birlikte olmak istediğini belli etse, karşı çıkacak değilim ya... Kızlığını elinden benim almam söz konusu değildir herhalde, o iş çoktan bitmiştir, onca nişanlı boş durmadı ya... Biz de bir şeyler düşünürdük elbette. Öyle durup dururken, sevişmeden etmeden adam öldürülür mü? Elbette öldürülmez. Saçmalıyorum ben.

Başka biri olmalı.

Eser? Eser beni sever, neden öldürsün? Gerçi son günlerde çok sık tersleniyor. Hakkı. Biriyle gizli gizli buluştu-

ğumdan kuşkuluyor. Kiminle olduğunu bir bilse! Deliye döner, eminim. Ama öldürür mü? Olsa olsa boşanmaya kalkar. Belli olmaz tabii. Roman bu, gerçek yaşam değil ki... Filmlerde, romanlarda insanlar birbirlerini çok önemsiz sebeplerden dolayı öldürebiliyorlar. Gerçek yaşamda, işte bilemedin boşanmayla ya da hatta, barışmayla son bulabilecek olaylar, sanat yapıtlarında cinayete dönüşüyor nedense. Gene de benim karım akıllıdır. Hayatımdaki öteki kadının Yıldız olduğunu öğrenmek onu çıldıratabilir mi? Ve öğrenirse eğer... ya da, aman Allahım! Öğrendiyse... öldürebilir mi? Yemekte falan yüzüme kötü kötü baktığında beni zehirlemeyi mi planlıyor yoksa? Zehirlerse, cinayeti onun işlediği hemen anlaşılır mı? Başka bir yol düşünüyordur belki. Sonunda bulur da. Aynı evde oturan insanların birbirlerini öldürmeleri o kadar kolay ki... Geçen gün... Geçen gün öyle beklenmedik bir şey söyledi ki... neydi yarabbim? Bayağ dikkatimi çekti, hatta hayretimi uyandırdı. Neydi? Ha, evet, tabii, tamam... Arabayı bakıma götürmesini söylüyordu şoföre. Bunca yıldır evliyiz, arabaların bakımıyla ilgilendiğini hiç görmemiştim. Çok şaşırdım. Ama işte, üstünde durmadım. Oysa, ne oluyoruz durup dururken, değil mi? Yoksa, Cemalettin'le bir olup, arabanın frenini falan bozup... Romanlarda evin hanımıyla şoför arasında ilişkiye sık sık rastlanmaz mı? Hele de kocanın akli başka yerdeyse?..

Telefon çaldı. Yeşim, Cengiz'in beni görmek istediğini bildirdi.

"Sonra gelsin, şimdi meşgulüm," dedim.

"Şey, efendim, çok önemli olduğunu söylüyor da..."

"Meşgulüm dedim ya!" diye elimde olmadan bağırmışım. Sonra toparladım kendimi. "Peki, peki on dakika sonra gelsin," dedim.

Sinirlerime hâkim olmam gerek.

Şimdi, bu Cengiz... En güvendiğim elemanlarımdan biridir. Kafası çalışan bir çocuk... Ya kafası biraz fazla çalışıyorsa? Ben işe aldım onu, ben yetiştirdim. Şu anda sağ kolum durumunda. Bunca yıldır hemen hemen hiç sürtüşmemiz olmadı gibi bir şey. Ama, ya için için kızılıyorsa bana..... herhangi bir sebepten? Mesela Yeşim'e âşıktır da, kız bana tutkun olduğundan ona yüz vermiyordur. Ya da yerime göz dikmiştir! Geçende, benimle görüşmesi gereken bir konuyu doğrudan Şükrü Bey'e götürmüştü. Öğrendiğimde bayağ canım sıkıldı ama renk vermedim elbette. Hatta, son zamanlarda, başıma şu roman meselesini sardığımdan beri, pek çok işi onun üstüne yıktığımı düşünerek, beni bulamayınca doğrucuca Şükrü Bey'e çıkmasını mazur görüp onu suçlamamaya çalıştım. Oysa yerimde gözü varsa ve patronlardan birinin damadı olarak öldür Allah buradan yürümeyeceğime inanıyorsa... öldürmekten başka çaresi kalır mı?

Hayır, hayır, olamaz. Delirmeye başladım galiba.

Telefona uzandım, "Söyle Cengiz Bey'e, gelsin," dedim Yeşim'e.

Bu arada ben de kendimi toparlamalıyım. Geldiğinde büyük bir soğukkanlılıkla inceleyeceğim tavırlarını. Düşmanca bir şeyler sezersem eğer.....

"Cengiz Bey, Nevzat Bey'in yanındaymış, efendim. Sekreterine söyledim, oradan çıkar çıkmaz buraya gelecek."

Vay, vay, vay, Nevzat Erkmen! Hüseyin Erkmen'in (yani, öteki ortağın) oğlu! Üretim bölümünden sorumlu Başkan Yardımcısı! Cengiz'in ne işi olabilir onunla? Bayağ karışık bir numara bu, kafamı toptasam iyi olur. Nevzat ile görünüşte aramız iyidir, ama geçmişte birkaç sürtüşme-

miz olmadı değil. Hemen hemen hepsinde ben haklı çıkmıştım. İhraç edilecek malların zamanında hazır olmamasıyla ilgili bir olay vardı şimdi hatırladığım. Bir de, evet, Belçika pazarına açılıp açılmama konusunda birbirimize girmiştik. Fazla akli, yeteneği yok zaten. Hüseyin Bey'in oğlu olmasa... Çok eski bir hikâye daha vardı tabii. Vaktiyle bunun Eser'le evlenmesi söz konusuymuş. Aralarında bir şey olduğundan değil de, şirketi iyice aileleştirmek için. Sonu gelmemiş... Hele de ben ortaya çıktıktan sonra... Nevzat, bütün bunlardan dolayı bana diş mi bileti yıllardır? Şimdi Cengiz'le ikisi kafa kafaya verip ayağımı kaydırmaya mı çalışıyorlar? Bak sen namussuzların yaptığına! Peki, o zaman, beni öldürmelerine ne gerek var?

Aaa, yok, ben gerçekten çıldırıyorum. İnsan, çevresindeki herkesten kuşkulanarak yaşayamaz ki... Daha birkaç gün önce, dünyada beni öldürmek isteyebilecek bir tek Allahın kulu olmadığına inanıyordum. Şimdiyse... evet, *herkes* katil adayı... Olacak şey değil!

22 Temmuz, Pazartesi

Eser'le çocukları evvelki gün sağ salim tatile gönderebildim nihayet. 'Sağ salim,' derken karımınkinden çok kendi sağlığını düşünüyor olmam, olayı fazla büyütme mi acaba? Düşündükçe, beni öldürebilecek kişilerin listesi uzuyor. Eser'i listenin en başlarında bir yere yerleştirmem haksızlık mı? Her tavrında bir gariplik sezmeye başlamam, kendim fittırdığımdan mı, yoksa onda tuhaflik olduğu için mi? Tatile gitmeyi geciktirdi de geciktirdi bu sene. Çocukların dırdır olmasa Ada'ya bile taşınmayacaktı. Hoş taşındı da ne oldu? Haftanın üç günü buradaydı gene. Dükkânı, turist sezonunu, İstanbul Festivali'ni falan ba-

hane ediyor ama, asıl derdinin ne olduğunu biliyorum. Ciddi olarak şüpheleniyor benden. Her yıl birkaç hafta güneye inmeden edemezdi. Bu yıl, büyük oğlanın bütünlemesi var diye gitmemeye kalktı. Sanki oğlanlardan birinden birinin bütünlemesi olmadığı yıl varmış gibi...

Neyse, sonunda razı ettim. Gitmesini istemiyormuş gibi davranmaya bile üşendim açıkçası. Kafam o kadar karışık ki... Tasasız adam rolü oynayamıyorum. İki haftalığına olsun kanımdan kurtulduğumu bilmek bayağ içimi rahatlatıyor. Keşke Yıldız'ı da bir yerlere gönderebilsem...

Asıl mesele Yıldız, tabii. Ona tahammül etmek her şeyden zor. Ama ikisine birden tahammül etmektense... Şimdi Eser gitti ya, Yıldız'ı da biraz hafifletebilirim belki. Haftada üçten ikiye indirsem bile bir şeydir. Huysuzlanır mı acaba? Çok alıştı bana, bense yapamaz oldu. Bu konuyu aslında *onunla* konuşmam gerek ama, günlerdir -beni öldüreceğini söylediğinden beri- ses seda çıkmıyor. Neler çektiğimi okuyup alay mı ediyor benimle?

Onun dediklerini ciddiye almakla saçmalıyor muyum?

Ama, bu son dediğini ciddiye almasam, bundan önce tüm dediklerini de silip atmak zorunda kalırım. O zaman, ne diye oturmuş bunları yazıyorum? Temel bir ilkeyi yani, yazacağı romanın kahramanı olarak kaderimi onun ellerine bırakmayı kabul ettikten, hem de işe hevesle giriştikten sonra ayrıntılar üstüne başkaldırmak olur mu?

Başkaldırmak değil de, itiraz etmek belki... Düpedüz pazarlığa oturmak, bazı kişileri listeden çıkarabilmek için. Bir görüşüp konuşabilsem kendisiyle... Ya da, önce birtakım kişileri *ben* listeden atmaya çalışsam?..

Bürodan başlamalı...

Yeşim, Cengiz, Nevzat... Hatta Şükrü Bey, kızını aldatıyorum diye... Hatta odacının biri, herhangi bir sebeple...

Tabii, Cemalettin de var. Yarından tezi yok, bu işle meşgul olmalıyım.

Bu gece keyfimce bir dinleneyim. Eser yok. Yıldız'la randevumu iptal ettim mi, tamam. Huzur içinde ayaklarımı uzatıp, bir kitap okuyup bu uğursuz romanı da, ölümü de unutacağım.

Şöyle iyice sürükleyici bir kitap bulmalı... Bir cinayet romanı mesela...

23 Temmuz, Salı

İlk iş Yeşim'den başladım. Bakalım bana gerçekten âşık mı ve bu aşk ölümcül mü, anlayayım istedim. Çok acele yazıyorum bu saurları, sonradan vaktim olmaz da belki bir şeyler atlarım diye...

Biraz önce Yeşim'i yanıma çağırdım.

"Yeşim, biraz buraya gelir misin?"

Odama girdiğinde her zamankinden farklı bir havası yok.

"Her zamanki gibi çok şıksın bugün," diyorum kuyafetine pek fazla dikkat etmeyerek. Hep iyi giyindiğini bilirim.

Kaşlarını hafifçe kaldırıyor. Hiç de heyecanlanmış görünmüyor.

"Teşekkür ederim."

Parmaklarımı, çok yorgun ve bitkinmişimcesine (sanki öyle değil miyim?) gözlerime basturarak, "Çok yorgun ve bitkinim bugün," diyorum. "Bana bir viski koyar mısın lütfen?"

Odanın içinde ilerliyor. "Tabii, efendim."

"Kapıyı da kapat lütfen."

Dönüp kapıyı kapatıyor, bu isteğimden hiç kuşkulandı-

dan. Parmaklanmın arasından gözlüyorum onu. Evet, bayağ güzel kız. Genç de... Yıldız'ı on defa cebinden çıkarır. *Onun* sözünü dinleyip Yıldız'ı başıma saracağıma, bunu ayarlasaymışım ne iyi olurmuş... Neyse, çok geç sayılmaz...

“Sağ ol, yavrucum...”

“Siz de sağ olun...”

“Pek işimiz kalmadı bugünlük, değil mi?”

“İşte, birazdan Cengiz Bey'le görüşeceksiniz. Başka randevunuz yok. Her zamanki gibi Şükrü Bey'e...”

“Cengiz Bey'le görüşmeyeceğim.”

“Demin çağırttınız ya...”

“Vazgeçtim. Şükrü Bey'e de uğramayacağım. Halim yok bugün. Erken çıkacağım.”

“Siz erken çıkacaksanız, ben de...”

Derin bir soluk alarak, kararlı bir havayla ayağa kalkıyorum.

“Ne o, randevun mu var?” Ağabeyce bir tavırla kaşlarını çatır gibi yapıyorum. “Ufukta yeni bir aşk mı görünüyor yoksa?”

“Yoo, hayır, kesinlikle öyle bir şey yok,” diyor aceleyle. Birazcık kızanıyor galiba.

“O zaman, ikimiz birlikte erken çıkalım.” Ağabeyce tavrı bozmadan kolumu omzuna doluyorum. “Açık havada bir kadeh bir şey içelim.”

Kolumdan kaçmıyor, başını eğiyor yalnızca: “Tabii...”

Kendimi tutmasam şakağından öpüvereceğim. Beklemediğim bir sevecenlik kıpırdanıyor içimde. Beni seviyor belki, ama öldürecek olan o değil, eminim bundan.

Kolumu çekip sırtından hafifçe itiyorum onu, kapıya doğru.

“Söyle de, araba on dakikaya kadar kapıda hazır olsun.”

Odadan çıkarken başını kaldırıp saçlarını geriye doğru

silkeliyor. Çok güzel saçları var. Galiba biraz heyecanlıyım.

Derken aklım başıma geliyor. Cemalettin'i uyandırmanın ne âlemi var? Kim bilir ne kadar uzun zamandır izliyor her yaptığımı? Şimdi, sekreterimle bir otele gittiğimi, vakti geldiğinde Eser'e yetiştirmez mi? Daha önceleri beni otele bıraktığında, Yıldız'ı bilmese bile -belki onu bile öğrenmiştir- birileriyle buluştuğumu anlatıyordu belki karıma. Taa ne zamandan beri izleniyor muyum bu ikisi tarafından?

En iyisi, arabayı bana bırakıp evine gitmesini söylemek... Kendi arabamı kendim kullanırım, ne var? Ama, o da olmaz. Bunlar arabaya bir şey yaptılarsa, ya da yapacaklarsa, tabii ki benim yalnız kullanacağım bir sıraya ayarlamış ya da ayarlayacaklardır. Bu gece müthiş bir fırsat onlar için. Eser, Bodrum'da olduğundan hiç zan altında kalmaz!

Ha! Ha! Ben onlara böylesi bir kolaylık gösterecek adam mıyım? Memlekette taksi mi yok?

Yeşim'in düğmesini bastım.

"Cemalettin'e söyle arabayı götürüp eve bıraksın," dedim. "Biz akşam başımızın çaresine bakarız."

Başımızın çaresine bakarız, evet. Gün doğmadan neler doğar.

Bakarsın bu gece eve dönmem. Ya da yalnız dönmem...

24 Temmuz, Çarşamba

Biraz önce, Yıldız'ın telefonuyla, kafama ters taraftan yumruk yemiş gibi sersemledim. Mutluluğum tuz buz olmadı, olamaz, ama fena sinirlendim. Ağzıma geleni söyleyecektim ama, tuttum kendimi. Birtakım yalanlar uydur-

dum. Açıkça 'bırak yakamı' demeliydim ya, diyemedim işte. Dün akşam onunla randevum olduğunu hepten unutmuşum. Kim unutmaz? Gene de, ne de olsa, onun da kendine göre duyguları vardır. Bir ilişki, ne kadar usandırıcı olursa olsun, telefonda kesip atılmaz. Yarın akşam -dün geceden sonra bu akşam tahammül edemem ona, hayır,- buluşabileceğimizi söyledim. Ve yarın akşam bitireceğim bu hikâyeyi. Tamam. Son. Gerçeği buldum. Bundan böyle yalanlarla uğraşmak istemiyorum. Bugüne dek çok büyük yalanlar atmış, aptallıklar etmiş olabilirim, ama artık bitti. Sonunda güneşi gördüm, aydınlandım. Bunu da buraya açık açık yazıyorum. Olay asıl şimdi başlıyor.

Yeşim konusunda çekimser davranmakla, araya Yıldız'ı sokmakla nasıl da büyük bir ahmaklık etmiş olduğumu anlamış bulunuyorum. Çok kısaca yazacağım olanları. Fazla uzatmaya vaktim yok bugün. Onun istediği gibi bir sevgiliyi, sevgiyi yakaladım işte.

Barda birkaç içki içtikten sonra lokantaya geçtik. Çok iyi bir yemek yedik. Şimdiye dek neden hiç kimseye bağlanmadığını uzun uzun anlattı bana. Anlayışla dinledim. Ona her bakımdan hak verdim. Ne kadar cici, hoş, akıllı bir kız olduğunu öteden beri biliyordum ya, dün akşam bir kez daha anladım. Daha sonra discoda dans ettik. Yapamayacağımı sandığım o hızlı dansları şaşılacak bir rahatlıkla yapım saaderce. Yeşim, müthiş dans ettiğini söyledi.

Dokuzuncu kattaki odaya indiğimizde... Ama bu özel olayları anlatmayacağımı baştan söylemiştim. Hiçbir ayrıntıya girmeyeceğim. Bu sabah korkunç mutlu bir adam olarak uyandığımı itiraf edeceğim, o kadar. Ve de mutluluğum her an artıyor. Yıldız ile harcadığım onca zamana nasıl da yazık olmuş!

Sanıyorum, *onun* da istediği böyle bir gelişmeydi. Güzelim sevgilimle sevişirken bile *onun* buyruklarını yerine getiriyormuşum duygusu biraz kötü ama, neyse. Çünkü artık onun buyruklarını yerine getirmeyeceğim. Yani, ölmeyeceğim. Bu durumda ölmeyi, hele de öldürmeyi kesinlikle kabul edemem. Yaşamak istiyorum! Yeşim'le mutlu olmak istiyorum! Bu konuyu ciddi olarak konuşacağım onunla. Romanın sonunu, hatta akışını değiştirsin, bana ne! Değiştirmesi gerek bu durumda. Yıldız'ı tümüyle silip atması gerek. Ben silip attım bile.

16 Temmuz, Salı

Sabahları bir başka uyanıyor insan. Ömrüm boyu vazife icabı uyanmışım sanki de, onunla birlikte olduğum gecelerin sabahında (sabahları yanımda olmadığı halde) yeni bir güne, yeni mutluluklara kavuşmak amacıyla, bir güzelliğin bilinciyle uyanıyorum. Dün gece o kadar güzeldi ki, bugünün daha güzel olmaması imkânsız. Dünya, yaşam, her gün daha iyiye doğru yol alıyor. Müthiş bir şey bunun farkında olmak.

Kırk yıl, uyanmanın bile keyfini bilemeden yaşamışım. Acıyorum onsuz ve aşksız geçmiş günlerime. Yalnızca uyanmanın değil, her şeyin keyfinden habersizmişim. İki

hafta oldu yaşamaya başlayalı. Daha iki hafta bile dolmamış, inanılacak gibi değil.

4 Temmuz gecesi nihayet her şeye boş verip, her şeyi unutup kendimi onun kollarına bıraktığımda... Yok. Yaşlı kadınların yazdığı duygulu romanlardaki betimlemeleri hatırlatıyor bu cümle. Böyle saçma sapan şeyler dökmeyeceğim kâğıda. Biraz utanıyorum galiba. Duyduğum mutluluktan... Ya da duyduğum mutluluğun kötü romanlarda okuduklarıma çok benzemesinden... Ayrıca, açıkçası, her şeyi unutup, her şeye boş verip bırakmadım kendimi Levent'in kollarına. Daha sonra oldu o. İlk gece, gözlerimi kapadım, dişlerimi sıktım, zorladım kendimi. Onu sevdiğim için, onun beni sevdiğini bildiğim için... Aşkı, geç de olsa sonunda yakalamışken elimden kaçırmamam gerektiğini düşündüğüm için...

Sonra her şey, ben ne olup bittiğini pek anlayamadan oldu bitti.

Garip, beklenmedik (ne bekliyordum ki?) bir şaşkınlık yaşadım.

Levent benden de şaşkındı sanıyorum. Söyleyecek pek bir şey bulamadı.

Ama değişti bütün bunlar. Bir dahaki buluşmamızda değişti. Öyle ki, perşembe gecesi geç saatte beni eve bıraktığında hüngür hüngür ağlayışımın, cuma bütün gün pişmanlıklar içinde ve her an yeniden gözyaşı dökmeye hazır ve her an onun telefonunu bekleyerek geçirdiğim bunalımlı saatlerin nedenlerini bir türlü bulup çıkaramadım; o karmaşık duygulara hiç anlam veremedim, cumartesi öğleden sonra ona ikinci kez sarıldığımda.

Öylesine sevgi doluydu ki...

Hem bu kez canımı da yakmadı.

İki gece önce dişimi sıkışım için, daha sonra yaşadı-

ğım sersemliği düş kırıklığı sanıp Levent'ten bir kez daha kaçmadığım için yüce Tanrı'ya şükrettim.

Ama mutluluk da garip bir şey... Her zaman aynı olmuyor. Kimi zaman havalarda uçuyorum, hiçbir şey umurumda değil. Kimi kez de boğazım düğümleniyor, göğsümün ortasına bir taş oturuyor. Bazen sabırsızlıktan yerimde duramıyorum, her dakika bir yılmış gibi uzun geliyor, zaman geçsin, geçsin, aksın istiyorum. Bazen de saatler, saniyeler kadar çabuk geçtiği için üzülüyorum. Zaman dursun, bense yerimden hiç kıpırdamayayım diye dua ediyorum. Ama bunların hepsi mutluluk belirtileri, biliyorum. Ne sabırsızlığım eski sabırsızlıklarına benziyor, ne sıkıntılarım, ne de hüznüm. Mutluluk her şeyi dayanılır kılıyor, çünkü her şeyi güzelleştiriyor. En çok da beni...

18 Temmuz, Perşembe

Bugün tam iki hafta oluyor ve saydım, bu akşamki buluşmamız sekizinci olacak. Her sefer bir öncekinden daha iyi oluyor, ama buncadır bir kez bile bütün geceyi birlikte geçirmediğimiz. Evli bir adama âşık olmanın icapları böyle anlaşılan. Onunla çok daha uzun saatler bir arada olmak isterdim. Yalnızca sevişmek için değil. Birlikte gezmek, kıyı kahvelerinde oturmak, İstanbul'un bilinmedik yerlerini keşfetmek, uzun uzun her konuda konuşmak için. Ama gündüzleri, bazı cumartesi öğleden sonraları hariç, hiç vakit olmuyor ki... Akşamları ise, birkaç içkiden (çok içiyor galiba. Ne tuhaf, Eser'in kocası olarak tanıdığımda onu, çok içtiğini hiç fark etmemiştim) sonra acele bir yemek, sonra doğru yatak... Hayır, sevişmeyi istemediğimden, sevmediğimden değil... Çok istiyorum ben de artık, ama biraz konuşalım da sevişmenin keyfinden başka şeyleri de

paylaşalım istiyorum. Yanlış mı bu? Levent'in bana verebildiği ile yetinmek neden zor geliyor? Ona duyduğum gereksinme bu kadar kısa süre içinde neden bu kadar arttı? Haksızlık ediyorum. Üstüne fazla düşmemeliyim. Evli bir erkekle aşk yaşamamanın kuralları var.

Eser de çok uzatıyor ama. Ada'ya taşındı sözde. Her yaz taşınır, ama bu yaz günlerinin çoğunu İstanbul'da geçiriyor inatmış gibi. Hafta sonlarında Levent Ada'ya gitmeyecek oldu mu da kuyametler kopuyormuş. Bu kadar da olmaz ki... Beni de hiç arayıp sormuyor. Bir şeyler mi anladı acaba? Öf, ne sinir! Neden yakın bir arkadaşımın kocasını ayartmış olmaktan suçluluk duymuyorum da, kızcağızı yalnızca sevgilimle buluşmamı engelleyen bir baş belası olarak görüyorum? Kendi kendime inanamıyorum, hepten mi vicdansızlaştım? Üstelik iyi kızdır da... Bana hep incelikle davranmıştır. Hadi canım, herkese karşı inceliklidir Eser. Bana herhangi bir zaman gerçekten *yakın* davrandı mı? Hayır. Anlayışlı davrandı çoğu kez, ama hep yukardan bakarak. Koca bulmayı başaramamışlığımı dikkatle yüzüme vurmuyarak... İncelikliymiş! Bu arada pek incelikli alayları da gözümünden kaçmadı elbette. Şimdiyse onun vaktiyle alelacele bulduğu kocayı elinden alıyorum. Oh olsun! Ona hiçbir borcum yok. Neden suçluluk duyacakmışım? Kendi düşünseydi. Kocasını ben ayartmadım ki... Levent'in bana bağlanmasını sağlamak için en ufak bir şey yaptım mı? Onca yıllık kocasını aldatan kim? Zavallılığı sonsuz acılara salan kim? O acıları ben yatıştırdıysa suç mu olacak şimdi bu? Yıllardır beklediğim aşkı bulmuşum sonunda, neden şımarık ve vefasız bir kadın yüzünden vicdan azabı çekecekmişim?

Eser'in sevgilisinin kimliğini açıklamak istemedi Levent. Ben de fazla üstelemedim tabii. Ama, sevgilisi olduğu halde

neden kocasını bu kadar sıkıştırıyor? Neyse ki hafta sonunda güneye gidiyor. On beş-yirmi gün kalacakmış, oğlanları da götürüyormuş. Biraz rahatlayacağız. Hiç korkusuz uzun uzun birlikte kalabileceğiz. Tabii bu da demek oluyor ki, bu akşam, bu haftaki son gecemiz. Cumartesiye falan da kaçamak yapamaz. Belki benim de dinlenmeye, hiç değilse kendi kendimle baş başa kalmaya gereksinimim var. Öylesine yoğunlukla doluyum ki onunla, bir ya da birkaç geceyi evde annemle geçirmek yalnızlık anlamına gelmiyor artık, umutsuzluk anlamına gelmiyor. Çünkü o var. Yaşamımı onun varlığı betimliyor. Üç gün görüşmemeye razıyım, Levent üç hafta boyunca tümüyle benim olacaksa eğer.

Üç hafta... Sanki uzun bir zamanmış gibi... Onun ömür boyu benim olmasını istiyorum. Çok umutsuz bir umut mu bu?

Neyse, neyse, toparla kendini kızım, öyle ömür boylarını falan değil, bu akşamı düşün. İşten erken çıkmak zorundayım gene, saçımı yaptırmam gerek. Zaten son zamanlarda iyice azıttım, hiç doğru dürüst çalıştığım yok. Mahmut şimdilik bir şey demedi ama, böyle giderse bugün yarın ikazda bulunabilir. Amaan, n'apayım, bulunursa bulunsun! Bunca yıldır saat gibi çalıştım burada. Birazcık yaşamaya hakkım yok mu? En ileri teknolojiyle yapılmış saatler bile aksamıyor mu kimi kez? Hele pilleri tükenmişse...

Benim pilim tükenmedi elbet, yalnızca yenilendi. Sevgili patronum da, beğenmiyorsa kovsun beni. Hiç umurumda değil.

25 Temmuz, Perşembe

Onun beni gerçekten sevdiğini bilmesem, bunu bana binbir biçimde çoktan kanıtlamış olmasa, birtakım kuşku-

lara, korkulara kapılabılırdim. Eser'in tatile çıkmış olmasına karşın bir haftadır görüşemiyoruz çünkü. Pazartesini ipe çekmiştim. Üç gün boyunca hep, sabaha dek birlikte kalacağımız ilk gecenin hayalini kurup durmuştum. Uzun uzun hazırlandım o geceye, nefis bir ipek gecelik satın aldım. Camgöbeği renginde, çünkü bir vakitler bir yerde o rengin afrodizyak etkileri hakkında bir şeyler okumuştum. İthal malı, çok şık, çok çekici bir şey... Sabah erkenden kuaföre gittim. Boya, fön, pedikür, manikür, ağda, makyaj, hepsini yaptırdım. "Kız, yoksa gelin mi oluyorsun?" diye sordu Seyfi. Cin gibidir, hiçbir şey kaçmaz gözünden. Sonra, daha bir sürü ufak tefek özel hazırlıklar, önlemler... Ertesi sabah birlikte yapacağımız ilk kahvaltının ayrıntılarına bile inmiştim hayalimde.

Ben, şahane geceliğim içinde karyolaya uzanmış olacağım, o, kahvaltı tepsisini getirdiğinde sevecen bir havayla burnumu öpüverecek. Çocuklar gibi kıkır kıkır gülüşeceğiz karşılıklı. Sonra birden ciddileşip gözlerimin taa içine bakacak, "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun, değil mi?" diye soracak hüzünlü bir sesle. Gözlerimi kapayıp başımı hafifçe önüme eğeceğim. *Eser* adı, telaffuz edilmeksizin uçuşacak aramızda. Uzanıp çenemin altından tutarak yüzümü kendisinininkine yaklaştıracak, "Aç o güzel gözlerini, sevgilim," diyecek. "Bak bana. Bu güzel günümüzü hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyelim, n'olur..." Bense, kirpiklerimi kırpıştırarak, gözlerimde birikmiş olan yaşları geri gönderdikten sonra gülümseyeceğim. "Seni seviyorum," diye fısıldayacağım. Uzun bir öpüşme sahnesi... Başımı geriye atıp onun altına doğru kayacağım. Saçlarım yastığın üstüne yayılacak. Birkaç dakika sonra, "Dur, şimdi olmaz," diye gülerek ondan kurtulmaya çalışacağım. "Kahvaltımız soğuyacak... tepsi bile devrilebi-

lır.” İstemeyerek doğrulacak üstümden, cebinden çıkardığı küçük bir kutuyu uzatacak: “Önce şunu aç.”

Aylar önce gönderdiği birkaç buket çiçekten beri hiç hediye vermemişti bana. Boyle özel bir günde esaslı bir armağan bekliyordum doğrusu.

Ama hayallerimin hiçbirisi gerçekleşmedi - henüz.

Akşamüstü telefon edip çok önemli bir işi çıktığını, Şükrü Bey’in (Eser’in babası) kendisini gecenin geç saatlerine dek meşgul edeceğini söyledi. Ben, gecenin geç saatlerinde buluşmaya da razıydım ama, bunu açıklamanın doğru olmayacağını düşündüm. Ne kadar hevesli olduğumu belli etmemekte yarar vardır gibi geldi.

Levent’i sesi üzüntü doluydu. Beni çok özlediğini kaç kez yincledi, “Yarın mutlaka birlikte olacağız,” diye söz verdi.

Büyük bir yükseklikten güm diye yere düştüm sanki. Ama paramparça olmadım. Hayallerimi ve camgöbeği renkli ipek geceliğimi salı gecesine sakladım.

Salı, bütün gün telefonunu bekledim. Sabah iyiydim gene. Bir önceki gecenin düş kırıklığını unutmuş, o gecenin beklentisiyle heyecanlıydım. Bürodaki insanlara, insan gibi, hatta sevecenlikle davranabildim. Coşkum, sevincim, onların bana davranışlarına da yansıyordu sanki. Herkes mutlu ve keyifliydi. Ama öğleden sonra saatler ilerledikçe ve o telefon etmedikçe, içimde bir tedirginlik kıpırdanmaya, bir süre sonra da tepinmeye başladı. Ben de, tabii, herkese terslenmeye koyuldum. Herkes de bana sinirlendi. Sanki her söyledikleri sözün altında bir başka domuzluk yatıyordu. Telefon her çaldığında yüreğim hopluyor, sonra içim korkunç rahatlıyor, ama arayanın o olmadığını anladığımda, her seferinde sinirim biraz daha artıyordu. Sonunda dayanamadım, saat altıya doğru *ben* onu aradım.

Bürosu cevap vermedi. Olabilir. Belki çıkması gerekmiştir de beni başka bir yerden arayacaktır, dedim kendi kendime. Ya da berbere falan gitmiştir. Buluşmadan önce sade ben süslenmiyorum ya, o da kendine göre bazı hazırlıklar yapıyordur elbette. Eve, üstünü değiştirmeye gitmiştir herhalde.

Evini aradığımda uşak çıktı. Sesimi tanımamıştır umarım.

“Beyefendi bu gece çok geç döneceğini, belki de dönmeyeceğini haber verdi,” dedi.

Eeee, tamam, bütün geceyi benimle geçirmek niyetinde olduğuna göre tabii böyle bir haber bırakır. Ama neden beni de arayıp kaçta buluşacağımızı söylemedi? Belki bizim santraldaki kızla konuşmuştur. Bazen benim direkt numaramı düşüremediğinde... bugün de gereksiz yere yüzlerce kişi meşgul etti telefonumu.

Bizim santralda benim için herhangi bir mesaj yokmuş, olsa Şermin Hanım hemen iletmez miymiş bana? Bu aptal kızı oldum olası sevememişimdir. Levent mutlaka dışarıdan arayacaktır diye bir süre daha oyalandım. İşten çıkıp Bahçe Bar’a gidecek olanların çağrısını elbette geri çevirdim. Saat yediye doğru, dayanamadım, onun santralını aradım.

Levent Bey çıkmışlar. Ne zaman çıkmışlar acaba? Sekreteri de cevap vermiyormuş, onun için bilemezlermiş.

“Şükrü Bey’in yanında mı acaba?” diye sordum.

“Bir bakayım,” dedi çikletini şaklatarak. Santrallarda çalışan bütün kızlar sinir galiba.

Uzunca bir aradan sonra, aynı çiklet, Şükrü Bey’in de çıkmış olduğunu bildirdi ve bir mesajım olup olmadığını sormadan telefonu suratıma kapattı.

Bürodan erken çıkmış, gece eve gelmeyebileceğini bil-

dirmiş... Demek ki benimle buluşmaya kararlı. Ama aramıyor. Bense bekliyorum. Saat yedi buçuk oldu, temizlikçilerden başka herkes gitmiş. Sonunda onlar da işlerini birirdiler, kapıları kilitlemekle görevli adamdan başka kimse kalmadı. Adamcağız, ben çalışma numarasını bir yana bırakıp, kalkıp gideyim diye ikide bir kapımın önünden geçiyor. Ona da yazık değil mi? Birden aklım başıma geldi. Levent beni buradan aramaz ki artık, eve gitmiş olacağımı düşünür. Hemen fırladım. Bu saatte buralarda taksi bulmak da çok zordur.

Bürodan çıkmadan önce annemi arasaydım ya... Belki Levent eve bir haber bırakmıştır. Ancak arabaya bindikten sonra akıl ettim bunu. İnsan ne aptal oluyor bazen.

Eve vardım. Yol boyunca aptallığım yüzünden hayıflandığım boşunaymış. Çünkü aramamış.

Ve de aramadı.

Bir kazaya kurban gittiğinden emindim artık. Ölmediyse bile ölümle pençeleşiyordu mutlaka. Kırk yılda bir (benim için gerçeğin ta kendisini yansıtıyor bu deyim) bir sevgili bulmuştum ve kader elimden almıştı onu - güzel geceliğimi göstermeme bile fırsat kalmadan... Doğuştan talihsizmişim demek. Bütün gece gözüme uyku girmedi. Sabahın gelmesini hem istedim, hem isteyemedim.

Dün sabah, işe gelir gelmez aradım onu. Direkt telefonunu cevap vermedi. Santralın numarasını çevirdim. Uykulu sesli bir kız (bir akşam önceki çikletli değildi galiba) Levent Bey'in henüz gelmediğini açıkladı. Ölmüş ya da hastanede can çekiyor olsa bilmezler mi? Ama her telefon açana söylemezler elbette. Umutsuz bir umutla, on dakikada bir direkt numarasını çevirmeyi sürdürdüm.

Sesini duyduğumda, saat 11.30'du.

"Levent! Neredeydin? Meraktan öldüm..."

Bir an bir sessizlik oldu karşı tarafta. “Yıldız?”

“Benim, evet. Ne oldu? Çok meraklandım.”

Çok kısa bir sessizlik daha. “Ben de... Şimdi seni arayacaktım. Neredeydin bütün gece? Aradım, aradım cevap alamadıkça çıldırdım. Annen bile açmadı. Evine gelip kapıyı kırmamak için zor tuttum kendimi.”

Bu kez ben sessiz kaldım kısa bir süre.

“Evdeydim. Senden haber bekledim gece boyu...”

“Nasıl olur? Kimbilir kaç kez aradım...”

Konuşma epey uzadı. Bir yerden sonra bunaltıcı olmaya başladı. Kısaca özetlemek gerekirse: Salı akşamı saat sekize kadar, Belçika’dan gelen birtakım müşterileri ağırlamakla meşgulmüş, Şükrü Bey de grupla beraber olduğundan beni arayamamış. Sekizden sonra, adamları başından savar savmaz aramış ama, bu sefer de ben cevap vermemişim. İstanbul’un telefonları, insanın kalbini kırmak amacıyla şebekelenmiş sanki. Başka bir kentte ya da ülkede yaşıyorduk daha mutlu olurduk kuşkusuz. En azından, âşıkların birbirlerini aldatmaları daha zor olurdu.

Beni dayanılmaz ölçüde özlediğini söyledikten sonra, akşama (dün akşam yani) gene buluşamayacağımızı ekledi. Belçikalı konuklara bir gece daha dayanmak zorundaymış. Şu lanet Belçikalıların gelişleriyle Eser’in gidişinin denk gelmesi ne aksi! Benim kör talihim işte!

Bu akşam (ve gece) birlikte olacağız sonunda. Tabii eğer beklenmedik bir terslik çıkmazsa...

Kaç gündür giyemediğim yeni geceliğim buruşmuş, hayallerim epeyce eskimiş, canım birazdan fazla sıkılmış olarak gideceğim ona.

Bakalım ne olacak?

Kabahat bende. Pazartesiye (22'sine) hedeflemiştim her şeyi. Kendimi hep o geceye hazırlamıştım. Aradan geçen üç gün boyunca coşkum da, duygularım da yıpranmıştı herhalde. Daha doğrusu, hayallerimde tırmandığım doruk noktasını ondan uzakta ve sıkıntılar içinde aştığımdan olacak, doruğu gerçekten yaşamadan inişe geçmişim. Perşembe geceki buluşmamız öncekilerden daha kötü... değildi, hayır, ama daha iyi de değildi. Ya da, daha iyi olmadığı için daha kötüymüş gibi oldu. Of aman, bilmiyorum. Hiçbir şey insanın düşlediğince gerçekleşmiyor.

Beni çok özlediği belliydi, iki buluşmamız arasına giren koca haftanın ona da acılar çektiği belliydi ama, gene de... Belki o da kendine göre bir inişe geçmişti.

Sabaha dek birlikte olabildiğimiz tek gece... onun horladığını öğrenmemc yaradı.

Çok çalışıyor, çok yoruluyor tabii. Bense, aptal genç kızlar gibi, mehtabın bütün gece ışımasını bekliyorum. Saçmalık benimkisi. Sanki on sekizimdeymişim, sevgilim de yirmi yaşında bir delikanlıymış da... Her dakika beni sevdiğini söyleyecekmiş de... Tabii, herkesin on sekizinde yaşadığı aşkı yaşamak için kırkına varmayı beklemişsem, kabahat benden başka kimde olabilir?

Sabah erkenden kalkıp, değil beni sevdiğini söylemeyi, değil yeniden sevişmeyi, değil zarif bir armağan sunmayı, kahvaltı etmeyi bile aklına getirmeden kısa bir duş yapıp - boy aptesi almazsa o günkü işlerinin ters gideceğine inandığını açıkladı,- aceleyle giyinip odayı öğlenden önce boşaltmam gerektiğini hatırlattıktan sonra gittiğinde, kimse-nin dikkatini çekmeyen ipek geceliğimi çıkarttuğım gibi çöp sepetine atmayı düşündüm ama, kıyamadım. Belki

başka bir gün, ikimizin de bu kadar gergin olmadığımız başka bir saatte işe yarar.

“Seni haftaya ararım,” dedi son söz olarak.

Böylece, birkaç gün onu beklemekten kurtulmuş oldum. Bu da bir şeydir.

4 Ağustos, Pazar

Beni çoktan araması gerekirdi. Üstüne düşmemek konusunda kendimi tutmasam, bir telefon açıp hatırını sorar, fazla zorlanmadan bir yemek daveti falan koparabilirim herhalde. Ama üstüne düşülürse ürkebilirmiş, ayrıca yapısı gereği tepkileri fazla hızlı değilmiş. Onu yeterince etkileyemediğim anlaşıyor. Olaylar bayağ yavaş ilerliyor şimdilik. Daha doğrusu, hiç ilerlemiyor. Bu oyuna girdiğimde çok heyecanlı günler yaşayacağımı sanmıştım oysa. Yakın takibe aldığım kişi ise, her zamanki meşgul ve anlamsız ve sıkıcı yaşamını sürdürüyor. Yalnızca, son zamanlarda, işten çıktığında kendi arabasını kullanmıyor pek. Taksiyle gidiyor evine, ya da gideceği yere. Şoförü, erkenden paydos edebildiği için hayatından pek memnun. İletcek başka bilgi olmadığına göre, bunu iletayım bari. Boş durduğum sanılmasın. Yoksa, şoförü savıp taksiye bindiğinde peşine takılmam mı gerekiyor? Sormalı bunu.

7 Ağustos, Çarşamba

Kafam karmakarışık. Bu gece buluşacağımız için sevinçli miyim, yoksa canım mı sıkılıyor, kestiremiyorum. Bir haftadır görüşmüyorduk. Ondan önce de bir hafta görüşmemiştik. Buluşmalarımız haftada bire indi kısacası. Şuncacık bir süre içinde (topu topu bir ay) seven, sevilen

mutlu bir kadından sevgilisi tarafından ihmal edilen şaşkın bir kadına dönüştüm. Nasıl oldu, ben de anlamıyorum. Geceleri yatağa girdiğimde saatlerce konuşuyorum onunla. Geceleri, kendi kafamda birlikte yaşadığımız olaylar, bir çeşit ikinci hayat... Kimi kez çok geç saatte anyor, se-simi duymadan uyuyamayacağını söylüyor ve böylece başlayan konuşmamız, birlikte Bahama Adaları'na kaçmaya kadar ilerliyor. Ya da, işlerinin çokluğundan yakınıyor bana, başında ne türlü belalar dolaştığını uzun uzun anlatıyor. Ona yardımcı olmaya çalışıyorum, birtakım fikirler veriyorum. Çok beğeniyor. Yalnızca güzelliğimle değil, zekâmla da ne kadar övündüğünü, bensiz bir gün daha yaşayamayacağını anlatıyor. Bıraksam, ânında karısını terk edip bana koşacak. Benim yüzümden yuvasını yıkmasına izin veremeyeceğimi kim bilir kaçınıcı kez yineliyorum. Ama sonunda beni ikna ediyor. Dediğine göre, Eser'in zaten ona ihtiyacı yokmuş. Evlilikleri, nicedir oynadıkları, herkesin rolünü ezbere bilip alışkanlık saikiyle sürdürdüğü bir komediden farksızmış. Sırf çocuklar dolayısıyla hâlâ beraberlermiş. Oysa, biz ikimiz, geç de olsa yakaladığımız bu aşkın değerini bilmeli, elimizden kaçırmamaya bakmalıymışız. Daha kaç yıllık gençliğimiz kalmış ki? Birlikte olmak yalnızca hakkımız değil, görevimizmiş de. Bu dediklerine karşı çıkmak olanaksız. "Çocuklarına kendi çocuklarıymış gibi bakacağım, sevgilim," diyorum. "Eser'den çok daha iyi bir anne olacağından kuşkum yok," diyor. Ama ben, yeni evliyken, koca koca iki oğlan sahibi olmanın pek hoş olmayacağını da düşünmüyör değilim. Sanki bunu anlıyor, anladığını hiç belli etmeden beni rahatlatıyor. "Ama çocukları olsun Eser'in elinden al-mayalım, buna hakkımız yok. Hiç değilse onlar oyalanır," dediğinde ben de fazla itiraz etmiyorum artık.

Bazen, evlilikten falan söz etmesine fırsat bırakmadan bir güzel azarlıyorum onu, günlerdir beni aramadığı için. Azarlamak dedimse, son derece esprili ve alaylı bir dille, beni ihmal ettiği günler boyunca boş durmadığımı, çevremde birden türeyen hayranlarımdan hangisinden biraz önce ayrıldığımı hatırlamadığımı, en azından, açıklamaya niyetli olmadığımı belirtiyorum. Kimi kez, onun sesini bir başkasınıninkiyle karıştırıp, “Sen misin Can?” diye soruyorum. “Ne kadar çabuk vardın eve, daha aynalı on dakika bile olmadı!” Levent ânında deliye dönüyor tabii. Söz konusu Can’ın kimliğini öğrenmek için bağırıp çağınıyor. Kendisi, uzun yıllardan beri Londra’da yaşayan genç bir işadami. Geçende Bahçe Bar’da tanıştık. Öylesine bağlandı ki bana, ille de Londra’ya götürmek istiyor. Orada bir tekstil firmasının sahibiymiş. En son Buckingham Sarayı’nın tüm perdelerini ona değiştirtmişler. Bu arada Prenses Diana, şahsı için özel bir ipekli dokutmak istemiş. Anlattıklarım karşısında Levent’in isyanı, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar büyük. Önce, Can’ın yalanlarına inandığım için öfkeleniyor, sonra kendisini terk edip Londra’ya gitmemem için yalvanyor. “Bir ihanetin altından daha kalkamam, ölürüm daha iyi,” diyor. Beni Eser’le aynı kefeye koyması hiç hoşuma gitmediği için susuyorum. Hemen anlıyor elbette. “Üstelik sen... o kadar başkaydın ki... Başkasın ki... Senden önce yaşamıyordum ki... Bana yaşama gücü verdikten sonra, nasıl acımasızca başını alıp gidersin?” diye soruyor. Acıyorum ona. Bir haftadır aramaması böyle bir darbeyi gerektiriyor mu? Daha da önemlisi, seviyorum onu. Can, bir bahane, bir piyondur. Londra’da sürdüreceğim şatafatlı yaşamdan Levent uğruna vazgeçmek bana hiç de zor gelmeyecek.

Hâlâ rüya görmeyi beceremediğime göre, bu gibi ha-

yallerle oylanmam çok anormal olmasa gerek. Öylesine dalıyorum ki, çoğu kez, deli gibi kendi kendime konuşmakta olduğumun farkına varmadan uyuyakalıyorum. Kimi kez de, yalnız yattığım sessiz odada, kendi alaylı sesimi işiterek kendime gelip dehşete kapılıyorum.

Eskiden bu kadar zor değildi yalnızlık. Yoksa, eskiden hayal bile kuramadığım için daha mı kötüydü?

Bu sabah onu aramasaydım, akşam gene yalnız mı kalacaktım?

Sesimi duyduğunda bir an afalladı sanki. Sonra hemen, tam da benim numaramı çevirmek üzere olduğunu, çünkü beni çok özlediğini, en kısa zamanda görmek istediğini söyledi ama, biraz fazla çabuk, nerdeyse baştan savma konuşuyormuş gibi geldi. Bunu olağan karşılamam gerekir aslında. Gündüz vakti, onca işin gücün arasında, gece yansından sonraki sohbetlerimizde olduğunca mahrem ve yumuşak bir ses bekleyemem. Üstelik, akşam buluşmak üzere sözleştiğimize göre, belki de gereksiz yere kuruntu üretiyordumdur.

Kuruntulu oldum son zamanlarda.

Herkes bir tuhaf bakıyor bana. Ama, dalga mı geçiyorlar, gıpta mı ediyorlar; acıyorlar mı, kıskanıyorlar mı, karar veremiyorum. Hepsi olabilir, hiçbiri olmayabilir. Kıskançlıklarını saklamak için acıyorlarmış, hasetlerini maskelemek için dalga geçiyorlarmış gibi davranabilirler. Cuma akşamı, Perihan'a, "Bahçe Bar'a gidiyor musunuz bugünlerde?" diye sorduğumda, o akşam gideceklerini çok iyi biliyordum. Adam gibi 'evet' ya da 'hayır' diyeceğine, hafiften dudak büküp son zamanlarda herkesin özel işler çevirdiğini söyleyişinde gizli bir ima vardı, ama ne?

Besbelli sevgili bulduğum için kıskanıyorlar beni. Arada beni ihmal ettiğinde (ya da onlar öyle sandığında) se-

viniyorlar, hepsi bu. Evli bir erkekle aşk yaşamamanın inceliklerinden tümüyle habersizler tabii. Ayrıca, yedekte taksit kralı Can'ın (ona bir soyadı bulmalıyım) beklediğini de bilmiyorlar.

Saçmalıyorum. En iyisi gidip saçımı yaptırayım. Yüzüm de çok berbat bugünlerde. Uykusuzluk, keyifsizlik, tedirginlik... İnanılmaz kötü görünüyorum. İnsan, sevdiği, sevildiği ölçüde güzel görürmüş kendini. Bense, aşk uğruna tatilden vazgeçmemin sonucu doğru dürüst yanamadım bile bu yıl. Yaz günü, solgun yüz iyice sağlıksız gösteriyor insanı. Makyaj da yaptırayım bari.

12 Ağustos, Pazartesi

Beklenmedik gelişmeler oluyor. İyi mi kötü mü, karar veremedim daha. Ne yapacağımı hâlâ bilemiyorum ama, tünelin ucunda bir ışık göründü galiba. Birkaç gündür Aysel adında bir kadın peydah oldu. Olmadık saatlerde arıyor. İlk seferinde *ben* atlattım onu, çünkü kimliğini bilmediğim kişilerin telefonunu bağlamak âdetim değildir. Levent Bey, böyle birini kesinlikle tanımadıklarını iddia ettiler. Bir daha ararsa ne istediğini sormamı istediler. Sorduğumda, karşı taraf, sesini yaya yaya, "Özeceel!" dedi. "Söyleyin keeendisi beni arasın, mutlaka becekliyorum.

"Kimi nerede arayacakmışım? Tanıdığım biri değil," diye terslendi bizimki.

Daha sonraları da, tesadüf, hep Levent burada değilken aradı ve 'Beecekliyorum, beni arasın'dan başka mesaj bırakmadı. Numarasını sorduğumda, "Keeecendi biliyooooor," diyor. Ve Bay 'keeecendi' herhangi bir şey bildiğini inkâr ediyor.

Bu kadını benden gizlediğine göre, yeni bir numara ol-

malı. İkimizi birden idare edecek aklı sıra. Yavaş yavaş ona daha çok kapılır da beni rahat bırakır diye umuyorum ama, henüz böyle bir şey olmadı. Hâlâ her gece buluşmak hevesinde. Atlatabildiğim kadar atlatıyorum.

Geçen çarşamba, atlatmayı başarabildiğim cender gecelerden birinde, arkadaşlarla Yeni Otel'in barına uğradık. Kimi görsem iyi? Birtakım Sultanahmet çapkınları ve birtakım turist kızlarla birlikteydi. Beni uzaktan gördüğünde afalladı. Yarım saat gözlerini üstümden ayırmadı. Biraz kafayı bulmuştu galiba. Derken, kalkıp yanıma geldi. Arkadaşların hepsini tanıyor tabii, oturmasına kimse itiraz edemedi. Bense, son derece doğal ve rahat davrandım. Sanki görüşmeyeli uzun zaman geçmemiş... Sanki ayrılığımız beni hiç etkilememiş... Epeyce havamdayım, anlayacağınız. Çünkü, açıkçası, kaç haftadır yaşadığım bunaltıcı havadan kurtulmuş, nicedir ilk kez nefes alıyordum. Belli etmedim ama, birazcık da heyecanlandım galiba.

Çapkınlık arkadaşlarıyla turist kızlar kalkuklarında onlarla gitmedi, bize katılıp katılamayacağını sordu. Tabii, masadaki herkes dönüp bana baktı. Omzumu silkip içkimden bir yudum aldım. "Benim için hava hoş, kalsa da bir gitse de," gibisinden bir şey demedim ama demiş kadar oldum. Kaldı. Çok geçmeden kulağıma ıslak ıslak bir şeyler fısıldamaya koyuldu. Bensiz hayatın tadı yokmuş da, her gün bir başka turist kız düşürüyormuş ama gene de keyifsizmiş de, barışmayı kabul edersem hayatta başka bir kadının yüzüne bakmayacakmış da... Palavra hepsi tabii. Gene de ötekinden daha iyi, çünkü attığı yalanlar canımı sıkıyor, hoşuma gidiyor. Bizimle birlikte yemeğe geldi. Dans ederken oramı buramı sıkıştırdı, ama kesin bir cevap vermedim. Gece geç vakit beni eve bırakma (daha doğrusu, bırakmama) önerilerini de geri çevirdim.

Her gün iki-üç defa anyor. Bu akşam belki çıkabileceğimizi söyledim (bizimkinin kansı bugün döndüğüne göre, evine gitmesi gerekir) ama bilmem ki... Ona güvenebileceğimi sanmıyorum. Erkek ne de olsa. Gerçi, Levent'ten iyi olduğu kesin ama... Ondan da bunalmaya başlayabilirim yeniden. Erkekler, hep eninde sonunda bunaltıcı oluyorlar. Üstelik, ikisi birbirinden haberdar olursa, iki tarafta da kıyamet kopabilir.

Anyorum, anyorum, *onu* bir türlü bulamıyorum. Başma bunca iş açtıktan sonra bana yol göstermesi gerekir.

15 Ağustos, Perşembe

Odama girdiğimde elektrik düğmesini çevirmiyorum, ışığı yakıp gerçek yüzümle karşılaşmaktan korkuyorum. Boşuna. Korkumla alay edercesine yükseliyor gölgem duvarda. Pencereden giren ay ışığı, ürkütücü bir gölgeyi, *benim* gölğemi, duvara dev boyutlarda düşürebilecek kadar güçlü ne yazık ki. Üstelik pencere pervazları, fazladan bir de çerçeve ekliyorlar acıklı resme. Öylece durup bakıyorum. Aynalardan saklanmak neye yarar? Yalnızlık ak duvarlarda yakalayır insanı böyle, ay ışığının yardımıyla. Nice aşkın yardımına koşmuş olan bu ay ışığı -ki, güneşle yerkürenin arasına girdiğinden kendi aydınlığını değil, çaldığı aydınlığı saçar gece vakti- aşkın eksikliğini, kaçıp gidişini, belki de hiç gelmemişliğini anlatır bir başka gece vakti, kocaman ve yalnız gölgeniz duvarlara çarptığında.

Onu öldüreceğim.

Beni sevmediğini nihayet anladım. Bir vakitler beni sevip sevmemesi hiç önemli değildi. Ama uğraştı, didindi, sevilebilir kıldı kendini. Ona âşık olmama göz yumdu -hayır, bunun için çalıştı. Neden? Beni sevmediği halde onu

sevmemi neden istedi? Neden bu hainliğı yaptı bana? Ne gereğı vardı? Birbirimizi sevmek zorunda kalmadan yıllar yılı yaşayabilirdik ikimiz de. Şöyle böyle, iyi kötü, eğri büğrü, süslü püslü, anlamlı anlamsız sürdürebilirdik günlerimizi. Mutluluk ille de gerekli değildi. Mutsuzluğun kıyılarından geçerek ve fazla acı çekmeyerek, nice günün akşamına, nice gecenin sabahına varlabilirdi.

Bunu bana yapmasaydı olmaz mıydı?

Başından beri yalan söylediğini nerden biliyorum? Bilmiyorum, ama gene de biliyorum. Beni artık sevmediğini söylemedi, hayır. Bir daha buluşmayacağımızı ima etmedi (mutlaka haftada bir görüşecektik). Bu scrüvene sırf benimle dalga geçmek için giriştiğine dair en ufak bir kanıt yok (hatta beni kendinden uzaklaştırmaktan çekindiğini bile sanıyorum). Hayatında benden başka kadın olmadığına yemin de etti. Gene de biliyorum ki, beni sevmiyor. Hiç sevmedi. Başından beri yalandı her şey. Ondan nefret ediyorum.

Dün gece ona sarıldığımda o da bana sarıldı ama, gövdesinden fişkıran karşı konulmaz bir elektrik gücü beni deli gibi itiyordu. Herhalde cpeydir öyleydi de ben yeni fark etmiştim. Kimbilir nicedir, haftada bir buluşmamızı özlemle beklemiyordu da, tatsız bir göreve gider gibi geliyordu bana. Ama neden? Durumu daha önce kavrayamamamın tek sebebi, iki ay önce ısrarla, canını dişine takarcasına peşime düşerek bana aklımın ucundan bile geçmeyen bir aşkı sunan adamın, bir ay sonra bana tiksiniyerek yaklaşmasına ihtimal verememem. Hâlâ ihtimal veremiyorum buna. Demek ki, başından beri tiksiniyordu benden. O zaman... O zaman da bir şey anlamıyorum.

Canım yanıyor. Yürek acısı falan değil bu, gerçek bir acı. Gövdemin her yanına cam kırıkları saplanıyor. Başımı

çemberlemiş bir sancı, göğsüme, karnıma, kollarıma, bacaklarıma yayılıyor. Kurtulacağım bu acıdan. Dayanamıyorum.

Onu öldüreceğim.

Duvarda büyüyüp duran gölgeden korkuyorum. Elektrik düğmesini çevirip o gölgeden kurtulacağım. Odanın ışığı yanar yanmaz her şey aydınlanacak ve ay ışığı sönecek.

“Beni öldürmeyeceksin, değil mi?” diye sordu bana.

Nerden bildi? Nerden bilebilirdi? Onu öldürmeyi akıl etmemiştim ki daha.

“Haftaya seni ararım,” dediğinde beni aramayı hiç mi hiç istemediğini nasıl anladım bilmiyorum ama, anladım. Gözlerinde ya da sesinde dikkat çekecek bir bezginlik yoktu. Hatta parlıyordu gözleri, sesi şakacıydı. Anna sanki benimle buluşmaktansa ölmeyi yeğleyecekti. Belki de o yüzden ağzından kaçırdı o soruyu. Her bakımdan akla uzak bir cümle... ama söylendiği anda, akla yakınlaştı.

Gerçekliği belirleyen sözcükler mi? Sözcükler olmasaydı biz de olmaz mıydık? Ağzımızdan çıkan ya da kulağı-mıza ulaşan bir sözcük mü var olmamızı sağlayan? Eylemi mümkün kılan?

Öldürmek...

Bin kez duyduğum, bana dokunmadan geçen bir sözcük, neden birden gerçeklik kazandı? Aylar önce, o da ‘öldürmek’le ilgili bir soru sormuştu bana. Ama o, ‘cinayet’ demişti. Anında gerçeklik kazanmamıştı sözcük. Hayal edilmesi bile güç bir şeyi anlatıyordu. Çok uzak, çok anlaşılmasız şeydi o benim için. Çünkü, evet, hayal gücüm yoktur. Şimdiyse, hayal gücünün gerekli olduğu noktayı aşmış olmalıyım. Nasıl? Neden? Sözcük kendi ağzımdan çıktığı için mi?

Öldürmek...

Ağızdan çıkan bir söz, gerçekliğe dönüşüyor ister istemez. Ve bu gerçeklik, gerekliliğe doğru yola çıkıyor ister istemez. Öldürmek -ya da sevmek, ya da hatta, belirli bir yemeği istemek- sözcüklere döktüğümüz anda gerçekliğe ya da karşı konulmaz bir gerekliliğe doğru ilerlemeye başlıyor. Söylemek şart ama... Galiba...

Söylemek olmasaydı yaşamak da olmazdı, ölmek de, sevmek de olmazdı... öldürmek de.

Onu öldürmem gerektiğini kendisi de biliyor. Bilmesek korkar mıydı? Bilmesek sorar mıydı?

“Beni öldürmeyeceksin, değil mi?”

“Ne münasebet?” diye canım hiç yanmamışçasına güldüm. “Haftaya tabii... Eser’in üzülmesini istemem.”

Son derece monden ve anlayışlı bir metresmişim ben. Daha pek çok hayranım ve âşığım varmış. Biriyle Londra’ya, bir başkasıyla Paris’e uçmam işten bile değilmiş. Herhangi bir masal prensesinden daha güzelmışim zaten.

Ama, söz bir kere ağızımdan çıktıktan sonra, artık olacakların önüne geçebilir miyim?

Düğmeyi çevirebilsem... Elektriği yakıp ay ışığını silebilsem... O dev gölge yok olacak ve ben belki de kurtulabileceğim. Belki ikimiz de kurtulabileceğiz.

17 Ağustos, Cumartesi

Can sıkıntısının insanın sınırlarını ne ölçüde zorlayabileceğini, kişiyi kendi kendisine bile ne kadar yabancılaştırabileceğini birinden işitsem ya da bir yerlerde okusam, gülüp geçerdim. Böylesi bir zorlanmayı ve yabancılaşmayı yaşamayıydım, gerçekleştirebileceğine dünyada kimse inandıramazdı beni. Kimse inandırmaya da çalışmazdı herhalde. Çünkü bilemezlerdi. Ben bile bilemezdim. Ömrümün nerdeyse kırk sekiz yılını can sıkıntısından arı geçirmiş olmasaydım, sanrıların kaynağının ne olduğunu anlamayabilirdim. Pek çok insanın pek çok şeyi sırf can sıkıntısından yaptığını öteden beri tahmin etmişimdir.

Ama birtakım korkuların ya da duyguların sebebinin de can sıkıntısı olabileceğini düşünmemiştim.

Şimdi, o dönemi atlattıktan sonra, iyice anlayabiliyorum ki, son zamanlarda beni (ilerleyen yaşın getirebileceği herhangi bir rahatsızlık gibi) arada bir yoklayan, kimi kez durup dururken gazete okumak, kimi kez beni hiç ilgilendirmeyen cürümleri aydınlatmaya kalkmak, daha sonra da bu romana katılmayı kabul etmek gibi belirtiler gösteren can sıkıntısı, Kandilli’de kaldığım ve nece konuşsam konuşayım dilimi anlamamakta direnen oğlumla iletişim kurmayı başaramadığım sürece doruk noktasına ulaşmış. Öyle ki, can sıkıntısının aptallığa dönüştüğü aşamaya bile varmışım.

Yani, son haftalarda doğru dürüst düşünemediğimi kabul ediyorum. Bir cinayet olayının kurbanı olabileceğim vehmine kapılmam ve hatta, birinin sırf beni öldürmek için bir cinayet romanı yazabileceğine inanmam; bu inancı, kendimi korumak için birtakım önlemler almaya kalkışacak kadar abartmam başka nasıl açıklanabilir?

Saçmalama düzeyine bir kez vardıkdan sonra toparlanmamın, yani, aptallaşmayı aşabilmemin başlıca sebebi, can sıkıntısının benim için *çok yeni*, dolayısıyla *ayrıt edilebilecek* bir duygu olmasıdır sanıyorum. İnsanların büyük çoğunluğu, belki de hepsi can sıkıntısıyla birlikte yaşamaya o kadar alışmışlar ki, bu duygunun bir itici ya da sersemletici güç olduğunun farkında değiller.

Ben bile bu kadar geç uyandıktan sonra...

Saatler sabaha doğru hızla ilerlerken maktul olarak seçildiğime kesin karar verdiğim gecenin üstünden geçen haftalar boyunca ne ben, ne de miras dolayısıyla ortadan kaldırılacağını sandığım oğlum, canımıza kasıt olarak yorumlanabilecek bir olayla karşılaştık. Beni öldürmeye memur edildi-

ğine inandığım Yasemin olsun, onu beni öldürmeye memur eden (yani, öyle sandığım) romancı olsun, o sıcak temmuz gecesinden sonra telefonla olsun aramadılar bizi. Olsun, olsun, olsun. Gene de kuşku larım dinmedi kolay kolay.

Beni nasıl öldürmeyi tasarladığı konusunda ipuçları elde etmek için eski romanlarını ince ele yip sık dokuyarak defalarca okudum. Önce, şimdiye dek hiç okumadıkları mı, sonra vaktiyle okuyup da unuttukları mı, sonra ötekileri yeniden, genç eskileri yeniden... Uzatmayalım, can sıkıntısının artmasını, inkâr edilemeyecek boyutlara ulaşmasını, son birkaç haftayı bu kitaplarla baş başa geçirmeme bağlayabilirim. Dünya edebiyatının en parlak örneklerini bile bunca kısa süre içinde beşer kez üst üste okursanız içinize fenalıklar basabilir. Kaldı ki, onun kitaplarının, dünya edebiyatının en parlak örnekleri arasında yer alabileceklerini sanmıyorum. Yazdıklarını artık ona göndermeme kararım kesinleştiğinden, bunu açıkça söylemekte bir sakınca yok.

Tabii, burada edebi bir değerlendirme yapmak bana düşmez. Ama, onca okumanın sonucunda, gayri edebi bir değerlendirme yapmak hakkını görüyorum kendimde: Bu yazar, değil benim gibi birini bir cinayete kurban etmek, sıradan bir cinayet romanı bile yazamaz. Romanını kotarmak için benden ve başkalarından yardım istemesi, başladığından bu yana geçen dört ay boyunca bir katil ve maktul bulamaması, beceriksizliğinin en belirgin kanıtları değil mi zaten?

Bir vakitler âşık olduğum, sarıp sarmalayıp, bavuluma koyup Amerika'ya götürmek istediğim küçük kız, iç çamaşırlarıyla denize atladığından bu yana epeyce incelmış ve yaşlanmış ve de ünlenmiş ama temelde *değişmemiş*. Hâlâ bir olayı başından alıp sonuna dek götüremiyor. Hiçbir sorumluluğu tümüyle yüklenemiyor. Kız hâlâ seviyor mu? Adam ölüyor mu? Âşıklar kavuşuyorlar mı? Aynılık kesin

mi? Hiç bilemiyorsunuz okur olarak! Bir yere dek götürüyor, sonra pat diye bırakıyor sizi. Bu, bir yazar tekniği olabilir. Kesin çözümlerden kaçınmak... Yargılamaların kolaylığına kapılmamak... Okuru düşünmeye zorlamak... Ancak olaya yapıt açısından, yapıta bakırce yaklaşan bir okur açısından değil de, yazar açısından (yazarı bir vakitler sevmiş ve ondan vazgeçmiş bir tembel adam açısından) baktığınızda, sonuna dek soyunmayı göze alamadan kendini denize atmış bir kızcağız geliyor gözünüzün önüne ve ister istemez onu değerlendiriyorsunuz.

Her neyse... Üst üste okuyarak nerdeyse ezberlediğim yapıtlarımdan algıladıklarımı birkaç kelimeyle özetlersek: kararsızlık, sonuca vardırmada isteksizlik, okuru düşündürme adına (belki) sorumluluklardan kaçış... Oysa, bir cinayet romanı bunları kaldırmaz. Aşk hikâyelerinde, nostaljik öykülerde, hatta sosyal içeriklilerde bile yutturabilirsiniz belki, ama cinayet romanında asla! Cinayet romanları insana düşünecek vakit bırakmaz ya da düşündüklerini doğrulama fırsatı tanır.

Korkarım bu işin yönetimini ele almam gerekecek.

Cinayetin nerede, nasıl işleneceğine dair karar bile kendim vermek zorunda kalabilirim. Ancak, bunun için elimdeki veriler yetersiz. Yazar benimle bir daha temasa geçtiğinde, L ile Y hakkında daha fazla bilgiye sahip olmam gerektiği konusunda onu ikna edeceğim. Ayrıca, temasa geçme olayında da inisiyatifi onun elinden almanın bir yolunu bulmalıyım.

20 Ağustos, Salı

Oğlumu kazasız belasız annesine gönderdim. Artık Emirgân'a dönsem mi, yoksa ay sonuna kadar burada kal-

sam mı, kararsızım. Romancıyı buraya gelmesi için kandırmak, onu Emirgân'a gelmeye razı etmekten daha kolay olur gibime geliyor. Ya da belki, asıl istediğim, yalıda onu bir kez daha (ama bu kez yalnız) görmek. Yalının gerisindeki anılar belki, onu bu mekânda egemenliğim altına alabileceğim umudunu uyandırıyor içimde.

Neden onu bunca yıl sonra egemenliğim altına almak istiyorum, bu istek neden onun romanına el koymayı düşlememe yol açacak kadar kapsamlı, bilemiyorum. Belki de o eski ve yeterince karanlık olmayan gecede *vazgeçen* aslında ben değildim. Belki o, benden vazgeçtiği için atladı suya ve sonuna dek soyunmamakla *benim* yarım yamalaklığımı vurguluyordu. Belki sorumluluktan kaçmıyor da, benim hiçbir sorumluluğu yüklenemeyeceğimi anladığını belirtiyordu.

Neden bu kadar meşgul ediyor kafamı bu kadın?

Onca yıldır sürdürdüğüm sakın ve tembel yaşama katığı ölüm tadı mı beni böylesine uyaran? Can sıkıntısını, tanımlayamadığım birtakım özlemler üretiyor. Can sıkıntısı korkuya; korku kuşkulara; kuşkular kırgınlıklara dönüşüyor. Gerçekte istediğim ona sahip olmak mı, onu bilinçle reddetmek mi? Önce biri, sonra öteki elbette. Ama neden?

Romana dönmeliyim.

Roman sayesinde, roman aracılığıyla kavuşacağım istediklerime, buna inanmaya başladım.

Bana gönderdiği fotokopileri eski yapıtlarının ışığında bir kez daha inceledim. L ile Y'nin yazdıklarında önceki romanlara benzeyen herhangi bir şey yok tabii. Ama o kitapları didikledikten sonra onu daha iyi tanıdığımı, dolaşısıyla, yeni roman için bu kişileri neden seçtiğini daha iyi anlayabildiğimi sanıyorum.

Geçmişle bir hesaplaşma söz konusu...

Romanın üç baş kişisi (kendimi de sayıyorum baş kişiler arasında) romancıyı çok eskiden tanıyan ama uzun süredir görmemiş kişiler. Hepsi, eski yakınlığın getirdiği karmaşık duygularla yaklaşıyorlar ona.

Y'nin yazdıklarındaki en (hatta tek) kesin şey, ona karşı beslediği hayranlık ve güven... Gerisi o kadar karmaşık ve çelişik ki, yaşını (romancıdan küçük olduğu belli ama, ne kadar?) ve onunla ne süredir görüşmediklerini bile saptayamadım. Ayrıca, yazara bunca güven duyması da şaşırtıcı. Bir anaya bile bu kadar açmaz içini insan bana sorarsanız - ki, aralarındakinin bir ana-kız ilişkisi olması imkânsız. Zaten kendi kendisiyle konuşurmuş gibi yazıyor. İster misiniz öyle olsun? Yani, romancı Y'nin yazdıklarını kadıncağızdan *habersiz* ele geçirmiş olabilir mi? Düpedüz hırsızlık olur ama bu. Hırsızlıkların en kötüsü hem de... Birinin malını değil, canını çalmak... Bir tür cinayet... Cinayetten de beter. Canını bir bıçak darbesiyle ya da bir kurşunla alıp işi bitirmiyor çünkü, yavaş yavaş, çaktırmadan götürüyor. Ve kurban bunu bilmiyor! Ruhunun en derinliklerini bir romana açtuğunun farkında değil!

Yapabilir mi bunu? Böylesi bir sorumluluğu üstlenebilir mi? Y'nin kafasına öldürme düşüncesini sokanın o olduğu düşünülürse...

Gene de, hayır... Olamaz... Yani, kadıncağızın kafasında öldürme düşüncesini onun uyandırdığı anlaşılıyor da, yazdıklarını habersiz kullanıyor olamaz. Bir kere, gizli anılarını elle yazar insan, parıl parıl daktiloyla değil. Tabii, yazıları kimin temize çektiğini bilmiyoruz. Aslında çok kolay çözümlenebilecek teknik bir sorun bu. Onun daktilosunda yazılmış bir örnek görmem yeterli. Onu ele geçirebilirsem tabii.

Bu romanın en gizemli yanı onun ele geçirilmezliği oluyor gittikçe.

22 Ağustos, Perşembe

Yapamayacağımı sandığım bir şey yaptım.

Onu buldum.

Yapamayacağımı sandığım şey onu bulmak değil, onu bulmak için (herhangi bir şey için) yollara düşmek, gece yarısı orada burada iz sürmek gibi çabalar göstermekti.

Yaptım ama. Çok değiştirdi beni bu kadın. Yani, bu roman...

Onun beni aramasını beklemekten gına geldi. Canımın sıkıntısı ayyuka çıktı. Tedirginliğim dayanılmazlaştı. Ve harekete geçtim. O beni aramıyor mu? Öyleyse ben onu arar ve bulurum. Var mı ötesi? Böylece ne yaman bir hafife olduğumu da kanıtlarım.

Bundan böyle benden korkulur. Ondan değil.

Geçen gece, yazdıklarımı yanda kesmemin nedeni, birden üstüme çöken bunalıydı. Oturduğum yerde oturmayı sürdürseydim delirebilirdim. Onu hemen o gece ele geçirmek kararıyla fırladım yerimden. Ama gecenin o vaktinde ne yapabilirdim?

Hasan çoktan uykuya dalmış, bense yıllardır araba kullanmamışım. Daha akşam saatlerinde karanlık oluyor Kandilli'nin sokakları, görünürde hiç taksi yok. Hoş, taksi olsa nereye gideceğim ki?

Karşı tarafta, köprü'nün ayağının altında, yazar çizer takımının devam ettiği barımsı lokantamsı bir yer var, bir iki kez ben bile gittim zorunlu olarak. Bu akşam ise, belki de ömrümde ilk kez, kendiliğimden insan içine girmek istiyor canım. Tek başımalıktan (ya da bu romanla tek ba-

şıma kalmaktan) öylesine bunalmışım...

Motorla karşıya geçmeyi göze alabilir miyim? Bu yaz, oğlumla birlikte gezmek uğruna birkaç kez kullandım bu motoru ama, ne de olsa... Kayıkhanedeki paturlarım bahçıvan Hayrettin Efendi'yi uyandırıyor. Hırsız girdi sanmış, tabancasını kapıldığı gibi gelmiş. Neyse ki, kendi bahçıvanımın kurşunlarına hedef olmak gibisinden bir yanlışlık yer alamaz bu romanda. Uykulu ve sersemlemiş bir halde de olsa, Boğaz'ı benden çok daha iyi tanıyan bir Hayrettin'e motorun dümenini teslim etmek, tek başıma bir deniz macerasına atılmaktan daha çok yatıyor aklıma.

Beni Bebek'e bıraktığında, geri dönmesini söylüyorum ona. Bu taraf Anadolu yakasından çok daha hareketli, kolayca bir taksi bulabilirim. Bu gece yaptıkları adamcağızı öylesine şaşırtmış ki, kuşkuyla, hatta korkuyla bakıyor arkamdan.

Bahçe Bar'a vardığımda, ilerlemiş saate karşın ürkütücülüğünü koruyan bir kalabalığın arasına karışmak zorundayım. Sigara dumanından oluşmuş bir bulut oturmuş geniş bahçenin üstüne ve açık havayı nasıl olup da doldurduğu anlaşılamayan bir uğultu var. Burada ferahlayacağımı, sıkıntımın dağılacağını düşünmekle ne büyük hata yapmışım...

Hiç tanımadığım, tanımaya heves etmediğim insanlar arasında ilerliyorum gene de, istemdişi bir itilmeyle, mekanik adımlarla. Buraya böyle anlamsızca gelmemin gizli bir anlamı olmalı.

Var rabii. İçgüdülerim... değil. Öyle ilkel şeyler değil... Çok daha zihinsel bir sürecin sonucu sürüklendim buraya. Yuvarlak barın bir köşesine ilişip Chivas Regal olmayan, üstelik de iyice sulanmış bir viskiyi yudumlamaya başlayıp çevreme dikkatlice baktığımda doğrulanıyor varsayı-

mım. Uzakça bir köşede, ağaç altında bir masada, sekiz-on kişilik bir grubun arasında görüyorum onu.

Evinde oturup romanını yazacağına kalkıp buralara gelmiş. Benim gibi... Beni bu kalabalıkta ayırt etmesinc imkân yok.

Onu gözlüyorum. Her hareketini, en küçük ayrıntılara dek... Ağzındaki sigarayı yanındaki genç adama uzatıp ateş almasını, başını arkaya atarak gülmesini, çok önemli bir sır açıklayacakmış ya da çok açık saçık bir fıkra anlatacakmış gibi masaya abanmasını, ötekilerin başlarını ona doğru eğmelerini... Saçını atkuyruğu yapmamış, entarisi askılı değil, çingenepembemsi değil. Gözlerindeki ışık ise bu kadar uzaktan belli olmuyor. Belki de artık yoktur.

Daha saatlerce seyredebilirim onu. Buradan çıkmasını bekleyip peşine takılabilirim. Hemen ardından bir taksiye atlayıp eski filmlerdeki köşeli çeneli derin bakışlı hafiyeler gibi, "Şu arabayı izle!" komutunu verebilirim sürücüyeye. Evine vardığımızda, tam kapıdan içeri girecekken sertçe kollundan yakalayıp... Ama elbette hiçbirini yapmayacağım. Şu sulu viskiyi bitirir bitirmez, ona görünmeden çıkıp gideceğim buradan. Bu gece onu bulmuş olmak yeterli benim için. Uzaktan izlemek, onunla konuşmaktan daha iyi. Onu bulduğumu bilmemesi, istediğim üstünlüğü sağlıyor bana. Artık her an gözetimim altında olabilecek. Her istediğimde elimle koymuş gibi bulabileceğim onu, nerede olursa olsun.

23 Ağustos, Cuma

L'nin yazdıklarını ikinci kez gözden geçirdikten sonra ortaya çıkardığım bulguları kısaca sıralıyorum. (Bu romanda hiç değilse *bir* kişinin sistemli çalışması gerek ve bu kişi benden başkası olamaz.)

1. Adam onu benden bile eski bir tarihten, yani, çocukluğundan beri tanıyor.

2. Tam yirmi sekiz yıldır görüşmemişler.

3. Kendisi, o sıralar yedi-sekiz yaşlarında olduğunu iddia edebilir ama, benim hesaplarıma göre, o yıllarda on bir-on iki yaşlarında olması gerekir.

Şimdi... O kadar çocukken tanıdığı, bir daha hiç görmediği bir adamı neden yirmi yıl sonra arar, bulur ve romanına katmaya kalkar bir yazar? Ve orta yaşlarına varmış bir adam, yılların gerisinde bıraktığı bir çocuktan neden korkar?

Çünkü, evet, korkuyor ondan ve bu korkuyu onu yeniden görmeden duyuyor. Yani, söz konusu olan benimki gibi *yeni* değil, *eski* bir korku.

L, 'kırk beş yaşında, başarılı bir işadami' (nasıl da dayanılmaz, banal, son kertesinde iğrenç bir ifade!) olarak tanıtıyor kendini. Demek ki, yirmi sekiz yıl önce on yedi yaşındaymış. Gene kendi ifadesinden anlaşılacağı üzere, durmadan inekleyen, yurtdışına burs kazanmak için sıkı çalışan bir lise öğrencisiymiş. Kız çocuğu ise daha ilkokula gidiyor olmalı. Olağan koşullarda, lise öğrencisi erkek, ilkokuldaki kızın varlığından bile habersizdir.

Oysa bu adam ya da delikanlı, kızın çok yakından farkında. Yıllar yılı onu unutmamış, izlemiş, kitaplarını bile okumuş; tüm hıyarlığına karşın, onu 'hırçın bir çocuk' olarak hatırlayacak kadar iyi tanımış. On yedi yaşında çalışkan bir lise öğrencisi ile on bir yaşında bir hırçın kız çocuğunu çeyrek yüzyılı aşkın bir süre birbirlerine bağlayacak korku-tehdit zincirinin ilk halkası nerede saklı olabilir? Böyle bir zincir olduğu kesin. Yeniden karşılaştıklarında bu konuyu açmalarını, bir şeyler hatırlamak ya da hatırlatmak çabasına girişmelerini gereksiz kulacak kadar güçlü bir zincir hem de...

Bir sır...

Benim bilmediğim bir sır...

Onu genç kızlığında tanıdığımda çoktan vâfık olduğu bir sır...

Belki de, tüm şımarıklığına, kimi kez bayağılığa yaklaşan hoppalığına karşın gözlerinde okuduğum hüznün kaynağı, küçücük yaşta öğrendiği ve saklamak zorunluluğunu duyduğu bu sırdı. Ve daha yıllarca sakladığı... Şimdiye dek yazdığı hiçbir kitapta değinmediği... Ola ki, değinmeye korktuğu... Ve kırk beş yaşında başarılı bir işadamını korkutan... Yoksa o imgelem yoksunu herifin bu romanda işi ne?

Bu L... Bu son derece sıkıcı, sıradan, kendinden emin ve yaşamından hoşnut adam, lise öğrencisiyken birini öldürmüş, şimdi yazar olan bir çocuk da bu olayı görmüş müdür? Ve benim işlenmesini sabırsızlıkla beklediğim, bu gidişle işleneceğinden umut kesmeye başladığım cinayet, çoktan işlenmiş olabilir mi? Bu roman, yirmi sekiz yıl öncesinin cinayetini aydınlatmak için yazılmakta olamaz mı?

O zaman pek çok şey açıklığa kavuşur.

Ama biraz fazla kolayca.

Telefon çaldı.

Onun sesi. Dün gece o barda ne aradığımı sordu. Benim öyle yerlere gidebileceğimi hiç aklına getirmemişmiş. Bir an dondum. Galiba çok sinirlendim. Küfür bile edebirdim, öyle alışkanlıklarım olmamasına karşın. Beni görmediğinden, ona karşı edindiğim üstünlükten öylesine emindim ki... Haksız mıyım sinirlenmekte? Gene de, bunu ona hissettirmemem gerektiğini düşünebildim. Çok sakın bir sesle yanıtladım, aradan geçen on beş saniyenin anlamını kavramamış olacağını umarak. Söz konusu bara kendisini bulmak için gittiğimi, ama son anda, genç arka-

daşlarının yanında onu rahatsız etmeye çekindiğimi açıkladım. Güldü. Hem de kısaca. Bu kez iyice tepem attı, ama sükûnetimi korumayı başardım.

“Seni bulmak istememin nedeni ise merak hile etmiyor musun? Olayı çözdüm, hem de elimdeki son derece kısıtlı verilerle... Katil, adı L harfiyle başlayan, kırk beş yaşında, başarılı bir işadamı... Ama cinayet yirmi sekiz yıl önce işlenmiş!”

Bu kez duraklayan o oldu. Ama on beş saniye sürmedi sessizliği.

“Senin kadar akıllı bir adamla çalışmak ne zor,” dedi. Alay eder gibi söylemişti bu sözleri ama, sesinin gerisinde ufak da olsa bir öfke sezdim.

“Yanılıyor muyum?” diye sordum.

“Ne yazık ki öyle,” dedi. “Cinayet önümüzdeki hafta işlenecek. Gazeteleri dikkatle izlemeni söylemek için aramıştım.”

Biraz sertçe mi konuşuyor, yoksa kendi kızgınlığını ona mı yansıtıyorum?

“Bir dakika dur,” dedim aceleyle. “Seni görmem gerek. Cinayetten önce... Mutlaka... Burada, yalıda...”

Şimdiye dek kaç kez yaptığı gibi, işinin başından aşkın olduğu bahanesiyle atlatmaya çalıştı. Israr ettim. Hayati bir sorunun söz konusu olduğundan dem vurdum. Bana belki biraz zaman ayırabileceğini, ertesi gün kendisini aramamı söyledi.

Onu nereden arayabilirdim, peki?

Kendisini bulmamın zor olmayacağını sandığını belirtti soğuk soğuk. Yani, her önüne gelen bulamazmış tabii ama, ben ne zaman istesem arayabilirmişim. Yalnız sabah çok erken olmamalıymış. Hadi, iyi gecelermiş!

Ölür müsün, öldürür müsün?

Dilimizin deyimleri bazen gerçekleri ne kadar yakından yansıtıyor!

24 Ağustos, Cumartesi

Birden ilham geldi. Geçen akşam gittiğim barın numarasını rehberden bulup telefon açtım. Onunla görüşmek istediğimi söyledim. Bir dakika beklememi rica ettiler. Beş dakika kadar bekledim.

“Gelmemişler, efendim.”

“Ben, Emin Köklü,” dedim, adının bir anlama geldiğini sanan kişilerin etkileyici rahatlığıyla. “Bana bir haber bıraktı mı acaba?”

Bir dakika daha beklemem rica edildi. Üç dakika daha bekledim.

“Herhangi bir mesaj yok, efendim.”

“Bakın, çok âcil bir durum var. Evini arıyorum, cevap vermiyor. Numarayı yanlış mı kaydettim acaba?”

Karşı taraf boğazını temizlemekle yetindi.

“Ben, 141 52 49 yazmışım,” dedim utanmazca.

“Bir bakayım,” dedi karşı taraf nazikçe. “Bizdeki numara 147 85 23.”

“Aaa, yoo, o eski numarası,” dedim utanmazlığa iyiden iyiye alışarak. “Bakın gelecek olursa mutlaka beni aramasını söyler misiniz?”

“Tabii, efendim. İsim neydi?”

Telefonu kapattım.

Ne kadar kolay oldu.

Ya da, sandığım kadar zor olmadı. Yoksa, kolay değildi tabii. Karşı taraf bu kadar aptal olmayabilir, bu kadar açık bir tuzığa düşmeyebilirdi. Asıl zor olan, benim böyle bir kurnazlığa (bunca ay sonra) varabilmem.

Şimdi, numarayı aceleyle kaydettiğim kâğıt parçası karşımda duruyor. Bir müzayedede, çekişe çekişe ele geçirilmiş, pek de umulduğu kadar ucuza kapatılmamış bir tabloya bakar gibi bakıyorum rakamlara. 147 85 23... Ha ha! Ele avuca sığmayan küçük kız, kaçak romancı, artık öylesine ulaşılabilir bir yerde ki, sanki onu arasam da olur aramasam da. Bana öyle kör kör gözüm parmağında meydan okuduğu için en iyi nasıl cezalandırabilirim onu? Aramakla mı, aramamakla mı?

27 Ağustos, Salı

Ben bu L'yi bir yerden çıkaracağım ama nerden? Öylesine sık rastlanan bir tip ki, tanıdığım pek çok kişiye o kadar benziyor ki... Ama bunu ötekilerden ayırt eden... değil de, küçük bir ayrıntıda belirginleştiren bir şey var. O ayrıntıyı yakalayabilsem... Bir partide karşılaşmış olabilirsiniz, içkisini yanındakinden daha hızlı kafasına dikmiş olabilir. Ya da, hiç bilmediğim bir Laz fıkrası anlatmıştır. Yolda arabalarımız çarpışmıştır belki. Onun şoförü benimkinden baskın çıkmıştır. Ola ki, bir çarpışma değil, park yeri kapma sorunudur onun kafamda bir başkasından fazla yer almasına yol açan. Gene şoförlerimiz kapışmıştır da, biz Batılı birer selam çekmişizdir birbirimize. Ya da, fakülteyle ilgili bir şeydir. Bu L, bir yakınının akrabasının torunu matematikten çaktığı için benimle temasa geçmiş, hatta rüşvet bile önermiştir bir ihtimal. O tip bir adam! Hatırlıyorum tabii. Benim kadar zengin bir adama rüşvet önerecek aptalları aklımda tutacak değilim ya... Ama yok, bu başka bir bağlamda geliyor gözümün önüne... elinde içki bardağıyla. Bardağı kafasına hızla dikmiyor da, içermiş gibi yapıp kokluyor. Ve ayakta değil, masa başında...

Masa başı dendi mi, eski karımın anneme inat verdiği yemek davetleri geliyor akla hemen. Eski karımın eski okul arkadaşlarının tahammülfersa kocaları... Kocalar neden kadınlardan daha kötüydüler bilmem ama, öyle işte. Ve... tabii... bu adam onlardan biriydi. Eser... Karımın sevdiğini iddia ettiği arkadaşlarından biri olan Eser ve evlendiği Levent adlı adam!..

Tabii ya, tabii... Adamın ayırt edici özelliği kendisi değil, karısı. Meral'in okul arkadaşı Eser... Patronun kızı. İki oğul ve bir antikacı dükkânı sahibi. Fransız'ın biriyle kaçmayı akıl etmeseydi Meral de antikacı dükkânı ya da sanat galerisi sahibi olurdu bugün.

Demek oluyor ki, şu esrarengiz L, bizim eski karının eski arkadaşı Eser'in kocası Levent'ten başkası değil. Güzeel. Bu bulgunun üstüne bir telefon numarası çevrilebilir. Saat gecenin kaç olursa olsun...

147 85 23

Numarayı çevirmek yetse... Ona ya da herhangi birine ulaşmak için... Çevirmeseydim daha iyiydi tabii. Onun ulaşabileceğim bir yerde olduğu inancını sürdürebilirdim. Ama telefona cevap vermediği an, numarayı bilmenin hiçbir anlama gelmediğini birden çok kötü kavnyorsunuz ve bunu başından beri bilmediğiniz (bildiğiniz halde unuttunuz) için kendinize kıızıyorsunuz.

Tüm dengem bozuldu bu kadın yüzünden. Kafamın çalışması sık sık aksıyor. Duygular ön plana geçtiğinde çok olağan bu tabii. Benim duygularım ön plana geçmeyeli o kadar çok oldu ki, şaşıyorum her seferinde.

Kısacası, evde yok! Ya da, telefonu açmak gereğini duymuyor. Ya da, bana verilen numara yanlışmış. Onca çabam boşa gitmiş oluyor böylece. Al baştan!

Sinirlenmemeye çalışıyorum.

Sarf ettiğim onca çabanın karşılığında telefonuma cevap vermek nezaketini göstermeyi bile yersiz bulacak kadar nankör olan sayın yazarı bulamadığım için sinirleneceğime, Yasemin'i arayayım en iyisi.

Yasemin'i aramayı daha önce düşünmem gerekirdi. O gece geldiklerinde hem ev hem iş numarasını bırakmıştı bana. Beni öldürebileceği kuşkusundan kurtulduktan hemen sonra temasa geçmeyi akıl etmeliydim. Çünkü L ile Y hakkında bildiğim en önemli şey, birinin katil ötekini de maktul olacağı. Ve eğer, bu Levent katilse ve yıllar önce işlediği cinayeti örtbas etmek için yeni yeni kişileri öldürmeyi göze alacaksa, o zaman Y'nin (yani, belki Yasemin'in) yaşamı tehlikede... Onunla yakından ilgilenmeliyim. Bana verdiği kartı nereye koymuştum acaba?

Telefon çaldı. Ondan başka kim olabilir gecenin bu vaktinde?

"Hani beni arayacaktın?" diye sordu.

Birden sinirlerime hâkim olamadım. "Oyun oynama benimle!" diye haykırmışım. Sonra kendimi toparladım. Sakin ve alaylı olduğunu umduğum bir sesle sürdürdüm konuşmayı. "Artık yutturamazsın. Her türlü oyununa vâkıf olduğumu bilmiyor musun?"

"Ne oyunu?" diye soruyor masum masum.

"Yeter! Kimi kez seni öldürmeyi bile aklımdan geçiriyorum!"

Gülüyor. "Bu hoş işte. Çok hoş. Bayağ havaya kaptırmışsın kendini bakıyorum. Beni öldürürsen kitabı kim yazacak?"

"Ben yazarım belki. Olamaz mı?"

"Eyvah! Romanın bazı bölümlerinin katil tarafından yazılması fikri benimdi gerçi... Ama birinin sırf fikrimi çalmak için beni öldürmeye kalkacağı ve katilin tüm romana

sahip çıkacağı hiç aklıma gelmemişti doğrusu.”

“Demek ki daha kapsamlı düşünmen gerekiyormuş!”

“Besbelli öyleymiş...”

Bu yalancı konuşmadan sıkılıverdim birden. Ve Yasemin için gerçekten çok kaygılandığımı anladım.

“Bırak bunları şimdi,” dedim. “Yasemin’le görüşmek istiyorum.”

“Görüş...”

“Ciddi görüşeceğim. Hayatının tehlikede olup olmadığını bilmek istiyorum.”

“İlgini çekti demek?”

“İlgimi çekti, evet.”

“O zaman çok dikkatli olmanı öğütlerim. Cinayet haberi bugün yarın gazetelere yansıyacak. İyi geceler.”

Ve tabii, cevabımı beklemeden kapattı.

Yasemin’i yarın buraya çağıracağım.

28 Ağustos, Çarşamba

Dünyada Yasemin gibi kadınların bulunması ne güzel ve sayılarının pek az olması ne acı... Dolambaçlı yollarla kanınıza girmeye kalkmayan, numara yapmaya gerek görmeyen, kafanızı karıştırmayan, her konuda dürüst ve açık olan, istediğiniz zaman bulabildiğiniz, bulamadığınız zaman nerede olduğunu merak etmediğiniz... Böyle bir kadın, bir erkeği hayat boyu mutlu eder, eminim. Ne yazık ki ömrümde böylesiyle karşılaşmamıştım. Yasemin’e dek. Tabii, onun tüm bu nitelikleri taşıdığını kesinkes bilmiyorum, ama kuvvetle tahmin ediyorum.

Bu sabah onu işyerinden aradığımda çok sevindiğini saklamaya çalışmadı, ama aşırı bir tezahüratta bulunmadı. Yani, duygularını açıkça belli etti ama, beni fazladan poh-

pohlamaya da gerek görmedi. Bir ayı aşkın bir süredir aramamışlığımdan dolayı sitem etmeye, ihmal görmüş havası takınmaya kalkmadı. Başka biri olsa, tek kez karşılaştığım bir kadını ihmal etmemin söz konusu olamayacağı mantığına aldırmaksızın, çeşitli biçimlerde hesap sorar ya da beni unutmuş gibi yapar, kısacası, çağrımı kabul edinceye dek bir sürü anlamsız nazlanmaya başvururdu. Oysa, onu şimdiye dek aramadığım için yalandan özür dileme bile izin vermedi.

“Emin Bey? Siz misiniz sahiden? Ne iyi ettiniz de aradınız,” diyerek başladı konuşmaya.

“Daha önce birkaç kez arayacaktım ama, nedense olmadı...”

“Biliyorum. Öyle koşuşturmalı bir hayat sürüyoruz ki, olmuyor... Ben de yeni bir kampanya hazırlığındayım, o kadar istediğim halde arayamadım.”

“Birkaç güne kadar yalıdan ayrılıyorum da... Karşı tarafa geçmeden önce burada bir kez daha birlikte yemek yiyelim istedim.”

“Aaaa, ne harika olur! Güzel yalınızı yeniden görmeyi umuyordum ben de.”

“Cuma akşamı... ya da isterseniz cumartesi...”

“Hay Allah! Yarın akşam yola çıkıyorum. 30 Ağustos tatili ile hafta sonu birleşiyor ya, son bir güney yapalım dedik arkadaşlarla.”

“Dönüşünüzde, öyleyse...”

“Hâlâ yalıda olacak mısınız?”

“O da doğru ya, bu hafta sonu taşınmayı düşünüyordum. Ama birkaç gün uzatabilirim tabii.”

“Yoo, benim yüzümden planlarınızı aksatmayın. Bu akşam gelsem olmaz mı?”

“Bu akşam mı? Elbette ama, aşçım biraz aksi huyludur

da... İki gün önceden haber vermezsem çok iyi bir sofraya hazırlamayabilir.”

“Hiç önemli değil. Perhizdeyim zaten, yemekler ne kadar az şahane olursa, benim için o kadar iyi. Maksat yeniden görüşmek...”

Şimdi, bu konuşmayı herhangi bir dostumla da yapabilirdim rahatlıkla. Bu kadar az karmaşık ve dobra bir kadınla beraber olmak ne keyiflidir kim bilir. Yasemin, benim gibi bir tembel için ideal kadın!

Tabii eğer katil değilse...

Ya da, katil de olabilir de, öldürmeyi tasarladığı kişi ben değilsem... Bu problemi halletmemiş miydim? Yeniden üstünde durmaya gerek yok. Üstelik, bu açıkyürekli, akli başında Yasemin’in, romandaki iki ruhlu Y olabileceğine bir türlü inanamıyorum.

Bakalım... Bu akşam birçok şey açıklığa kavuşacak gibi mi geliyor.

30 Ağustos, Cuma

Çok verimli bir gece olduğu söylenemez. Gerçi birkaç takım şeyler öğrendim ama, cinayet işleninceye dek (işlenirse eğer!) kesin bir değerlendirme yapmak olanaksız.

Yarın Emirgân’a döneceğim. Olayların ‘Yalı’ bölümünü burada toplamak istediğimden (hâlâ az çok yöntemli çalışabilmem iyi bir işaret) Yasemin’i yemeğe geldiği akşamı kısaca yazıp bitirmek amacındayım.

Adresini açıklamakta sakınca görmediği için, saat yedi buçukta arabayı evine gönderdim. Hafızanın, mevsimin uygunsuzluğuna ve zamanın kısıtlılığına karşın güveçte karides yapmayı kabul etmişti. Dolaba iki şişe Bourgogne

Blanc (şaraplarımı öteden beri Fransa'dan getirtirim. Türk şarapları, bazı davetlerde içtiğim kadıyla, midemi kaynatıyor) koydurttum, sofraya oturma saatinden iki buçuk saat önce. (Şarabın tam kıvamında soğuması için bu süre idealdir. Kimisi daha uzun bekletir buzlukta ama yanlışır bu, rayiha açısından.) Kısacası, herhangi bir av yakalamaktan çok, keyifli bir akşam geçirmek hazırlığı içindeydim. Bu arada roman aklımdaydı ama, romancıyı hemen hemen hiç düşünmedim. Gecenin ileri bir saatinde, Yasemin gittikten sonra fark ettim bunu.

Gerçekten de çok medeni bir keyif içinde sürüp giden gece boyunca, Yasemin hakkındaki pek çok düşüncemi doğrulamak fırsatını buldum. Evet, kadınsı duygusallıklardan, şımarıklıklardan tümüyle arınmış, zeki, makul bir insan. Görünüşü ya da tavırlarıyla değilse bile, düşünceleri, mantığı ve amaçları açısından, kadından çok erkeğe yakın. Yani, öyle erkeksi bir havası yok; tersine, çekici ve yumuşak. Ama o yumuşak görünüşün gerisinde çok güçlü bir kişilik, amansız bir başarıma hırsı ve kararlılık olduğundan eminim. İstediklerini elde etmek için kadınlığını kullanabilir, ama daha çok aklını kullanır gibime geliyor. Ya da, kadınlığını aklının hizmetine sokar.

Böylelerinden korkulur gerçi ama, cinayet işlemesinden korkulmaz. Çünkü böyle bir insanın adam öldürmesine hiçbir zaman gerek kalmaz bence. Yaşamını tek başına yönetecek, kimsenin canına kıymadan amaçlarına ulaşabilecek biri. Ayrıca, istekleri, amaçları (anlayabildiğim kadıyla tabii) karşısına çıkacakları silah zoruyla ortadan kaldırmasına yol açacak nitelikte değil. Mesleğinin doruğuna tırmanmak istiyor ve yaptığı işin önemine, doğruluğuna o kadar inanıyor ki (insan reklam piyasasının bir numarası olmaya neden özenir, reklamcılığın *doğruluğuna*

nasıl inanır gibisinden soruları bir yana bırakalım şimdi) başarıya ulaşması hiç de zor olmaz sanırım.

Birtakım ayrıntıların tutmasına karşın Y, Yasemin olmaz.

Gene de karşılıklı oturmamızın romancı açısından bir anlamı var. Mutlaka var.

Gece boyu anormal gevezeliğimin tutmasının da *romansal* bir anlamı olabilir mi? Yasemin'i konuşturup ağzından laf almaya çalışacağıma, durmadan kendim konuştum nedense. Ömrümde hiçbir kadına anlatmadığım şeyleri anlattım ona. Öyle hayatımın en gizli sırlarını falan değil tabii. Yok ki öyle şeyler... Çok farklı konular... Daha önce bu konuları hiçbir kadına açmamış olmamın sebebi: Hiçbiri ilgilenmemiştii, ilgilenebilecekleri aklımın ucundan bile geçmemiştii.

Fermat'nın son teoreminin ispatını geçen yıl bulduğumu söylesem yüzüme bön bön bakıp kimseyi ilgilendirmeyen bu konuyu nerden bulduğuma hangi kadın şaşmazdı? Kültürlü geçinen biri, sevimli sevimli gülümseyerek, "Sahi mi? Fellini'nin son filmini de gördünüz mü?" diye sorabilirdi. Meslektaşlarımdan biri olsa, durduk yerde gösteriş yaptığımı, tamamen kafadan attığımı düşünerek gülüp geçerdi. Oysa, dedim ya, Yasemin çok farklı bir kadın. Hemen ilgilendi, hem de bilgiçlik taslamadan.

"Fermat'nın son teoremi mi? Daha önce hiç duydum sanıyorum. Nedir o?"

Açıklamakta bir sakınca görmedim ben de. 17'nci yüzyıl bilginlerinden olan Fermat'nın, bu teoremi ölümünden çok kısa bir süre önce kâğıda döktüğünü, yanına 'ispatı çok kolay' diye not düştüğünü ama herhangi bir açıklama yazamadan bu dünyadan göçtüğünü ve milletin üç yüz yıldır bu bilmeceyi çözmeye çalıştığını bir çırpıda anlattım.

Laf olsun diye ilgilenirmiş gibi yapmıyordu. Gerçek bir coşkuyla açıldı gözleri.

“Ve siz ispatı buldunuz, öyle mi? Harika bir şey! Neden kimsenin haberi yok? Yoksa var mı? Ben mi çok geriyim?”

“Kimsenin haberi yok, çünkü sizden başka kimseye söylemedim.”

Nasıl sevindi! “Sahi mi söylüyorsunuz? Yani, ilk ben miyim? Benden başka bilen yok mu?” diye haykırırken nerdeyse boynuma sarılacaktı. Ama hemen toparladı kendini. “Yayınladığınızda yer yerinden oynayacak herhalde.”

Güldüm. “Neşretmeye niyetim yok,” dedim. “Çok uzun iş, üşeniyorum.”

Önce anlamadı. Tembelliğimin ne kadar derin olduğundan habersiz tabii.

“İspatı bulmak eğlenceliydi. Keyifli. Ama bulduğumu bilmek yeterli. Neşretmek bir sürü gereksiz yorgunluk içeriyor. Oturup uzun uzadıya İngilizce yazacaksın... yok giriş bölümü, geliştirme bölümü, yok sonuç bölümü... Sonra İngilizce bilen bir sekretere daktilo ettireceksin. Sonra, haklı olarak, ona güvenmeyip bir kez daha gözden geçireceksin, tabii ki pek çok düzeltme yapacaksın. Derken *Journal of Algebra*'ya göndereceksin. Kabul edip etmeyeceklerini, ne zaman basacaklarını heyecanla bekleyeceksin... Bana göre değil bütün bunlar. Sadece hoşuma giden şeyleri yapmak hoşuma gidiyor.”

Anladı! Tembelliğimin boyutlarını bilmediği halde anladı! Ya da, belki, tembelliğimin derinliğini bile anladı. Ama kendi kişiliğinden ödün vermedi. “Oysa, yayınlayacak olsaydınız, Nobel ödülünü bile kazanabilirdiniz,” derken tatlı tatlı gülümsedi.

Hayattaki tek amacı yükselmek, şan şeref sahibi olmak, ne de olsa. Ben gibi miskinleri anlıyorsa da, şan ile şeref

öyle kolay kolay elde edilemeyeceğini bilemiyor. Bari *ben* açıklayayım:

“Kazanamazdım... çünkü Nobel Matematik Ödülü yok,” dedim. Tatlı tatlı gülümsedim.

“Yok mu?”

“Yok.”

Tüm matematikçiler bilir ama, herkes bilemez tabii. Üstelik, meraklısı için *Field Matematik Ödülü* vardır. Onu da herkes bilmez.

“Bir varmış bir yokmuş, miladi 1833 yılında doğan Nobel adında bir adam varmış,” diye başladım ve Alfred Nobel’in acıklı hikâyesini kısaca (belki de uzun uzun) anlattım ona. Zengin çocuğu genç Alfred, kendisi gibi genç ve güzel bir kıza âşık oluyor. İki genç nişanlanıyorlar. Düğün hazırlıkları başlıyor. Derken genç kız (adı Anna mı? Çıkaramayacağım. Hikâye ünlüdür ama nedense kadın kahramanın adı pek bilinmez. En azından ben bilemeyeceğim) bir başka gence tutulur. Mittag Loeffler adında bir Alman’dır bu genç adam. Genç bir matematikçidir. Genç kız nişanı bozup önceki gençle birlikte ülkeyi terk eder. İki genç evlenir, bir ihtimal mutlu olurlar. Genç Nobel ise, bu olaydan sonra hiçbir kadına güvenemeyeceğine inandığından mıdır, ömür boyu evlenmez. Öte yandan, matematikçilere olan nefreti, ölüm döşeginde bile yakasını bırakmaz. Ve baruttan kazandığı parayı barışa adamaya kararlı olan bu yaşlı adam, son nefesinde servetinin zihar matematikçilere yaramaması gerektiğini bir kez daha fısıldar.

İşte biz matematikçilerin tragedyası...

Tabii, meraklısı için *Field Ödülü* var. Ama Alfred Nobel için bir başkası olmamış.

Öyküyü bitirdiğimde Yasemin’in gözleri yaşlı mıydı, bana mı öyle geldi?

“İnanılacak gibi değil,” dedi. “Nobel matematik ödülü olmamasının tek sebebi aşk mı, yani?”

Ne garip bir soru! “Tabii ki aşk değil,” dedim. “İhanet!”

İkisi birbirinden farksızmışçasına omuz silkti. Yineledi: “İnanılacak gibi değil...”

İnanılmayacak ne var? Aşk... ihanet... cinayet!

Alman Loeffler’i öldürmeyi başaramayan Alfred Nobel’in, öteki matematikçilerin tümünün de kökünü kurutmak konusunda elinden geleni yapmadan öldüğü söylenemez. Gerçi onu da başaramamış. Matematik, her şeye rağmen devam ediyor. Ayrıca, meraklısı için Field Ödülü var. Yetmiyormuş gibi, Almanya’da Mittag Loeffler’in adını taşıyan bilim kuruluşları mevcut. Besbelli zayıf bir adammış Alfred. Hıncını ölmeden önce alamadığı gibi, sonra da alamamış.

Herkesin başarabileceği bir şey değil cinayet.

Ve cinayet deyince, yeniden roman geliyor aklıma. Ve yeniden bakıyorum Yasemin’e. Bir başka gözle. Roman-dan söz açmanın tam zamanıdır.

Belki de değildi... İkimizin arasında o âna dek süren uyum yok oldu birden. Ben romandan söz edinceye kadar her şey yolundaydı. Ondan sonra *neyin* bozulduğunu ise tam olarak açıklayamıyorum. Ortak dostumuz olan yazarın son romanı hakkında ne düşündüğünü sorarak son derece masum bir açıdan giriştim konuya. Onun tüm romanlarını sevdiğini söyledi. Aslında Türk edebiyatına fazla merakı yokmuş. Hele çağdaş yazarlarımızın çoğunu hiç mi hiç okuyamıyormuş. Sıkıcı ve şematik geliyormuş yazı-larlar. Ama bizimki başkaymış. Onu tanıdığı için varma-mış bu yargıya. Romanlarını okuyup beğendikten sonra tanışmış yazarla.

“Yani, çocukluğunuzdan beri tanımıyor musunuz onu?”

“Yok canım, nerden çıkardınız bunu?”

“Bilmem... Buraya birlikte geldiğinizde, sanki biri böyle bir şey söyledi gibi hatırlıyorum.”

“Hayır, hayır... Birkaç yıl önce, herhangi bir okur olarak bir imza gününe gitmiştim. Sonra dost olduk...”

Peki, ben bu yanlış izlenimi nasıl edinmiş olabilirim? Y’nin yazdıklarından herhalde. Oldukça karmaşık yazıyor Y... Neyse, eski tanışıklığın ötesinde bir ilgisi var Yase-min’in bu romanla, biliyorum. Bu yüzden üsteledim; yayınlanmış değil, yazılmakta olan roman hakkındaki düşüncelerini merak ettiğimi söyledim.

Bir an gözlerinde bir şeyler oldu. Bir yeni ışık... Korku muydu? Kuşku da olabilirdi. Belki de aşırı bir dikkat... Çok çabuk yanıp söndü ışık, ama fark ettim.

Henüz yayınlanmamış bir roman hakkında nerden bilgisi olabileceğini sordu.

Ama yalan söylüyordu. Bana ilk kez yalan söylüyordu üstelik, eminim bundan. Hem de oldukça ustaca... İşin içinde olduğunu bilmeseydim fark etmeyebilirdim yalanını.

“Benim bilgim var,” dedim. “Hatta, bu romanın içindeyim.”

Kısaca güldü. “En akıllılar bile aynı tuzığa düşebiliyor. Bu da bizim şansımız...”

Ne demek istediğini merak ettim.

“Şu ‘hayatım roman’ duygusu... ya da inancı... ya da yanılsaması mı desem? Pek çok kişi, hayatının bir romana konu olabileceğini düşünüyor. Nerdeyse herkes, sizin gibi akıllılar bile... Okurun kendini roman kişileriyle özdeşleştirme hastalığı var. Okuma alışkanlıklarının kötülüğünden belki, ille de kendini kahramanlardan birine benzete-

cek. Ancak öyle tadına varabiliyor okuduğunun. Yani, kendini roman kişisi olarak yüceltmesi, aslında roman kişisini kendisine indirgeyerek anlaşılabilir kılma çabasından başka bir şey değil. Bundan bir sonraki adım da, öz yaşamının bir romana konu olabilecek kadar ilginç olduğu inancı... Aslında hangimizin hayatı roman olabilir? Hiçbirimizin... Hatta yazarınki bile... Romanlar hayat gibi olsaydı, kim okurdu? Örneğin, bu gece karşılıklı çok hoş vakit geçirdik. Oysa bütün her şey olduğu gibi romana aktarılsa ne sıkıcı olur! Eminim okurlar sayfaların tümünü atlarlar.”

“Onun orası belli olmaz,” dedim. “Ayrıca, beni yanlış anladınız.”

Sözünü hiç kesmemişim gibi konferansa devam etti: “İnsanlardaki bu kendilerini hayali kişilerle özdeşleştirme hastalığı, biz reklamcıların çok işine yarıyor tabii, o da başka.”

Galiba hafifçe sinirlendim. Beni, televizyonda seyrettiği reklamların kurbanı olan zavallı ev kadınlarıyla bir tuttuğu için değil, sırf *bizim* romanla ilişkisi olmadığını kanıtlamak amacıyla, bir araba saçma sapan laf ettiği için.

“Son romanı için benden yardım istedi. Sizden de istemiştir belki diye düşünmüştüm de...” dedim. Hayatımı roman sanacak kadar aptal olmadığımı eklemeye gerek görmedim.

“Romanlarını benim yardımım olmadan yazabileceğinden hiç kuşku yok,” dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

Gene yalan söylüyordu.

Oysa, romancı gibi hayatı yalan üstüne kurulmuş biri değil. Hemen anlaşılıyor bu. Tersine, gerçeğe çok önem veren bir kadın. Gene de bu konuda yalan söylüyor. Ve ben, bunun nedenini er ya da geç öğreneceğim.

Romanla yakından ilişkisi olduğunu kesinleştiren bir şey daha var: Levent'i tanıyor.

Çalıştığı yer hakkında konuşurken, hiç üstünde durmadan, belki de farkına varmadan açıkladı bunu. Aynı iş yerinde çalışıyorlar. Daha doğrusu, Yasemin'in ilerlemek istediği şirkette Levent, patronlardan biri. Adamı, herkesin sevip saydığı, çok çalışkan ama tatsız biri olarak niteledi kısaca.

Benim yargılarıma tamı tamına uyan bir tanımlama... Onu çok daha önceden, mesela çocukluğundan hatırlayıp hatırlamadığını öğrenmek istedim. Hayır, söz konusu holdingde işe başlamadan önce hiç görmemiş onu. Zaten çocukluğu Ankara'da geçmişmiş. Yasemin'in Osmanlı artığı bir konakta büyüdüğünü sanıyordum oysa. Neden edinmiştim bu izlenimi? Evet... Tabii... Yasemin'le tanıştıktan hemen sonra okumuştum ya Y'nin yazdıklarını. Başlangıçta ikisi aynı kişiymiş gibi gelmişti. Ama besbelli değiller. Gene de bu kızda bir hanedan bağlantısı var. En azından, burnundan belli oluyor.

"Anne tarafımdan saraylıymışız, evet," diye doğruluyor. "Birtakım Osmanlı paşaları, efendileri filan... Ama habam, bildiğiniz Cumhuriyet memurlarındandı. Ankara'da otururduk, yazları anneannemin Erenköy'deki köşküne gelirdik. O da çoktan yıkıldı tabii. Şimdi sekiz-on katlı, çirkin bir yapı var eski bahçemizde."

Levent'te ise hiç öyle köşklerde, konaklarda, bahçelerde büyümüş bir hava yok. Mahalle aralarında yetişmiş izlenimi uyandırıyor daha çok. Zaten babaannesinin saksılarından söz ediyordu, bahçesinden değil. O saksıları öykülerin birinde bulmak için de az ter dökmedim. Ancak üçüncü (yoksa beşinci mi?) okuyuşumda yakalayabildim. Bayağ kenar bir mahallede geçiyor olay. Çocuklar sokak-

ta oynuyorlar, toplan açık bir camdan içeri kaçıyor. Pencere içindeki saksılardan birinde yeşermiş olan kızıl sardunya çiçeği kırılıyor. Sokağa düşen çiçeği, oyuna katılmasına izin verilmeyen, yedi-sekiz yaşlarında sümüklü bir oğlan çocuğu yerden alıyor ve kimse görmesin diye arkasına saklıyor. Beyaz tülbent başörtüsüyle cama çıkan yaşlı kadın (babaanne olmalı) besbelli namaz sırasında seccadenin ortasına düşmüş olan topu sokaktaki çocuklara geri vermeden önce kırılmış çiçeğinin hesabını soruyor ama, sümüklü oğlan, yediği darbeler sonucu taçyapraklarının yarısından fazlasını dökmüş, iyice cılızlaşmış olan kızıl sardunyayı elden çıkarmamak için kaçıyor. Bu olaydan sonra daha 15-20 sayfa devam eden öykü, sokağın caddeyle birleştiği yere doğru hızlı bir koşu koparan sümüklü oğlanın, geçmişini arayan yorgun bir genç kadınla çarpışmasından sonra yön değiştiriyor. Yani, asıl serüven, o yorgun genç kadının ki...

Şimdi, kırk beş yaşında, başarılı ve mutlu bir işadamlının böylesine küçük bir ayrıntıdan kendisine pay çıkarabilmesi için, ya bir öyküye girmeye çok hevesli ya da burada geçen olayı çok yakından ve nedense unutulmayacak bir konumdan izlemiş olması gerekir.

Bu da, üstünde durulması gereken bir şeydir.

Yasemin'i güneyde güzel bir hafta sonu geçirmesi dileğiyle uğurladıktan sonra doğru telefona yöneldim. Saat gecenin kaç olursa olsun onunla konuşmam gerekiyordu.

147 85 23

Bu kez evdeydi. Onu uykudan uyandırmış, iyice hazırlıksız yakalamış olmayı isterdim ama, hayır. "Efendim?" diyen boğuk sesinde en ufak bir mahmurluk, uyuşukluk yoktu.

Herhangi bir nezaket girişi yapmadan, pat diye sor-

dum kafamdaki soruyu: “Çocukken hangi mahallede oturdunuz?”

Azıcık olsun şaşırsaydı ne kadar sevinecektim! Oysa şaşırsa bile, bunu belli etmeyeceğini bilmem gerekirdi.

“Çoook,” dedi, dünyanın en olağan saatinde, işitebileceği en olağan soruyu yanıtlarcasına. “Bir sürü değişik yerde oturduk. Annem, ev değiştirme hastasıydı.”

“L ile paylaştığınız mahalleyi soruyorum.”

Levent’in kimliğini çözdüğümü ona henüz açıklamakta yarar görüyorum.

“Haaa, hâlâ eski bir cinayet peşindesin anlaşılan,” dedi hiç duraksamadan. “Bak, bana inanmamakta direnirsen olmaz ki. Olayın önümüzdeki günlerde gerçekleşeceğini söyledim ya...”

“Pencere kenarındaki bir saksıda açan kıvılcık sardunya çiçeğinden söz ediyorum ben, cinayetten değil.”

“Anlamıyorum. Konudan uzaklaşıyorsun.”

Sorumu, ya da bir soruya dönüştüremediğim cümleyi tekrarlamaya üşendim. Başka bir soru sordum:

“Bu L... ve de Y... Birinden birinin katil olacağı kesin, değil mi?”

Karşılık vermedi. Geri plandan keman sesi geliyordu. Galiba Brahms...

“Haklısın, anlamsız bir soru,” dedim. “Ama... Her iki si de eskiden tanıyorlar seni.”

Güldü. “Sen de öyle... Eski dostlar arasında işlenecek bu cinayet...”

“Yakından tanıdığın birini nasıl öldüreceksin?”

“Asıl, tanımadığım birini nasıl öldürebilirim?”

Doğru ya... Son derece saçma, gereksiz bir konuşma bu. Onu neden aradığımı ben de anlamıyorum şimdi. Beş dakika önce onunla mutlaka konuşmak istememin kesin

bir sebebi vardı oysa. Neydi? Toparlayamıyorum kafamı. Şarabı çok mu kaçırdım? Yoksa onu istediğim anda bulabileceğimi kanıtlamak için mi çevirdim numarasını. Ya da...

“Yarın Emirgân’a dönmeyi düşünüyorum da,” dedim. “Son bir kez yalıda görüşebilir miyiz?”

Bu da saçma. Kabul etmeyeceğini bile bile neden böyle bir teklifte bulundum?

L

27 Ağustos, Salı

İşler iyice karıştı. Karışmayacak gibi değil ki... Aynı anda üç karı idare edebilecek adam mıyım ben? *Onu* da sayarsak dört! Ben bu kadar kadınla baş edebilir miyim? Bugüne kadar ki yaşamımın ne kadar mazbut geçtiğini herkes biliyor. O da... Bütün bu sorunları sırf bu yüzden başıma sarmadıysa bileklerimi keserim.

Hayır, kesmem! Ne diye kesecekmişim? Ölmek istemiyorum.

En sıradan deyimlerin bile insana ölümü hatırlatması ne garip!

Bu aşamada Yıldız'ı bırakamayacağımı söylüyor. Vic-

dansızlık olurmuş. Kadın beni öldürmeye bayağ hak kazanmış. Laf mı şimdi bu? Geçen gün epeyce tartıştık.

“Ben neden vicdan azabı çekecekmişim? Bu kararı başıma saran sensin. Olanlar benim isteğimle olmadı ki, senin zorunla oldu!”

“Ben yalnızca ilk başta bulduğun o telekıza itiraz ettim. Yoksa Yeşim ya da Yıldız ya da başka biri konusunda baskı yapmadım.”

“Yıldız’ı kafama sen taktın!”

“Hayır, sen kendin taktın. Muradına erince de...”

“Ne murada ermesi? Yatakta olup bitenleri ayrıntılı anlatmama inadımı sürdürüyorum iyi ki... Yoksa, anlatacak olsam... Öyle murada ermek düşman başına!”

“Uzatma. Onunla yattın, onu kendine âşık ettin. Bunun sorumluluğunu kabullenmek zorundasın.”

“Ne sorumluluğu? Ne sorumluluğu? On iki yaşında kız çocuğu değil ya, koskoca kadın!”

Birden sustum. Sanki sesim donuverdi. Bir an bakakaldık birbirimize. Derken gülümsedi. Biraz önceki hırçınlığını -hırçınlığımı, hırçınlığımızı- unutturan, yo, hayır, tümüyle yok saymayı amaçlayan ama bunu derinde başaramayan bir gülümseme... Masa örtüsünü inceler gibi yaptı bir süre.

Sonra, “Karı-koca kavgasına dönüştü bu tartışma,” dedi alçak sesle.

Gerçekten de öyle. Birkaç hafta önce, âşık olabileceğim tek kadın olarak görüyordum onu. Şimdiyse başka kadınlar konusunda didişiyoruz ve ben, artık ona değil, Yeşim’e tutkunum.

“Tamam,” dedim kendimi biraz toparladıktan sonra. “Yıldız’ı ayartmanın da bırakmanın da sorumluluğunu üstleniyorum.”

“Yıldız’ı bırakırsan seni öldürür. Ve tekrar ediyorum, haksız olmaz.”

“Hani ölmeyeceğime söz vermiştin?”

“Ölmeyeceğine değil, *hemen* ölmeyeceğine söz verdim.” Gülümsemesi biraz şeytansı mı bu kez? “Ama sen olayları ele aldın, gidiyorsun. Madem ölmek istemiyorsun, ona göre davran.”

İşte, ben de ona göre davrandığım için işler karmaşıklaştıkça karmaşıklıyor. Eser döndükten sonra her şey iyice arapsaçına döndü. Hayatımı bu dört kadının isteklerine göre ayarlamaya çalıştıkça bunalıyorum. Şeytan diyor, öl de kurtul! Ama hayır, ölmek de istemiyorum. Yeşim’i çok seviyorum. Günün ve gecenin her ânını onunla birlikte geçirmek istiyorum. Ama mümkün mü? Karıma, aileme, sosyal zorunluluklarıma vakit ayırmam gerek. O kadarla bitse! Bir de Yıldız’ı idare etmek var. Neyse, onu pek fazla direnişle karşılaşmadan haftada bire indirdim. Pek fazla değil, hiçbir direnişle karşılaşmadımı açıkçası. Bu tür ilişkilerin kurallarını iyi bilen, fevkalade *monden* bir kadın havasıyla, “Tabii canım, anlıyorum, ayrıca Eser’i üzmem,” diyerek saçlarını bir omzundan bir omzuna silkeledi. Benimle buluşmaya başlayalı yalnızca saçının biçimini değil, hayata bakış açısını da değiştirdi sanki. Eski topuzunun yerini, omuzlarına salkım saçak bıraktığı buklelerin alması gibi, eski dudak büzen ukala havalarının yerini, şimdi dudak büken aldırılmaz havalar aldı. Şuh olmaya çalışıyor anladığım kadıyla, ama beceremiyor, yakıştıramıyor. Güzel ablasını taklit eden çirkin bir kız çocuğunu andırıyor. Aslında çirkin de değil de... Ne bileyim, tatsız bir kadın işte. Onunla birlikte olduğum akşamüstlerine katlanmak bayağ zor. Hele bir de onu özlemişim gibi yapmak!..

Yeşim'le ise, tam tersi söz konusu. Yani, bürodayken her an ona sarılmak istediğimi belli etmemek, onu ne kadar özlediğimi çevreden saklamak öyle zor ki... Allahtan, akıllı ve ölçülü bir kız. Geceleri yaşadıklarımızı gündüzlere hiç yansıtmıyor. Gören, onca yıllık sekreter-patron ilişkimizin şu son haftalarda kökten bir değişikliğe uğradığını anlayamaz. Büroda hâlâ 'efendim' diyor bana, odada başka kimse olmasa bile, ben onu zorla öpmeye kalksam bile! Ama, işyerinin uzağında baş başa kaldığımızda...

İşte, o da başlı başına bir sorun. İlişkimiz romansal bir kaçamak olmaktan çıkıp ciddi bir düzene gireli beri, buluşmak, yalnız kalmak olayı bir zorlaştı ki, anlatılır gibi değil. Buradan birlikte çıkamıyoruz, otele aynı saatlerde varıp aynı kapılardan giremiyoruz. Akşamüstleri Cemalettin'i başımdan savmak, gece geç saatlerde Eser'e 'iş toplantısı' masalları uydurmaktan daha güç. Evli bir erkeğin gerçek aşkı yaşaması ne çetin bir şeymiş! Tevekkeli bu yaşıma dek böyle bir şeye kalkışmamışım...

1 Eylül, Pazar

Artık her gün, hatta güneşini bile yazamıyorum. Yazmaya başladıklarımı da yarıda kesmek zorunda kalıyorum çoğu kez. Yazarım da bu konuda bayağ anlayışlı davranıyor. "Yaşamına bak, aslolan yaşamak," diyor. Beni öldürmekten vazgeçti galiba. Yoksa, ölmeden önce son bir keyif sürmeme izin mi veriyor? Kim oluyormuş o, bana izin verecek ya da vermeyecek? Gene de haksızlık etmeyeyim. O aklımı çelmeseydi, bu güzel aşkı hayatta yaşayamazdım. Garip olan ne, biliyor musun? Yaşadıklarımı, vaktim ne kadar kısıtlı olursa olsun, anlatmak da istiyorum. Anlatmak... Paylaşmak... Ne bileyim, tanıklar yaratmak mutlu-

luğuma... Gerçekliğine ancak böylece varabilirmişim, böyle inanabilirmişim sanki...

Geçen gün yarım bıraktığım yerden devam edeyim. Sevginin güçlüğünden söz etmiştim. Evet, güç... karma-karışık... zahmetli... Ama aynı zamanda ne güzel! Bu ilerlemiş yaşımda yeniden doğmuş gibiyim. Ayrıca, neden ilerlemiş olsun yaşımda? Kırk beş yaş, bir erkeğin en... en... en verimli ve olgun ve hayatın değerini anlamış yaşı değil midir? Bu yaşa gelmeden, birtakım şeyleri geride bırakmadan, gerçek aşkı anlayabilir mi insan? Özverili sevgiyi yaşayabilir mi? Tabii, kanımı, çocuklarımı da seviyorum, o başka. Onların yeri ayrı, apayrı. Mutlu yuvamı yıkmayı aklımdan bile geçirmem. İkisini birlikte yürütebilirim. İşleri bir düzene koyabilsem...

Otelde buluşmak şart değil ya... Yeşim'e şöyle küçük, sevimli bir kat tutup... Yok, o da olmaz. Çok daha kolay yakalanabiliriz. Onun da kendi sosyal yaşamı, gelip gideni olacaktır elbette. En iyisi, katı kendime tutarım, takma bir adla. Yeşim gene anasının evinde oturmayı sürdürür de, buluştuğumuzda benim katta buluşuruz. En iyisi bu. Bir garsoniyer... Ne tuhaf, bundan birkaç ay önce deselerdi ki, sıradan çapkınlar gibi bir garsoniyerin olacak ve orada sekreterinle... dehşet içinde kalırdım. Bütün bu olaylar başka birinin başından geçiyor sanki. Ama, o başka biri benim. Birkaç ay öncesine dek varlığından haberim olmayan bir ben. *Onun* sayesinde oldu bu. İçimde duyduğum yaşam sevincini de, ölüm korkusunu da *ona* borçluyum. Garip bir şey: Sanki ikisi birbirlerini destekliyor ya da tamamlıyor. Anlamak güç. Anlatmak ise, hiç değilse benim için, nerdeyse imkânsız.

Yani, nasıl söylesem? İnsan durup dururken kısa bir süre sonra ölebileceğini düşünmez, keyif anlarında ölüm ak-

lına bile gelmez. Dolayısıyla, belki de o keyif anlarını yeterince derinden yaşayamaz gibime geliyor. Şimdi, Yeşim'e sarıldığımda duyduğum o olağanüstü sevinç, ömrümde hiçbir kadınla, Eser'le bile varamadığım o anlatılmaz yücelikteki doruk, aynı anda ölümü de düşünebilmenin getirdiği bir yenilik yüzünden değil mi?

Eser ile olan ilişkilerimde de bir yenilik var. Onu bilinçli olarak, önceden planlayarak, hem de iki kadınla birden aldatmanın başlı başına getirdiği bir değişiklik değil bu. Böyle bir durumun, aslında tedirgin edici olmasına karşın, belki katkısı vardır ama, söz konusu olan başka bir şey. Aramızdaki gerilim bile, gerilimsiz geçirdiğimiz, pek mutlu sandığımız yıllardaki ilişkimizden daha anlamlı sanki. Daha insancıl, daha... saygılı bile diyebilirim. Birbirimizin *farkındayız*, hiç olmadığımız kadar. Birbirimizi - ilişkimizi- çoktan kazanılmış, alışılmış, kaybedilmesi akla gelmeyen haklar ya da olgular olarak görmekten vazgeçtik gibi. Benim için kesinlikle doğru bu, galiba onun için de. Ama o tersleniyor bu gelişme karşısında, bense yumuşuyorum. Yakında ölebileceğim düşüncesi, beni Eser'in öldürebileceği kuşkusundan daha ağır basıyor diyebilirim. Tartışmalarımızda hep aşağıdan almam, üstüne varmamam, beni öldürmesin diye değil; onu anlamak, insan olarak değerlendirmek konusunda şimdiye dek hiçbir çaba göstermediğimi kavradığımı için. Klasik mutlu aile yaşamı insanı nasıl körletiyormuş meğer. Sevdığını çok iyi bildiği bir kadını nasıl da gözünün önündeyken unutabiliyormuş insan! Evet, içinde bulunduğum karmaşık durum, bir sürü şeyin yanı sıra, kanımı hatırlamama yaradı. En akla gelmedik anda, birdenbire, varlığı dikkatimi çekti. Artık onu gözlüyorum sürekli, her davranışını anlamlandırmaya çalışıyorum. Söylediği her sözü işitiyorum, çocuklarla ya

da hizmetçilerle konuştuğunda bile. Dediği hiçbir şeyi kulak ardı etmiyorum. Sorularına anlamlı karşılıklar vermeye özen gösteriyorum. Hiçbir zaman başımdan savmıyorum onu artık. Ayrıca, gıysılen, takıları da ilgimi uyandırıyor. Bakışlarını ne yana yönelttiğine özellikle bakıyorum. Sesinin tonu bana eskiden anlatıdığından çok daha derin şeyler anlatıyor. Ve onu her zamankinden daha çok, daha başka türlü seviyorum. Gecenin geç saatlerinde, hiç istemeyerek, çok zorlanarak Yeşim'i evine bırakıp kendi evime döndüğümde karımla da sevişmeye hazır olmam sırf onu yatıştırmak, başka bir kadının koynundan çıkıp geldiğimi saklamak için değil. Eser'i *de* istiyorum. Gerçekten istiyorum. Mutlu evliliğimizin pek çok döneminde, işlerimin çokluğundan, kafamın meşguliyetinden, aklıma *gelmediğinden*, günlerce karıma el sürmediğim olmuştur. O zamanlar hayatımda başka bir kadın da yoktu haliyle. Oysa şimdi, aynı günde, birkaç saat arayla ikisiyle de -hatta bir keresinde üçüyle de- sevişebiliyorum, hiç zorlanmadan. Bana bu alışılmadık gücü veren, olağanüstü bir yaşam sevincinden başka ne olabilir?

Ya da... işte... ölüm korkusu!

Dediklerim tümüyle doğru değil tabii. Hiç zorlanmıyorum değilim. Yıldız'la -o gün başkasıyla yatmamışsam ya da yatmayacaksam bile- basbayağ zorlanıyorum. Onunla geçirdiğim her saat, her dakika, her an inanılmaz bir *ziyan* gibi geliyor bana, günlerimin sayılı olduğu şu günlerde. İstemiyorum onu, ne yapayım, elimde değil. Oysa, gerçek bir ölüm korkusuyla -yani, onunla yatmazsam beni öldüreceğine inandığım için ve sayılı günlerimin sayısını çoğaltmak amacıyla- koynuma aldığım tek kadın Yıldız. Gel de çık işin içinden! Belki o anlayabilir ve de işin içinden çıkabilir. Her şeyi başlatan o olduğuna göre, çözümü de

onun bulması gerekmez mi? Bulacağı çözümün benim için pek iyi olmayacağından korkmasam, meydan okuyabilirim ona.

3 Eylül, Salı

Eser başka bir kadınla ilişkim olduğundan kuşkulanyor ama bu başka kadının (kadınların) Yeşim ya da/ve de Yıldız olabileceğinden kuşkulanyıyor. Aysel diye birinin üstünde duruyor. 'Aysel Hanım'ın kim olduğunu sordu bana, bilmediğimi söyledim. Anlaşılan, birkaç kez, akşamları ben yokken, Aysel adında biri aramış beni. Ben yokken aradığına göre, o sırada -yani, eve geç geldiğim geceler- onunla birlikte olmam imkânsız ama, gel de bunu kuskanan bir kadına anlat! Hele aslında hiçbir kadınla birlikte olmadığımı savunurken...

Yeşim de Aysel diye birinden işkilleniyor - ve işin kötüsü, ben de... HEP yerimde olmadığım da ya da sabah büro ma varmadan, ya kesilemeyecek önemli bir toplantı sırasında ya öğle saatinde, ya da Şükrü Bey'in yanında olduğum zaman anıyor Aysel. Ve hemen kendisiyle irtibat kurmam konusunda mesaj bırakıyor. Yeşim, söz konusu mesajları bana iletirken kaşlarını kaldırmaya başladı. Sıradan bir cümle nin sonundaki ünlem işareti etkisini bırakıyor bende bu kaş kaldırmalar. Cümle nin sıradan olmadığını, sıradan sözcüklere bambaşka anlamlar yüklendiğini ancak sonunda nokta yerine ünlem gördüğünüzde kavnyorsunuz - ama gerçek anlamın ne olduğunu her zaman kavrayamnyorsunuz. Yeşim'in tavrından tedirgin oluyorum; ama, daha çok, Aysel'in tavrından tedirgin oluyorum. Çünkü Aysel'in kim olduğunu bilmiyorum. Onu arayıp kim olduğunu, ne istediğini sorabileceğim bir numara yok.

Tanımadığım bir kadın bu Aysel. Tanımadığım bir kadın tarafından öldürülebilir miyim? Yani, *onun* gibi iddialı bir romancı, böylesi bir mantuksızlığı göze alabilir ya da izah edebilir mi? Kendime değil de, onun romancılığına güvenerek bu esrarlı ve ısrarlı Aysel'in canıma kıyamayacağına inanıyorum. Tabii, herhangi bir kadını tanıdığımı ya da tanımadığımı söylemek o kadar zor ki aruk. Yeşim'i gerçekten tanıyor muydum birkaç hafta öncesine dek? Ya on sekiz yıllık karım Eser'i? Ya yıllar yılı evime gelip gitmiş olan Yıldız'ı? Esrarengiz Aysel, tanımadığım bu kadınlardan herhangi biri olabilir mi? Belki de romancı özellikle salmıştır peşime, beni daha fazla bunaltmak için. Belki de Aysel, odur. Bunu öğrenmek pek zor olmasa gerek. Bir daha aradığında açıkça sorarım kendisine, ne var? Dobra sorduğumda doğru cevap verir mi? Venır elbette, şimdiye dek hep dürüst davrandı bana karşı, öldürme niyetini bile saklamadı. Güveniyorum ona. Güvenmesem bu olaya karışmazdım zaten. Gene de... Kadınlara güvenmek... Hele onun gibi romancı bir kadına güvenmek, pek akli başında bir iş sayılmasa gerek. Bense akli başında bir adamım(dım). Öyle olduğum için seçti beni. Derken, romana girer girmez aklım başımdan gitti, saçmalamaya başladım. Öte yandan... aşkı tanıdım, coşkuyu keşfettim, kendimi, asıl benliğimi buldum. Roman kahramanı olmak demek, bütün bunları yaşamak demek... Ölmek pahasına da olsa, şikâyetçi değilim. Öleceğime de inanmıyorum derinde. Yani, bir gün hepimiz öleceğiz tabii. Ben, içimde uyandırdığı ölüm bilincine karşın, bu kadar tez ölebileceğime inanmıyorum.

Gene de, bu Aysel'in kimliğini açıklaması gerek bana. Onu arayamıyorum ne yazık ki... Telefon numarasını vermemekte direndi, sıfır birden bulduğum numara ise inat-

la cevap vermiyor. Çaresiz, onun beni aramasını bekleyeceğim. Çok uzun sürmez biliyorum, bugün yarın, yeni bir talimat vermek ya da gelişme iletmek için temas kurar benimle. Yarın Yıldız'la buluşma günüm. Allah yardımcım olsun! Romancı, aşkımızın (!) ne ölçüde ilerlediğini merak eder belki de... O zaman ben de Aysel bilmecesini sorarım ona.

6 Eylül, Cuma

Büroya geç geldim bu sabah. Eser de, ben de uyuyakalmışız, vaktinde kalkamamışız. Önemli bir davetteydik dün akşam. Eve dönünce de... kafalar biraz dumanlı ya, katışıksız bir baş başalık, on sekiz yıldır evli olan bir çift belki de yakışmayacak çılgın bir gece gerçekleşti... Uzatmayalım, kalkamadık işte. Böyle bir olayı Yeşim'e açıklamak çok zor. Kendi kendime bile kolay açıklayamıyorum.

Büroma vardığımda Yeşim yerinde yoktu. Masasının başında dikilmiş, birtakım kâğıtları karıştıran Yasemin'i görünce çok şaşırdım. O da, beni gördüğünde bayağı irkildi gibime geldi. Görüntünün beklenmedikliği dolayısıyla ne gördüğümü bilemez durumda olmasaydım, kadının yüzünün aniden sarardığını bile söyleyebilirdim.

"Yeşim'e bir şey soracaktım ama, çıkmış galiba," dedi, aşırı sevimli bir gülümseme yayararak yüzüne. Kaç aydır ne bana, ne de başka birine böylesine cana yakın gülümsediğini görmemiştim. Bana sürünürmüş gibi yaparak ama sürünmemeye özen göstererek yanımdan geçip odayı terk ettiğinde ise, kendi odamın kapısının ardına dek açık olduğunu fark ettim.

Bütün bunlara bir anlam veremedim; anlam vermem gerektiğini de düşünmedim açıkçası. O anda beni her şey-

den çok sarsan, Yeşim'in yokluğuydu. Çarşamba geceki Yıldız beraberliği hiç önemli değildi ama, dün gece karımla olanlardan suçluluk mu duyuyordum, ne?

Sabah gelmiş, işinin başındaymış, sonra gitmiş. Nereye, neden gitmiş olabilir bu kız? Bilen yok. Çıktığını bile aşağıki kapıcıdan başka gören olmamış. Yerinde görmeyenler ya tuvalete ya da bir başka odaya gittiğini sanmışlar. Herkeslere sordurdum. Sordurmamın sebebi ise, reklam bölümünün yıldızı Yasemin Hanım'ın yıldırım hızıyla kaçışını hayretler içinde izledikten sonra kendi odama girdiğimde masamın üstünde bulduğum nottu.

"12.30'da, her zamanki yerde, her zamanki programla bekleniyorsunuz."

Yazı, Yeşim'in el yazısı. Ama yazdıklarından anlam çıkarmak kolay değil. Bir telefon mesajı mı bu, yoksa kendisi mi bana haber bırakmış? Telefon mesajıysa kimden? Her zamanki yer, her zamanki program... Yani, S. oteli... Yani, ben önden gidip bir oda tutacağım ve anahtarı alıp yukarı çıkacağım. Bir bayan gelip Saffet Bey'i soracak. Resepsiyondan odaya telefon edecekler, ben, "Hanımefendi yukarı buyursunlar," diyeceğim, vs... vs... Bu saçma sapan entrikalar hep Yıldız'ın başının altından çıkıyor. Tamam, ben de otele birlikte gitmekten yana değilim evli bir adam olarak. Ayrıca, Yıldız'la ortalık yerde görünmek, bekâr biri için bile parlak bir fikir sayılmayabilir. Ama, içerde, barda buluşmanın ne sakıncası var? Yeşim'le öyle yapıyoruz zaten. Tanıdık kimselere rastlanılmıyor otel barlarında. Rastlayabilecekleriniz ise, kendileri de kaçamak yapıyor olduklarından... Her neyse, Yıldız'ın esrarengiz havalara takınma özentisi işte... Saffet adından da nefret ederim. Dedemin adıyla. Nüfus kâğıdında yazıyor diye kullanıyoruz. Gerçi resepsiyondakiler alıştılar artık, kimlik filan sordukları yok.

İyi hoş da, Yıldız, bugüne dek hiç kendiliğinden randevu vermemişti bana. Üstelik, daha iki gün önce yeterince doyurmadım mı onu? En az bir hafta kendine gelemeyeceğinden kuşku yoktu. Yeşim ise... Birlikte olmak için öğle saatini seçmesi ve isteğini bana bu yolla iletmesi çok garip... Gereksiz, anlamsız bir şey... Dün gece için çok kızmış olabilir ama, o zaman da burada bana surat asacağına, soğuk davranacağına, neden otele çağırırsın? Gene Yıldız desem... bana olan özleminin bu boyutlara varacağını hiç sanmıyorum. Başka kimse olamaz. Başka kimse bilmiyor ki... Yoksa, biliyor mu? Ya Eser sorup soruşturup bir şeyler öğrendiyse? Ya peşime birini taktı da her şeyi öğrendiyse? Öyle Amerikan romanlarındaki gibi dedektif falan tutmasına gerek yok. Cemalettin'i bu işe memur etmiştir. Bir ara şüphelenmemiş miydim ikisinden?

En iyisi randevuya gitmemek... Ama, ya Eser değil de Yeşim ya da Yıldız ise? Yıldız, sırf çağrısına karşılık vermedim diye beni öldürmeye kalkarsa? Ya da Yeşim, kendini?.. Ya mesajı bırakan tümüyle başka biriye? Esrarengiz Aysel örneğin?.. Onun neyi bilip neyi bilmediğini bilmiyorum! Otel personeli! Çok lüks ve turistik bir otel olduğu için ses çıkarmazlar ama, elbette biliyorlar. Sonra bir de, o var. Ya çağrıyı yapan o ise? Herhangi bir sebeple?..

Ne yapmalı şimdi? Öf be, ne kadar aptallaşıyorum bazen! İşin içinde Yıldız'ın ya da Eser'in olup olmadığını öğrenmek hiç de zor değil. Onları elimine edersem olayı çözmek kolaylaşır.

Hemen çeviriyorum Yıldız'ın işyeri numarasını. Kendileri bugün gelmemişler, telefon edip rahatsız olduklarını bildirmişler. Evini aradığımda ise, cevap yok! Çalıştığı yerdekilere yalan attığı anlaşıyor da, bu yalanı öğlende benimle buluşmak için mi atmış, başka bir nedenle mi, öğ-

renmek mümkün değil. Eser'i önce evden, sonra dükkan-
dan anıyorum. İkisinde de aynı sözlerle karşılaşıyorum.
Çıkmış! Neden ve nereye gitmek üzere çıktığını öğren-
miyorum. Yani, hiçbir şey öğrenemiyorum meşakkatli te-
lefonların sonucunda. Bu durumda randevuya gitmek zo-
rundayım.

Aslında gitmek zorunda değilim tabii. Bu romana gir-
meseydim, bu mesajın romanın gelişimiyle ilgi olduğuna
inanmasaydım, gitmezdim. Kimliğini bilmediğim birin-
den çağn alacağım da, gün ortasında işimi gücümü bıra-
kıp gideceğim sırf merak saikiyle... Birkaç ay önce, böyle
bir şey 'düşünülmezler' arasında yer alırdı benim için.
Ama, o zamanlar aklımın kıyısından geçmeyen neler dü-
şünüyor, neler yapıyorum son günlerde. Ve gidiyorum
oraya.

Arabayı almayıp taksiye biniyorum. Taksiden indiğim-
de çevreme şöyle bir göz gezdiriyorum. Kaldırımında yüz-
lerce bavul var. Biraz ötede duran turist otobüsüne yükle-
necekler anlaşılan. Üniformalı, palabıyık kapıcıdan başka
kimseler yok ortalıkta. Adamın 'Hoş geldiniz Beyefen-
di'sine karşılık vermeden döner kapıdan içeri giriyorum.
Resepsiyonun önü korkunç kalabalık. Daha çok kadınlar-
dan oluşmuş, Amerikanca konuşan bir grup. Dışarıda bek-
leyen otobüse doluşacaklar besbelli, ya da ondan yeni in-
mişler. 927 numaralı odanın ücretini peşin ödeyip, anah-
tarı cebime atıp beni soran olursa yukarı yollamalarını söy-
ledikten sonra, lobiye şöyle bir gözden geçiriyorum. Ne
Yıldız'a, ne Yeşim'e, ne Eser'e ne de O'na benzer biri var.
En doğrusu da bu. Böylesine esrarlı bir randevuya gelip de
açık açık lobide bekleyecek kadar akılsız değildir hiçbiri.

Önce, bara çıkıp bir bakayım. Yeşim oradaysa mesele
yok. Bana neden böylesine garip bir randevu verdiğini he-

men öğrenirim ve de öğle saati beklenmedik bir keyif içinde geçer. Orada değilse, odaya inerim. Gelecek olan Yıldız mı, Eser mi, başka biri mi muamması bir yarım saat daha sürer.

Asansöre yöneliyorum. Tam hareket edecekken, “Wait a minute, wait please. Going up!” diye soluk soluğa bir ses... Kapanmakta olan kapıyı açık tutmak için var gücümle abanıyorum ve içeri gencecik bir kız uçuyor.

“Thank you,” diyor hâlâ soluk soluğa.

Ona kendi diliyle cevap verdiğimden olacak, konuşmayı sürdürüyor: Odasında bir şey unutmuş da, otobüsü havaalanına hareket etmek üzere olduğundan çok acelesi varmış da, inşallah kat hizmetçisi kapıyı kilitlememiştir de... Gülümseyerek dinliyorum onu. Cıvı cıvı bir şey. İlk karım Nancy’yi hatırlatıyor bana biraz. Ona benzediğinden değil de, havası işte... Bütün Amerikalı kızlar sanşın, mavi gözlü değildirler ama, hepsi o izlenimi uyandırır nedense. Bir de, işte, buradakilere oranla (çok daha bilgili, tecrübeli olsalar bile) daha masumdurlar derinlerde bir yerlerde. Ne yaptıklarını, neden yaptıklarını, karşılaştıkları bir yabancıya, hem de hiç gereği yokken açıklayıverirler böyle. İnsanlara güven... saygı... sevecenlik... Amerika’da geçirdiğim yılları özledim birden. Gerçi oralarda da çok şey değişmiş ama... *Benim* kızım nasıl bir şey oldu acaba? Bu karşımdaki kız kadar vardır herhalde. Babasının halim selim bir Amerikalı değil de, kaba saba bir Türk olduğunu öğrendi mi? Bir gün öğrenip, asıl babasını merak edip, kalkıp buralara gelir mi beni bulmak için? Gelse ben ne tepki gösteririm? Romanlara layık sorular bunlar, ama içinde olduğum romanın konusuna uyar mı bilmem.

Asansör duruyor. Tesadüf, benim tuttuğum oda katı. Kızcağızın yeni boşalttığı odayı bana vermiş olamazlar.

Neyse, benim daha bara uğramam gerek nasıl olsa. Kız, acele ama çok tatlı bir tebessümle veda edip koşuyor, saçlarını uçurarak. O, koridorda kaybolurken asansörün kapıları kapanıyor. Bu romandan başka bir romanda yerim olup olamayacağını düşünüyorum hızla yükselirken.

Saat 12.40. Yeşim yukarki barda yoktu. Beş dakika kadar oyalandıktan sonra odaya indim ben de. Demek ki, söz konusu olan, öteki program. Birazdan telefon çalacak ve programı uygulayanın kim olduğunu öğreneceğim. Bir içki içsem... Allah bilir, martini yapacak vermut yoktur mini barda. Viski de çekilmez bu sıcak öğlen saatinde. Bir şeyler içmem gerek. Hele de gelecek olan Yıldız ise, ayık kafayla dünyada çekemem onu gündüz vakti. Öte yandan, Eser bir baskın planlıyorsa ayık ve uyanık olmakta fayda var. Ama nedense Eser değilmiş gibi geliyor. Yeşim telefondaki sesi tanır, ona göre uyarırdı beni. Tabii, eğer kendisi telefon ettiyse. Bir başkasına ettirmiş olabilir. Göze alır mı konuyu başkalarına açmaya?..

Oooof, hiçbir şey bilmiyorum. Odanın içinde dört dönüyorum sıkıntıdan. Saat 12.45... Zaman geçmiyor bir türlü... En iyisi bir Bloody Mary... Bakalım dolapta domates suyu var mı?

6 Eylül, Cuma. 12.15

Neyse, vaktinde yetiştim. 12.30 denmişti, henüz gelmiş olamaz. Kimsenin beni göremeyeceği, ama benim gelen gideni görebileceğimi bir yere mevzilenmem gerek. Burası öyle büyük, girintili çıkıntılı, panolu arkadlı bir yer ki, nerede durursam durayım her yanı görmeme imkân yok. Aslında kapıyı ve resepsiyonu gözaltında tutmak yeterli ama, o zaman da ortalık yerde dikilmek zorundayım. Öyle amaçsızmış gibi dikilip durursam, otelin güvenlik görevlileri beni yeni çalışmaya başlamış, dolayısıyla koruyucusuz bir telekız kanıp başıma dert olabilirler. Gerçi, te-

lekızlar öğlen saatinde müşteri avına çıkıyorlar mı, bilmiyorum. Ayrıca, beni telekıza benzeteceklerini sanmakla kendime fazlaca iltifat mı ediyorum acaba?

Lobi felaket kalabalık... Ancak belediye otobüsleri bu kadar sıkışık olabilir belki. Hayır, bunca gelen giden arasında kimsenin gözüne çarpmam. Ama, görmem gereken kişileri bu izdihamda turist gruplarından ya da çeşitli işadamları ve kadınlarından ayırt edebilecek miyim, orası ma-lum değil.

Susadım, boğazım kurudu, birazdan karnım acıkacak. Oturup bir şeyler içebilseydim keşke. Ama o zaman, resepsiyonu gözleyemem. En iyisi şu mücevhercinin önünde oyalanmak... Bir kadının, mücevherci vitrininin önünden ayrılmamasını garip karşılayacak tek Allahın kulu yoktur dünyada. Cemekândaki bileziklere, yüzüklere, kolyelere ağzımın suyu akarmış gibi yaparken hem döner kapıyı hem de resepsiyon kontuvarını dikizleyebilirim.

Hiç de umduğum gibi çıkmadı bu olay. Çok hareketsiz... Oysa, nelere nelere heveslenmişim. Soluk kesen serüvenler... Birbirini hızla izleyen inanılmaz olaylar... Günlük programımı bile fazla aksatmayan sıkıntılı bekleyişlerden öte ne yaşadım şu ana dek? Heyecan meyecan hak getire... Neyse ki bugün bir şeyler olacağı benzer. Kesinlikle olacak! Şu küpeler bayağ güzel... Gerçekten eski mi, yoksa iyi bir taklit mi, elime almadan anlayamam. Ancak, son zamanlarda, 'eski' takılar fena halde çoğaldı, ortalığa düşmeye başladı. Demek usta taklitçiler türemiş.

Hah! İşte geldi! Saat tam 12.31... Dakik adam vesse-lam. İş hayatında başarılı olmasının sebeplerinden biri de bu zaten. Etrafına bakınıyor ama dikkat çekmemeye de dikkat ediyor. Bu kalabalıkta beni göremez. Görmemeli. Görürse her şey bozulabilir.

Geleceğimi bilmiyor. Beni özellikle aramaz. Lobide karşılaşmayalım da, gerisi kolay. Tepedeki barın kuytu bir köşesine kapağı atmaya başarabildiğim an, rahat edeceğim. Onun, odaya inmeden önce kiminle buluştuğunu gözlerimle görürüm. Tabii, ille de barda buluşmaları gerekmiyor. ‘Her zamanki program’ her neyse, benim bildiğimin aynısı olmayabilir. Doğrudan odaya gideceklerdir belki. Ama o da problem değil. Rezervasyonu doğrulamak bahanesiyle telefon açmayı iyi akıl ettim. Böylece hem odanın numarasını biliyorum hem de ne zaman ayrıldığını. Dün sabah ayırılmış. Demek ki, özenle planlanmış bir buluşma bu. Ve kim bilir kaçınıcı... Öyle, “Son anda bir şeyler oldu, ne olduğunu ben de anlayamadım... beklenmedik bir olay, ne yaptığımı biliyor muyum ben... sarhoştum, hiçbir şey hatırlamıyorum...” gibisinden palavralar sıkamayacak. Kısıvrak yakalanacak.

Tabii hemen inmeyeceğim aşağıya. Onlara iyice soyunup dökünme, sıkı fıkı olma fırsatı tanımakta yarar var. Tepedeki barda bir-iki kadeh aperitif içerim, birini bekliyormuş gibi yaparım. Sonunda, odalannın kapısını çaldığımda olay tam kıvamında kızışmış olmalı ki... Onları iş üstünde yakalarsam, kurtuldum demektir. Yırtım gibi. Ondan sonra zor tutar beni. Zor yutturur birlik beraberlik, bağlılık, vefalılık hikâyelerini. Aşkmuş, tutkuymuş, yıllar süren can yoldaşlığıymış... Hepsini bir vuruşta silip atacağım - Tanrı ya da şeytan yardım ederse.

Peki, ya şu anda bardalarsa? Daha içkilerini yudumluyorlar. Ben kuytu bir köşeye sığınamadan beni görecekler... Ya da, belki, asansörün kapısı açılır açılmaz burun buruna geleceğiz. O zaman, bütün bu tertip hiçbir işe ya-

ramaz. Umuma açık bir yerde, hem de gündüz vakti, karşılıklı kadeh tokuşturmaları, yemek yemeleri hiçbir anlama gelmez ki. Beni masalarına davet bile edebilirler. Elimde hiçbir koz, hiçbir kanıt, hiçbir bahane olmaz o zaman.

Hay Allah, erken mi geldim? Aşağıda biraz daha oyalansa mıydım?

6 Eylül, Cuma. 13.00

Bu buluşmanın hayra alamet olmadığını çok iyi biliyorum. Gene de, inat ettim, geldim. Oysa, bunca aceleye ne gerek vardı? Çok daha ağır bir tempoya alıştırmıştım kendimi nicedir - ya da, alıştırmaya çalışmıştım. Daha iki gün önce, “Beni bırakma,” dememek için tuttum kendimi. Gözyaşlarımı geri ittim, yuttum. Ondan, bana vermeyi göze alabileceğinden başka bir şey istememeye yemin ettim içimden. Hiçbir şeyi zorlamayacakum hani? Oysa, şimdi? Öğlen vakti buralardayım. Ortalık yerde gündüz vakti buluşmanın ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğim halde...

Tehlike... Çok anlamlı ya da hiç anlamsız bir kelime... Gündüz karşılaşmak, gece karşılaşmaktan neden daha tehlikeli olsun ki? Asıl tehlike karşılaşmak değil mi? O da farkında mı tehlikenin?

Korkuyorum.

Onu bu kadar sevmeseydim olmaz mıydı?

Ya da, sevmek bu kadar acı vermeseydi?..

Ona gelirken mutlu değilim.

Çünkü, sırayı, düzeni, alışkanlığı bozan bu karşılaşmanın şöyle de olsa böyle de, kötü sonuçlanacağına inanıyorum.

Neden yüzlerce insanın gözü önünde, bir lokantada?

Çünkü vakit gündüzdür ve hatta öğlendir ve lokantada karşı karşıya gelmek daha akla yakındır. Daha tehlikesizdir... Lobi inanılmaz kalabalık, resepsiyonun önü ana baba günü... Bunca insanın arasında, belki bazılarını itip kakarak Saffet Bey'i sormam çok dikkat çekebilirdi. Oysa, lokantada, ikimizin birlikte, dostça yemek yememizde ne sakınca olabilir?

Tek sakınca: Biz dost değiliz. Birbirimizi sevmiyoruz bile artık. Ya da, bu görüşmeden sonra sevmeyeceğiz.

Bu görüşme bir daha bir odada yalnız kalmamızı imkânsız kılacak biçimde son bulabilir. Ya da, bir odaya çıkarsanız da, hemen oracıkta sona erebilir. Ve evet, bir sona doğru yol aldığımı bildiğim için bu kadar mutsuzum. O sonu ertelemek elimde mi? Ve fakat, ertelemek neye yarar?

Lokantanın kapısına vardığımda omuzlarımı iyice dikleştiriyorum. Sanki hayati bir olaya değil, sıradan bir randevuya adım atıyormuşum gibi davranmalıyım. Lüks otellerin lokantalarında öğle yemeyi yemeye alışkın, kayıtsız, korkusuz, kendinden emin, havalı bir kadını ben.

"Bir arkadaşım la buluşacaktım," diyorum şef garsona. Arkadaş? Onu nitellemek için kullanılabilecek en akla uzak kelime. "Saffet Bey... Geldiler mi acaba?"

Adam, herhangi bir listeye göz atmaya gerek görmeden soruyor:

"Yer ayırılmış mıydı?"

"Bilmem. Sanmıyorum."

Bu gibi yerlerde öğle yemekleri için yer ayrıtıp ayrıtılmayacağını bilmiyorum.

"Buyrun," diyor ve ikimiz de çevremize bakarak salounun içinde ilerliyoruz. Hayır, görünürde yok.

"Henüz gelmemiş galiba."

"Buyrun, ben sizi oturtayım, hanımcendi."

Masaların çoğu, çeşitli diller konuşan kalabalık gruplarla dolu. Adam, uzakça, ama konumu çok da kötü olmayan iki kişilik bir masaya doğru önüne düşüyor. Bu kadar çok insanın bulunduğu, böylesine kişiliksiz bir yerde buluşmak neden? Baş başayken bile ona açıklayamadığım duygularımı bu hercümerç içinde hiç dökemeyeceğim sözcüklere. Asıl amaç bu mu? Duygularımızı, düşüncelerimizi, yüreğimin acısını saklayabileceğimiz, moda-ya uygun bir biçimde geçiştirebileceğimiz bir mekân mı gerekiyor?

Dayanamayıp bir aşırılık yapmamı... ikimiz de engellemeye çalışıyoruz, böyle anlamsız bir biçimde karşı karşıya gelmekle.

Oysa, hiçbir zaman aşırılık yapmam ben. Ne zaman yaptım bugüne dek?

Ayrıca, onu bunca insanın içinde öldürecek değilim elbette.

“Beklerken bir içki alır mıydınız?”

“Ne? Yani, evet... Bir Bloody Mary lütfen...”

Kanlı bir içki... Filmlerde kan yerine domates suyu kullanıldığını biliyorum. Hayatta ise, domates suyu, kanın simgesi... midir?

“Hi... Hello... I’m not late, am I?”

Başımda dikilmiş, soluk soluğa konuşan kızcağızı hiç mi hiç tanımadığım gibi, hangi konuda geç kaldığı hakkında da en ufak bir fikrim yok. Buraya onun gibi biriyle buluşmaya gelmediğimi biliyorum ama, ilk anda bunun bilincine varamıyorum. Ardından koşturan garsonun işitmesini engellemek için, sesini de başını da bana doğru alçaltıyor:

“Do you speak English? Can I sit down with you?”

Şaşkınlıktan olacak, “Yes,” diyorum.

Hemen karşımdaki sandalyeye çöküp kendi dilinde abuk sabuk konuşmaya koyuluyor.

Nerden çıktı şimdi bu kız?

Kendi geleceğine bunu mu gönderdi? Ama neden?

Hiçbir şey anlamıyorum.

Birilerinden saklanması gerekiyormuş galiba. Yanım saat kadar benimle oturursa, öğle yemeği için sözleşmişiz gibi yaparsak, tanışmadığımızı kimseye belli etmezsek, hayatı kurtulacakmış. Buna benzer bir şeyler söylüyor işte. O kadar çabuk konuşuyor ki, bazı sözcükleri kaçınıyorum.

Ve rabii, hâlâ bir şey anlamıyorum.

Bir ara, soluk almak için olacak, sustuğunda, “Sizi o mu gönderdi?” diye sordum.

Hayır, onu kimse göndermemiş. Saklanmak zorunda olduğunu yineledi. Ona bir yemek ısmarlasam, ya da ısmarlar gibi yapsam -dolarları varmış, zahmetimi rahatça karşılayabilirmiş- yeterliymiş. Saklanmak zorunda olanın *ben* olduğumu sanıyordum. Ve, kalabalık bir yerde saklanmak, benim... kimin fikriydi?

Peki, ya geldiğinde ne olacak? Bu beklenmedik kızı son konuşmamızın neresine sığdıracağız? Yoksa, konuşmamak için mi, ya da konuşmanın kaçınılmaz sonucundan kaçınmak için mi sardı bu kızı başıma?

Bu tür oyunlara girişmese olmaz mı?

Bir garsonun ısrarlı öksürükleri karşısında yemek ısmarlamak zorundayız. Aklım başımdan o kadar uzak ki, ne söylediğimin farkında değilim. Biraz sonra, yemek önüme konduğunda öğreneceğim. Onun neden hâlâ gelmediğini merak ediyorum ve yanı sıra, karşımdaki kızın deli olduğuna yavaş yavaş inanmanın ürküntüsünü yaşıyorum. Otel koridorlarında çılçıplak gezinen kadınlardan falan söz etmeye başladı. Hızını alamayıp boğazıma yapı-

şabilir, kanlı içkimi bitirmeme fırsat bırakmadan öldürcebilir beni.

Masama oturmasına neden izin verdim?

Farkında olmadan, hayatımın en temel sorusunu mu sordum yoksa?

Neden izin verdim?

Ya da, daha doğrusu, neden boyun eğdim?

6 Eylül, Cuma. 13.30

Harekete geçsem mi artık? İstedğim kadar, bana gereken ölçüde, kötü durumda yakalanacak konuma geldiler mi? Ya hâlâ içkilerini yudumlayarak boktan şiirler okuyorlarsa birbirlerine? Fotoromanlardan çalınma aşk sözcükleriyle oyalanıyorlarsa?.. Kadın, eşarbını, erkek, ceketini çıkarmakla yetinmişse?.. Öğlen vakti ikisinin de acelesi olması, işi bir an önce bitirmeleri gerekir ya, bu adamın, nedenini bir türlü çözemediğim bir romantizm merakı var, çok iyi biliyorum. Alabildiğine yapay ve yalancı, ama hiç değilse kendisini inandırıyor galiba - belki bazı kadınları da...

Nerdeyse kırk dakikadır oturuyorum burada. Bakarsın birinin dikkatini çekmişim, kalabalığa karşı. Neyse ki, garsonların hiçbiri tanıdık değil. Gelirken çok kararlı, çok kendimden emindim ya, şimdi elim ayağım titriyor biraz. Avuçlarım terliyor, boğazım kurudu, midemde hafiften bir sancı belirmeye başladı. Sinirlendim mi, hep mideme vurur zaten. Sandığım kadar kolay başaramayacağım bu işi.

Kapıyı açtuklarında ne diyeceğim onlara? Oynamayı tasarladığım 'ihanete uğramış kadın' sahnesini yeterince ağırbaşlılıkla kuvırabilecek miyim?

Ya açmazlarsa? Tam iş üstüneyken neden açsınlar?

Oteli ayağa kaldırmayı, rezalet çıkarmayı göze alabilecek miyim? Hayır, yapamayacağım galiba. Cesaretimi toparlamam için bir Bloody Mary daha içmem gerek.

Kaçınıcı olacak bu? Midem delinmez inşallah...

6 Eylül, Cuma. 14.00

Bir saat oldu, hâlâ görünürde yok. Ne yapacağımı bilemiyorum. Kafam durdu. Nerede buluşacağımız konusunda bir yanlış anlaşma mı oldu yoksa? Bu kadar basit bir konuda nasıl yanlış anlayabilirler insanlar birbirlerini? *Hiçbir* konuda mı anlaşılamıyoruz? Bütün her şey, başından beri boşunaydı...mıydı? Peki ama, neden? Neden? Delirmeyeceğim. Delirmemem gerek. Yemek yiyormuş gibi yapmayı sürdürmeliyim. Ama aynı sırada konuşmayı da sürdürmenin altından kalkamayacağım. Neyse ki, Amerikalı kız sustu artık. Anladı herhalde. Gerçekten çok açmış gibi yemeğini atıştırıyor. Arada bir gizlice başka masaları dikizliyor galiba. Bakışlarındaki gizlilikte korku değil de beklenti var gibi... Onun beklediği ama beklemiyormuş gibi yaptığı kişi ile, benim beklediğim ve gelmeyen kişi aynı olamaz tabii. Ve ben, bugün olanların hepsini kafamdan uyduruyor olabilirim. Derken kız, yemeğin parasını ödeyeceğini söylüyor ve teşekkürlerini tekrarlıyor. Parayı o ödeyecekse, neden teşekkür ediyor?

Sonunda dayanamadım, yeniden sordum: “O mu gönderdi sizi?”

“O kim?”

“*Kim* gönderdi öyleyse?”

“Kimse, hiç kimse. Ben kendim geldim. Sizi yalnız gördüm, size sığındım. Bir yemek boyu... Ne olur kovmayın beni.”

Bu da bir başka kâbus. Hiç bilmediğin, anlayamadığın bir olayın ortasına düşüvermenin ürkütücülüğü... Bir uçurumun kıyısında buluvermek kendini... değildir yaşanacak kâbusların en kötüsü...

Ne biçim bir oyun bu? Ve neden oynanıyor?

Şu kız yemeğini bitirip gitse, bu kâbus sona erecek mi?

Neyi nereye oturtacağımı bilmiyorum. O gelmediğine göre ben neden buradayım?

Yoksa oyunun aslı bu mu? Bir gerçeğin tasviri olarak oynanan bir oyun... Gelmemek oyunu... Sahne hazırlanıyor, ama başkişi ortaya çıkmıyor. Bir oyunda, beklenen bir kişinin sahneye çıkmaması ne demek... Bazı şeyler sözcüklerle değil, olaylarla anlatılır. Onun gelmemesi de bir olaydır - önceden planlanmış bir olay. Bana, ağzıyla, diliyle açıkça söyleyemediğini böylece söylemiş oluyor.

Gelmeyecek. Bir daha hiç gelmeyecek. Bitti bu masal. İnanamıyorum.

İnanmak istemiyorum. Anlayışlı davranmak istemiyorum. Anlayışlı davranmakla yitirdiğim onca zaman, birden beklenmedik uğultularla yıkılıyor üstüme. Gerçek neyse onu öğrenmek istiyorum. Bu kadar utanmaz bir soğukkanlılıkla atlatamaz beni.

Öte yandan, belki de anlayışlı davranma çabası bir yanlış anlamaya sürükledi beni. Belki de bir odada bekliyor, yabancı gözlerden uzak. Ben burada saçma sapan öyküler üretirken, o da yukarda sabırsızlanıyor. Beklemekten sinirlenip çekip gitmiş bile olabilir. Allahım, ne kadar aptalım! Neden bu kadar uzun süre harcadım bu lokantada, şu deli deli saçmalayan Amerikalının karşısında? Hemen bulmalıyım onu, hiç zaman yitirmeden... Lobiye ineyim. Resepsiyondan sormayı göze alamam bu saatten sonra. En iyisi, jetonlu telefonlardan birinden aramak...

Çok geç kalmamışımdır, umarım geç kalmamışımdır.
Yerimden fırladığım gibi... Kıza da bir şeyler söylemek
gerek.

“Ben bir yere yetişeceğim de... Size iyi şanslar,” diyo-
rum.

Cevap vermesini beklemiyorum, yüzüne bile bakmıyo-
rum. Hesabı ödeyeceğini ısrarla belirtmemiş miydi?

Geç kalmadım, geç kalmadım, geç kalmadım... Öm-
rümde bir kez olsun hayat benden yanaysa bugün, yetişe-
ceğim ona.

6 Eylül, Cuma. 14.15

Yeterince bekledimi sanıyorum. Açlıktan ve susuzluktan dilim damağım kurudu. Bundan böyle başka kimsenin geleceği yok. Resepsiyonun önündeki kalabalık da dağıldı. Gidecek olan turist grubu gitti anlaşılan, gelecek olanlar da gelmiş olmalılar. Herkesi görmeme imkân olamayacağını da biliyordur. Artık bu işin peşini bırakıp gerçek işime dönsem mi? Burayı terk etmeden önce ona bir telefon açmamda yarar var belki. Yapmamı isteyeceği bir şey olabilir. Keşke olsa... Heyecanlı bir şey... Ona yardımcı olmayı kabul ettiğimde -yani, fena halde heveslendiğimde- otel lobilerinde sıkıntıdan patlayacağım aklımın ucundan geçmemişti. Katili elimle yakalayacağım, hatta gerekirse cinayeti işleyeceğime dair bir titreme almıştı her yanıma.

Oysa, ukala bir adamla bir-iki yemek, artı, hiç de ilginç olmayan birtakım olayları uzaktan izlemek dışında ne yaptım? Ben hiçbir şey yapmadığım gibi, başkaları da herhangi bir şey yapmadı.

Bildiğimiz günlük hayat işte... Kimse anlamlı ya da heyecan verici bir şey yapmıyor. Kaçamaklar bile öylesine sı-

radan ki... Olsa da olur olmasa da... Ortada ne gerçek bir keyif var ne de gerçek bir acı. Romancı ne yapsın?

Kimi kez, bir kitap okurken zevklendiğim, hatta sevindiğim oluyor ama, o kitabı yazmanın, zevk ya da sevinç değil; inanılmaz bir sabır ve sıkıntı gerektirdiğini yavaş yavaş anlamaya başladım.

Gene de gitmeden önce bir telefon edeyim.

6 Eylül, Cuma. 14.30

Nasıl yapar bunu bana? Bu kadar hain olamaz, hayır. Dünyada hiç kimsenin bu kadar hain olması gerekmez. Kâbus ötesi bir şey bu. Bana bu kâbusu yaşatmaya hiç hakkı olmadığı gibi, gereksinmesi de olmamalı... ya da, ne bileyim işte... Yanlışlıkla bile yapmaz insan böyle bir şey.

Neden ama, neden? Her şeyi kendisi başlattı. Onca karşı koydum, yılmadı. Yalvardı, yakardı. Ona âşık olmak aklımın, yüreğimin köşesinden geçer miydi? Zorladı beni, dayanabileceğim en uç noktaya dek. Ve şimdi, o en uç noktada... sanki orada değilmişim gibi... oradan öteye gidebileceğim bir yer varmış gibi... uçurumdan aşağı düşmemek için tutunacağım bir şey varmış gibi... benimle artık uğraşamayacağını söylüyor.

Onu bile demiyor. Hayır, öyle açık seçik sözcükler kullanmıyor. "Rahat bırak beni, senden bıktım, canımı sıkma," filan demiyor. "Git başımdan, seni artık istemiyorum," demiyor. "Şu sıra seninle görüşemeyeceğim, haftaya ara beni," diyor.

Bu sözleri söylemeyi göze alıyor!

Ve bunu, beni buraya getirttikten, saatlerce beklettikten sonra, yukarda bir odada bulunduğu sırada yapıyor! Yanında başka biri olabilir mi? Domuzluğundan, beni iyi-

ce aşığlamak için böyle bir yol mu seçti? Ta ne zaman sözünü ettiği telekızı mı alıp geldi? Bir fahişeyi bile bana tercih ettiğini göstermek için... Beni tümüyle un ufak etmek için... İnsan içine çıkamayacak hale getirmek için...

Böylesi bir kötülüğü hak etmek için ne yaptım?

Böylesi bir kötülüğe karşı ne yapabilirim?

Onu öldürmek, yaptığı kötülüğü silip atabilir mi? Onu öldürmekle, onunla yaşadıklarını, onun yüzünden yaşadıklarını yok edebilir miyim? Var olanı yok etmek, bir insan gövdesiyse bu, mümkün. Ama anılar, yaşantılar... o öldükten, cisim olarak yok olduktan sonra, *ben* yaşadıkça var olacak olan her şey... Onları ne yapacağım?

Onu öldürmek neye yarar, kendimi de öldürmeyi göze alamadıktan sonra? Onu ilk gördüğüm gün öldürseydim, bunca acıyı çekmemiş olacaktım. Ama, onu ilk gördüğüm gün nereden bilebilirdim ilerde onu seveceğimi ve öldürmek zorunda kalacağımı?

Hayır, yapamaz bunu bana! "Seninle görüşemeyeceğim," diyemez! Görüşecek! Odasına çıkıp kapısını kırarım gerekirse. Onunla, zorla da olsa konuşacağım. Bir orospuyla birlikte olsa bile... Gözlerimle göreyim hiç değilse. Yüzleşeceğim onunla. Her şeyi açıkça söylesin artık. Bu işkence bitsin! Böyle deliler gibi yaşamak istemiyorum.

Gerçekten de deliye benziyor olmalıyım. Şu geçen kadının ne tuhaf baktı bana. Yukarı çıkmadan önce kendime bir çekidüzen versem mi? Bu lobide bir tuvalet vardır mutlaka...

Tabii var. Ama ürkütücü bir yer... Her taraf ayna... Nereye baksan, kendini görüyorsun. İnsan kendi kendinden saklanabilir belki, ama aynalardan nasıl saklanır?

Olmaz böyle şey. İnlanılacak gibi değil... Yenip yutulacak gibi hiç değil. Kapıyı açtığımda zahmet edip kıpırdamadı, çıplaklığını saklamaya gerek duymadı.

Öylece, put gibi uzanmış, aptal aptal sırtıtmayı sürdürüyor. Herhangi bir şeyden utanma aşamasını çoktan geride bırakmış besbelli. Ar ve haya duygulan toptan yok olmuş... Beni gördüğünde gözünü bile kırpmadı. Hiç şaşırmadı sanki. Yalnızca, suyun içine doğru biraz daha kaydı belki. Yüzünün ifadesi hiç mi hiç değişmiyor. Taş kesilmiş gibi... Bana bakıyor ama, görüyor mu? Yoksa düpedüz alay mı ediyor benimle? İğrenç yaratık!

Öylece kalakalıyorum banyonun kapısında. Odaya giremiyorum. Kadın hâlâ içerde herhalde, ama onu görmek istemiyorum artık. Durduğum yerden yatağın bir bölümünü görebiliyorum. Darmadağınık... ama şu anda boş... Belki de gitmiştir. Asansörden indiğimde koridorda koştuğunu gördüğüm kırmızılı kadın belki de burdan çıkmıştı. Ama, daha sevgilisi yıkanırken neden kaçsın öyle? Bir yere yetişmesi gerekiyordu belki. Ya da, herifin ne denli pis olduğunu son anda anlamış olmalı...

Bir tek kelime söylemiyorum ona. Yalnızca yüzümü buruşturarak, tiksindiğimi elbette saklamayarak, birkaç saniye bakıyorum. O, böyle inatla susup alayla süzerken beni, ne diyebilirim ki? Yapabileceğim tek şey... Değer mi?..

Bundan böyle onunla herhangi bir konuda konuşmak zorunda kalmayacağım, ne güzel! Artık bana söyleyecek sözü yok!

Kapıyı çarptığım gibi çıktım.

Ağır ağır asansöre doğru yürüdüm.

Bitti bu iş.

7 Eylül, Cumartesi

Beklenen cinayet işlendi! Yani, *benim* nicedir beklediğim cinayet... Ama beklenmedik, yani, *benim* beklemediğim bir gelişmeyle... Bütün gazeteler (*Cumhuriyet* bile) birinci sayfadan vermiş, bir otel odasında ölü bulunan ünlü işadaminin haberini. Ülkenin zenginleri sıralamasında 'ilk on'a girenlerden Şükrü Sarkaç'ın damadı, Sarkaç Holding'in yönetim kurulu üye ve başkan yardımcılardan, Sarkaç İhracat'ın Genel Müdürü Saffet Levent Caner... İntihar ya da cinayetten şüpheleniliyormuş! Banyo küveti içinde çıplak adam resminden (çoğu gazetelerde renkli) pek bir şey anlaşılmıyor ama, birtakım davetlerde karsıyla

birlikte çekilmiş eski fotoğrafları, onun, tahmin ettiğim gibi yakışıklı bir adam olduğunu ortaya koyuyor. Boş, parlak, anlamsız bir yakışıklı tabii. Bunu da tahmin etmiştim...

Ölenin Levent olması biraz canımı sıktı. Onun katil olacağı fikrine kendimi iyice alıştırmışım. Y'nin Yasemin olamayacağını anladıktan sonra, o kafası karışık, belki de iki ruhlu, yalnız kadının bir cinayete kurban gidebileceğine aklım yatmıştı açıkçası. Şimdi ise, tümüyle başka açıdan bakmam gerekiyor olaya. Katil, Y... ama Y, kim?

Tabii, her şeyden önce ölümün ayrıntılarını öğrenmem gerekiyor. Gazetelerde, cinayet ve intihar olasılıklarının yanı sıra kalp krizinden de söz ediliyor. Öte yandan, evli barklı, İstanbullu bir adamın, gündüz vakti bir otel odasının banyosunda ne aradığı konusuna kimse pek eğilmemiş nedense. Yalnızca bir tek gazete, 'Ünlü İşadamı Aşk Randevusunda mı Katledildi?' diye başlık atmış. Mafya bağlantısını kuran da olmamış henüz. Gerçi biri, ara başlıkta, 'İş Dünyasında Hesaplaşma mı?' diye soruyor ama, hemen hemen tüm gazeteler Levent Caner'in dürüstlüğü, çalışkanlığı, başarısı ve herkes tarafından sevildiği konusunda hemfikir. Tabii, böylesine ciddi bir çözümleme söz konusu olduğunda gazete haberleriyle yetinmeyi düşünmem. Asıl önemli bilgileri Haydar Bilir'den edinmem gerekecek. Gene de şu anda en önemli bilgiye *ben* sahibim. Katilin kadın olduğunu ve adının baş harfini benden başka bilen yok. Peki, sebep? Onu da öğreniriz nasıl olsa.

Çalışmaya başladığımı sayın yazara bildirsem mi? Yo, hayır. Onun beni aramasını beklemek daha iyi. Bu arada, işyerinde olayın ne gibi tepkiler ve de yankılar uyandırdığını Yasemin'den soruşturmalı. Güncyden dönmüştür herhalde. İlerde karısıyla da -neydi adı? Eser- konuşma-

mam gerekebilir. Şimdiden telefon açıp eski bir aile dostu olarak taziyelerimi sunsam mı? Gerçi, nerden eski aile dostu oluyorum. O da başka... Kadın beni hatırlamaz bile, Allah bilir.

Oooof, yapılacak ne çok iş var! Benim gibi rahatına düşkün bir tembele yakışmayacak bir sürü ameliye... Bir sekreter tutmak zorunda kalabilirim. Bütün bu polisiye-romanvari faaliyetler gereksiz aslında. Hiç değilse şimdilik... Ölüm ya da öldürme biçiminin ayrıntıları ancak daha sonra yararlı olabilir bana. Şimdilik oturduğum yerde oturup, kahvemi yudumlayıp, Allahın cumartesisinde ona buna telefon açacağıma, kafamla baş başa kalmalıyım. Çünkü, bu olayı çözecek olan, bu kafa! Katil olacağını sandığım kişinin maktul olarak belirmesine uyum sağlamam gerek her şeyden önce. Ve de, Y ile L arasında bir bağlantı kurmalıyım. Bunu çok daha önceden düşünmeliydim. Birinin katil, ötekini maktul olacağı başından beri biliniyordu. Soruna hep yanlış yaklaştım. İki arasında ki ilişkiyi araştıracağıma, ikisinin de romancı ile olan yakınlığına takıldım kaldım. Çünkü, *ben* ona takılıydim. Ama artık onun aradan çıkması gerek. Cinayet işlendi ve benim gerçek işlevim başladı. Spotlar *benim* üstümde. Olayı *ben* çözeceğim. Bundan böyle Akın yok. Y ve L ve ben varız.

Beş aydır, ben nasıl yazıyorsam, onlar da bir sürü şey yazdılar tabii. Ve aralarındaki ilişkiyi yalnızca yazar değil, okur da biliyordur. Y'nin L'yi öldürmesi, onlar için hiçbir esrar arz etmeyen, çok olağan bir şeydir ola ki. Ama, bu beni ilgilendirmez... Ben, elimdeki verilerden hareket ederek, yeniden yaratıp (ya da, baştan yaratıp) çözeceğim bu ölümcül ilişkiyi.

Biri kadın, öbürü erkek olduğuna göre, aralarında ya

aşk ilişkisi vardı ya da nefret. Aslında ikisi de, eninde sonunda aynı kapıya çıkar. Çıkar... Evet, bir de *çıkır* sorunu var. Dilimiz ne güzel... Sırf sözcüklerden yola çıkarak (gene *çıkır!*) banıbaşa fikirler üretbiliyoruz. Evet, işin içinde bir menfaat (aynı sözcüğü onuncu kez tekrarlamak istemedim) de olabilir. Para hırsı, bir miras meselesi ya da bir yerlere varma azmi ya da kendini koruma güdüsü... Bunların hepsi cinayet sebebidir bir yerlerde. Ama nedense, hiçbirini gerçekten inandırıcı gelmiyor bana. Hiçbiri önemli değil. Hepsi önemsiz. Önemli olan, üstünde durulması gereken şey... su dolu bir küvetin içinde çıplak ve cansız yatan biri... Öldürülmüş biri... Gerçek olan, o. Ve de, tabii, öldüren... Öldürülen ve öldüren... Tek gerçek; çünkü ikisi de aynı gerçek... Ve bu tek gerçekten hareket etmek gerek. Aslolan o.

Aslolan birinden nefret etmek, birinden öç almak değil. Aslolan öldürmeye karar vermek... Aslolan para hırsı, bir yerlere varma gözü dönmüşlüğü, kendini koruma güdüsü de değil. Aslolan öldürmeyi göze almak... Bunu başarabildikten sonra, öldürülecek nesne bile önemsizleşiyor. Herhangi biri olabilir. Sebepler sonradan uydurulabilir. Çoğu kez öyle oluyordur. Yani, sarhoşluk ya da yanlışlık sonucu öldürmeler dışında, savaş ya da linç gibi kitlesel cinayetleri de saymazsak, *bilinçli* öldürmelerin sebepleri hep sonradan bulunuyordur gibime geliyor. İlk kez kavradım bunu. Şimdi.

Hayatta gerçekleştirilen bütün hayati eylemlerin sebepleri sonradan bulunur!

Sevmek gibi bir şey öldürmek... Başlangıçta sebepsiz... Olup bittikten sonra anlaşılması olanaksız, açıklanması yapay...

Sonunda benim bulacağım açıklama da yapay olacak

elbette. Ama ben, bu yapaylığı inandırıcı kılmak, gerçeklik katına yerleştirmek başarısına erişeceğim.

Erişmeliyim. Nedense çok istiyorum bunu.

Al baştan.

8 Eylül, Pazar

İşi aceleye getirmeme, bu cinayeti ağır ağır, keyfini çıkara çıkara çözme kararım bu sabah daha da pekişti. Haydar Bilir'i de, Yasemin'i de, başka birini de aramak zahmetine katlanmaya niyetim yok henüz. Yazarın da beni sıkıştırmak niyetinde olmadığı anlaşılıyor. Bana, tembelliğime ve yeteneklerimin özelliğine olan güvenini, telefonlara sarılıp, "Gazeteleri gördün mü? Hangi cinayeti araştıracağını anladın ya?" gibisinden aptalca sorular sormayarak kanıtlamış oldu. Beni aramaya bile gerek görmedi. Bu kadının hiçbir şeyine inanmayabilirim ama, zekâsına inanırım... ve galiba önemli olan tek şey de bu. Bundan böyle hiç görüşmeyebiliriz bile. Olsun. Birbirimizi anlıyoruz ya... Zaten, aslolan cinayet!

Ve ben, bu güneşli pazar sabahında, kuştüyü yatağıma uzanmış (yani, öğlen yaklaştığı halde yatağımdan çıkmamış) olarak, Nurgül'ün kıvamında demlemeyi nihayet öğrendiği İngiliz çayını yudumlayarak, bol renkli, bol ekli pazar gazetelerini karıştırıyorum. Romanımızın konusu cinayeti, basına yansıdığı yanlış ve eksik ve yer yer uydu-ruk şekliyle izlemekle şimdilik yetinmenin (yani, aslında tembelliğimin ve ukalalık olarak nitelenemeyecek gerçek üstünlüğümün) uyuşuk keyfini yaşıyorum.

Cumhuriyet, olayı birinci sayfadan atmış. Okurlarının böyle adi şeylerle ilgilenmeyeceklerine inanıyorlar anlaşılan. *Milliyet*, 'Oteldeki Ölüm Esrarını Koruyor' diyerek

‘cinayet’ sözcüğüne yer vermemeyi uygun bulmuş. *Hürriyet*, her zamanki gibi daha cesur: ‘Katil Kim?’ diye soruyor. *Sabah*, daha da ileri gitmiş. ‘Çapkın İşadamlarının Aşk Defteri’nden söz ediyor ve bu defter ele geçirildiği takdirde, polisin katili eliyle koymuş gibi bulacağı inancını dile getiriyor. *Günaydın*’da, yüzünü iki eliyle kapamış bir kızın resmi var ve başlıkta, ‘İşadamlarının Güzel Sekreteri Konuşmuyor’ diye yazıyor.

Yapacak başka bir şey gelseydi aklıma, bütün bu gazeteleri okumazdım. Çünkü, sonuç olarak, hepsinde aynı kut (ve benim zaten bildiğim ya da bilmeme gerek olmayan) bilgiler sıralanıyor. Levent Caner S. Oteli’nin 927 no’lu odasının banyosunda, suyla dolu küvetin içinde ölü bulunmuş. Ölümüne neyin sebebiyet verdiği belli değilmiş. Herkesin sevip saydığı bu mazbut kişinin, evlilik dışı bir ilişkiye girmesi, iş hayatında karanlık bağlantılar kurması kadar şaşırtıcıymış. Olay, eğer cinayetse, katilin kimliği meçhulmüş. Ölen işadamlarının eşi, milyarder Şükrü Sarıca’nın kızı, Nişantaşı’ndaki ‘Mavi’ adlı antikacı dükkânının sahibi Eser Caner, gazetecilerle görüşmeyi reddediyormuş. İstanbul Emniyet Teşkilatı’nın en sevimli müfettişlerinden, en karanlık cinayetleri çözmesiyle tanınan, *Columbo Haydar* adıyla maruf Haydar Bilir, olayın en kısa zamanda aydınlatılacağına dair güvence vermiş!

Uzun uzadıya esneyip gerindikten sonra, gazetelerin hepsini yere devirip başucumdaki zile bastım. Örtüleri üstümden atıp yataktan kalktım, pencereye doğru yürüdüm. Hava parıl parıl güneşli... Boğazın mavisi pek bir hoş... Odaya girenin Ertuğrul mu, Nurgül mü olduğuna bakmayı gereksiz gördüğümünden, Boğaz manzarasını seyretmeyi sürdürerek banyomun hazırlanmasını emrettim.

Banyodan sonra hafif bir öğle yemeği yerim. Ondan

sonra da, hava hâlâ güzelse eğer, Yasemin'i arayıp küçük bir gezinti teklif ederim.

Tabii, ben de su dolu bir küvetin içinde can vermezsem eğer...

Levent'in ölüm sebebini kesinlikle öğrenmeden banyoya girmese miydim?

9 Eylül Pazartesi

Bu sabahki gazete haberleri, cinayetin hâlâ esrarını koruduğu konusunda birleşirken, 'dilber sekreter'in suskunluğu, 'sosyete güzeli' eşin telefonlara cevap vermediği hususlarında da farklı bir şeyler yansıtmıyor. İntihar ya da kaza ya da normal bir kalp krizi olasılıklarının ortadan kalktığı anlaşıyor. Cinayet masasının geniş kapsamlı araştırmalar içinde olduğu belirtiliyor. Tüm gazetelerin iki-üç sayfasını kaplayan devasa ölüm ilanlarından öğrendiklerim ise: Levent Caner'in annesi de babası da 'merhum'muş ve galiba bundan öte bir özellikleri yok - ya da ilanlarda onların herhangi bir özelliği dikkate alınmamış. Benim dikkatimi çeken ise, soyadı Caner olan kişinin yakınlarının nerdeyse tümünün Sarkaç soyadını taşıması... Ana babadan başka bir tek Lâmia Yener adında biri var, şurasından burasından Sarkaç olmayan. Ölen Levent, bu hanımın 'biricik ağabeyi' oluyormuş. Şu 'biricik' sözcüğüne de çok takılıyorum. Gerçi, bu bağlamda tümüyle anlamsız değil. Lâmia hanımın tek ağabeyi olduğunu açıklıyor. İyi de, aynı ilanda yer alan 'Cenk ve Murat'ın biricik babaları' lafına ne demeli? Biricik, tek demektir, o zaman 'baba' neden çoğul? Zaten insanın on tane babası olmaz ki, o zaman neden 'biricik' denilmiş?

Bazen pek çok şey ifade edebilen dilimiz, bazen hiçbir şey ifade etmeyebiliyor!

Neyse, uzatmayayım, vaktim yok. İlerde gerekli olabilir düşüncesiyle Lâmia Yener'in adının altını çizdim gerçi ama, bu sabah gazetelerden öğrendiklerim, dün öğleden sonra Yasemin'den dinlediklerimin yanında iyice önemsiz kalıyor. Yasemin'in anlattıkları üstünde biraz kafa yormam gerekecek. Belki bu akşam... Şimdilik hepsini kısaca not etmekle yetinmek zorundayım, çünkü fakültedeki toplantıya yetişmek için yola koyulacağım birazdan.

Yasemin, benimle bir pazar gezintisi yapma fikrini sevinçle karşıladı ve yarım saat içinde hazır olabileceğini söyledi. Daha önce de belirttim ya, onun gibi kadınlar ender bulunuyor bu dünyada. Allahın pazarında, yarım saatte hazırlanmak öyle herkesin -hele hele otuzunu aşmış bir kadının- kıvrılabileceği bir iş değildir. Bense, havanın güzelliği dolayısıyla Boğaz trafiğinin sıkışacağını akıl edemediğim için, yarım saatte değil, kırk beş dakikada varabil-dim evine. Daha sonra, Yıldız Parkı'ndaki gazinolaşmış köşklerden birinde karşılıklı oturduğumuzda, onun ne kadar olağandışı bir kadın olduğunu bir kez daha aynımsadım. Karımda da, Akın'da da olmayan bir şey var Yasemin'de. Ne olduğunu henüz kestiremedim.

Anlattıkları o kadar şaşırtıcı ve önemli ki, romanlarda bile böyle rastlantılar olabileceğine inanamıyorum. Yasemin, Levent Caner'i canlı gören en son kişilerden biri olduğunu açıklamakla kalmadı, adamın öldüğü gün ve saatte S. Oteli'nde bulunduğunu da itiraf etti. Bu kadarla kalsa iyi... Katili de elime tutuşturdu nerdeyse. Olamaz... Bunca kolay değildir bu cinayetin çözümü...

"Başım döndü birden," dedim, martiniden başka her şeye benzeyen sulu cinden bir yudum alarak. "Baştan anlatır mısın lütfen..."

"Başı neresi, emin değilim ki... O sabah, ihracat figür-

leriyle ilgili bir bilgiye ihtiyacım vardı, son hazırladığım kampanya dolayısıyla. Sekretere Levent Bey'i aramasını söyledim. Kız, yarım saat uzattı işi. Levent Bey'in bürosundan kimse cevap vermiyormuş. Sinirlendim. O kız, benim verdiğim işleri yapmaktan hoşlanmıyor, telefonları falan bilerek geç bağlıyor gibi bir duygu var içimde zaten. Fırladım, kendim gittim. Yeşim yerinde yoktu gerçekte..."

"Yeşim mi? O da kim?"

"Levent Caner'in sekreteri..."

Soluğum kesilir gibi oldu. Yeşim... Y!

"Levent Caner'in sekreterinin adı Yeşim mi?"

"Evet. Neden önemsedin o kadar? Yeşim'i otelde de gördüğümü anlatmadım ki daha..."

"Otelde mi? Yani, adamın öldürüldüğü mahalde mi?"

"Hayır, lobide..."

"Ooof, baştan anlatsana şunu..."

"Zaten öyle yapıyordum. Neydi? Yeşim yerinde yoktu. Bizim orada, sekreterlerin yerleri, bekleme odaları filan hep cam bölmelidir. Benim odam bile... Yalnızca en büyüklerin, kapalı kapılar, sağlam duvarlar gerisinde çalışmalarına izin vardır. Kölelik düzeni, yani. Neyse, Yeşim'in yerinde olmadığını uzaktan gördüm demek istiyorum. Ama, patronun yanındadır falan düşüncesiyle, bölmesine girdim gene de. Damat beyin görkemli bürosunun kapısı açıktı ama, içerde kimse yoktu, baktım. Tam o sırada Yeşim'in telefonu çaldı. Açayım mı, açmayayım mı, kararsızlık içindeydim ki, Levent çıkageldi. Beni görmek nedense çok irkiltti onu. Yeşim'in yokluğuna da aşırı sinirlendi gibime geldi. Gereksindiğim bilgiyi daha sonra sormayı uygun görerek bir an önce toz oldum oradan. Adamın iki saate kalmadan öleceğini nerden bileyim?"

"Bir tane daha içer misin?"

“İçeyim bari...”

Garsonu ele geçirip iki martini daha söylemem biraz vakit aldı.

“Sonra?”

“On ikide bürodan çıktım, S. Oteli’ne gittim.”

“Ne işin vardı orada?”

“Öğle yemeğine biriyle sözleşmişim.”

“Kiminle?”

Önce şaşkınlıkla açıldı gözleri. Derken sinirlice güldü.

“Sana ne? Yani, birtakım insanların dedikodusunu yapıyorum, tamam, ama... Kendi dedikodumu da yapmak zorunda mıyım?”

“Hayır. Elbette hayır... Özür dilerim. Senin o sırada orada olman büyük rastlantı da... Affedersin, düşünmeden sordum.”

“Peki, inandım. Biriyle randevum vardı. Ama gelmedi. Yarım saatten fazla bekledim. İşte Levent o sırada geldi. Yoksa, Yeşim daha önce miydi? Kalabalık bir turist grubu *check-out* yapıyordu, gelen giden gırla... İlk geleni görmüş olmam (hayır, Yeşim değil, Levent önce geldi) ikincisini gördüğümde anlam kazandı, anlıyorsun ya... Levent Bey resepsiyona uğradı, para filan verdi sanki. Yani, oda tuttuğu belliydi. Şuna bak, öğlen vakti kaçamak yapıyor, dedim kendi kendime. Ama o kalabalıkta kiminle buluştuğunu seçmem olası değildi. Derken, beş-on dakika sonra Yeşim görününce jeton düştü. Amma da ahlâksız bir işyerinde çalışıyormuşum!”

“Ne yaptı bu Yeşim?”

“Hiçbir şey... Yani, sağına soluna bakmadan asansörlerin oraya gitti. Adamın tuttuğu odanın numarasını biliyordu herhalde.”

“Nasıl bilebilir?”

“Hiçbir fikrim yok,” diye gereğinden fazla çapkınca sı-
nıttı. “Bu tür buluşmaların uzmanı değilim.”

Bir kızgınlık alevlenir gibi oldu içimde. Benimle dalga
mı geçiyordu? Sanki yüzlerce erkekle, yüzlerce otel oda-
sında buluşmuşluğun anısını taşıyordu da, bana çaktırmak
niyetinde değildi. O gün kiminle randevusu olduğunu
açıklamamakta da direnmişti ya... Levent’le olmadığı ne
malum? Onunla ya da onun ardından bir odaya çıkmadı-
ğı ne malum? Hatta onu öldürmediği ne malum? Bana,
baştan sona uydurma bir öykü anlatıyor olabilir.

“Sonra ne oldu?” diye sordum, kuşkularımı belli etme-
diğini sandığım bir sesle.

“Sonra hiç... Arkadaşımı bir süre daha bekledim. Gel-
meyince, bir terslik mi oldu acaba diye telefon etmeye
kalktım. Kulübelerin oraya giderken bir kadınla çarpıştım.
Dikkatimi çekti. Neden bilmem. Yani, cart kırmızı bir
pantolon giymişti ama, dikkatimi çeken kılığı değildi. Yü-
zü aşırı boyalıydı. Hani, vardır ya öyle kadınlar... Makyaj
yapacaklarına yüzlerine maske takarlar sanki... ve güzelle-
şeceklerine garipleşirler. Ama, bunun çarpıcılığı... Maske-
ye karşın mutsuzluk vardı yüzünde. Yani, maskesi, mut-
suzluğunu saklayamamıştı. Çarpıştığımızda...”

Şimdi, konuyla ilgisi olmayan bu kadını uzun uzadıya
anlatmakla, aklımı başka yerlere çekmeye çalışıyor, anlıyo-
rum. Böylesi bir çabaya girişmesinin bir sebebi olmalı.

“Polise anlattın mı bunları?” diye sözünü kestim.

“Hayır.”

“Neden?”

“Sormadılar ki... Kimse sorguya çekmedi beni - sende
başka. Holdingde çalışan herkesi sorgulayacaklar mı, sen-
ce?”

Şimdi, ben bunu nerden bilebilirim? Ama sekreter Ye-

şim Hanım'ın sorguya çekileceği (hatta çekildiği) kesin. Gazetecilerle konuşmasa bile, polise cevap vermek zorunda.

“Bu adamın, sekreteriyle ilişkisi olduğuna dair herhangi bir dedikodu yok muydu şirkette?”

“Bilmem ki... Yoktu herhalde... Yani, olsaydı işitirdim.”

“Ya senin? Levent Caner'le olan ilişkilerin ne merkezdeydi?”

“Aaa, gerçekten de resmen sorguya çekiyorsun beni,” diyerek güldü. “Neden bu kadar ilgileniyorsun bu olayla?”

“Bilmiyor musun?” dedim, galiba kaşlarını çatarak.

“Nerden bileyim?”

“Bu cinayeti çözecek olan, benim.”

“Allah... Allah...”

“Akın bu konuda hiçbir şey söylemedi mi sana?”

“Akın mı? Akın Erkan mı, yani?” Yüzü karardı bir an. “Onunla epeydir görüşmüyoruz. Bu olayla ne ilgisi var?”

Gereğinden fazla konuştuğumu kavradım birden. Nedense, Yasemin'i romanın içinde sayıyorum öteden beri. Oysa, yazar ondan çoktan vazgeçmiş olabilir -besbelli öyle. Onun ağzından laf alacağıma, neden kendi kendimi açıklıyorum ki?

“Neyse, Akın'ı bırakalım şimdi,” dedim, konuyu kapatmayı başarabildiğimi umarak. “Sen, Levent'le olan ilişkinden söz et.”

“İlişki milişki yok. Bölümlerimiz ayrı bir kere. Arada karşılaştığımızda, merhaba - merhaba... Yani, ben, patronun öteki damadının yanında çalışıyorum. Onunla ilişkilerim çok daha kapsamlı. Anlatayım mı?”

Alaycı bir sesle sordu bu soruyu, anlatmaya hiç de niyetli olmadığını anırtarak.

“Hayır,” dedim, “adam hayatta olduğu sürece beni ilgilendirmiyor.”

Gülmesini bekledim. Gülmedi. Başını bilgiç bilgiç salladı.

“Levent Cancer konusunda söyleyebileceğim başka bir şey yok, ne yazık ki...”

“Otele kiminle buluşmaya gittiğini söylememekte kararlı mısın?”

Gene gülmeden, gülümsemeden uzunca baktı yüzüme.

“Galiba öyle,” dedi.

Ondan sonra da fazla bir şey konuşmadık zaten. Bir tatsızlık çöktü masanın ortasına.

Şimdi toplantıya yetişmek için acele etmem gerek.

9 Eylül, Pazartesi. Akşam

Haydar Bilir’i aradım. Bu cinayetle ilgilendiğimi öğrenince öyle heyecanlandı ki, hemen evime gelmeye kalktı. Oysa, Yasemin’in anlattıklarını iyice irdilemeden onunla görüşmek istemiyorum. Yarın, cenazeden sonra buluşmaya karar verdik. Evet, tembelliğimi yenip cenazeye gideceğim yarın. Bu gece ise, enine boyuna düşünmem gerek bazı şeyleri. Yazarla temasa geçip geçmeme konusunda kararsızım.

10 Eylül, Salı

Haydar Bilir ile cenazeden sonra değil de önce konuşsaymışım daha iyi olacakmış. En azından, oradaki onca şık ve güzel kadının hangisinin *esrarengiz sevgili* olabileceği hakkında tahmin üretirdim.

İnanılmaz bir kalabalık... Çelenk sayısı ve boyutları ür-kütücü... Kadınların (ve hatta, erkeklerin) hepsi çok şık ve parıltılı... Havanın sıcaklığı, keten ve ipek kostümlerin ço-ğunlukta olmasını olağan kılıyor. Gözyaşlarını, imzalı ka-ra gözlükler saklıyor. Başlara şöyle bir sarıvermiş ipek eşarplar mutlaka kayıyor ve çok bakımlı saç modelleri or-taya çıkıyor. Ölenin genç, ölümün beklenmedik (ve hatta, cinayet!) olması gizli bir tedirginlik mi dolaştırıyor Teşvi-kiye Camii'nin avlusunda, yoksa saklanması olanaksız bir heyecan mı?

Birkaç tanıdıkla selamlaşıyorum. Hiç tanımadığım yaş-lıca bir bey, şaşırtıcı olay hakkında ne düşündüğümü me-rak ediyor. Başımı feylesofça iki yana sallıyorum, ayıp ol-masın diye. "Kimin aklına gelirdi?" şeklinde bir soru yö-nelttiğinde ise, başka bir tarafa bakmayı yeğliyorum. Hiç durmadan ağlayan beyaz başörtülü bir kadın var. Galiba tek ağlayan o. Kılığından, kıyafetinden, 'aile'ye olan ya-kın-uzaklığından, emektar ve vefakâr bir hizmetkâr olabi-leceği izlenimini ediniyorum. Bu ölüme... sebebiyet veren değilse bile, sebebinden en çok yararlanacak olan kişiyi, yani, cinayeti roman konusu yapan yazarı anyor gözlerim kalabalık arasında. Yok. Ya da, benim göremeyeceğim bir yerden izliyor her şeyi. Ya da benim izlediğimi bildiği için gelmeye gerek görmemiş. Onun burada olacağına kuvvet-le inanıyordum oysa. Eski bir aile dostu olabilirdi örneğin, neden olmasın? Yaşlı dulun en yakınında, ona destek ve-ren biri konumunda karşıma çıkması beni hiç de şaşırtma-yabilirdi. Yaşlı dulun yanında (flaşların patladığı yöne ba-kar bakmaz sezinliyorsunuz yaşlı ve genç dulun kim oldu-ğunu) babası (ufak tefek, ak saçlı, ak bıyıklı, ters bakışlı ih-tiyarın Şükrü Sarkaç olduğunu ben bile çıkanyorum) ve güçlü görünen birtakım başka erkekler var. Yaşlı dul, ba-

basının koluna girmiş, bir başka adamın da omzundan tutarak kendisini desteklemesine izin vermiş ama; başı dik, siyah şifon başörtüsü kaymamış, görünüşü sakın... Gözleri ıslaksa eğer, hiç belli olmuyor. Metin ve aldatılmışlığına ihtimal vermeyen bir 'resmi kadın' portresi... Flaşların patladığı bir başka yönde ise, yeşil başörtünün zaptedemediği sarı saçları güneşte parlayan, narin bir kızcağız var. Çapkın işadaminin gerçek aşkı ya da kısaca gönül eğlendirdiği sekreter Yeşim olsa gerek. Belki katilin ta kendisi... Dik durmayı akıl edebilseydi keşke...

Bir ara, Yasemin de gözüme ilişti. Başı açıktı. Yanındaki adam, sigarasını yakmak üzere ona doğru uzanmıştı.

Tabut eller üstünde götürülürken, ben de burada ne aradığımı kendime sorarken, Columbo Haydar, dirseğıme yapıştı.

"Rahmetliyi tanıyor muydunuz, hocam?" diye sordu.

"Yakinen," dedim hiç düşünmeden ve bu aptal yalanın başıma ne işler açabileceğini aklıma getirmeden.

"O zaman kız kardeşini de tanıyorsunuzdur. Lâmia Hanım'ı..."

Buyrun bakalım!

"Ben... şey... ailesini tanımam da... daha doğrusu, karısı karımın arkadaşıdır."

"O zaman çok daha fevkalade, sayın hocam," dedi keyiflenerek. "Bana fevkalade yardımınız dokunacak. Öylesine... nasıl diyeyim? Öylesine bir aile ki... Hepsinin burnu Kafdağı'nda. Doğru dürüst sorguya bile çekemedim hiçbirini. Yani, köpekleri kaybolduğu için karakola başvursalar, komiseri eve çağırmayı normal addederler... Ve ona, bana gösterdiklerinden daha insanca davranışta bulunurlar, emimim. Ne sorsam, manyak bir deliymişim gibi bir bana, müteakiben birbirlerine dikiz ediyorlar. Hizmetçileri bile ba-

na hitap etmeye üşeniyor. Başka bir durumda elime düşecekler ki dürzüler... Af buyrun, hocam. Yani, diyorum ki, siz bir aile dostu olarak şunlarla aramı yapsanız...”

Gözlerim yuvalarından fırlamış olmalı.

“Bir aile dostu olarak mı? Ne diyorsunuz siz, Haydar Bey? Delirdiniz mi? Aile dostları birbirlerini sorguya çekerler mi hiç? Tam tersine, konuya değinmekten kaçınırlar. Hem, ben kanımdan ayrılmış on yıl oldu.”

“Yanlışımı mazur görün, hocam. O zaman, bu olayla ilginizin sebebini sorabilir miyim?”

“Daha önceki olaylarda olduğu gibi, belki biraz daha yakın... bir ilgi... Yani, cinayeti çözebileceğimi sanıyorum. Daha doğrusu, çözümde size yardımcı olabileceğimi...”

Haydar Bilir, çözmekle sorumlu olduğu cinayetlerin bir başkası tarafından (hele, benim gibi, kendisini hiç one çıkarmayan biri tarafından) çözülmesine alınacaklardan değildir gerçi ama, bizdeki eski terbiye ne de olsa. Adamın işini *ben* yapıyormuşum gibi bir izlenim uyandırmak istemedim.

“Beni ihya edersiniz, sayın hocam, onurlandırınız. Lütfedeceğiniz en küçük yorum bile... Anlıyorsunuz tabii, ben gündelik cinayetlerle, çapulcularla uğraşıyorum yıllardır. Bu insanlar, alışkın olduğum muhitin o kadar dışındalardır ki... Sanki, birbirimizin dilini bile bilmiyoruz.”

“Çözüm konusunda bazı düşüncelerim var ama,” dedim, “sizden alacağım bilgiler çok önemli. Şöyle rahatça konuşacağımız kadar vaktiniz olduğunda...”

“Hemen, şimdi!” diye haykırdı, acelesini gizlemeye gerek görmeden. “Gerçi kabristana gitmek istiyordum ama... Siz gitmeyecekseniz...”

“Gitmeyeceğim,” dedim. “Siz, neden gitmeyi düşünüyordunuz?”

“Birtakım tepkileri izlemek için,” dedi gizemli bir havayla. Kendine göre Columbomsu bir uyanıklık taklidi yapıyordu muhtemelen. “Özellikle Lâmia Hanım’ı ve ona karşı takınılan tavırları...”

“Lâmia Hanım önemli mi sizce?”

“Şöyle bir durum var, hocam...” Boğazını temizledi, çaktırmadan çevreye baktı. Cami avlusu deminki kadar kalabalık değildiyse bile, daha yüzlerce insan vardı. “Bu adamın geçmişinden kalma, yani, çocukluğundan olsun, gençliğinden olsun, bir tek bu kadın var. Aile olarak da, dost ya da düşman olarak da... Ve şimdiki ailesi, karısı ve saire, bu kişiyi fena halde dışlıyorlar gördüğüm kadarıyla....”

Haydar Bilir’in tamamen ahmak olmadığını kabul etmek gerek.

“Bu cinayetin geçmişle... ya da, nasıl diyeyim, şu Lâmia Hanım’la ilgisi olduğuna mı inanıyorsunuz?”

“Hayır, şimdilik herhangi bir şeye inanmak âcizane haddime düşmemiş. Ama, her şeyi dikkate almakta fayda var, değil mi?”

“Lâmia Yener, burada mı?”

“Buradaydı,” dedi yeniden çevreye göz atarak. Kalabalık iyice seyrelmişti artık. “Gitmiş herhalde. Başörtülü bir hanım...”

Cenazedeki kadınların çoğunluğu başlarını örtmüşlerdi ama, kimi kastettiğini hemen anladım. Başörtüsünü gündelik bir giysi parçasıymış gibi taşıyan bir o vardı gerçekten. Ama ben, onu ailenin bir emektarı sanmıştım.

“Beyaz başörtülü, şişmanca bir hanım mı?” diye sordum.

“Evet, o. Sizin de dikkatinizi çekti, demek?”

“Ağlıyordu,” dedim ve hemen, Akın’ın öyküsündeki

yaşlı kadın canlandı gözümün önünde. Hani, namazın ortasında pencereye fırlayan babaanne... Oysa, cenazedeki Lâmia, yüzünü görmemiştim ama, öyle babaanne olacak yaşta değildi. Başındaki örtü de namaz tülbindine benzer miyordu. Öyküdeki kadın ise, ağlamıyor, mahalle çocuklarına çıkışıyordu.

Peki, nerden bağladım ikisini birbirine?

“Ve ağlaması enterese oldu bana, çünkü yıllardır hemen hemen hiç görüşmemişler...”

“Belki de o yüzdendir,” dedim, elimde olmadan gülmseyerek.

Haydar Bilir kısaca güldü. “Belki... Bir de miras durumları var ayniyeten...”

Caddeye çıkmışuk bu arada. İkimiz de arabalarımızı görebilmek için bakınmaya koyulduk. Çok geçmeden ikimizin de şoförleri koşturdular. Hangimizin arabasıyla gideceğimiz sorunu, fazla büyütülmeden çözümlendi. Benimki daha rahattı elbette. Onun makamına, kötü, siyah renkli bir Renault uygun görülmüştü. Üstelik, şoförü benimkinden çok daha az para alıyordu mutlaka. Görüşmemiz sona erdiğinde Hasan’ın kendisini Şube’ye bırakacağını söyledim ve gri metalik Mercedes’ime doğru yürümeye başladık.

Adının ‘Columbo Haydar’a çıkmış olmasına karşın, yıllar önce birkaç kez seyrettiğim bu dizinin kahramanına hiç mi hiç benzemiyordu Haydar Bilir. O Amerikan dizisinin yapımcıları, Hollywood’da yaşayan aktörler arasında en Türk’e benzeyenini seçmiş olabilirler ama, cinayet masasında görevli Komiser Haydar, kalın kara kaşları, gür palabıyıkları, hafiften çiçekbozuğu yüzü ve düzeltemediği Doğulu şivesiyle bağdaştıramadığı özentili diliyle, değme Türk’ten daha Türk Malı’ydı. Kılığı kıyafeti de dizideki

oyuncunununki gibi pejmürde değildi. Tam tersine, koyu kahverengi, beli hafiften oturmuş takım elbisesi, kar beyazı gömleği ve parlak renkli kravatıyla, korkunç acıklı bir biçimde 'iyi' giyinmişti. 'Columbo' imajına, özde değilse bile biçimde, karşı çıkmaya kesin kararlıymış izlenimini uyandırıyordu.

"Miras durumları dediğiniz nedir?" diye sordum, Emirgân'a doğru yola çıktıktan sonra.

"Şimdi, şöyle, sayın hocam..." Bu adamın bana 'sayın hocam' demesine katlanıyorum ama, kolay katlandığım söylenemez. "Levent Caner'in bırakacak öyle pek bir şeyi yokmuş. Birtakım hisse senetleri falan belki... Ama kışlık dairesi de, yazlığı da karısının üstüne. Arabası da şirkete kayıtlı olabilir. Genellikle öyledir, masrafa yazılsın diye... Neyse, anlayacağınız, bir tek babadan kalma ev varmış Bakırköy'de."

"Bakırköy'de mi?" diye sözünü kestim. "Yani, bunun eski mahallesi Bakırköy müymüş? Orada mı büyümüş?"

"Öyle herhalde. En azından, ev Bakırköy'deymiş. Mütevazı ve kendi halinde bir ahşap ev... Ama tabii, zamanla arazi değerleniyor, on-on beş yıl kadar önce, apartman yapılması için müteahhide veriliyor. İşte bu sırada, Levent Caner, bu eski mülk üstündeki tüm veraset haklarını kız kardeşine devretmiş. Daha doğrusu, Lâmia Yener öyle söylüyor. Eser Caner ise, bu konuda herhangi bir bilgisi olmadığını ifade etti. Hatta, tüm üzüntüsüne karşın, bayağı sinirlendi, âcizane kanaatime göre, 'Kendi haklarından vazgeçse bile, çocuklarını düşünür, onların haklarından vazgeçmezdi,' dedi"

"Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey öğrenmiş olmanız gerçekten etkileyici," dedim ya, anlattıklarından sıkıldığımı da öyle uzun uzadıya saklamaya gerek görme-

dim. “Ama bütün bunların cinayetle ilgisi olabileceğine inanmıyorum.”

“Her şeyi dikkate almak gerekmez mi,” diye sordu biraz süklüm püklümce.

“Bu kadar varlıklı bir ailenin, Bakırköy’deki birtakım apartman katlarına tamah edeceklerini sanmıyorum.”

“Öyle diyorsunuz ama, bu varlıklı aileler, bir kibrit çöpünün bile hesabını sorarlar adamdan. Nasıl zengin olduklarını sanıyorsunuz?”

Yorum yapmamakta yarar gördüm. Az daha, “Bizim ailede hiç böyle sorunlar olmadı,” diyecektim ama dedim. Haydar Bilir’e ne, benim ailemden? Sahi, ben zamansız öldüğüm takdirde kardeşlerim Emirgân’daki apartman yüzünden birbirlerine girer, mirasımı oğlumun elinden almaya kalkarlar mı? Ölüm (başkalarınınkini bile) ne garip şeyler düşündürüyor insana.

“Bence, sekreter konusuna eğilseydiniz,” dedim. “Aralarında bir ilişki varmış galiba...”

“Ohooo, kanı kız konuları karışık,” diye sırtıttı. “Öyle böyle değil, yaman çapkınmış bu herif. Bir sürü sevgilisi var...”

Şaşırdığımı itiraf ettim. Hiç de öyle birine benzemediğini söyledim.

“Görünüşe aldanmayın, hocam. Aynı dedikleri gibi yere bakan yürek yakan bir tip bu. Gerçi, karısı kabul etmiyor ama...”

“Ona bu konuda soru mu sordunuz?” demişim, dehşetten sesim kısılarak.

“Evet,” dedi kararsızca. “Sordum. Kötü bir şey mi yaptım? Hayır, yani, o da böyle küçükdilini yutmuş gibi baktı da bana... Bu zengin kanlar harbidirler, her bir şeyi bilirler sandıydım ama...”

Nerdeyse ben de küçükdilimi yutacak, hiç değilse yutkunacaktım. “Cesaret...” diyebildim sonunda. “Kocasını yeni ölmüş, hatta öldürülmüş bir kadına, adamın çapkınlığından söz etmek...”

“Olmaz mı, ağbi? Yanlış mı, sayın hocam? Bizde âdet-tir, biri öldürüldü mü, en yakınlarını, yani, nikâhlı ya da nikâhsız karısını, manitasını, sermayesini filan sıkıştırırız. Edepsizlenirler, tabii. Yani, edepsizlik dediniz mi, ev kadınlarının hayat kadınlarından aşağı kalır yanları yoktur. Bu kadın edepsizlenmedi, Allah için. Gene de, anasına sövmüşüm gibi sinirlendi. Ama, biz de işimizi yapmayacak mıyız? Yani, adam belki de bu kadınlardan biri tarafından ya da onlar yüzünden öldürüldü. Belki de katil, karısından başkası değil.”

“Eser Hanım’ın katil olabileceğini hiç sanmam,” dedim. Adının baş harfinin tutmadığını eklemedim. Ve o anda, çok daha önce sormuş olmam gereken bir soru geldi aklıma: “Nasıl ölmüş peki? Yani, ölüme neyin sebebiyet verdiği anlaşıldı mı?”

Derin derin içini çekti Columbo Haydar. “Olayın en boktan yanı da o ya, af buyrun, sayın hocam,” dedi. “Elektrik şokundan gitmiş.”

“Elektrik şokundan mı?”

“Aynen ifade ettiniz, sayın hocam.”

“O zaman bir kaza söz konusu...”

“Ne yazık ki, değil. Suyun içindeyken zile falan basmamış. Bassa bile, kontrol etük, kaçak maçak yok. Telefonla konuşurken yanlışlıkla alıcıyı suyun içine sokmak gibi bir hata da işlememiş. Sanki o küvetin içine gökten bir yıldırım düşmüş!”

“Olur mu öyle şey?” demişim düşünmeden.

“Olmaz elbette. Oysa, ne olduğunu bilemiyoruz ma-

access f. Yani, besbelli o suya o elektriği biri katmış ama kim? Ve de nasıl?”

“Ama kim ve de nasıl?” diye yineledim ve eve varınca-
va dek sustum.

Neyse ki, yol arkadaşım, düşündüğümü sandığından
suskunluğuma saygı gösterdi. Pek bir şey düşünmüyor-
dum aslında. Columbo Haydar’ın dil özellikleri sinirime
dokunmaya başladığından konuşmaya ara vermek istemiş-
tim.

Eve geldik. Çalışma odama buyur ettim onu. Kanep-
ve oturdu, ben de koltuğuma. “Kahve mi, çay mı, soğuk
bir şey mi? İsterseniz bir içki...” dedim.

Ne istediğini uzun uzun açıkladı, birer sigara daha yak-
tı.

“şimdi, öğrendiklerinizi başından itibaren anlatır mısı-
mız?” diye rica ettim.

“Emriniz olur, hocam,” dedi ve anlattı.

Levent Caner, 6 Eylül Salı günü, kentimizin büyük
otellerinden birinde, saat takriben 12.30 ile 16.30 arasın-
da, su dolu bir banyo küvetinin içinde hayata gözlerini
vummuş. Banyo suyuna temar z ya da tecavüz eden elek-
trik gücünün kaynağı henüz belirlenmemiş. Ayrıca, işi g -
c  başından aşkın olması gereken bir adamın, öğlen vakti
neden yıkanmak isteyeceği, bu eylem için neden beş yildız-
lı bir otelin 927 no’lu odasını seçtiği ve söz konusu odayı
kiminle paylaştığı, herhangi bir açıklığa kavuşmamış.

Çünkü, anlaşılan, son   -beş aydır, otelin devamlı ‘ka-
 amak ı’ denilen müşterileri arasındaymış bu bey. Eskiden
de gelir gidermiş ama, aşağı yukarı yaz başından beri, haf-
ta-da en az    gün, hem de değişik hanımlarla gönül eğlen-
dirir olmuş. Bu kadınlardan biri otel personeline bilini-
yormuş. Yani, tanınmış bir telek zmış ve daha çok yaban-

cılarla (Araplar dahil) iş tutarmış. (Haydar Bilir'in terminolojisini benimsemek zorundayım, çünkü anlattıklarını başka türlü ifade edecek bilgiden yoksunum.) Hülya Seven adını kullanan, ama asıl adı Naciye Gündüz olan bu hanım sorgulandığında, Levent Caner ile iş ilişkisi bulunduğunu ama kendisini Mayıs ayından beri görmediğini ifade etmiş ki, bu da otel personelinin dediklerini az çok tutuyormuş. Levent Caner ile buluştuğu saptanan ikinci kadın, ortadan kısa boylu, siyah saçlı, buğday tenli, muhtemelen kahverengi gözlü, efendi görünümlü biri olarak tarif edilmiş. Profesyonel olmadığına kesin gözle bakılıyor, bu işten herhalde çok iyi anlayan resepsiyon görevlileri tarafından. Kimliği ne yazık ki henüz tespit edilememiş ama, tespit edilmesi için gece gündüz çalışılıyormuş. Üçüncü kadının tarifi sekreter Yeşim'e uyuyormuş genç çizgileriyle. Ancak kadın, birkaç kez içki içmek ve yemek yemek için patronuyla otelde buluştuğunu itiraf etmekle birlikte, onunla başka türlü bir beraberliği olmadığı konusunda ısrarlıymış. Saffet Bey (otele bu adla kayıt yaptırıyormuş ve ibraz ettiği kimlikte de aynı isim varmış) genelde öğle vakti değil, akşamüzerleri yalnız gelirmiş, ama ara sıra söz konusu hanımlardan biriyle birlikte geldiği de oluyormuş. Çoğunlukla gecenin geç saatlerinde birlikte çıkar giderlermiş ama, kimi kez sabahladıkları da bir gerçekmiş.

"Oteki kadın, peki?" dedim sabırsızlıkla sözünü keserek. "Kimliği hakkında hiçbir bilginiz yok mu?"

"Araştırıyoruz, sayın hocam, ama denizde kum, İstanbul'da kadın... değil mi ya? Üstelik, hemen hemen her Türk kadınına uyabilecek bir tarif verdiler. Esmer, kısa boylu, koca götlü..."

"Efendim?" diye biraz sertçe sormuşum elimde olmadan.

“Özür dilerim, hocam. İrice basenli demek istedim...”

Tanımlamanın Yasemin’e uymayışı nedense bayağ içini rahatlatmıştı. Hayır, Haydar Bilir’in kaba betimlemeleri onu akla getirmiyordu. Bir kere, Türk standartlarına göre, epey uzun boylu sayılırdı ve onu bir kez gören biri bile, gözlerinin olağanüstü büyüklüğünden (velev ki kah-verengi) ve burnunun hemen dikkati çeken kemerinden söz ederdi kuşkusuz.

Gene de, onun, o gün, o saatte otelde bulunması, kiminle buluşmak üzere oraya gittiğini inatla gizlemesi işkil-lendiriyordu beni. Oysa, aynı gün, aynı saatte kim bilir kaç kişi, herkese açıklamak istemeyeceği biriyle buluşmuş ya da sözleşmişti... Yasemin’in bu kişilerden biri olmasını, beni çözüme yaklaştıracak mutlu bir rastlantı olarak göreceğime, neden boş yere şüpheleniyorum ondan?

“Nasıl öğreneceksiniz bu kadının kimliğini, peki?”

“Sorgulama hızla devam ediyor, sayın hocam. Ne yazık ki rahat çalışmıyoruz. Adamın şoförünü içeri aldık ama, girmesiyle çıkması bir oldu. Hiçbir şey de söylemedi. Biraz okşayacak olsak bülbül kesilir biliyorum ama, bu kodamanların şoförleri bile sade vatandaş değil ki...”

“Yani?”

“Yani, şöyle adamakıllı okşayamıyoruz, sayın hocam. Hemen arkaları çıkıyor.”

“Şoför size ne açıklayabilir ki?”

“Öyle demeyin, hocam,” diye çapkınımsı sırtur gibi yaptı Haydar Bilir. “Bir insanın şoförü en birinci sırdaşıdır mecburen, istese de istemese de. Nerelere gidiyor, kimlerle buluşuyor, akşamüstü hangi bayanı evinden alıyor, gecenin bir vaktinde kimi nereye götürüyor, icabında hangi adrese bir mektup ya da paket bırakıyor?.. Yani, bizim Yaşar Efendi’yi hanımla beş dakika yalnız bırakmayı

göze alamam dersem, inanın ki böyle taraklarda fazla bezim olduğundan değil... Ama, erkeğiz ne de olsa...”

Biraz önce müsveddesi beliren sırtıuş iyiden iyiye yayıldı yüzüne, kim bilir hangi kaçamağın anısıyla. Hafif bir dehşete kapıldım. Hasan, benim hakkımda tanıklık yapmak zorunda kalsa, dünyanın en kendi halinde, en mazbut, en gıllığışsız erkeğı olduğumu açıklamaktan belki de utanç duyacak. Ne yazık...

“Ne yazık ki,” diyerek yüzünü toparladı, hatta acınacak bir ifadeye büründürdü Columbo Haydar, “6 Eylül günü, söz konusu kadınlardan hiçbirini otele gelmemiş. Gelmiş olsalar bile, kimse görmemiş.”

“Levent Caner o gün biriyle buluşmamış mı?”

“*Saffet* Caner,” dedi adın üstünde özellikle durarak, “Saat 12.30 civarında otele yalnız olarak gelmiş, kendisi için daha önceden ayırtılmış olan 927 no’lu odanın anahtarını alarak resepsiyondan uzaklaşmış. Doğru odasına mı gitmiş, lokantaya ya da bara uğrayıp biriyle buluşmuş mu, kimse bilmiyor tabii. Ya da, hatırlamıyorlar. Çünkü bir ara, ortalık ana baba gününe dönmüş. Otelden çıkış yapmakta olan turist grubundan bir kız, son anda kaybolduğu için herkes onu bulmak yönünde seferber olmuş.”

“Turist grubu mu?” diye sordum ve yeniden Yasemin geldi gözümün önüne. O da buna benzer bir şey söylememiş miydi?

Haydar Bilir elini cebine attı ve küçük bir defter çıkararak ilk kez notlarına müracaat etti: “Evet, adı, An-ne Fer-ri-ter-miş,” dedi kaşlarını çatıp heceleyerek. “23 yaşında, Amerikan vatandaşı, doğum yeri Kansas. Pasaportu kendindeymiş. Tam otobüse binilecekken yokluğu fark edilmiş. Anons yapmak otelin prensiplerine aykırı olduğundan, elden araştırmaya girişilmiş.”

“Elden araştırma, ne demek oluyor?”

“Yani, komileri, belboylan filan, ellerinde pankartlarla otelin çeşitli salonlarına salmışlar. Tur yöneticisi biraz gü-rültü çıkarmış, ortalık biraz karışmış ama, idare bu gibi du-rumlarda kendini sorumlu tutmuyor tabii. Bizi ilgilendire-cek bir mesele değil, sık sık oluyor böyle şeyler. Kız, Kapa-lıçarşı’da tanıştığı bir kilimcinin filan peşine takılmıştır Allah bilir. Birkaç güne kadar çıkar ortaya. Henüz ülkeyi terk et-mediğini biliyoruz. Bu tür işlerle Beşinci Şube ilgileniyor.”

“Ve, bu arada, Levent Caner’in sevgilisi ya da katili, kimsenin dikkatini çekmeden odaya çıkabilmiş, öyle mi?”

“Maateessüf öyle görünüyor, sayın hocam. Haa, bu meyanda...” Kaşlarını yeniden çatarak yeniden notlarına göz geçirdi. “Saffet Bey’i iki kez telefondan aramışlar. İkisi de bayan... İlk telefonun saati tam belli değil, ama 14.00 civarında olması muhtemel. Santraldaki kız, tarafla-rın görüştüklerini belirtiyor, dolayısıyla saat not edilme-miş. Ancak, ikinci telefon bağlanmamış, çünkü oda cevap vermemiş. Arayan hanım not bırakmış. 15.35’te...”

Heyecanlandım birden. “Demek oluyor ki, saat 15.35’te Levent Caner hayatta değilmiş!”

“Ya da telefonu açmaya gerek görmemiş,” dedi Hay-dar Bilir, bilgiç bir havayla.

“Neden açmasın?” diye sordum.

Hafif bir alayla gülümsedi. “Siz daha iyi bilirsiniz, ho-cam... Adam bir kanyı, af buyrun, düzmekle meşgulse, te-lefona aldınır mı?”

Umarım yüzüm kızarmamıştır. Elimden geldiğince ciddi bir sesle sordum: “Böyle bir şey olmuş mu? Yani, otopsi raporu, ölümden önce herhangi bir cinsel birleş-meğe işaret ediyor mu?”

Müfettiş, gene belli belirsiz sırttı: “Bu husus özellikle

araştırıldı mı, bilemeyeceğim, sayın hocam. Yani, otopsi-den ziyade, küvetteki suyun tahlil edilmesi gerekirdi ki... sanmıyorum. Lüzumlu görülmemiş olacağı kanaatindeyim. Yani, adam durup dururken neden banyoya girsin? Besbelli bir evveliyatı olacak..." Birden o da mı utandı, ne? Yutkundu. "Sizce öyle değil mi?"

"Gene de bir soruşturun," dedim ciddiyetimi koruyarak. "Adli Tıp mutlaka kapsamlı bir araştırma yapmıştır."

"Elbette," dedi. "Elbette... Gerçi, adam can vermeden önce cima yapmış yapmamış, katilin kimliğini öğrenmemize ne derece yardımcı olur bunu bilmek?"

O da doğru ya. Bu konunun üstünde durmam basit bir kıskançlık mı acaba? Yasemin'in kiminle buluşmak için oraya gittiğini bilbilseydim!..

"Katil, sözü geçen kadınlardan biri de olabilir, birinden birinin kocası ya da sevgilisi de... Ya da adamın kendi kansı... Cinayetin kıskançlık yüzünden işlendiğini kabul edersek, tabii..."

"Başka bir sebepten olabileceğine dair kanıt var mı?"

"Olsa başımı taştan taşa vurur muyum böyle, hocam? Araştırılıyor. İşin içinde birtakım karanlık dümenler de olabilir. Adam otel odasında bulundu, manitaları bol biri diye hemen kancık meselesi geliyor akla, ama oralarda başka işler de çevrilebilir. Adam bir ihracat şirketinin başında... Kaçakçılık söz konusu olabilir her zaman için."

"Odadaki araştırmalarınızda herhangi bir somut kanıt bulamadınız mı, peki? Parmak izleri... Şiddet görüntüleri... Adamın itilip kakıldığına dair emareler... Suç aleti olabilecek herhangi bir şey? Belki küvete isteyerek girmedi de, zorlandı?.."

"Her şey aklınıza geliyor, hocam," diye nedense pek keyifle sırttı Haydar. Beş yaşındaki oğlunun evdeki bütün

saatleri parçalamasını, yavrunun ilerde büyük bir bilim adamı olacağına yoran bir babanın şefkatli gururu belirdi yüzünde. “Duyan, kırk yıldır bizim masada çalışıyorsunuz sanacak. Şimdi, sorularınıza sırayla cevap vermek gerekirse: Parmak izleri girila... Ne de olsa otel odası, giren çıkan bol. Pek çoğu anlaşılmayacak kadar karışık, üst üste, yarı silinmiş falan... Ama düzgün olan birkaç tanesi araştırılıyor. Özellikle şişelerin ve kırıkların üstündekiler...”

“Ne şişesi? Ne kırıkları?”

“İçki içilmiş, sayın hocam. Bu lüks otellerin odalarında mini bar dedikleri içki dolapları bulunuyor. Yabancı marka bir cin şişesi açılmış, iki kişilik servis... servis dedimse, self servis yapılmış. Buz kabı, tonik şişesi ve bardaklar elenmiş. İzlerin bazıları Saffet Levent Caner’inkilere uyuyor. Ötekiler de, dediğim gibi, araştırılıyor.”

“Kırklardan söz etmiştiniz.”

“Aynen, hocam. Şimdi, içkilerin içildiği bardaklar kırılmış. Birinin parçalarını yerde, küvetin hemen yanında bulduk. Besbelli, adam suya girdiğinde elinde bardak varmış ya da biri ona, banyoya girdikten sonra içki sunmuş ve ilerde, elektrik şokunun etkisiyle, maktul bardağı elinden düşürmüştü. Öteki bardağın kırıklarını ise, lavabonun içinde bulduk. Sanki biri sinirlenip bardağı aynaya fırlatmış, kırıklar da musluğun çevresine yayılmış.”

“Ya ayna?”

“Çatlamış tabii...”

Agatha Christie’nin romanlarından birinde çatlamış bir ayna yok muydu? Lüks bir otel odasının banyosunun aynası değildi ama... Gene de aynanın çatlamış olmasının bir anlamı vardı. Bunun da olmalı.

“Belki de sinirle değil, soğukkanlılıkla fırlatılmıştır o bardak,” dedim.

İlk kez düş kırıklığına uğramış gibi baktı yüzüme: “İnsanlar, soğukkanlılıkla cam çerçeve indirmiyorlar genellikle,” dedi. Bu kez, saatleri parçalayan yumurcağın bu işi sırf müzirlüğünden yaptığına inanıyormuş gibi bir hali vardı. “Yani, şimdiye kadarki tecrübelerim... bu konularda epey tecrübe sahibiyim hocam, affınıza sığınarak...”

Aceleyle sözünü kestimse, kendimi haklı göstermek için değil, onu daha fazla üzmemek içindi.

“Parmak izlerini yok etmek için bu yola başvurmuş olamaz mı?”

“O zaman, her akli başında katil gibi, bardağı yıkar, kurular, yerine koyardı, biz de maktulün biriyle karşılıklı içki içtiğini bile anlayamazdık... Anlatabiliyor muyum?” Her şey tersine döndü, şimdi de geri zekâlı muamelesi görüyorum. “Bence bu cinayet planlı işlenmemiş. Öfke... kuskançlık... son anda beliren bir anlaşmazlık...”

“Öyle olsa, cinayet aletinin odada bulunması ya da bulunması gerektiği halde bulunmayan bir şey olması gerekmez miydi? Kristal bir tabla, ağır bir biblo... ne bileyim, katilin odada bulduğu ama kullandıktan sonra yanında götürdüğü bir şey... Maktulün kafasına o cisimle vurduktan sonra...”

Haydar Bilir, feylesofça başını salladı. “Çok haklısınız, sayın hocam. Ne yazık ki, kimsenin başına vurulmamış. Adamın ne başında, ne vücudunda en ufak bir darbe izi yok. Birtakım morarmalar var, evet. Ama bunlar, elektrik şokunun sonucuymuş.”

“Anlıyorum,” dedim. Boğazımı temizledim.

“Siz bir fizikçi olarak benden daha iyi bilirsiniz, su tam bir iletken oluyor...” Haydar Bilir’in heyecanlı anlarında fizikçilerle matematikçileri karıştırmamasından alınacak değişim ya. Daha niceleri yapıyor aynı yanlışlığı. “Ve de,

elektrik akımı suya katıldığı anda... kaput! İnsanın kalbi taş kesiliyormuş. Bu durumda kan dolaşımı duruyor ister istemez ve vücudun çeşitli yerlerinde –belirli yerlerinde desem daha doğru olacak- meydana gelen pıhtılaşmalar yüzünden morarmalar oluşuyor. Yani, bu tür morarmaların herhangi bir darbeye ilgisi yok.”

“Anlıyorum,” dedim bir kez daha, örnek bir sabır göstererek. “Durup dururken suya elektrik katılmış olmasa, normal bir ölüm...”

“Efendim?” diye kuşkuyla sordu.

Espri yapığımı açıklamak zorunda kalmayı hiç sevmem.

“Bir kahve daha içer miydiniz? Ya da başka bir şey?”

Dediklerimi duymamış gibi yapmayı yeğledi. “Olayın cinayet olduğu kesin. Normal olum falan düşüncelerini silin kafanızdan, sayın hocam,” diyerek beni ikna etme yolunu seçti. “İşin içinde kadın parmağı olduğu da kesin. Ama cani ille de kadın olmayabilir. Yani, bir iş hesaplaşması, kaçakçılık olayı olsa bile, gene kadın kullanırlar, ama katil başkasıdır.”

Birden sıkıntı bastı. Romancının kaçakçılık gibi işlerle uğraşmayacağını biliyorum, katilin kadın olduğunu ve adının Y ile başladığını biliyorum. Ama bildiklerimi Haydar’a bu aşamada açıklayacak değilim.

“Öyle olsa hile,” diye sürdürdü üzgün üzgün, “ortaya çıkarmamız nerdeyse imkânsız. Çok itibarlı bir şirket... Bir şeyler bulsak da örtbas ederler, bana da Siirt’e filan yol görünür. Biz, en iyisi, sekreter kız üstünde duruyoruz. Bir de aftosu var.”

“Nesi?”

“Nişanlısı gibi bir şey... Nişanlıymışlar da birkaç ay önce ayrılmışlarmış. Bir-iki hafta önce tanışmışlar. Adı...”

gene notlarına baktı, “Okan Hakman... Sultanahmet’te hediyeelik eşya dükkânı varmış. Aynı oldukları sürede karının patronla aşnaşıne yaptığını öğrenmişse tepesi atmış olabilir. Önümüzdeki günlerde dişe dokunur bir ipucu bulamazsak onu atacağız içeri herhalde.”

“Sorguya çektiniz mi?”

“Evet ama, ilk sorguda bir şey öğrenilmez ki... Üç-dört gün içerde tutmadan nasıl sonuç alırsın? Bakarsın onun da karanlık işleri vardır. Döviz möviz, hediyeelik eşya adı altında antika ya da altın kaçakçılığı... Her şey olabilir. Araştırıyoruz. Tabii, kızı da ihmal etmeyeceğiz, yarın otel personeliyle yüzleştireceğiz. Ama, onun da arkası var tabii. Böyle sosyetik cinayetlerde işimiz çok zorlaşıyor, sayın hocam.”

“Bakın,” dedim, “ortaya çok kesin bir delil çıkmazsa eğer, birkaç gün kimseyi içeri atmamaya çalışın, olur mu? Ben biraz düşünüyüm. Belki Eser Hanım’la konuşma fırsatını da bulurum. Siz, kendi yönünüzden araştırma ve soruşturmalara devam edeceksiniz elbette. Kaçakçılık bağlantısı ya da esrarengiz üçüncü kadın hakkında bir şey öğrenirseniz, hemen bana iletirsiniz, değil mi?”

“Ayıp ettin, sayın hocam,” diyerek ayağa kalktı. “Gizlimiz saklımız mı var artık? Kalbimi sana açmayacağım da kime açacağım?”

Bir bu eksikti! Haydar Bilir ile senli benli olmak!..

Kafayı çalıştırmanın zamanı geldi. Yerli Columbo’nun bilinçsiz varsayımlarını bir kenara bırakarak Y’nin kimliğini bulup çıkarmalıyım. Yeşim mi? Yasemin mi? Ya da?.. Hayır, hayır, meseleye yanlış yaklaşıyorum. Y kim olursa olsun, önce ölümün nasıl gerçekleştiğini çözmem gerek.

Bir otelin dokuzuncu katındaki odanın banyosuna düşen bir yıldırım!

O elektrik cereyanını suya biri katmış ama kim... değil de, nasıl? Cereyanın çıkış noktasına dair bir ipucu olsaydı odada, Haydar Bilir'in adamlarının gözünden kaçmazdı, eminim. Cinayet romanlarındaki dedektiflerin hep başkalarının gözünden kaçan ve okura önemsiz görünen (ya da, bir zahmet okura açıklanmayan) ilginç ipuçlarını değerlendirerek olayları çözmelerini öteden beri yadırgamışındır zaten. Ben, şimdiye dek böyle bir şey yapmadım. Bu durumda hiç yapamam, çünkü, ne yazık ki, elektrik gücünün çıkış noktasının gizlisi saklısı olamaz.

Adam öldürmeyi planlayan biri, cinayet mahalline silahıyla birlikte gelir. Tabanca, bıçak ya da başka bir öldürücü alet... İçkiye ya da yemeğe katılacak zehir... Oysa, katilin elektriği yanında getirmesine gerek yoktu, çünkü elektrik her yerde var. Yani, elektriksiz köy bile kalmadı ilkemizde artık. Çağımızın en vazgeçilmez enerji kaynağı... Bir düğmeye basmak, fişi prize takmak yeterli... Bizi aydınlatan, ısıtan, iletişim araçlarımızı canlı kulan... İletişim... İletken... Fişi prize taktığımızda yanan lamba... Karikatürlerde insanın kafasında çıkan ışık...

Aman Allahım! Evet... Tabii... Elbette...

Çok alçakça bir cinayet bu!

Şu âna dek, nasıl da nesnel ve hatta entelektüel, neredeyse matematiksel bir yaklaşımım oldu bu cinayete! Herhangi bir cinayete, ama özellikle buna... Akademik bir yaklaşım, ruhsuz, duygusuz, heyecansız... İşin içinde bir alçaklık olduğunu bilmem gerekmez miydi?

Bir adam düşünün: Sevddiği kadınla buluşuyor – hem de öğlen vakti ona koşacak kadar âşık... Onunla sevişiyor, tatlı anılar yaşıyor... (Yani, herhalde...) Sonra, o keyifle, o gevşeklikle banyosunu dolduruyor. Allah bilir, ona sesleniyor, "Sen de gelsene şekerim, içkilerimizi de getir," diye. Ve

kadın geliyor. Elinde iki bardak cin tonik... ve cinayet aleti olabileceği keyfi yerine gelmiş bir âşık tarafından düşünölemeyecek bir şey daha... Gülümseyerek, belki de şehvetle gülümseyerek bakıyor erkeğe, içkinin yanı sıra kendisini yeniden sunacakmış gibi... Oysa, çıplak vücudu Tanrı'nın, tüm tanrıların gazabını taşıyor olmalı ki... Yıldırım!

Kadına da, erkeğe de bir yüz yakıştıramadım ama, olayı, gözlerimin önünde geçiyormuşçasına gördüm.. ve titredim.

Tam o sırada çalan telefonun sesi, abartmıyorum, bir karış yerimden zıplattı beni. Kendime gelmem için silkinmem gerekti. Uyuya mı kalmıştım yoksa? Demin gözümün önünde öylesine ürpertici bir gerçeklikle canlanan sahne bir diğ müydü? Öyle olsa bile, telefon zilinden önce, yıldırım suya değ er değ mez uyanmış olmalıydım.

Alıcıya uzandım, sesimi bir yerlerden toparlamaya çalıştım.

“Buyrun, Ben Emin...”

“Nasılsın?” demesiyle birlikte tamamen kendime geldim. “Herhangi bir ilerleme kaydettin mi?”

“İlerleme var elbette,” dedim, her zamanki sesimi taklit ederek, “ama çözüme yaklaştığımı söyleyemem.”

“Canım, daha bir hafta vaktin var. Cenazede pek hoş-tun, doğrusu. Gören, akrabalarından biri cinayete kurban gitmiş sanırdı.”

“Sen de orada mıydın? Bakındım ama göremedim.”

“Asıl görülmesi gerekenleri görmüşsündür umarım.”

Açıkça meydan okuyan, alaylı tavrı sinirime dokundu. “Ben de öyle,” dedim kuru bir sesle. “Senden istediğim bir-iki şey var..”

“Emriniz olur, sayın profesör.”

“Haydar Bilir gibi konuşma lütfen!”

“O da kim?”

Doğru ya, bu romanda benim bilip onun bilmediği kişiler var. Şeytan diyor, tüm romanı çek al elinden. Nicedir yazdıklarımı göndermedim zaten. İstesem olmadık yanlış yollara saptırabilirim onu. Hep o benimle dalga geçecek değil ya...

“Yasemin’den ciddi olarak şüpheleniyorum,” dedim ciddi bir havayla. “Olay günü S. Oteli’nde olduğunu öğrendim.”

“Ne diyorsun?” diye dehşet içinde haykırdı. “Ne işi varmış orada?”

“Söylemiyor şimdilik. Biriyle buluşacaktım ama adam gelmedi, diyor.”

“Adam mı dedi?”

“Evet, yani hayır... Adam, kadın, bir şey demedi ama, besbelli bir erkekle buluşacaktı. Büyük bir ihtimalle Levent’ten başkası değildi.”

“Sence katil, o mu?”

Sesindeki dehşet beni sevindirecek boyutlara ulaşmıştı ama ağırdan aldım. “Kesin karar vermek için erken,” dedim, düşünceli bir havayla. “Katilin Y olduğunu biliyoruz ama, Yasemin’den başka Y’ler de var. Ayrıca, zaman ve mekânın yanı sıra sebep de önemli...”

Kahkahalarla gülmeye başladı. “Daha iyisini beklerdim senden,” dedi daha kıkırdaması dinmeden. “Şimdi, Yasemin’in o gün kiminle randevusu olduğunu söylesem çok bozulur musun?”

Bozulduğumu belli edecek değildim herhalde. Elimden geldiğince sakın konuştum: “Ne münasebet? Bildiklerini bana aktarman gerektiğini hep ifade ediyorum.”

Hay Allah! Ben de Haydar Bilir gibi konuşmaya başladım!

“Benimle buluşacaktı. Daha doğrusu, onu oraya ben gönderdim.”

“Ne sebeple?”

“Sinirlenme canım, anlatıyorum işte...”

“Sinirlenmiyorum!”

“Özür dilerim, bana öyle gelmiş demek ki...” Gülmedi gülmesine ama, kendi kendine sırtttığını görür gibi oldum. Bir kanepeye uzanmış ya da bir koltuğa yayılmış, basbayağ dalga geçiyor benimle. “Şimdi şöyle, Yasemin’i başından beri, tanık olarak sokmuştum romana ya... Sana da söylemiştim ya...”

“Bana hiç de öyle bir şey söylemedin!”

“Söylemedim mi? Taa, sizin yalıya getirdiğimde, hani?”

Elbette söylememişti. Aptal değilim ya, böyle bir şeyi nasıl unuturum? Böyle bir şeyi bilsem, ta baştan beri Yasemin’den şüphelenir miydim? Ayrıca, nereden *sizin* yalı oluyormuş? Kardeşlerimin bir ilişkisi kalmadı ki artık. Tümyle *benim* o yalı!

“Neyse, belki yeterince izah etmemişimdir,” diye sürdürdü. İddialaşmaya kalkışmaması, benim haklı olduğumu gösteriyor. “Yasemin’i hep tanık ve bir ölçüde sana yardımcı olacak kişi olarak gördüm. Hatta aranızda şöyle küçük bir aşk... alabildiğine romantik ve platonik bir aşk da planladığımı itiraf edeyim.”

Bu kadını dövebilirim! Ama sesimi çıkarmamayı başardım. Yoksa, açık açık gülmekten çekinmezdi.

“Ama tabii, aslolan cinayetti ve cinayetin geçen hafta işleneceğine dair kuvvetli işaretler vardı elimde. Gene de, tam ne zaman ve nasıl, bilemezdim elbette. Sana da söylemiştim ya, gazeteleri izle, diye. Neyse, o sabah, Yasemin bir iş için Levent’in odasına girmiş...”

“Biliyorum,” diye sözünü kestim. Benim de bildiğim bir şeyler olsun artık, değil mi?

Bana kulak asmadan konuşmayı sürdürdü: “Masanın üstünde garip bir not görmüş.”

Bak, bunu bana iletmemişti işte. “Nasıl garip bir not?”

“Öğlende, her zamanki gibi otelde bekleniyorsunuz, diyormuş ama kimin beklediği belirtilmemiş. Üstelik, adamı ne zamandır izliyoruz, iki sevgiliyle de öğlen saatlerinde buluşmuyor.”

“İkinci sevgili kim, peki?” diye sordum. Belki de bağırdım.

“Yasemin’e sor...”

“Bir şey söylemedi. Yalnızca sekreter kızdan söz etti. Ötekinin kim olduğunu biliyor mu?”

“Bildiğinin farkında olmayabilir. Yalnızca gördüklerini anlatan tarafsız bir tanık o.”

“Adamın öğlenleri kimseyle buluşmadığı doğru değil,” dedim, böbürlenmeye çalışarak. “Hülya adında bir kadın varmış...”

“Aman Allahım! Türk polisi ne kadar da hızlı çalışıyor!” diye kıkırdadı. “Ama o eski bir hikâyeye...”

“Eski hikâyeler ille de bitmiş olmayabilir.”

“Ne kadar doğru,” dedi alaycılığını gizlemeyen bir sesle. “Ben senin yerinde olsam, gene de Yasemin’i daha dikkatle dinlerdim. Bak, sana yardımcı bulmakla kalmadım, ben bile yardımcı oluyorum.”

“O zaman, gerçekten yardım et,” diye üsteledim. “Artık Levent öldüğüne göre, onun şimdiye dek yazdıklarının hepsini gönder bana. Mutlaka bir ipucu yakalanır.”

“Sen ve de okuma yazması olan herkes,” dedi soğuk soğuk. Ama, bir sonraki cümlede sesi ısındı, hatta şekerlenip kaymaklandı. “Daha da iyisini yapayım mı? Sana

Y'nin yazdıklarını göndereyim mi? Ne dersin?”

Hızır bir gülümseme yayılıyor yüzüne (görüyorum, görüyorum!) telefon alıcısını tutmayan elini tembel tembel ensesinde gezdiriyor, saçlarını hafifçe havalandırıyor. “İster misin, işine yarar mı?”

“Olabilir,” diyorum, pek fazla aldırmadığımı, hatta dudak büktüğümü belli ettiğimi umarak.

“Hemen, yarın sabah,” diyor. Ve elbette, telefonu kapatıyor.

Her konuşmayı canı istediğinde bitirdiği için sinirleniyorum ama, Onu aramaya girişemeyecek kadar yorgunum. Zaten arasam da, ne diyeceğim?

8 Eylül, Pazar

Gecenin geç bir vaktinde acı bir su içiyorum. Yudum yudum... Suyu acılaştıran alkol... Rengini de değiştiriyor, saydamlığını yok ediyor. Sevmiyorum bu acı suyu. Her yudumda yüzümü buruşturuyorum. Onu öldürdüm. Öldürmüşlüğü bilincine eşlik etsin diye içiyorum – keyifle değil, zorlukla. Bundan böyle neyi keyifle yapabilirim?

Öldürmüşlüğü bilinci yeni... Değil. Eski de değil. Bizelden vardı da yeni mi ayımsadım? O da değil. Bir karışım. Alkol ile su gibi... Alkolün suyu acılaştırması gibi... Alkolün suya katıldığı andaki tatsızlığın, ilersi için vaat ettiği tat gibi...

Bildiğin bir şeyi ezbere söylemek gibi... Ezbere söylediğin bir şeyin anlamını birden kavramak gibi...

Öldürmek...

Yaşama katılan, yaşamın rengini değiştiren bir damla... Acıyı dindiren... Acıyı anımsatan, sonra dindiren... Ya da, bir gün dineceğini haber veren...

Sevmek gibi ya da doğurmak...

Doğururken öldürmek...

Ölümü doğurmak...

Ne zaman karar verdim öldürmeye? Hatırlamıyorum.

Yaşamı sürdürmek için öldürmem mi gerekiyordu? Bilmiyorum.

Kapının önünden bir araba geçiyor. Arabadan gelen kötü müziği işitiyorum. Oynak bir müzik... Yaşamadığım hayattan sesleniyor. Kısaca. Ve yok olup gidiyor.

Öldürdüm.

Yok olup gitti, kötü bir ses, sevimsiz bir koku, unutulmuş bir çocuk gibi...

Onu nasıl öldürdüğümü neden hatırlamıyorum?

Deli gibiydim. Deli gibi yukan çıktığımı hatırlıyorum. Onu boğazlamak istediğimi de hatırlıyorum. Ama öldürdüğüm ânı... Banyoda. Ne zaman girmişti banyoya? Sonra o... upuzun... ne zaman koymuştum ki çantama? İnsan bazı şeyleri unutmak zorunda belki de.

O ulıııııııııı ne yapardım? Buraya kaçmayı bile akıl edemezdim bir kere. Gene de Serpil Hanım'ın pansiyonuna inmeye korktum. Beni az çok tanıyan biri karşısında rol yapmayı göze alamadım. Öyle yapmam gerekirdi oysa. Mümkün olduğu kadar normal davranmamı söyledi, özellikle üstünde durdu bunun. Yıllık iznine her zamankinden geç çıkmış bir eski müşteri... Bodrum'a geçici bir maccra aramaya gelmiş yüzlerce kadından biri... Gözleri hep çev-

reyi tarayan, kısıtlı zamanı değerlendirmek için her fırsatı kollayan, kente dönüşte anlatılabilecek bir ya da birkaç hikâye yaşamaya kararlı...

İlk ve son sevgilisini öldürmüş bir kadına benzememeliyim.

İlk ve son sevgilisini öldürmüş bir kadın... Yani, ben. Neye benziyorum acaba? Aynaya bakıyorum, inanamıyorum karşımdakinin katil olduğuna. Kendimi tanır gibi oluyorum da, katili bir türlü seçemiyorum. Her zamanki yüzümün neresine saklanmış bu katil? Ve bir daha ne zaman ortaya çıkacağı nerden belli olacak? Aynada yorgun, bitkin, umutsuz bir yüz görüyorum. Ama niceydi böyleydi bu. Belki en gençliğimden beri böyleydi. Derken, bir ara değişmişti. Onu sevdiğimde ve öldürmeden önce... Bir ara aynalarda güzel ve mutlu bir kadın görüyordum.

Beni sevdiğini, yalandan da olsa, tek söyleyen oydu.

Onu öldürmesem olmaz mıydı?

9 Eylül, Pazartesi

Hafta sonu kalabalığı gittikten sonra iyice tenhalaştı ortalık. Kötü bir şey değil belki ama, şaşırtıcı. Hep temmuz, ağustos aylarında gelmiştim buraya şimdiye dek. Daracık sokakların itiş kakış dolu olmasına, lokantalarda yer bulunmamasına, patırtıya gürültüye alışkınım. Böylesine sessiz sedasız bir Bodrum ürkütüyor beni – hele aklım bu kadar karışıkken... Güzel olmasına, şimdiye dek bildiğimden çok daha güzel. Güneş bunaltmadan parıltıyor, deniz eskisinden çok daha mavi... ama yadırgıyorum. Öldürmenin bilincine varalı her şeyi yadırgıyorum. Çünkü artık her şey farklı. Gece uyuyamamalarım, sabah uyanamamalarım bile eskisinden farklı. Uykuya dalabilmek

için hayal kuramıyorum artık. Nasıl hayal kurabilir insan, öldürdükten sonra? Geceleri uyuyamamaktan değil, uymaktan korkar oldum. Sabahları ise, uyanmaktan korkuyorum. Eskiden, saat çaldığında, istemeyerek de olsa fırlardım yerimden. Şimdiyse... Bir kere saat çalmıyor. Sonra, uyanmamla uyandığımı kendi kendime itiraf etmem arasında geçen zaman, her sabah biraz daha uzuyor galiba. Birtakım sesler duyuyorum. Bayağ yakından geliyor, kent yavrusunun ayaklandığını belirten sesler, pencereden içeri dalıyor. Ama ben, gözlerimi açmıyorum. *Açamıyorum*. Gözkapaklarım tutkallanmış sanki. O sesleri duymadığıma inanmaya çalışıyorum inatla. Bu inadı sürdürsem sesler uzaklaşıyor ve yeniden dalıyorum rüyasız bir karanlığa. Ama çok geçmiyor, sesler geri geliyor, gözkapaklarımin içi aydınlanıyor. Gene de uzatıyorum. Bu aydınlık yalancı, diyorum. Gerçekten uyanmadım. Bir rüya görüyor olsaydım, sesleri de aydınlığı da rüyama katabilirdim. Ama, ben rüya görmem. Ve, sonunda, gözlerimi açmak zorunda kalıyorum. Yeni bir güne... Yeni günden korkuyorum. Dışarı çıkmaktan... Bu odada kapalı kalmaktan... Her şeyden korkuyorum.

Sokağa çıktığımda hep başım önümde dolaşıyorum. Tanıdığım birine rastlayacağım diye ödüm kopuyor. Oysa, tanıdık birileri olmadıkça nasıl çekilir bu diyar? Nasıl dayanılır bu güzelliğe?.. Öldürmek, yalnızlığa yargılanmak mı? Ya da, bu yargıyı kabullenmek mi? Öteden beri yalnızdım ben, ama bunu yazgım olarak benimsememiştım. Hep doldurmaya çalıştım yalnızlığımı – tanıdıklarla, kimi kez yabancılarla... Hep inandım, günün birinde çilemin sona ereceğine. Birinin beni seveceğine... Derken o gün geldi. Biri beni sevdi, ben de onu sevdim. Sonra o beni artık sevmedi, ben de onu öldürdüm.

Katil olduğum yüzümden belli oluyor mu? Bana bir bakan, ânında anlar mı sevdiğim adamı öldürdüğümü? Hayır. Ben bile işlediğim cinayetin izlerini aynalarda bulamıyorsam, başkaları nerden bilecek?

Bu oda korkunç sıcak... ve de karanlık. Neden tıkalıp kaldım buraya? Çok anlamsız! Güneş çıkmalıyım. Soluk almalıyım. Ölen ben değilim. Yaşıyorum ben. Buna inanamam gerek... Bütün gün burada miskin miskin yatacağıma... kalkıp Torba'ya gideyim mesela... Güneşin altına uzanayım, yüzüme renk gelsin. Denize gireyim, ferahlayayım biraz. Kim bilir ne güzeldir orası şimdi. Evet, en iyisi bu. Saklanmak gereksiz zaten. Kimse bilmiyor ki ne yaptığımı... Üstelik, Bodrum'a gelip de bu havada odasından çıkmayan biri, ne de olsa dikkat çeker. Bu yaz, yanmak fırsatım olmadı hiç. Hayaletler gibi bembeyazım. Bronzlaşmak benim de hakkım.

Ölüye değil, diriye benzemeye başlamanın zamanı geldi.

10 Eylül, Salı

İnanılacak bir şey değil bu. Olmayacak bir şey... Nasıl olur? Ya ben deliriyorum, düş görüyorum... ama değil. Kanlı canlıydı, geldi benimle konuştu. Görür görmez tanıdı beni. Ben kaçmaya, saklanmaya fırsat bulamadan, kırk yıllık dostmuşuz gibi yanıma koştu. Ne işi var burada? Beni izlemeye mi geldi yoksa? Ama neden? Ne bilebilir ki? Ya da?.. O gün lokantada başıma bela olmasının gizli bir nedeni mi vardı? Öyle ya, rastlantının bu kadar acayibi olur mu?

Elimin ayağımın titremesi durmuyor bir türlü. Kafam karmakarışık... Tam da kendimi toparlamaya başlamıştım (miş miydım?).

Ne kadar bozulduğumu fark etti mi? Ne diye gittim Torba'ya sanki? Aptallığın dikâlası! Ama nerden bilebilirdim, o saçma sapan kızın karşıma çıkacağını? Çoktan unutmuştum onu. O gün lokantada olanları (bütün olanları) öylesine hayal meyal hatırlıyorum ki zaten... Gerçekte öyle bir kızın var olmadığına bile inanmıştım herhalde. Cinayeti işlediğim ânı nasıl bilincimin gerilerine bir yerlere itmişsem, kızı da yok etmişim belleğimden anlaşılan.

Derken, birdenbire görünce onu...

Aslında görmedim, sesini tanıdım. Ne garip... Ömrümde bir tek kez, hem de yabancı dille konuştuğum birini sesinden tanımak... Şaşırtıcıdan da öte bir şey bu.

Kumsala havlumu serdiğimde çevrede benden başkası yoktu. Sonra birer ikişer gelen giden oldu ama kafamı kaldırıp bakmadım hiçbirine. Güneşin altında usul usul ısınyordum. Yalancı bir cennette... Derken, İngilizce konuşan o delidolu sesi duydum ve anında dondum. Kim bu? Bir yerden tanıyorum, ama nerden, gibisinden sorular sormama gerek yoktu. Hemen gözümün önünde canlandı lokantada masamı istila eden çocuksu tavırlı kız. Ne yapmalı? Yattığım yerden doğrulup kalkmaya cesaret edemedim. Arkamı dönsem... yüzükoyun yatsam... görmezden gelsem onu? Bozuk İngilizce'yle çat pat bir şeyler söyleyen bir adamla birlikte... Geçip giderler birazdan. Sırtları bana dönüktür Allah bilir, görmüyorlardır bile beni. Nerden görecekler? Kız görse bile, hatırlar mı beni, tanır mı? İmkânsız...

Derken, güneşle arama giren bir gölge... İki gölge belki...

"Hey, I know you, don't I?"

Duymazlıktan, bana hitap edildiğini anlamazlıktan gelmek olası mı? Açıyorum gözlerimi. Ayakucumda dikilmiş

duruyorlar. Izbandut gibi, sakallı bir adam ve... lokantada hiç istemeden, rıza göstermeden edindiğim arkadaş... Uykudan yeni uyanmışım, düşler ülkesinden geri dönmeye niyetli değilmişim gibi yapmanın, onu ömrümde ilk kez görüyormuşum gibi davranmanın bir yararı olabilir mi? Çaresiz doğruluyorum yerimden, galiba gülümsemeye çalışıyorum.

"This is a surprise, isn't it?" diyerek pat diye oturuyor.

Evet, benim için hiç de hoş olmayan bir sürpriz. Ve bu kızda, aklına estiği anda, aklına esen yere oturuvermek, istenilip istenilmediğine hiç aldırmamak gibi bir alışkanlık var anlaşılan. Her yanımin titremeye başladığını fark etti mi?

Yanındaki adam, havalı olmaya çalışan iriyan bir köylü... Benimle oyalanmak istemediği de çok açık ama, kız, "Come on," diye çekıştirerek oturtuyor onu da. "This is my boyfriend Osman."

Osman'la kara kara bakışıyoruz, birbirimizi hiç beğenmediğimizi saklamayarak.

Öyle konuşup duruyor kız. Geçen seferki gibi... Dediklerinin yansıının dinlenmediğini, çoğunun anlaşılmadığını belki bilerek ama bunu önemsemeyerek. Yani, öyle sanıyorum. Şüpheli, şüpheli bir hali yok. Buraya beni izlemek için geldiğini düşünmek saçma. Zaten, neden yapsın ki böyle bir şey? O da birilerinden kaçıyordu galiba. Onun da yolu bu tarafa düşmüş. Akli beş kanş havada. Çok genç. Bütün Amerikalılar gibi arkadaş canlısı. Neden geldiği belli olmayan bu acayip ülkede tanıdıklarının sayısını çoğaltmaya çalışıyor, hepsi bu... mu? Yanımdan ayrılmadan önce çok manidar bir laf etti. Gülerek söylediği için, sözlerinin ne türlü kanşık anlamlara çekilebileceğini sonradan kavradım.

"That was a strange day for both of us, wasn't it? But we both seem to have pulled it off..."

İkimiz için de garip bir gündü, evet. Ama, görünüşe göre, ikimiz de amaca ulaşmayı başardık... mı? Onun amacı neydi? Benim amacımın ne olduğunu biliyor mu? Bilse bu kadar rahat ve keyifli davranabilir miydi? Bir katile konuştuğunu bilse...

Belki de biliyor ama çok ustaca rol yapıyor. Çok yetenekli bir ajan... Deliriyor muyum ben? Beni artık sevmeyen bir adamı öldürmem gizli ajanları neden ilgilendirsin? Hem, bu gencecik bir kız... Aman Allahım! Birden soğuk terler boşanıyor her yanımdan. Gencecik bir kız... Fazla genç! Levent, Amerikalı karısından bir kızı olduğunu söylememiş miydi bana bir keresinde? Yirmi yıldan fazladır görmediği, aslında hiç tanımadığı bir kız çocuğu... Adı neydi? Ne bileyim? Bu kızın bile adını bilmiyorum. Söylemiştir mutlaka ama, dikkat etmedim ki. Yaşı tutuyor, orası kesin. Ya bu kız, Levent'in kızıysa ve babasının intikamını almak için?...

Hayır. Adamakıllı saçmalamaya başladım. Bu kız, bir intikam melegine hiç mi hiç benzemiyor. Öyle sersem sepelek bir şey işte. O çam yarması herifin ağzının içine düşecek nerdeyse. Kendince eğleniyor, macera yaşıyor, gençliğinin tadını çıkarıyor. O gün kendisine yardım ettiğim için yeniden bin kez teşekkür etti bana. Hayatını kurtardığımı, mutluluğunu bana borçlu olduğunu falan anlattı yanılmıyorsam. Hakkımda başka bir şey bildiği yok. Bilmiyordur. Bilebilemez...

11 Eylül, Çarşamba

İki gündür, hayatı kendime boşuna zehir ettim. Korkmama hiç gerek yok. Kimse bir şey bilmiyor. Gazeteleri aldım bu sabah. Hiçbirinde adım geçmiyor, benden söz

edilmiyor. Rahat nefes alabilirim şimdilik. Polis, ben gibi birinin varlığından habersiz. Yazılanlardan anladığım kadıyla otelde bir sürü kadınla buluşuyormuş (alçak herif!) ve onca trafik arasında kimse beni fark etmemiş. Buna sevinmem gerekir herhalde. Bu durumda... Ne iyi: Dikkat çeken biri değilim, dolayısıyla kimse katil olduğumu bilemeyecek. Ne acı: En mutlu, 'en güzel olduğum günlerde bile kimsenin gözüne takılmamışım. Hiç kimse, hiçbir zaman fark etmemiş beni. Fark edilmeyecek kadar... ne? Zavallı? Sıradan? Anlamsız? Renksiz? Kokusuz? Önemsiz? Sünepe? Ya da, uyanık? Uyumlu? Akıllı? Kurnaz? Hangisiyim ben? Daha doğrusu, hangisiydim? Şimdi farklıyım, öldürdüm çünkü. Daha önceleri neydim?

Beni görmek zahmetine katlanmayanlar, başkalarını görmüşler. Resimleri birinci sayfalarda boy boy... Buna biraz bozuluyorum galiba. Deli miyim ben? Benim resimlerim birinci sayfalara basılsaydı daha mı iyi olurdu yani? O telekızı biliyorum. Levent ondan söz etmişti. Ve onunla mutlu olamadığı için bana sarıldığından... Peki, ya öteki? Güzel kız, evet. Asıl sevdiği o muydu? Gazetelere inanmak, aptallık. Her konuda en olmadık şeyleri uyduurlar. Bu kızla hiçbir ilişkisi olmamıştır belki de. Güzel diye, dikkat çekici biri diye, kızcağızın fotoğrafını yayınlayıp duruyorlar. Hayatı kayacak zavallının. Çarpıcı olmanın da birtakım zararlı yanları var tabii.

O gün... odasına çıkmamı istemediğinde bununla mı beraberdi yoksa? Öyle olsa ikisini birden öldürmez miydin? Ben yukarı varıncaya kadar kaçmıştı besbelli. Bu kız mıydı, bir başkası mı? Ne fark eder? Benden başka biriydi. Benden başka en az üç kadın vardı hayatında. Eser'i de sayarsak, dört... Ben beşinciydin, demek? Beşinci kadın... ya da sonuncu... En az dikkat çeken... Ama işte, onu öl-

dürmeyi başarabilen de benim. Dolayısıyla, en önemlisi...

Gazetelerin benden söz etmedikleri de doğru değil ayrıca. *Meçhul Kadın*, diyorlar. Herkes fark etmiş onu, ama kimliğini çıkaramıyorlar. O benim işte. Evet, şimdiye dek kendime yakıştırdığım (ya da, bir türlü yakıştıramadığım) tanımların en iyisi bu. En doğrusu... Cinayeti Meçhul Kadın işledi. Hep meçhul kalacak o kadın...

Ben...

Beni hiçbir zaman yakalayamayacaklar.

Peki, ya o Amerikalı kız bir şey biliyorsa?..

13 Eylül, Cuma

Tarihi atarken fark ettim. Ayın on üçüncü gününün cumaya rastlaması uğursuzluktur derler. Tam da çözüme yaklaştığıma inandığım sırada başıma bir iş gelmesin?

Son üç günde her şey büyük bir hızla gelişti ve karmaşıklaştı. Eh, bir romancının el attığı olaylar dizisinin, gazetelere yansıyan herhangi bir beceriksiz cinayet kadar kolay çözülebileceğini ummak safdillik olurdu zaten.

İki gündür yazacak fırsat bulamadım. Çok lazımmiş gibi, bugün, bütün gün fakültede işim vardı. Yokluğumda Haydar Bilir iki kez aramış. Döndüğümde, ben onu aradım ama yerinde bulunamadı. Yeni gelişmeler var anlaşı-

lan. Neyse, telefonunu beklerken, son günlerde olup bitenleri kısaca özetleyebilirim.

Çarşamba günü gazetelerin hepsinde –yani, benim gördüğüm kadıyla- Yeşim Erses’in boy boy resimleri vardı. *Cumhuriyet*’teki siyah-beyaz (daha çok siyah-gri) fotoğraftan bir şey anlaşılmıyordu ama, ötekilere bakılırsa bayağ güzel bir kız bu Yeşim. ‘Otel Cinayetinin Anahtar Kişisi Kayıp’tan ‘Güzel Sekreter Sırta Kadem Bastı’ya; ‘Katil mi? Kurban mı?’ dan ‘Aşk Kuşu Seks Yuvasından Uçtu’ya çok değişik manşetlerle verilen haberin özü tüm gazetelerde aynıydı. Yakışıklı işadamlarının ölümünün esrarını çözmek amacıyla polisin bilgisine önemle başvurmak zorunda olduğu genç sekreter, tantanalı cenaze töreninden sonra işyerine de evine de uğramadan yok olmuştu. Sinema yıldızlarına taş çıkartacak kadar çekici olan (nerden bulmuşlarsa, kızın bacaklarını iyice gösteren bir fotoğraf da basmışlar) Yeşim Erses, maktulün her türlü girdisini çıktısını bilen tek kişi olmaktan başka; aralarında ciddi bir aşk ilişkisi bulunduğu doğrultusunda da ciddi ipuçları söz konusuymuş. Polis tarafından izlenmesine rağmen, sırlarını ele vermeden ortadan kaybolan genç kadın kaçtı mı, kaçırıldı mı, öldürüldü mü, bilinmiyormuş henüz. Emniyet teşkilatı bu yüzden birbirine girmiş!..

Kötü tabii. İyice kötü. Önce Yasemin’i mi arasam, Haydar Bilir’i mi, kararsız kaldım. İkisinde de çok önemli ve birbirlerine değil, bana açıklayabilecekleri bilgiler vardı mutlaka. Sonunda, kaderimi İstanbul telefon şebekesinin kaptislerine terk ettim. Önce hangisinin numarası cevap verirse, onunla konuşacaktım. Herhangi bir numarayı çevirmeden önce hat beklemek çilesi ve sabrı da cabası... Yarım saat boyunca bir o, bir bu, o kadar çok çevirdim ki iki numarayı da, sonunda telefona biri cevap verdiğin-

de, kalın, Doğulu sesli bir adama, “Yasemin,” diye hitap etmekten zor alıkoydum kendimi.

“Hocam, bir şey mi buldunuz yoksa?” diye söze başladı Haydar ve, “Yoksa perişanız,” diye sürdürdü.

Sordum: “Nasıl olur, peki?”

“Bilsem! Bilsem!” diye feryat etti. “Yetki verseler, sayın hocam, buradaki ibnelerin topunu hemen kovardım!”

“Estağfurullah,” dedim.

“Ne estağfurullahı? Ne demek estağfurullah? Söylüyorum dürzülerin hepsine, diyorum ki, bu kan gözden kaçırılmayacak, çünkü ya katilin ta kendisidir ya da katilin kim olduğunu biliyordur. Gündüz vakti yakalamayın, dedim, anlıyorsunuz ya, hocam? Şuna buna telefon edip de yeniden elimizden kurtulmasın diye... Akşam sekiz buçuk-dokuz olsun, kapıp şubeye getirin, dedim. Ama o saate kadar da, aman gözden kaçırmayın! Sanki ben, bu deyyuslara bunu dememişim. Sanki demişim ki, gidin saat dokuza kadar bir meyhanede kafa çekin, sonra da, zahmet olmayacaksa eğer, karının kapısını çalın!”

“Bu kadar sinirlenme, Haydar,” dedim. Durumun aciliyeti karşısında, ben de senli benli oldum artık.

“Söylemesi kolay, sayın hocam! Kaç gecedir uyuyamadım, biliyor musunuz? Aldığım hapların haddi hesabı yok, gene de tansiyonum yirmi ikiye çıktı.”

“Kendini bu kadar helak edersen, bu cinayetin üçüncü kurbanı da sen olacaksın,” diyerek şaka yapmaya giriştim.

“Ne üçüncü kurban, hocam? En baş kurban *benim!* Ölsem kim bilecek? Kim vurduya gideceğim!”

Bu saçma sapan konuşmaların sonunda onu yatıştırabilirdim mi, bilemiyorum ama, ağzından birtakım bilgiler, ya da tahminler almayı başardım.

Yeşim Erses, mezarlıktan sonra, bir sürü hatırlı misafir-

le birlikte, maktulün evindeki duaya mı, namaza mı, helvaya mı, her neyse ona katılmış. (“Hanımın, metresi eve sokması size göre enterese olmuyor mu, hocam?”) Onu izlemekle görevli olan kişi ise, yakındaki bir kahveye girmiş, dua, helva vesaire derken işin en az iki saat süreceğini hesaplayarak. Nitekim, konuklar (ya da işte, yas tutanlar) dağılmaya başladıklarında kapının önündeymiş yenisinden. Ama, Yeşim Erses kapıdan çıkmamış! Bilahare işyerinde ve evinde yapılan araştırmalarda sabahtan beri iki mahalle de uğramadığı belirlenmiş.

“Ama bulacağız, sayın hocam, başımı koydum ben bu işe. Siirt’e değil, Hakkâri’ye bile tayinim çıksa razıyım! O orospu *benim* elimden kurtulamaz!”

“Gerçekten önemli bilgilere sahip olduğundan emin misiniz?”

“Öyle olmasa neden kaçırsınlar? Yani, bu kız, kendi başına kaçacak hiçbir imkâna sahip değil. Aile ayarladı tabii... Konuşmasın diye... Bu sosyete delikanlılarının dala-vereleri, sırf bir sekreter kızla aşnaşıne olsa bile, örtbas edilir bu ülkede, sayın hocam. Bu, maateessüf böyle. Siz, kitaplardan başını kaldırmayan bir bilginsiniz, nerden bileceksiniz? Ama yurtdışına uçurmadılarsa, yolu yok, bulacağım o kadını. Resimleri bütün gazetelerde sergilendi! Yurt hudutları içinde yatacak yeri yok!”

“Öldürülmüş olabileceğine ihtimal vermiyor musunuz?”

Neyse, kendi söylemimi yeniden yakaladım galiba. Az çok...

“Vermiyorum! Öyle olsa bile, yirmi dört saat içinde ölüsünü ya da dirisini bulmazsam, bana da Haydar Bilir demesinler!”

Bu konuşmalardan öyle olağanüstü bir şeyler öğrendi-

ğim pek söylenemez. Üstelik, aradan yirmi dört değil, kırk sekizden fazla saat geçtiği halde, henüz Yeşim Erses bulunmuş değil.

Telefonu kapadıktan sonra Yasemin'in numarasını çevirmeye devam ettim ve sekizinci denemeden sonra ona ulaşabildim.

Yeşim'in işe gelmemesini herkesin normal karşıladığını, herhalde kıza süresiz izin verildiğini söyledi. Akşama eve yemeğe çağırdım onu, bu arada çevresinde olup bitenlere dikkat etmesini, mümkün olduğu kadar çok dedi-kodu toplamasını rica ettim. Bunu neden istediğimi sormadı. Ben de romancı ile yapuğım konuşmadan söz etmedim. Kozlarımı akşama paylaşmak üzere vedalaştık.

Oturup düşünmeye koyuldum. Yeşim'in ortadan kaybolması, suçluluk olasılığını artırıyordu, doğru. Ancak, bir kez cami avlusunda kendisini, gazetelerde ise bol bol resimlerini gördüğüm bu kızcağızı (en çok 25-26 yaşında gösteriyor) bir türlü kafamdaki Y imajına oturtamıyorum. Kafamdaki Y imajı da tam olarak gelişmiş değil aslında. Otuz beş-kırk arası, bekâr ve dengesiz bir kadın düşünüyorum ama, net değil düşüncelerim. Yasemin'i, 'Y'liğe bir yakıştırıp bir yakıştıramamam bundan. Yeşim ise, şimdilik hiç yakışmıyor bu tipe. Bir de Levent Caner'i öldürmesi için ne sebep olabilir? Sevişiyorlardıysa eğer (ki öyle görünüyor) bu ikisi kadar yalınkat kişilerin ölümcül bir aşk yaşamaları hemen hemen olanaksız. Diyelim ki adam karısını boşayıp onunla evlenmeye yanaşmıyordu (ki akla yakını da bu) onu öldürmekle kızın eline ne geçecekti? Pahalı bir metres olmayı sekreterliğe ve de katillığe tercih etmesi gerekmez miydi? Bilemediniz, adamın karısına her şeyi anlatma tehdidini savurabilirdi. Bu durumda, Levent adlı yakışıklı işadamı, elektrik şokuyla ölmek cezasına çar-

pılacağına (elektriğe çarpıldı... cezaya çaptırıldı... vs.) sekreter sevgilisini boğmayı başarsaydı, olay çok daha kolay anlaşılırdı. Kız onu neden öldürsün? Sekreterlerle patronlar arasında yaşanan kaçamaklar, nefretle sonuçlanan büyük aşklara dönüşebilir mi?

Biri çalışma odamın kapısını tıklattı. Nurgül girdi içeri.

“Bunu size getirdiler, beyefendi,” dedi elindeki kalın zarfı uzatarak.

Heyecanla kapıyı gibi açtım. Evet, romancı sözünü tutmuş, Y’nin yazdıklarından bir başka bölümü aceleyle göndermişti. Ben de gönderilen fotokopileri aceleyle (hatta bir solukta) okudum. Bunları okumak, Y’yi daha iyi anlamama değil, kafamı iyice karıştırmaya yaradı.

7 Haziran’dan 27 Haziran’a kadar süren bir günce... Daha önce elime geçmiş olan günce ise 15 Nisan’dan 9 Mayıs’a kadar sürüyordu. Ve 9 Mayıs’ta, bir cinayet tasarlayıp tasarlayamayacağını kendi kendisiyle tartışmaya başlamış olan kadın, tam bir ay sonra, hiçbir biçimde ciddiye alınmayacak bir dizi cinayet tasarısıyla çıkıyordu karşıma. Yazarın ilk önerisini 9 Mayıs’ta onca ruh sarsıntısıyla değerlendiren kadın, nasıl oluyordu da 7 Haziran’da onu da kendisini de alaya alırcasına, hiçbir gerçekleşme olanağı olmayan dizi cinayet düşünüyordu? Ama, o kadınla bu kadın aynı kişi miydi? Bu günceyi tutan Y, öyle bir aydan bir aya değil, günden güne değişen bir kadın... 15 Nisan-9 Mayıs tarihlerini kapsayan dönemde nasıl yer yer Yasemin’i yakaladıysam, 7-27 Haziran arasında da yer yer Yeşim’i (ve de Yasemin’i) yakaladım, ama sonuç olarak ikisini de yakalayamadım. Bu kadın, her ikisiyle de benzerlikler taşıyan, ama çok başka derinlikleri olan biri.

İki ruhlu, hatta birkaç ruhlu bir kadın imajı gittikçe kuvvetleniyor, ama ona bir yüz bulamıyorum!

Baştan bir kez daha, iki kez daha okuyorum elimdeki sayfaları. Birtakım tipler, olaylar netleşiyor. İş yaşamı erkeklerin (patron, baş patron, damat patron vs.). ev yaşamı ise bir kadının (anne) egemenliği altında geçen, kimi saatlerini 'entel bar' tabir edilen yerlerde, pek fazla ağırlığı olmayan 'arkadaşlar'la değerlendiren (ya da değerlendiremediği için acı çeken) bir yalnız kadın... Sonra, ötekiler: Erhan, Perihan, Okan... Reklamcılarının muhiti (dolayısıyla Yasemin mi?)... Ama o muhiti çok iyi tanımadığı da anlaşılıyor (dolayısıyla Yasemin olamaz). Bir sürü adamla yatıp kalktığını, erkek milletinden nerdeyse illallah dediğini açık açık belirttikten üç gün sonra, ilk kez aşka düşmüş bir genç kız gibi heyecanlanıyor, ondan üç-beş gün sonra da vücudu buz tutmuş umutsuz bir bakire gibi davranıyor.

Kadınlar genellikle böyle midir, yoksa *bu* kadın mı bir tuhaf?

Y'nin kişiliğini çözmeyi bir süre erteleyip onun kimliği hakkındaki ipuçlarına eğilsem daha doğru olacak: İşyerinde sorumlu bir sekreter ya da azıcık daha yüksek biri ve patrona cevap vermek durumunda. Bu patron, yavaş yavaş âşık olduğu kişi değil. Dolayısıyla, patron Levent olamaz, dolayısıyla Y de, Yeşim olamaz. Üstelik, sevilen kişi (yani, Levent) arkadaşının kocası... Anlaşılan, Eser'in eski ve yakın bir arkadaşı oluyor bu Y. Beni bırakıp da kaçan karımın adı Meral olduğuna göre, ondan şüphelenmeme gerek yok. Oysa katil sabık karım olsaydı, bayağ havalı bir cinayet olurdu bu.

Yapılacak tek şey var.

Haydar Bilir'i hemen aradım.

Hemen dedimse, bürosuna telefonla ulaşmam on dakikayı buldu. Ve çabalanmın sonucunda, 'Komserimin' yemeğe çıktığını öğrendim. Komiserler de yemeğe çıkar-

lar mıymış? Televizyon dizilerinden falan öğreniyorlar bu gibi züppelikleri, Allah bilir! Haydar'ın, köşedeki kebabçıdan acılı bir Adana'yı makamına getirtmesi, Türkiye gerçeklerine daha uygun olmaz mıydı?

Uzatmayalım, bu arada ben de öğle yemeğimi yedim ve aşçı Hafızanım'a akşama bir hanım misafirim olacağını, mönüyü ona göre hazırlaması gerektiğini iletmek fırsatını buldum.

Haydar Bilir benimle ilişki kurabildiğinde saat ikiyi geçiyordu.

Levent ve Eser Caner'in telefon defterlerini taramasını, adı Y harfiyle başlayan bütün kadınların bir listesini çıkıp bana iletmesini rica ettim.

"Yalnızca Y harfi üstünde mi duruyorsunuz hocam? Aysel'i merak etmiyor musunuz mesela?"

"Aysel de kim?"

"Dün konuştuğumuzda söylemiştim ya, sayın hocam. Hani, o gün telefonla arayan kadın..."

"Hangi gün? Ne telefonu?"

Bunuyor muyum? Bana başka bir kadından, özellikle de bir Aysel'den söz edilmiş olsa, hatırlamaz mıyım?

"Saat 15.35'te oteli arayıp not bırakan bayan..."

"Adı Aysel miymiş? Peki, numarası?"

"Onu belirtmemiş, hocam. Sadece maktulün (tabii maktul olduğunu bilmeyerek) kendisine en kısa zamanda telefon açmasını..."

"Tabii, tabii, onun hakkında da bir şeyler öğrenirseniz, bildirin."

Çeşitli Y'ler üzerine güzel güzel konsantre olmuşum, bu Aysel de nerden çıktı şimdi? Adının baş harfi Y olmadığına göre üstünde durmak gereksiz belki. Ama, Levent'in o saatte otelde olacağını nerden bilmiş? İnsanın

bir aşk randevusu (ya da işte, herhangi bir gizli randevusu) varsa şuna buna haber vermez, değil mi? Aysel... Hay Allah... soyadı ne acaba?

Öyle ya... soyadı!.. Belki de Y, bir soyadının baş harfidir. Hemen Lâmia Yener geliyor aklıma. O kadıncağızla ilgilenmek gerek. Gerçi kariyere heves edecek birine, hele hele herhangi bir 'entel bar'ın kapısının önünden bile geçmiş hiç benzemiyordu ama, olsun. Bu aşamada listeden atılamaz. Aysel de öyle... Katil değillerse bile önemli bilgilere sahip olabilirler. İlk iş, Lâmia Yener'in sorgusunun zabıtlarını istemeli Haydar'dan. Ve de kadının adresini...

Hafızanım, Yasemin'i sevmiş olmalı. Ya da, onca yıldır hiçbir kadını üç kez yemeğe davet etmediğimi çok iyi bildiğinden, bu sefer işin içinde bir *ciddiyet* olabileceğini düşünmüş, müstakbel hanımına yaranmaya çalışıyordur. Hazırladığı yemekler bir harikaydı. Hem nefaset, hem de şişmanlatıcı olmamak gibi iki önemli özelliği, şaşırtıcı bir biçimde bağdaştırmayı başarmıştı.

Yasemin de şaşırtıcı doğrusu. İşten çıktığı gibi doğrucaca gelmiş olmasına karşın yorgun ya da dağınık görünmüyordu. Çalıştığı yeri altüst etmiş olması gereken cinayet onu pek etkilememişti anlaşılan.

"Her zamanki gibi şık ve hoşsunuz," dedim.

Kaşlarını azıcık kaldırarak hafifçe gülümsedi.

Bu kaş kaldırma âdeti başka kimde vardı?

"Her zamanki gibi martini mi?" diye sordum.

"Hiçbir şeyi unutmuyorsunuz... Ne güzel..."

"Hiçbir şeyi değil, yalnızca önemli şeyleri unutmam," dedim. "Hem, geçen görüşmemizde senli benli olmamış mıydık?"

Bu kadına açık açık kur mu yapıyorum yoksa?

Ertuğrul, bir saat önceden hazırlayıp soğumaya bıraktığı martini sürahisini getirdi. Yasemin, meşin koltuklarından birine gömülürcesine oturmuş, çevresine göz gezdiriyordu.

“Burası ne keyifli bir yer... Yalı da çok zarif ama, burası kişiliğini daha çok yansıtıyor gibime geldi.”

“Bilmem ki,” dedim. “Bu evi eski karım döşedi, yalıyı da annem vaktiyle. Pek mekâna aldırان biri değildir ben.”

“O zaman, kişiliğin, eşyanın egemenliğini kırmış diyebiliriz.” Gülümsedi. Yersiz bir iltifat yapmış olmanın ağırlığını üstünden atmaya çalışır gibi bir hali de yoktu. “Yani, *sinmişsin* bu odaya...”

“Kelimenin tam anlamıyla,” dedim gözlerinin içine bakarak.

Evet evet, bir şeyler dönüyor ortalıkta. Ama üstüne üstüne gitmemekte yarar var.

“Büroda neler olup bitiyor?”

“Herkes korkunç üzgün, yaşlı ve şoke olmuş durumda! Ama hademesinden telefon santralindeki kıza, orta halli şeflerden genel müdürlere kadar... Bir ara, üç gün tatil verileceği dedikodusu çıktı ama, aslı yok tabii. Öyle, *bir* kişinin öldürülmesiyle paydos der mi patronlar? Genel bir katliam olsa bile şüphelidir. Cenaze günü herkes izinliydi ama, camide boy göstermeyenlerin vay haline!”

Olaylara bu kadar uzaktan ve eleştirel (hatta alaycı) bakabilmesi, kişisel olarak hiç etkilenmemiş görünmesi, Haydar Bilir’in deyişiyle, *enterese* oldu bana.

“Polis kimseyi sorguya çekmiyor mu?”

“Çok üstü kapalı davranıyorlar, dikkat çekmemeye çalışıyorlar nedense. Levent Caner’in bürosunu mühürlediler, evraklarına el koydular ama, biraz geç kalmış olabilir-

ler. Yani, içerden kaçırılması gereken bir şey vardiysa, çoktan kaybolmuştur sanıyorum. En yakın iş ilişkileri olan kişileri sorguya çekiyorlar anladığım kadarıyla. Örneğin, kimse bana bir şey sormadı.”

“Oysa sen, herkesten çok şey biliyorsun.”

“Herkesten çok ne bilebilirim? Yeşim hikâyesini bile benden başka bilen ya da tahmin eden vardı mutlaka.”

“Uzatma,” dedim. “Nicedir Levent’i izlediğini biliyorum. Romancı her şeyi açıkladı bana.”

“Banaysa, hiç kimseye, özellikle de sana, bir şey çaktırmamamı tembihlemişti.”

Yapmıştır, inanıyorum. Her şey beklenir ondan.

“Kendi çapında bir oyun oynuyor,” dedim sanki o artık çok önemsizmiş ve ikimizin arasına girmesi imkânsızmış gibi. “Arada taktik değiştirmek zorunda kalıyor, tüm beceriksiz oyuncular gibi.”

Romancımıza karşı takındığım bu küçümseyici tavır üstünde pek durmadı. Omzunu silkip içkisinden bir yudum daha aldı: “Madem her şeyi açıklamış, benim anlatacağım bir şey kalmamış demektir.”

“Hayır. Yani, her şeyi derken.. Seni Levent’in başına bekçi koyduğunu, o gün otele seni kendisinin gönderdiğini açıkladı. Sana istediğimi sorabileceğimi söyledi.”

Bir yudum daha aldı içkisinden ve bitirdi. Kadehini zarif bir hareketle bana uzattı. “Kimsenin başına bekçi filan koymadı beni,” derken biraz sinirli miydi sesi? “Bir holdingin günlük yaşamından kesitler istiyordu yalnızca. İş dünyasından can alıcı ayrıntılar falan...” Kadehini doldurdum yeniden. “Bir süre sonra da, Levent Caner’e özellikle dikkat etmemi söyledi. Ama, ne kadar beceriksiz bir gözlemci olduğumu anla ki, Yeşim dalgasına bile uyana-mamışım, onu o gün otele görünceye dek.”

“Gözlemlerini yazılı olarak vermiyor muydun ona?”

İçkisini yudumlamadan önce kokladı bu kez. “Hayır. Yani, evet ama hayır... Birkaç kez yazdım, sonra sıkıldım, bıraktım. Vaktim olmuyordu zaten. Yapabileceğim bir şey de değildi. Copy... yani, reklam metni yazmak başka, bu başka. Bir alışkanlık meselesi günce tutmak. Yapamadım. Beni telefonla aradığında ya da buluştuğumuzda anlatıyordum, not alıyordu.”

Yemekte başka konulardan konuşmaya çalıştık. Hava-ların sıcaklığı... Güneydeki tatil yörelerinin kalabalıklığı... Türklerin tatil yapmasını bilmedikleri... Onun okuduğu, benim okumadığım kitaplar... İkimizin de seyretmediği televizyon... Benim dinlediğim, onun dinlemediği klasik müzik... Ama döndük dolaştık, gene cinayete ulaştık.

Y harfinin önemini anlattım ona, elimdeki fotokopiler-den söz etmeksizin.

“Bir ara senden bile şüphelendim,” dediğimde kıkır kıkır güldü.

“Öldürmek istediğim o kadar çok insan var ki,” deyişini neden sevimli buldum, bilemeyeceğim. “Ama Levent Caner’in listede yer alması çok zor.”

“Kimin öldürüleceğini bilmediğim dönemde aldım günahını,” dedim. “Yoksa, senin gibi bir kadının onun gibi bir adamı öldürmekle vakit harcamayacağını kavrayacak kadar aklım var.”

Bir kahkaha savurup, “Aslansın, elden gel,” diyerek masanın üstünden elime yapışması da öylesine çocuksu ve tatlıydı ki...

“Yeşim’in Y’si var tabii. Ama başka biri de olabilir. Levent’in kız kardeşi örneğin... Adı Lâmia ama, soyadı *Yener*.”

Gözlerini kısarak düşündü. “Y... Y... Yasemin, evet...

Yeşim, tabii... Yelda, Yaşar, Yekta, Yeliz..." Birden gözleri parladi: "Eser Sarkaç da var!"

"Eser Sarkaç mı?"

"Okuldaki soyadı Sarkaç'tı... Takma adı ise Yoyo!..."

Her yanımda dondu birden. Çiğnemekte olduğum ananas parçası yolunu şaşırıp boğazıma takıldı. Bir öksürük, bir öksürük. Boğulacaktım nerdeyse.

"Sen, Eser Sarkaç'ın okuldan arkadaşı mısın?" diye sorabildim sonunda.

Yüzüme şaşkın şaşkın bakıyordu. "Nen var? Su içsene," dedi önce.

"Bir şeyim yok. Yuttum. Eser Sarkaç'ın okuldan arkadaşı mısın?"

"Hayır, değilim." Şaşkınlığı tam olarak geçmemiştir ya da çok iyi rol yapıyordu. "Onlar bizden üst sınıftaydılar. 'Abla' derdik ama, olsa olsa birkaç yaş farkımız vardır. Okuldayken büyük görünüyor işte. Arkadaşları, hatta bazı öğretmenler bile Yoyo derdi ona. Adın neden takıldığını bilmiyorum. Ufak tefek bir kızdı, ondan belki. Belki de jimnastik dersinde, yüksek atlamada filan üstün bir başarı göstermişti. İkisi de olmayabilir. Okulda insana yakıştırılan sıfatların hayatta hiçbir karşılığı olmayabilir..."

Eser adlı kolejli kızın takma adının menşeinin hiç de önemli olmadığını bilmiyor muydu? Biliyordu da, bu saçma konuşmalarla beni asıl konudan uzaklaştırmaya, aklınca aklımı çelmeye mi çalışıyordu? Kadınların, hele cinayet işlemiş olabilecek kadınların, kafaları nasıl işler, kim bilebilir?

"Okuldan tanışıklığınıza gelelim," dedim, heyecanımı belli etmemek için elimden gelen çabayı göstererek. "Eser Caner'i çok eskiden tanıdığını neden sakladın benden?"

"Niye saklayayım ki?" diye sordu, gözlerini kocaman kocaman açarak. "Zaten sormadın. Sorsaydın bile..."

“Sormadım! Polis de sana bir şey sormadı!” Elimde olmadan bağırmağa başlamışım galiba, Yasemin’in gözleri daha da açıldı. Bu göz açma numarasını da bir yerlerden hatırlıyorum ama... “Sense sana sorulmayan soruları elbette cevaplandırarak değilsin! Eski bir arkadaşının kocasıyla ilişki kurmayı ise, kendine kolay kolay yediremezsin!”

“Sorsaydın bile,” diye yineledi derin bir soluk alarak ve nerdeyse fısıltıyla konuştuğu halde benim bağırmağa yaklaşan sesimi yenerek, “onu eskiden tanımadığımı, arkadaş filan olmadığımı, onu yıllar sonra patronlardan birinin karısı olarak gördüğümde, hayal meyal anımsadığımı söyledim sana.”

Oturduğum yerden toparlandım, sırtımı dikleştirdim, şarabımdan bir yudum içtim. Riesling’in tadını sonuna dek çıkarmış gibi yaptım. Böyle olur olmaz heyecanlanmak gerçekten de yakışmıyor benim gibi birine.

“Peki, yakın arkadaşları kimlerdi?” diye sordum sakın sakın. “Hani, kantine birlikte geldiği, fiskos fiskos flört hikâyeleri paylaştığı, sınıfta yan yana oturduğu, sınavlarda kopya alıp kopya verdiği bir sırdaşı vardı mutlaka, adı Y ile başlayan...”

“Canım, ne bileyim,” dedi kızgın kızgın. “Zaten onlardan küçüktüm diyorum sana. Okuldaki her saçma sapan kızın ve de arkadaşlarının secresini ezberleyecek değilim ya? Bu şirkete girdikten birkaç ay sonra bir davette tanıştım onunla ve birden eski günleri hatırladım. Sarkaçların kızı... Yoyo Eser... Öyle kızlardan biriydi, birinin kızı, yıllar sonra gördüğünüzde ise birinin karısı olarak tanıştın... Kendi kişiliği olmayan, yani... Takma adının bile neden konulduğu bilinmeyen... Öyle biri işte...”

Yasemin’i ilk kez bu kadar kızgın görüyordum. Bun-

dan sonra sordugum sorunun onu daha da kızdırabileceğini ise akıl etmedim.

“Senin okuldaki takma adın neydi?”

“Yoktu,” dedi nerdeyse kin dolu bir sesle. “Öyle Yoyo, Coco, Momo falan demezlerdi bana. O gibi gruplara takılmazdım.” İlk gördüğüm günden beri bana bir erkeğinkini hatırlatacak kadar geniş olan omuzları düştü, daraldı sanki. Başını önüne eğdi, sesi küçüldü: “Kimselere takılmazdım. Yalnız bir çocuktum.” Aniden başını kaldırıp omuzlarını dikleştirdi, hınçlı bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Kimseye ihtiyacım yoktu. Onun bunun kiminle arkadaş olduğuna dikkat etmeye de vakit ayırmazdım.”

Onun bu garip öfkesi, anlaşılmaz bocalamaları beni yatırtmıştı. Sesimin alabildiğine yansız ve duygusuz olduğunu bilerek sordum:

“Ya Akın?..”

Kaşlarını gerçek bir anlayışsızlıkla çattı: “Kim?”

“Romancımız,” diye açıkladım gülümseyerek. “Onu okuldan anımsamıyor musun?”

“Akın Erkan mı? Hayır...” Şarap kadchini yeniden doldurmam için bana uzatırken başını iki yana salladı. “Hayır, hayır... Zannetmiyorum ki bizden olsun...”

Kaşlarını kaldırmadan, dudaklarını bükmeden söylediği bu son sözlerde öylesine doğal bir üstünlük sesi vardı ki, gizlemeye uğraşmadığına göre, kendisi de farkında değildi. Eski karımın kimi tavırlarını anımsadım birden. Ve eski karımın Eser Sarkaç’ın sınıf arkadaşı olduğunu... Ve Meral’in okuldaki takma adının ne olduğunu merak ettim. Ama anlamsızdı bu merakım. Fransa’daki gencecik kocasını bırakıp Levent Caner’i öldürmeye buralara gelecek değildi herhalde. Çok daha yakınımıdaki kadınlarla ilgilenmem gerekiyor.

Okul yılları konusunda en ufak bir soruya bile katlanamayan, gösterdiği hiç beklenmedik ve çok aşırı tepkiyle kafamı allak bullak eden bir Yasemin... Okulda başından geçenler üstüne yirmi küsur yıl önce bana olmadık yalanlar uyduran bir romancı... Öğrenciyken takma adı Yoyo olan, kendisini aldatan kocası öldürülmüş bir milyarder kızı... Eski arkadaşının kocasıyla aşk ilişkisi kuran bir Y...

Bu Y, Eser Caner olamaz. Takma adı ne olursa olsun, elimdeki günce onun gibi bir kadını çağrıştırmıyor. Tabii, onu yakından tanımıyorum ama, evli, çocuklu, paralı biri olduğunu biliyorum. Y ise yalnız bir kadın... ve de Eser'in arkadaşı. Önemli olan bu. Şu anda, kimliğini bulmak açısından en yararlı tanım, Yoyo'nun yakın arkadaşı Y olduğu.

Paris'e telefon açıp Meral'e sorabilirim. Ya da, yarın Eser Hanım'ın kendisine...

Yasemin'le daha sonraki konuşmalarımız cinayete şu ya da bu şekilde ışık tutmayacağından, romancıyı ise hiç mi hiç ilgilendirmedikten, buraya almıyorum. Yalnız, ondan ya da başka birinden (kimden?) duyup da ben kendisinden özel olarak sakladım sanmasın diye, nasıl ayrıldığımızı bir cümlede aktaracağım. Geç saatte evine döneceğine bende kalmasını (benimle yatmasını değil ille de, isterse ayrı bir odada uyumasını) önerdim ama, Yasemin kabul etmedi. İleri sürdüğü sebepler ise akla yakındı. Yani, gidişi, beni kesinkes reddettiğini değil, benimle âcilen yatmaya hevesli olmadığını açıklığa kavuşturdu... ki, bu da nedense içimi rahatlattı. Kalsaydı ne olurdu bilmiyorum. İşler çok daha karmaşıklılaşır ya da can sıkıcı biçimde gelişebilirdi.

Perşembe sabahı gazetelerde yeni bir şey yoktu. Hâlâ güzel sekreterin kayıplara karışmasından (ama bu kez ya tek sütunluk manşetlerde ya da iç sayfalarda) söz ediliyor.

Bir de, otel personeli Yeşim Erses'i resimlerinden tanımış. Garsonlar, resepsiyon görevlileri filan, onu sık sık Levent Caner'in yanında gördüklerini itiraf etmişler. Çok renkli gazetelerden birinde ise, 'Kat Hizmetçisi Gizli Aşkın Şahidi' başlığı altında, epeyce çirkin bir kızcağız, hiçbir şeye ışık tutmayan izlenimlerini anlatıyor. Çapkın işadama ile dilber sekreteri odayı terk ettiklerinde yatak savaş meydanına benzermiş de, kızın sürdüğü çok pahalı parfüm yasıklara sinermiş de, her seferinde mini bardaki viskileri bitirirlermiş de, bir keresinde hanım incili süs taraklarını banyoda unutmuş da... Hizmetçi, para karşılığında mı konuştuk; sırf aptallığından mı (işten atılacağı aklına gelmemiş olabilir mi?) böyle saçma sapan hikâyeler anlattı, yoksa her şeyi gazetenin yazarı mı uydurdu, belli değil artık.

Saat on buçuk gibiydi, kahvaltımı yeni bitirmiş, yatakta ikinci sabah kahvemi içiyordum (ve Yasemin'in gece burada kalmamakla nasıl akıllılık ettiğini düşünüyordum) ki, telefon çaldı.

"Hocam, ne diyeyim, ancak pardon diyebiliyorum," diye söze başladı Columbo Haydar. "Erken aradımsa, rahatsız ettimse affınıza sığınıyorum. Ancak müthiş bir şey... Pardon üstü pardon. Nasıl yaptınız anlamıyorum!"

Yaptığım olağanüstü şeyin ne olduğunu sorarken sesim sakindi ama, hiç heyecanlanmadım desem yalan olur.

"Hani, adı Y harfiyle başlayanları araştırmamı söylemiştiniz ya, kadını bulduk!"

"Buldunuz mu? Nerde?"

Haydar Bilir boğazını temizler gibi yaptı. "Yani, bulduk, diyorsam, kimliğini tespit ettik. Ne yazık ki o da uçmuş. Ama adamların peşinde."

Haydar'ın 'adamlar'ının herhangi birinin peşinde olmalarının pek bir şey ifade etmediğini artık az çok biliyordum.

“Kimmiş, peki? Nereye gitmiş?” diye sordum.

“Adı Yıldız, soyadı Gerçel. Döner Yayıncılık’ta Genel Müdür Yardımcısı olarak çalışıyor. Bekâr, hiç evlenmemiş. Annesiyle birlikte oturuyor. Hanesinde de, işyerinde de bulunamadı. Yıllardır ilk kez olarak kimseye haber vermeden yok olmuş, bir haftadır görünmüyormuş. Annesi de nerede olduğunu bilmiyor. Otel personeli, resimlerinin Levent Canner ile görülen kadına benzediğini kabul ediyorlar ama, kendisini gözleriyle görmeden kesin bir şey söyleyemiyorlar. Yani, sayın hocam, sizi tebrik etmeme izin verin. Siz, Y harfini söylemeseydiniz... Ama bizler de iyiyiz, değil mi? Siz tüyoyu verir vermez, kadını elimizle koymuş gibi bulduk!”

“Buldunuz ama bulamadınız,” dedim.

“Yakındır, bulacağız,” dedi. “Y harfi nerden aklınıza geldi, öğrenebilir miyim, sayın hocam?”

“Öteki kadının, yani sekreterin de adı Y harfi ile başlıyor,” dememe kalmadı, telefonun telleri kulağıma aşırı bilgiççe öksürükler ilettiler. Ve sonra, Haydar’ın daha da bilgiç sesi: “Anlıyorum,” diye gürledi. “Yani, olayın kilit kişisi... harfi, Y oluyor. Peki, bu Y, ne anlama geliyor acaba?”

“Yaşayan Ölüler,” diyecektim az daha. Zor tuttum kendimi. O lafın nerden aklıma geldiğini çözümlemeye kalkmak ise, sevimli komişere akla yakın bir yalan uydurmaya çalışmaktan daha uzun iş. En iyisini yaptım, onu işitmemişim gibi sürdürdüm konuşmayı on beş saniye kadar sonra: “İkisi pek çok bakımdan birbirlerine benziyorlar üstelik. Ötekini aramaktan vazgeçmediniz ya?..”

“Yeşim Erses adlı kadını mı? Ne münasebet! Her yanı tanyoruz. İkisinin benzerliğine gelince, orada yanıldınız, sayın hocam. Yeşim Erses denilen kadın genç ve çok güzel. Ötekiyse, yaşlı değil ama, daha yaşlı. Pek de güzel sayılmaz. Biri sarışın, öteki esmer...”

“Ama ikisi de hiç evlenmemiş, yalnız (yani anneleriyle birlikte) yaşayan, bir şirkette sorumlu iş sahibi kadınlar. Sonra, ikisi de Levent Caner ile otelde buluşuyorlarmış.”

“Orası öyle,” dedi Columbo Haydar. Biraz canı sıkılmış gibiydi.

“Hangisinin Eser Caner’in arkadaşı olduğunu öğrendiniz mi?”

Yanıtladığında, Haydar Bilir’in sesi, canının daha da sıkıldığını yansıtıyordu galiba.

“Hayır. Yani, şöyle hocam: Eser Hanım’ı dün akşam ve bu sabah aradım, bir randevu almak için. Ama her iki seferde de uyduğunu, rahatsız edemeyeceklerini söylediler. Tabii, kadın kötü günler yaşıyor, ben de fazla üstelemek istemiyorum, anlıyorsunuz ya, sayın hocam. Ama, bugün öğleden sonra doğrudan evine gideceğim. Bir emniyet görevlisiyle görüşmeyi reddedemez.”

“İsterseniz siz gitmeyin,” dedim. “Ben bir aile dostu olarak... Yani, benimle daha rahat konuşur demek istiyorum. Ne de olsa nazik meseleler... Tabii, öğrendiğim her şeyi size aktarırım,” diye bir de yalan attım.

“Yapar mısınız, hocam? Çok müteşekkir olurum. Teklif etmeye çekiniyordum.”

Lafını ağzına tuktum galiba. “Elimden geleni yaparım, sonucu size bildiririm. Bu arada bir-iki ricam olacak. Lâmia Yener’in adresi ve şimdiye kadar yaptığınız sorgulamaların birer kopyası... Mümkünse...”

“Mümkünse ne demek, efendim, emriniz olur. En geç bir saate kadar gönderirim.”

Vs... Vs... Vs...

Telefonu kapattıktan sonra yatağın içinde şöyle uzun uzun uzandım, gerindim. Eser Caner’in bunca yıl sonra beni hatırlaması ve benimle görüşmeyi kabul etmesi için

hiçbir sebep yoktu. Hele, en gizli sırlarını bana açacağını düşünmek aptallıktı. Üstelik, öyle insanın gözüne bakarak ya da sesinin tonundan ipuçları yakalayabilecek psikoloji uzmanı bir roman hafiyesi değilim ki ben. Evet, eski aşkım sayesinde bir roman hafiyesi oldum ama, ruhbilimsel değil, matematiksel çözümlerle ilgileniyorum. Her şey bir yana, tanımadığım bir kadına telefon edip onu benimle görüşmeye ikna etmek, sonra da sokaklara düşüp onun evine gitmek birden çok anlamsız geldi. Tembelliğim kabbardı gene, bu cinayet işine karıştığımndan beri ilk kez derinden içim sıkıldı.

“Yıldız mı? Evet, çok eski arkadaşımıdır,” dedi Eser Canner, yüzüme şaşkın şaşkın bakarak. “Meral de tanır tabii, üçümüz okulda aynı sınıftaydık. Birden ortadan yok olmuş mu, dediniz? Ne kadar garip! Cenazeye gelmedi, olaydan sonra beni aramadı, doğru ya... Kafam o kadar karışık ki, şu âna dek düşünmemiştim. Başına bir şey gelmiş olabilir mi?”

“Araştırıyorlar,” diye karşılık verdim.

“Şu son günlerde... her şey üst üste... üst üste... Çıldıırabilir insan!”

Zarif ellerini yüzüne kaldırıp şakaklarına götürüşünde, ince uzun parmaklarını, bir telin bile dağılmasına yol açmaksızın saçlarının arasında şöyle bir dolaştırışında, çılgınlığı uzaktan yakından anımsatan bir hava yoktu oysa. Dalgıncaydı yalnızca ve çok sakin. İlaç filan almış olabilirdi tabii, ama sanmıyorum. Bu tür kadınların hemen hemen hiçbir şey karşısında sükûnetlerini kaybetmeyeceklerini düşündüm. Kocasını öldürüleli daha bir hafta bile olmamışken, ne kadar da hoş ve bakımlıydı! Şık, mutlaka imzalı, bir blucinin üstüne çok uçuk sarı, çok bol bir ippek göm-

lek giymişti. Ayaklarında, balerinlerinkileri andıran dümdüz pabuçlar vardı. Elleri yüzüklü değildi (yalnızca bir al-yans!) ama turnaklarının cilası kusursuzdu ve sol bileğine altın bir saat, öteki koluna da birtakım antika görünüşlü altın bilezikler takmayı ihmal etmemişti. Taziyelerimi başını hafifçe sağa eğerek kabul ederken, hemen ardından Meral'i ve oğlumuzu sorarken sesi, gümüş sigara kutusunu uzatırken eli titrememişti. Demin başına dokunduğunda şakaklarını ovuşturmamış, adeta okşamıştı ve pencereden içeri dolan ışığın parıl parıl aydınlattığı saçlarını bozmadan, hayır, çıldırabileceğini fısıldamıştı.

Gene de çok kendine özgü biri değildi Eser. Bir tipti. Daha önce pek çok kez karşılaştığım için (yakından tanımasam, iyi anlamasam da) bildiğim bir tip... Hepsi aşağı yukarı aynıdırlar bu tip kadınların ve onlarla ne zaman karşılaşsam (kanım gittiğinden beri pek sık karşılaşmıyorum, o da başka) günlük yaşamıma giren öteki kadınlarla (fakültedeki kadın meslektaşlarımdan örneğin ya da erkek meslektaşlarımdan eşleri ya da kız öğrencilerimin çoğunluğu) aralarındaki farklar dikkatimi çeker. Yüzeysel farklar belki ama, çarpıcı... Ya da çok derin farkların yüzeysel görüntüleri... Ne bileyim ben, bu kadınların gözkapaklarına sürdükleri yeşiller, maviler, morlar, karalar, her neyse işte ve de yanaklarına sürdükleri allıklar, hiçbir zaman boya lekeleri gibi durmaz; rimelleri akamaz. Boyaları, rimelleri fark bile etmezsiniz de, gözlerinin derinliğine şaşarsınız. Hiç üstlerini başlarını çekiştirmezler, hiçbir zaman bir taraflarından bir şey sarmaz. Ayakkabıları tozsuz, çizmele-ri çamursuz, çorapları varla yok arası incedir. Sıcakta terlemezler, yağmurda ıslanmazlar, rüzgârda dağılmazlar. Soğukta burunları kızarmaz. Güzelseler, nadide bir porcelen bibloyu; çirkinseler, non-figüratif bir tabloyu andırır-

lar. Yaşlandıklarında, yüzlerindeki çizgiler bile değer kazanır. Sonra, hiç bağırıp çağırmazlar. Sesleri hep alçak ve kalıncadır. Arada bir zarif ve çocuksu ya da şımarık çığlıklar koyverdiklerinde, bunları kahkahalarındaki kristalimsi tınılardan ayırt etmek zordur. Çünkü konular birbirinden farklı değildir pek: yani, gayri ciddidir. Çünkü bu tip kadınlar hiç heyecanlanmaz, hiç öfkelenmez, hiç kendilerini kaybetmezler. Yürümezler, salınırlar; koşmazlar, uçarlar; ani hareketler yapıp dengelerini bozmazlar. Çünkü bu tip kadınlar hiç korkmazlar, paniğe kapılmazlar, kendilerinden geçmezler. Tüm gülümsemeleri tatlı ya da küskün, tüm şaşkınlıkları kocaman gözlü, tüm üzüntüleri büyük dudaklı, omuz silkmeli ya da acı tebessümlüdür. En yakın dostlarına, en derin sırlarını açtıklarında, kendilerinden değil, kendilerine benzettikleri bir başkasından söz ederler. Ya da, kendi sırlarını bir başkasının ağzından anlatırlar. Çünkü bu tip kadınların duyguları dikkatli, tepkileri temkinli, içtenlikleri yapaydır. Yaşamlarının sonsuz boş olduğunu sanırsınız ilk bakışta, çünkü ciddi bir işte çalışmakla, yararlı bir şeyler yapmakla doldurmaya çalışmazlar günlerini. Gene de vakitlerini boşa harcamazlar: Hayatları, kendi kendilerini resmetmekle geçer. Hep bulundukları yerden çok uzaklardaymış ya da olan biteni gökyüzündeki bulutların üstünden izliyorlarmış gibi bir havaları vardır. Olaylara karışmazlar, çünkü bu tip kadınlar, kendilerini bildikleri günden itibaren saklanmayı, herkesten, her durumda saklanmayı öğrenmişlerdir. Saklanmak onlar için belki de tek gerçektir.

Bu kadınlar, aldatıldıklarını fark etmeye tenezzül etmeyecek kadar yakındırlar yalana. Ve, kocaları öldürüldüğünde, kesinlikle çıldırmazlar.

Benim gibi 'kitaplarına gömülmüş bir bilgin' bu tip bir

kadınla nasıl baş edebilir? Konuyu Yıldız'dan Levent'e, Levent'ten Yeşim'e, oradan da cinayete getirinceye dek birkaç kilo kaybetmişimdir sanıyorum.

"Gazeteler," dedi küçümseyen bir sesle ve elini belli belirsiz sallayarak ve bu belli belirsiz harekete bile bir başka anlam kazandırmak için neskafe fincanına uzanarak, "neler uyduruyorlar... Bir başka ülkede olsak, mahkemeye verip milyonlar kazanabilirim. Bir ölümün hatırasına hakaret... Yalan haber... Kişisel teşhir... Ne isterseniz... Ama bizim memlekette... Adamlara bir sürü uydurma malzeme sağlarsınız en çok... Basını denetleyen yok ki..."

"Yani, eşinizin, sekreteri Yeşim Hanım'la da, arkadaşınız Yıldız Hanım'la da herhangi bir ilişkisi olabileceğine ihtimal vermiyor musunuz?"

Hafifçe gülümsedi, neskafe fincanını dizimizin dibindeki alçak mermer masaya koymaya bile gerek görmedi. Bu tip kadınlar, isterik kahkahalar atıp ellerinde ne varsa düşürmezler!

"Yıldız... Yeşim... Gülünç... Böyle şeyler sizin nasıl aklınıza gelebiliyor?"

Adi bir gazeteci ya da kaba saba bir polis memuru olmadığımı açıkça hatırlatmadı elbette. 'Sizin' sözcüğünü azıcık vurgulaması bile fazlaydı. Bu tip kadınlar açıkça konuşmazlar, zarafetlerinden başka şeyi vurgulamazlar.

"Yeşim Hanım... son derece cici bir kız. Ama, yanılmıyorsa üç-dört yıldır çalışıyordu kocamın yanında. Yani, Levent bir... kaçamak yapacak olsaydı..." Hunharca öldürülmüş on sekiz yıllık koca, nasıl da çocuksu yaramazlıkların hoşgörüsüyle karşılanacak bir bebeği andırıyordu karısının sesinde! "Neden onca zaman beklesin?" Dalgın -derin değil, sıkıntılı da değil, dalgın işte, ya da önemsemez- bir soluk alıp fincanını nihayet mermer sehpanın üstüne bırak-

tı. “Bir kahve daha almaz mısınız? Meral’i de çok özledim. Eski günlerden konuşacağımıza, nelerden söz ediyoruz!”

“Şu sekreter kızdan,” dedim, onunki kadar önemsemez ve acımasız bir gülümseme yakalamaya çalışarak. “Sizce yardımcı olmama izin ve...”

“Evet, Yeşim...” Gene dalgın, iyice dalgın ve acımasız ve küçümseyen bir havayla kesti sözümü. Ama, bu kez, küçümsediği ben miydim? “Levent bu gibi konularda çok dikkatliydi. Benden başkasını gözü görmezdi demiyorum tabii. Hangi erkek on sekiz yıl dişini sıkabilir?” Burada güldü. Sanki gerçekten güldü. Ama bu tip kadınların gerçeklerine de inanılmaz, gülücüklerine de. “Ama, işyerinde başına bir kız sarmazdı. Aşkla işi kesinlikle kaşıtırmayanlardandı. Bir kahve daha içeceksiniz, değil mi?” Ve yanıtımı beklemeden sehpanın altında bir yere uzandı. Mutfaktakilerden başka kimsenin duyamayacağı bir zili çaldı sanıyorum. “Yıldız’a gelince,” dedi ve kapıda uşak görününce sustu. Doğru sanmışım. Adama, yeniden kahve getirmesini söyledikten sonra bana döndü: “Kapüçino ya da espressoyu tercih eder miydiniz? Ya da düpedüz Türk kahvesi?.. Neskafe bunların kolayına geldiği için ben alıştım ama...”

Evine neskafe sokmayan biri olarak üstünlük taslamaya kalkmadım. Ne de olsa bunlardan da daha görgülüyüm. Ya da, asıl konuya dönmek istiyordum. “Hangisi olursa,” dedim kısaca.

Uşak, fincanlarımızı alıp çıktı.

“Nerde kalmıştık?”

“Eski arkadaşımız Yıldız’da...”

“Haa, evet... Çocukluğumuz, gençliğimiz okul sıralarında birlikte geçti. Hâlâ ara sıra gelirdi bize. Ama kocam-

la yıldızları hiç barışmadı. Burçları mı tersti, bilemiyorum. O geldiğinde, Levent sofradan zor kaçardı. Mutlaka bir iş icat eder, odasına kapanırdı. Yemek bitinceye kadar sıkıntısını o kadar az saklardı ki, yerin dibine geçerdim kimi kez. Yıldız ise... Nasıl diyeyim?" Burada nerdeyse açıkça dudak büktü. "...Kocamdan hoşlanmadığını saklamazdı. Onu aptal yerine koyar ya da..." yüzünü buruşturur gibi yapacakken vazgeçti, "... ya da aptal yerine koymaya çalışırdı. Sevmezlerdi yani birbirlerini."

"Peki, bu açık husumet gösterisi, gizli bir ilişkiyi?.."

Sözümü bitirmeme fırsat kalmadan güldü. Gene alçak perdeden, abartısız, kısacık bir gülüş tabii... Ama ne kadar saçmaladığımı anlamama, ağzımın payını aldığımı kavrayıp susmama yetecek bir gülüş. Konuşmamız sırasında ayağa bir kez bile kalkmamış, hatta kalkmaya davranmamış olduğunu düşündüm. Yerinden kalkıp odanın içinde dolanmaya, pencereye gidip perdeleri didiklemeye gereksinme duymamıştı.

Bu tip kadınlar böyle şeyler yapmazlar.

Ben de, şüphelinin, şüphe uyandıracak hareketlerini gözleyip bunlardan asılsız ipuçları çıkarmak zorunda kalmıyorum, fena mı? Zaten maktulün kansı şüpheliler arasında değil. Şüpheli kişiler hakkında birtakım bilgiler almaya çalışıyorum ondan yalnızca ve bunu bile başaramıyorum.

"Yıldız Hanım'ı en son ne zaman gördüğünüzü hatırlıyor musunuz?"

Sanki gerçekten düşünüyormuşçasına gözlerini kısar gibi yapıp bir süre sustu. Sonra, acımtırak bir gülümseme yayıldı yüzünün alt bölümlerine.

"İnanır mısınız, söyleyemeyeceğim," dedi dalgınlığını sürdürerek. "Epey oluyor galiba. Yazın, çocuklarla birlik-

te tatile çıktım. Kısa bir tatil... Ama döndüğümünden beri görüştüğümüzü sanmıyorum. İşleri vardır ya da o da tatile bir yerlere gitmiştir diye düşündüm, herhalde. Ya da hiç düşünmedim... Çalışan bir kadındı, her dakika aramıyordu beni.”

“Hep o mu arardı sizi?”

“Yoo, ben de arardım elbette. Ama son zamanlarda aramamışım... araşmamışız besbelli.”

Onun bu rahatlığı karşısında tedirgin olmam normal miydi? Bir sonraki sorumu sormadan önce yutkundum: “Onca yıllık arkadaşınızın, evinizden elini ayağını çekmesi garip gelmedi mi size?”

“Hayır, gelmedi,” dedi.

Cesaretimi toparladım. “Yani, kocanızın bir başka kadınla ilişkisi olabileceğine hiç ihtimal vermediniz mi?”

İlk kez sinirli (ya da onun için sinirli sayılabilecek) bir hareketle sigara kutusuna uzandı ve sesi, titremediyse bile, çatallandı. “Verdim tabii... Aptal değilim ya...”

Ne yazık ki, sözlerine (ve de sinirlimsi hareketlerine) devam etmesine fırsat kalmadan uşak, elinde bir tepsiyle, içeri girdi.

Kahve servisi, “Süt ya da şeker alır mısınız?” derken (gene neskafe getirmişti adam; kapuçino, espresso ya da düpedüz Türk kahvesi yapmakla zaman kaybetmeye üşendiği açıktı) Eser Caner’in kendini toparlamayı, o sinirli havasını yenmeyi başaracağını sandım. Ama yanılmışım. Adam odadan çıkar çıkmaz, kahvesine dokunmaksızın ayağa kalktı ve perdeleri didiklemeye koyulmasa da odanın içinde tur atmaya koyuldu konuşmadan önce. Tedirginliğini böylesine açıkça sergilemesi şaşırttı beni. Sevinirdi de... Nerdeyse gerçek bir hafıyeye benzettim kendimi: Kadını sonunda yıktım!

Sigarasından derin soluklar çekerek odanın içinde bir iki gelip gittikten sonra tam karşımda durdu.

“Aramızda kalacak bu dediklerim, tabii,” dedi.

Pencereden giren güneş ışığı tam arkasına düştüğünden, yüzünü doğru dürüst göremiyordum. “Elbette,” diye yalan attım.

“Birinden şüpheleniyordum, evet. Ama, ne Yıldız ne de Yeşim... Onlar imkânsız... Aysel adında bir kadındı...”

Aysel adını duyar duymaz titrediğimi itiraf edeyim.

“Soyadı neymiş?” diye atıldım hemen.

Sorumun gülünçlüğünü Eser Caner’in yüzünde okudum bir an sonra.

“Nerden bilebilirim? Adresini, telefon numarasını filan da söylemedi. Levent’in evde olmadığı saatlerde anyordu hep. ‘Özür dilerim, rahatsız ettim’ deyip kapıyordu telefonu.”

“Sizce ne anlama geliyor bu?”

Gene gülünç bir soru elbette!

Eser Caner, biraz önceki tedirginlik gösterisini ânında unutturacak rahat bir omuz silkişle mermer sehpanın öte yanından dolaşıp eski yerine oturdu. Kahve fincanına uzanırken dudak kenarlarını kıpırdattı: “Beni sinirlendirmeye çalışıyordu besbelli. Levent yanından ayrılır ayrılmaz ya da belki banyoya kadar gittiğinde, telefona sarılıyordu. Amaç, benim hareketi geçmemi sağlamak... Levent’i sıkıştırmamı, onu sorularla, ithamlarla bunaltıp ya da düpedüz kapının önüne koyup... Anlıyorsunuz ya, *ben* boşanmaya kalkayım. Bunun tek sebebi de...” Kahvesinden bir yudum aldı. Bir yudum daha. Başını geriye sallar gibi yaptı sonra. “Levent benden boşanmayı aklından geçirmezdi. Kadın da bunu anlamıştı herhalde. *Beni* zorlamaya çalışıyordu.”

“Oysa siz,” diye başladım ama beni duymadı herhalde. Devam etti:

“İşin garibi, Aysel adı karşısında Levent’in gösterdiği tepki... Ya da şaşkınlık, diyelim... Kaçamak yapan bir adamın yapaylığından öylesine uzaktı ki, gerçek bir hayretti diyebilirim. Bir bilinmezden korkar gibi irkiliyordu bu adı işittiğinde.”

Artık iyice rahatlamış, o bildiğim kadın tipini yeniden yakalamıştı. Birilerinden işittiği bir hikâyeyi anlatıyor gibiydi.

Aysel adı, bende de şaşkınlık, gerekmezlik, fazlalık, tedirginlik duyguları uyandırıyor. Öyle ki, bu adın romanda yeri olmadığına yemin edebilirim. Ya da, bu kadını ertelemeyi yeğliyorum.

“Ya Lâmia?” diye başka bir konuya atladım.

“Lâmia mı? O kim?”

Sorusunda dahi de’sine yer vermemesi insanı hayran bırakabilir!

“Kocanızın kardeşi.”

“Haa, evet. Mirasa ortak olmaya çalışıyorlar. Avukatlar halledecekler o meseleyi tabii. Levent’in kardeşini hiç tanımadım. Ailesinden, geçmişinden söz etmezdi zaten. Yaşamaya benimle tanıştığı günden itibaren başladığını söyledilerdi hep... Evladım! Öldüğüne hâlâ inanamıyorum, biliyor musunuz?”

“Elbette,” dedim. Ne demek istedimse?

“Her şey yalanmış, sanki olmamış gibi geliyor. Gerçeğin dışında bir yerlerdeymişim gibi geliyor.”

Bu doğrudu işte. Yani, Eser Caner doğruymuş izlenimini uyandırmayı başarıyordu.

“Akın Erkan’ı tanır mısınız?” diye beklenmedik bir soru patlattım. Benim için bile beklenmedik bir soruydu bu.

“Akın Erkan mı? *Yazar* Akın Erkan mı? Hayır, tanımıyorum. Daha doğrusu, şahsen tanımıyorum. Romanlarını büyük bir zevkle okurum tabii.”

“Okuldan hatırlamıyor musunuz? Aynı sınıfta değildiniz herhalde, o daha yaşlı olmalı.”

Kaşlarını hafiften çatar gibi yaptı. “Yoo, büyük sınıfta olsaydı da hatırlardım. Bizden olduğunu hiç sanmıyorum.”

Tonlaması, Yasemin’inkinin aynıydı. Neden durup dururken bir romancı hakkında soru sorduğumu da merak etmedi.

Bu kadın üstünde biraz uzunca düşünmek gerektiğine inanıyorum.

14 Eylül, Cumartesi

Haydar Bilir dün gece geç saatlere kadar aramadığı için, ben evini yeniden aradım ve İstanbul’dan ayrıldığını öğrendim. Karısı, nereye gittiğini bilmiyor (ya da öyle söylüyor) ama güneyde bir yerdeymiş galiba. Columbo, cinayet soruşturmasını yanda bırakıp gezmeye gitmeyeceğine göre, kızlardan birinin izi bulunmuş olmalı. Gazetelerde buna dair bir haber yoktu, henüz basına açıklamamışlar anlaşılan.

Artık, döndüğünde beni arar. Olayı kısa yoldan çözmüşse, ne âlâ, ama sanmıyorum. Düşündükçe, cinayetin Yeşim ya da Yıldız tarafından değil, Yoyo Eser Sarkaç Canner tarafından işlenmiş olabileceğine daha çok yattıyor aklım. Evvelki gün bana sergilediği oyunu yeniden, yeniden gözümün önünden geçiriyorum da... gerçekten kusursuzdu. Benden başka herkesi kandırabilir. Haydar Bilir böylesi bir oyunu hap diye yutar. Ama ben, bu tip kadınları

tanıyorum. Zavallı Columbo'nun rüyasında bile göremeyeceği şeyler biliyorum onlar hakkında. Gene de, ilk ağızda ben bile kandım.

Görüşmemizin bütününde oyun oynamıyordu. Ya da, oynuyordu da, tüm yaşamında oynadığı, artık ezberlediği, gerçekmiş gibi benimsediği oyunu oynuyordu. Benim (daha doğrusu, cinayet konusunda onu sıkıştırarak herhangi biri) için özellikle hazırladığı oyun ise son derece bilinçliydi. Ve evet, bana çatmasaydı mutlaka başarılı olacaktı. Ölen kocasının sekreter Yeşim ve eski arkadaşı Yıldız ile ilişki kurduğu gerçeğini eğrimsi bir gülümsemeyle bir yana iten, polisin ciddiye aldığı delilleri tümüyle yok sayan, sükûnetle kahvesini içmeyi sürdüren bir kadın, Aysel adı karşısında ölçüsünü şaşırır mı hiç? Hele de bu adı kendisi ortaya atmışken! Tüm o uyumlu ve yumuşak davranışlar birden nasıl sarsılır? Bacak bacak üstüne atarken ince ayak bileklerini otomatikman en havalı biçimde sergileyen, saçını karıştırırken bir telini bile yerinden oynatmamasını bilen, çıldıracağını açıklarken sesini yükseltmeyen –hatta titretmeyen- biri, nasıl olur da sigarasından sinirli soluklar çekerek odanın içinde beş aşağı beş yukarı dolaşabilir? En yakın arkadaşına bile sırlarını açmayı göze alamayacak biri, nasıl olur da hemen hemen hiç tanımadığı bana, ‘aramızda kalacak’ gibisinden hiç de inandırıcı olmayan bir söz ettikten sonra, kocasının ihanetinden dert yanar? Olmaz elbette. Planlı bir oyun değilse hiç olmaz. Onu gerçekten sorguya çeken ilk ben olduğum için, ilk bana oynadı bu oyunu. Çok geçmeden ‘yıkılıp’ Columbo Haydar’a ya da onca sevimsiz bulduğu gazetecilerden birine de oynayacaktır kuşkusuz.

Aysel adındaki kadının gerçek olduğuna inanmıyorum. Eve telefon ettiği yalnızca Eser Hanım’a malum. Hep Le-

vent yokken anyormuş, akla yakın mı bu? Şüpheleri kendi üstüne çekmemek için, var olmayan bu Aysel'in üstüne yıkmaya çalışıyor besbelli. Aysel adını kullanarak otele telefon etmesi de bu yüzden. Levent Caner'in, gizli aşk randevusuna giderken, nereye gittiğini bir başka kadına açıklamasına hiç aklım yatmamıştı zaten. Besbelli böyle bir şey yapmamış. Eser, kocasının otelde birileriyle buluştuğunu kim bilir kaç zamandır biliyordu; cinayeti işlemek için yola çıkmadan önce, orada olduklarından kesinkes emin olmak istedi herhalde.

Cinayet aletini bir bulabilsek...

Peki, sebebi ne olabilir? Birçok sebep olabilir de, doğrusu hangisi? Kıskançlık uzak bir ihtimal görünüyor bana. O sersem herifin nesini kıskanacak Eser gibi bir kadın? Hem, kıskançlık olsa ikisini de öldürürdü. Tabii, aldatılmışlığın hıncı var. Hiçbir şeye benzemez o hıncı. En tembel insanı bile, kısa bir süre için olsa bile, deliye döndürebilir. Bu tür bir delilik, ancak ilkel insanlarda, birinin kafasını baltayla yarmak biçiminde kendini gösterir. Eser gibi, inceliği yaşamın bir numaralı gereği sayan kişiler, böylesi bir delirmenin etkisiyle, uzun uzadıya ince cinayet planları kurabilirler.

Başka olasılıklar da var tabii. Aldatılan değil de, aldatan bir kadın... Kocasını aldattığı, başkasına gönül verdiği için, onun evlilik dışı ilişkilerinden hiç etkilenmeyen bir kadın... Levent öldü ya, yakalandı adamcağz. Girdisini çıktısını yazmayan gazete kalmadı. Oysa, Eser Caner'in evlilik dışı ilişkilerini kimse araştırmadı. (Haydar'a, gelir gelmez, bu işin peşine düşmesini söylemeli.) Belki Yoyo Eser boşanmak istiyordu da, kocasının son kaçamaklarını fırsat bildi. Adam gene de boşanmaya yanaşmayınca... Başını geriye atıp, "Levent benden boşanmayı aklından geçirmezdi,"

derken, sesi belli belirsiz acılaşmamış mıydı? Ondan kurulmak için cinayette karar kılıncaya dek başka yollara başvurmuştu herhalde. Ama sonunda, çaresiz kalınca...

Öldürme olayını otelde sahnelemesi en akıllıcasıydı tabii. Cinayet, adamın bulunduğu kadınlardan birinin üstüne kalacaktı böylece. Gene de, kadınların ikisinin de olayla ilişkili olmadıkları şu ya da bu biçimde anlaşılabilecek olursa, elinde yedek birini bulundurmak amacıyla, Aysel adlı, gerçekte var olmayan bir kadın yaratmış. O gün âşıkların buluşacakları saati öğrenmişti (bir sürü yerden öğrenmiş olabilir) ve cinayet aletini çantasına koyup otele gitti ve... Peki, Yasemin neden görmedi onu? Lobide oturmuş geleni gideni gözlüyordu. Yeşim'i gördü. Yıldız'ı da gördü belki ama, onu tanımadığı için üstünde durmadı. Oysa Eser'i tanıyor. Saat kaç kadar lobide oyalandığını söylemedi bana Yasemin. Arayıp sormalı.

Cumartesi sabahı, saat 11.30 ve küçük hanım evde yok. Demek ki ya dün gece eve gelmemiş ya da tatil günü sabahın köründe sokağa çıkmış. Jogging falan yapıyordur belki. Ayrıca, 11.30 benden başkaları için sabahın körü sayılmaz belki. Öğleden sonra yeniden ararım. Aslında daha önce aramam gerekirdi. Çarşamba gecesi benimle kalmadığı için bozulduğumu sanmasını istemiyorum. Ama işte, şu âna kadar aramayı akıl edemedim. Ben adam olmam – hele romantik bir adam hiç olamam.

Yoyo'yu (bundan böyle Eser'i atıp ondan yalnızca Yoyo diye söz etmem yerinde olacak sanıyorum, Y harfinin tutarlılığı açısından) bu romanın katili olarak ilan etmemi engelleyecek birkaç pürüz de yok değil tabii. Bunların en önemlisi, Y'nin, romancı tarafından bana iletilen güncesi. Günlük yaşamını o sayfalarda dile getiren kadın, yaşamı açısından da, karakteri açısından da Yoyo'yu hiç mi hiç

andırmıyor. Ancak, romancının bana gerçek katilin yazılmasını gönderdiğinden neden emin olayım ki? Söz konusu romancının hiç de güvenilir biri olmadığını, onu ilk tanıdığım genç kızlık yıllarımdan beri bilmiyorum mu? Bugüne dek her dediğine, her yaptığına kuşkuyla yaklaştım da, katilin o sayfaları yazan Y olduğuna neden çabucak inandım? Üstelik yazar, katilin o olduğunu söylemedi ki bana. Israrım üzerine gönderdiği fotokopileri okuduğumda ve daha haftalarca, ta ki Levent öldürülene dek, katilin L olduğuna inanmadım mı? Ne zaman L öldürüldü, o zaman katil Y'dir diye tutturdum. Oysa olmayabilir. Ya da, o sayfaları yazan Y, katil olmayabilir. Yazar gene beni aldatıyordur ya da kendi aldanıyordur. Yani olayların ipini elinden kaçırmış olabilir. Kendisi, romanı açısından, katili Y olarak planlamıştır da, olaylar onun bilgisi dışında başka yönde gelişmiştir. Eser, romanın geri planında kalması planlanmış bir kişiye öne geçmeyi, hatta, gene de geri planda kalarak adamı öldürmeyi başarmış olabilir. Ve bunda yazarın hiç mi hiç suçu olmayabilir. O, romanını bana iletmiş biçimde kurmuştur da, romanın katili gene elime geçen satırları yazan Y'dir de, asıl cinayetin katili Yoyo'dur.

Böylece, romanların ille de gerçek hayatı yansıtmadığı konusundaki ısrarlı iddiaları doğru çıkmış olacak. Ama onun buna sevineceğini hiç sanmıyorum.

Bu konuyu onunla tartışmak isterdim ama tartışmayacağım. Bir kere, onu arayıp da bulamamak, telefonun zili defalarca ve boş yere çalarken alışık olmadığım tedirginlikler yaşamak istemiyorum artık. Ayrıca, bu cinayeti onun yardımı olmaksızın çözmeye kararlıyım. Arayacaksa, o beni arasın. Akıl soracaksa, o bana sorsun. Ben, kimseye muhtaç olmayan kendi halinde bir matematik profesörüyüm. Kendi cinayetlerimi kendim çözerim. Keşke yazarın

baştan istediğini yapsaydım. Öteki kişilerin yazdıklarını görmek konusunda direnmeseydim de, olaya tümüyle önyargısız yaklaşıyordım.

Bundan böyle öyle yapmaya çalışacağım.

Akşama doğru Yasemin'i aramayı düşünüyorum. Romanı da cinayetle de söz etmeyeceğimiz birkaç saat geçirebiliriz belki. Dinlenirim. O zamana dek Haydar Bir'in, güneye doğru yola çıkmadan önce gönderdiği sorgu zabıtlarına bir göz atayım bari.

15 Eylül, Pazar

Columbo Haydar, sabahın köründe uyandırdı beni ve sağ salım İstanbul'a döndüğünü sanki sevinçle bildirdi. Eli boş dönmüş, o da başka. Bodrum'daymış, ama kayıp kızlarımızın peşinden gitmemişmiş meğer.

"Gazeteler de yazdı, dikkatinizi çekmedi mi, sayın hocam? Bir pansiyon odasında vurulmuş olarak bulunan Amerikalı kadın..."

Hayır, dikkatimi çekmemişti böyle bir haber.

"Bizim olayla ne ilişkisi var?" diye sordum.

"Yokmuş," dedi üzüntüyle. "Ama olabileceğini sanmıştım. Yani, o kadın -genç bir kız aslında- Levent Caner'in öldürüldüğü gün otelde yok olan Amerikalı turisti de."

Aile cinayeti olarak çözme aşamasında bulunduğum olaya Amerikalı turistlerin karışması canımı sıkmadı değil. Ama çaktırmadım.

"Olayla ne ilişkisi varmış?" diye sordum yeniden.

"Yokmuş," diye yineledi, daha da üzgün bir sesle. "Mafya bağlantısı araştırılıyor. Kız eroin taşıyormuş galiba. Öyle sanılıyor. Bodrum'da bir tekne kaptanı ile bera-

bermiş. Tekne de kaptan da ortada yok. Kız tabancayla vurulmuş. Bir hesaplaşma ya da geveze bir tanığın susturulması olabilir. Boşuna gittim oraya kadar.”

“Zararın neresinden dönülse kâr,” dedim, sabırsızlığımı saklamaya çalışacağıma bir hazır söze başvurmayı yeğleyerek. “Bırakın bu işi narkotik şube kovalasın. Benim sizi ilgilendirecek başka haberlerim var.”

“Sahi mi? Yaşayın, hocam! Zaten siz de olmasanız...”

“Eser Caner’in özel hayatını bir araştırın. Ama çok temkinli olun, toz toprak kaldırmayın. Çok üstü kapalı bir araştırma...”

“Ne diyorsunuz, sayın hocam? Yoksa katil, adamın kanısı mı?”

“Öyle bir şey demedim. Ama kadının hayatında başka bir erkek var mıymış? Öğrenirseniz, herhangi bir pot kurmadan bana haber verin olur mu?”

“Ne demek, sayın hocam? Sizden başka güveneceğim kim var? Eser Caner, ha? Hemen peşine iki adam takıyorum!”

Yeşim’in, Yıldız’ın ve daha kim bilir kimlerin peşlerine taktığı adamların hep başarısız olduklarını ona hatırlatmaya gönlüm elvermedi. “Bu kez daha dikkatli olsunlar,” demekle yetindim.

“Anlıyorum, hocam,” derken sesinin bozulduğuna baktıysanız, demediklerimi de anlamıştı. Çok da aptal değil bu Columbo Haydar. “Öteki kızların da peşindeyiz. Bugün yarın yakalayacağız, müsterih olunuz.”

Müsterih olmakmış! Dün, bütün gün evde olmadığı yetmiyormuş gibi, bugün de telefona cevap vermiyor Yasemin. Allahın pazarında nereye gitmiş olabilir?

Lâmia Yener’in adresi karşımda duruyor. Adresi *ben* istedim, onunla konuşmanın yararlı olacağını *ben* düşün-

düm, başkası kafama sokmadı bu fikri. Gene de, pazar günü hava bu kadar güzelken evimden çıkıp yollara düşseksem eğer, ta Bakırköylere dek gidip bu kadıncağızı sorguya çekmek istemiyor canım. Yasemin'i bulabilseydim, onunla bir Boğaz gezintisi yapmak... evet, çok hoşuma gidebilirdi. Başörtülü Lâmia Hanım'ı bir başka güne bırakmayı yeğliyorum.

16 Eylül, Pazartesi

Dünyada (üstelik de, ilkokullarında aritmetiğin doğru dürüst öğretilmediği bir Türkiye'de) yirmi birinci yüzyıla çeyrek kala, hâlâ, 'Matematiğin Metafiziği' konulu doktora tezleri yazılabiliyor ve ben sıcak bir eylül gününde, Yasemin'i öğle yemeğine davet edeceğime, bilemediniz balkonumda Boğaz'a karşı oturup keyifli saatler geçireceğime, söz konusu tezin jürisinde bulunmak üzere fakültenin yolunu tutmak zorundayım. Sabah evden çıkmadan önce işyerini aradım ama daha gelmemişti. Öğlende ise, jürinin öteki üyeleri ve parlak tezin parlak sahibi ile birlikte yemek yemem gerekti.

Şimdi, akşamüstü. Nihayet havadar balkonumda şezlonguma uzandım, viskimi yudumluyor ve birazdan batacak olan güneşin gökyüzüne saldıgı harikulade renkleri içime sindiriyorum. Ve bütün gün Yasemin'e neden ulaşamadığımı soruyorum kendime. İşyerini oldukça geç bir saatte yeniden aradığımda, rahatsız olduğu için gelemediğini bildirdiler. Ev telefonu da cevap vermedi. Doktora falan gitmiş ya da alışverişe çıktığını büroya bildirmemiş olabilir, ama korkarım öyle değil. Hafta sonu boyunca onu bulamadığım düşünülürse, gece aradığımda da bulamayacağıma kesin gözle bakılabilir. Yani, uzun lafın kısa-

sı, Yasemin de uçmuş... ya da uçurulmuş!

İkinci olasılık daha akla yakın görünüyor. Yasemin katil olsaydı ya daha önce kaçmayı ya da hiç kaçmamayı akul ederdi. Zeki bir kadın çünkü, kafasının bayağ iyi çalıştığına yemin edebilirim. Demek ki, katil değil, tanık. Bu yüzden biri onu ortadan kaldırmak istedi ve uzak bir yere kaçırdı... ya da öldürdü! Bu konuda yazar beni uyarmıştı, uyanlarına yeterince önem vermemekle hata ettim. Gök yüzündeki renklerin tumturaklı sarıdan uçuk yeşile, portakal turuncusundan nar kırmızısına dönüşmelerinin en ufak bir ayrıntısını kaçırmadan, o genç ve güzel kadının başına nelerin gelmiş olabileceğini büyük bir soğukkanlılıkla kafamda dolaştırmam, taş kalplilik olarak yorumlanabilir mi acaba? Hiç de taş kalpli biri değilim oysa. Yasemin'in hâlâ hayatta olmasını içtenlikle diliyorum; ama, değilse, onun katilini bulmayı romansal değil, kişisel bir zorunluluk olarak görüyorum.

Yasemin, o gün otelde gördüğü kişiler arasında Yoyo'yu saymadı ama, konuşmamız sırasında durup dururken 'ondan söz etti. Yoyo'yu ya da ona benzettiği birini görmüş ama, ya tam emin olmadığı yada patronunun kızını kesin biçimde bu işe karıştırmaktan çekindiği için açıkça bir şey söylememiş olabilir. Ama kafasında durmadan dönüp dolaşan ismi, bana açmayı göze alamadığı kuşklar çerçevesinde değil de, başka bir bağlamda ağzından kaçırmıştır. Ağzından kaçırma bile değildir bu hatta. O adı, ne olursa olsun söylemek gereksinmesidir. Hani, insan âşık olur da, sevdiğinin adını en olmadık cümlelerin ortasında anmaktan kendini alamaz...

Yasemin, Yoyo'yu otelde gördüğünü ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın, Yoyo da onu görmüşse ve günün birinde konuşacağını anlamışsa, yapacağı tek şey... ya da

yapabileceği birçok şeyden biri, onu evine davet etmek, neskafesine, kapuçinosuna, espressosuna ya da düpedüz Türk kahvesine ya da çayına ya da içkisine incecik bir zehir karıştırıp... Yasemin'in başına neler gelmiş olabileceğini bir ihtimal yazardan öğrenebilirim. Onu aramaya mecburum şu anda, hiç istemememe karşın. Çünkü, Yasemin, yaşaması gereken ender kadınlardan biriydi.

Güneşin son ışınlarının karşı kıyıdaki köşkerin (ya da, artık köşk möşk kalmadığına göre apartmanların) camlarından çekilmesini beklemeden yerimden kalkıp telefona sarıldım. Zilin defalarca boşu boşuna çalmasını bile göze almıştım artık.

İkinci çalışta açıldı ve tanımadığım bir kadın çıktı karşıma. Akın Hanım birkaç gün önce Avrupa'ya gitmiş. Bir konferansa davetliymiş, haftaya dönecekmiş ama hangi gün döneceği kesin değilmiş!

Şimdi, bu hiç olmaz! Buna hayatta inanılmaz! Yazar, romanı en can alıcı yerinde bırakıp Avrupa'ya filan uçamaz. Ya benimle konuşmak istemediği için böyle bir yalan uydurdu ya da...

O da öldürülmüş olabilir mi?

Yani, bu romanın tek sahibi ben mi olacağım sonunda?

Bu olasılığın -umudun? Fantezinin? Rüyanın? *Gerçeğin?*- üstüne bir viski daha içilebilir.

17 Eylül, Salı

Burada tek başıma aklımı oynatacağım... ya da, belki oynattım bile. Bir tek kişiyle bir tek kelime konuşmayalı bir hafta oluyor galiba. Yoksa daha mı fazla? Hiçbir şey yapmadan evin içinde oturunca insan, hele de böyle küçücük bir evin içinde, günlerin, gecelerin sayısını şaşıyor. Tabii, hapishanede olup günlerin sayısını duvara çizgiler çizerek tutmaktan iyidir. (Bir filmde görmüştüm bunu.)

Zaten, olaylar bu kadar çetrefilleşmeden önce de yavaş yavaş tırlatmaya başladığımı hissediyordum. Taa ne zamandan beri... Gündüzleri yetmiyormuş gibi, nerdeyse her gece, her gece ona tahammül etmek... Nerden başıma

sardım bu adamı? Deliyim ben. Kırk yıl düşünsem koynuna girmek aklıma gelir miydi? Ayık olduğunda bile kolay çekilmez. Akşamları iki-üç kadeh devirip de yalnızlığından, anlaşılmamışlığından, tertemiz aşkından döktürmeye başladı mı, iyice dayanılmazlaşıyordu. Hemen ilk gece boğazlasaydım onu, yerden göğe haklı olurum. Ne diye o kadar bekledim?

Kabahat bende. Hemen oracıkta boğazlamadığım için... Olayı aptal gibi haftalarca sürdürdüğüm için... Daha doğrusu... baştan ne diye yaptım ki? O gece ne diye öyle yavaş ve yumuşak davrandım, hâlâ bilemiyorum. Bir kez yattıktan sonra da, buyur bakalım, kurtul kurtulabilirsen sersem heriften. Bekle ki o senden bıksın. Bıktığında ise, işsiz kal da aklın iyice başına gelsin! Çok geç! Tabii, beni baştan çıkaran Levent Caner değil aslında; dengemi bozan başkası. Ya da, dengemin bozukluğundan faydalananıp ömrümde yapmayacağım şeyleri mümkünmüş gibi gösteren... O... Çocukluğumdan beri hep etkisi altında kalmışımdır, neden bilmem. Başkaldırmayı başarabildiği için belki... Hiçbiri bir boka yaramayan onca kişinin hep kınadığı ama hiç küçümseyemediği biri olduğu için herhalde... Ben, daktilo makinesinin başında İdil Biret’mişim gibi piyano çalmakla vakit geçirirken, o ünlü bir romancı olarak herkese ağzının payını verebildiği için... Ötekilerin hiçbirine benzemediğimi, hepsinden üstün olduğumu o kadar çok söyledi ki, inandırdı beni. Ama, farklılığımın, üstünlüğümün nerede olduğunu açıklamadı hiç. Ben de bulamadım ve de soramadım. Günün birinde kendisi söyler diye umdum.

Levent Caner’den hoşlanmadığımı çok iyi biliyordu. Cinayet işlemek konusunda bir soru sorduğunda (dalga geçiyordu tabii) aklıma ilk gelenin Levent olması (dalga

geçiyordum tabii) o herifi ne kadar az sevdiğim konusunda bir fikir sahibi olmasına yetmişti mutlaka. Gene de beni onun kollanna attı. Ya da... nerdeyse attı... Açıkça bir şey söylememek, insanın kanına girmemek anlamına gelmiyor. Çok bozuk ve sıkıntılı olduğum bir dönemdi. Ona dert yandımsa, o sıra beni dinlemeye yatkın tek kişi olduğu içindi... ya da, anlayacağını sandığım tek kişi. Çocukluğumdan beri hayran olduğum biri... “Gençsin, güzelsin, kendi kendine dert uyduruyorsun, oysa yanı başında seni sevebilecek ne erkekler var,” demesinin üstünden daha yirmi dört saat geçmeden Levent Caner beni davet etmeseydi, onun ne kadar sıkıcı bir herif olduğunu bile bile gitmeseydim...

Kendimden başka kimseyi suçlayamam. Gitmeseydim... Gittim, çünkü yalnızlıktan deli gibi korkuyordum. Levent’in ettiği saçma sapan laflara inanmadım ama, kendi kendimi bir güzel kandırdım. Hatta, onu da kandırdım. Onu kandırmak için çaba bile gösterdim. Bir sürü uydurma hikâyeye anlattım, daha fazla yalnız kalmamak için...

Sonra bunalmaya başladım. Elbette bunalıyordum. Ona tatlı davranmak, istediği ölçüde ‘cici’ olmak, şirin görünmek zorunluluğu canımdan bezdiriyordu beni. Neden? Neden onun ‘özlediği kadın’ olayım? Neden her türlü yalan yanlış beklentisini yerine getireyim? Neden kötü esprilerine güleyim? Neden beni götürmeyi uygun gördüğü lokantada önüme sürdükleri kalamar tavaya bayılıyor muş gibi yapayım? Neden o oflaya puflaya üstümde tükenirken, ben ah vah edip orgazm numarasına girişeyim? Neden? Neden?

Yaptım bütün bunları ve ondan da kendimden de nefret ettim. Bütün hepsi, aslında, şık bir lokantanın kapısından, önemli bir adamın kolunda girmek için miydi? Her-

hangi bir lokantanın kapısından giren herhangi bir adam, dünyanın en nitelikli kadınından daha çok itibar görüyor, Allah kahretsin! Bir de kendini dünyanın en yakışıklı erkeği, en becerikli âşığı sanmıyor muydu, çıldırabilirdim! Dayanamadım sonunda, sırf ondan kurtulmak için aptalca işler açtım başıma. Buralara kaçmak zorunda kaldım. Hapse bile girebilirim. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bu işi o sardı başıma, kurtuluş yolunu da onun göstermesi gerekmez mi?

18 Eylül, Çarşamba

Hapse atarlar mı beni sahiden? Her şeyi olduğu gibi anlatsam inanırlar mı bana? Onunla o otelde buluştuğumu, seviştiğimi bilen bir sürü insan türedi. En azından ikimizi birlikte görmüş olanların sayısı çok yüksek. Amma da gizli buluşmuşuz! Ama onunla birlikte yiyip içmenin, onunla yatmanın, sonunda ondan kurtulmak istemenin, onu öldürmek anlamına gelmeyeceğini de bilen çıkar mı?

O gün, otelde, onunla değil de ölümle göz göze geldiğimi *ben* bile anlamadım. Peki, onu öldürmediğimi, kimseyi öldüremeyeceğimi *onlar* anlayabilirler mi? Anlasalar bile, o arada ben neler çekmek zorunda kalırım? Bunu bilemediğim için saklanıyorum işte. Saklanmakla ne kazanıyor, ne kaybediyorum? Onu da bilemiyorum. Kendi kafama göre davransaydım, kaçmayı akıl edemezdim. Neyse ki danışabileceğim ve bana bu evi sağlayacak biri vardı. Bu aşamada güvenilebileceğim tek kişi o... Gazeteciler bir yandan, polisler öte yandan, çok fena bunalmıştım. Çektriklerimin, çekeceklerimin yanında hiç olduğunu açıkladı bana. Ciddi bir polis soruşturması, en masum insanın bile her türlü cinayeti kabullenmesini sağlarmış. Sonunda ma-

sumiyetim -bir ihtimal- ortaya çıksa bile, o arada uygulanan işkenceler sonucu sakat ya da manyak bir kadına dönüşebilirmişim. İnaniyorum bu dediklerine. Gerçek katil bulununcaya dek ortalıkta görünmemeliyim. Ama ben, bildiklerimi, o gün otele gördüklerimi açıklamazsam gerçek katil bulunabilecek mi? Daha ne kadar tıklı kalacağım burada? Polis işkencesinden kurtulayım derken, bu evde yalnız yaşamaktan çıldırırsam ne olacak?

Aslında bu köy, bu ev, bu beklenmedik 'tatil', başka koşullar altında ne güzel olabilirdi!..

Küçücük, parıl parıl, sessiz, تنها bir köy... İçi dışı ak badanalı, duvarlarından huzur sızan minik bir ev... Bir yatak odası, yere serilmiş, odayı nerdeyse tümüyle kaplayan bir döşek, iki yanında okunmuş ama benim okunmadığım yığınla kitap, duvara asılmış bir tablo ve bir demet kırmızıbiber... İçinde mutfağı da olan, yerleri minder ve kilimlerle kaplı bir... benim dağarcığımda bu odayı adlandıracak bir sözcük yok. Salon desem çok komik kaçır. Sofa? Oturma odası? Yemek odası? Köy odası? Hiçbiri değil... Tanımadığım birtakım insanların, yaz günlerinde keyifle yaşadıkları bir yer işte... Keyif odası denilebilir mi? Sonra, mor renkli konsolos çiçeklerinin, güneşten korunurken bir yandan da güneşi anlamlandırdığı, değerlendirdiği ufacık bir balkon... Balkonun beş basamak aşağısında harika bir kumsal, kumsalın yirmi adım ötesinde inanılmaz berraklıkta bir deniz...

İnsan o basamakları inip kumsala bir havlu serebilir. On adım yürüyüp dünyanın en sakin, en parıl parıl denizine kendini bırakabilir... Akşamları o balkonda sevdiği ile oturup iki kadeh içebilir. Ya da, içerki odadaki ocakta taze tutulmuş balıkları pişirebilir... Sonra, daha içerki odanın yerde serili yatağında sabaha dek sevişebilir.

Ama ben, bunların hiçbirini yapmıyorum. Yapamıyorum. Çünkü bu güzel keyif evi, benim hapishanem. Benden başka herkese (durum farklı olsaydı bana da) mutluluk verebilecek olan bu mekân beni çıldırtmak üzere... Ak duvarlar üstüme üstüme geliyorlar. Konsolos çiçekleri, her an vücuduma dolanacak sürüngenler sanki... Basamaklar, ayağımı basar basmaz eriyip yanardağ lavlarına dönüşecekler. Deniz, içine iki adım attığım anda beni derinlerine çekip boğacak bir girdap...

Buraya gelmekle hata mı ettim? Başka ne yapabilirdim? Onun öldüğünü öğrendiğimde... Onu öldürmeyi aklımdan hiç geçirmemiş miydim? Geçirdiysem bile ciddi olarak geçirmemiştim. Bana öyle kötü kötü baktığında öldüğünü -ya da çok yakında öleceğini- nerden bilebilirdim?

Ama şimdi biliyorum. Ve de birilerine söylemem gerek. Ya da, tam tersine, dilimi tutmam mı gerek? Bilemiyorum. Beni çıldırtan yalnızca tek başınalık değil, ne yapacağımı bilememek ve ne yaparsam sonucun kötü olacağı korkusu...

19 Eylül, Perşembe

Ona ulaşmam, onunla uzun uzadıya konuşmam, her şeyi anlatıp akıl danışmam gerek. Ama nasıl? Köyün bakkalına kadar gitmeye bile korkuyorum. Gitmek zorunda kaldığımda, kafamda koca şapka, gözlerimde kara gözlükler, yarım yamalak İngilizcemle (Allahtan adamın İngilizcesi benimkinden iyi olamaz) ve el kol işaretleriyle anlamaya çalışıyorum. Nicedir gazetelerde neler yazıldığından bile haberim yok. Bu köye gazeteler sayılı ve belirli kişilere geliyor besbelli. Amerikalı numarası yapan birinin, Türk gazetelerine ilgi göstermesi hiç de inandırıcı olmaz.

O gün otelde gördüklerimi ânında doğru dürüst değerlendiremedim. Çok içmiştim öğlen vakti, kafam bulanıktı. Sonra, Levent'in banyoda, suyun içindeki görüntüsü... Serseme döndüm basbayağ. Oysa, şimdi düşünüyorum da... Kadın hâlâ oradaydı elbette. Çantası yatağın üstündeydi. Gördüm ama, Levent'in öldüğünü bilmediğimden, bir şey anlayamadım. Odanın içine doğru iki adım atsaymışım, katille burun buruna gelecektmişim!.. İşin aslını öğrendikten sonra, koridorda koşan kırmızılı kadından söz ettim ona, ama çantayı sonradan hatırladım. Oysa çok önemli bu. Oturup bir mektup yazsam, postayla göndersem?.. Bundan da korkuyorum. Bir kere postane yok burada. Ya Bodrum'a gitmem gerek, ki bunu göze alamam ya da zartı minibüs şoförlerinden birine teslim etmek zorundayım – ki bunu *hiç* göze alamam. Ayrıca, şimdiki hafiften oynatmış durumumla iki satır anlaşılabilir yazı yazabileceğimden şüpheliyim.

Birileriyle konuşmak istiyorum – kim olursa olsun. Birileriyle karşılıklı alışverişe girmem, gözünün içine bakabileceğim biriyle iletişim kurmam gerek. İnsansız olamıyorum. Hiçbir zaman olamadım.

Ne boktan hayat be! Başından beri hiçbir işe yaramamış bir hayat... Şeytan diyor... Ancak başkalarının gözünden yansıdığım sürece varım. Böyle tek başıma kaldığımda hiçbir şey değilim. Oysa, bugüne dek giriştiğim ilişkilerin de hepsini yüzüme gözüme bulaştırdım. İnsansız yaşayamıyorsam, insanlarla birlikte yaşamayı da beceremiyorum. Şöyle, 'iyi ki yaptım' diyebileceğim ne yaptım ömrümde? Bomboş geçirilmiş, yitirilmiş onca yıl... Sanki biri doğduğumda çöp sepetine atmış beni. Sen burada sürünebildiğin kadar sürün, sakın dışarı çıkmaya kalkma, demiş. Ya da, dışarı çıkmayı zaten akıl edemeyeceğimi bildi-

gi için, hiçbir şey dememiş. Orada kendi kendime oyalanmışım kendimi bildiğimden beri.

Şimdiyse... cinayet! Hayatta yapabileceğim tek anlamlı şey adam öldürmek mi olacaktı? Kendimi öldürmek daha akla yakın değil mi?

20 Eylül, Cuma

Baştan sona verimsiz bir hafta... Haydar Bilir ekibi durmadan 'bilgi' topluyor ama, sonuca bir türlü varılamıyor. Bense, elim kolum bağlı oturmamak için bir süre şuraya buraya telefon ettimse de, ıkı gündür vazgeçtim. Bu cinayet pek kolay çözülmeyecek korkarım.

Yeşim Erses de, Yıldız Gerçel de tüm aramalara karşın henüz bulunamadılar. "Ölmüş olsalardı şimdiye kadar kokusu çıkardı. Yurtdışına kaçınılmış olsalar gerek, sayın hocam," diyor Haydar. Oysa, ikisinin de, en azından kendi pasaportlarıyla çıkış yapmadıkları belirlendi. Yasemin'i ise henüz kimse aramıyor. Onun hakkındaki kuşkularımı pek

ciddiye almadı Komiser Columbo. Hatırım için işyerinde şöyle bir soruşturmuş ama, telefonda bana birkaç kez söyledikleri gibi, ona da yıllık iznini kullandığını, ay sonunda döneceğini söylemişler. “Başına bir şey gelmiş olsaydı, haberimiz olurdu, sayın hocam. Herhalde sevgilisiyle falan bir yere kapanmıştır,” diye kestirip attı bizimki. Doğru olabilir elbette. Yasemin her gittiği yeri bana söylemek zorunda değil ki. Hele, o gece kendisine asıldığını filan sanmışsa ve de H.B.’nin asılsızca iddia ettiği gibi, bir sevgilisi varsa... Yoyo’nun suçluluğu konusunda somut bir delil ele geçirebilirsek, Yasemin’in bulunması için baskı yapabilirim.

Ne yazık ki, Yoyo hakkında delil bulunamıyor.

Şu günlerde özel hayatı inanılmaz mazbut. Yaslı Dul’u büyük bir başarıyla oynamayı sürdürüyor. Vaktinin çoğunu evinde, oğullarıyla birlikte geçiriyor. Gündüzleri ara sıra dükkânına uğruyor ya da annesine gidiyor. Geçmişinin temizliği ise... dostlar başına! Levent Caner ile evlenmeden önce başından bir nişan olsun geçmemiş. Genç kızlık flörtleri olmuştur mutlaka ya, bizim polisin bunları bulup çıkarması imkânsız –ayrıca gereksiz de... Evlendikten sonra, ideal bir eş ve anne olmayı ve bu durumu on sekiz yıl sürdürmeyi başarmış. Birkaç yıl önce antikacı dükkânı açıncaya dek çalışmıyormuş bile. Yazlarını çoğunlukla Ada’daki köşkte (Sarkaç ailesine ait oluyor bu köşk) geçirir, güneğe ya da yurtdışına yaptığı yolculuklara eşi ve çocuklarıyla çıkarmış. Levent Caner, işleri dolayısıyla bazı yolculuklara katılmasa bile, Eser Hanım’ın yanında hep iki oğlu bulunurmuş. Hakkında hazırlanan raporda, sosyeteye özgü seks âlemlerinden, çılgın partilerinden hiç söz edilmediği gibi, en küçük bir kaçamağa, geçici bir yılbaşı flörtüne olsun yer verilmiyor. Kocasıyla arasında en ufak

bir huzursuzluk ya da ayrılık konusunda dedikodu çıkmamış. Dükkânına ortak olan ve işleri asıl yürüten Murat Konur adlı gencin yakışıklılığı dikkat çekiyor gerçi, ama aralarında iş ilişkisinden başka bir şey olmadığı saptanmış. Eser Caner'den on yaş kadar küçük olan delikanlı, eski ve köklü ama para durumu sarsılmış bir ailenin oğluymuş ve antikadan gerçekten (yani, turistlerin ve yeni zenginlerin gözlerini boyayacak kadar) anlıyormuş. Pek çok kadın ve erkekle düşüp kalkmışlığı varmış ama, ortağı Eser Hanım'la değil.

Hayır! Hiçbir kadın bu kadar namuslu olamaz! Yani, aslında bu işin namusla ilgisi yok tabii. Ama, hiçbir kadın bu kadar mutlu olamaz –hele hele Levent Caner gibi bir hıyarla evliyse... Şimdiye dek hiçbir açık vermemesi, saklanmayı çok iyi bildiğini gösteriyor. Cinayeti de büyük bir incelikle işlediği kesin. Cinayet aletinin hiçbir zaman bulunamayacağından eminim. Kusursuz bir cinayet, bu kadının işlediği! Levent'in öldürülmesinden hiçbir zaman sorumlu tutulamayacak. Ancak, Yasemin'i de öldürdüyse ya da öldürecekse... O zaman bir hata yapıp yakalanabilir.

Peki, o gün onu otelde Yasemin'den başka biri de görmüş olamaz mı? Yeşim Erses'in, Yıldız Gerçel'in resimlerini otel personeline gösterdiler, gazetelerde sergilediler, ama Yoyo'nunkiler kimseye gösterildi mi? Hayır! Bu konuda Haydar Bilir'i uyarmalıyım.

Geçen hafta, Yoyo ile yeniden görüşme girişimlerim sonuçsuz kaldı. Kendisini bir kez yemeğe davet ettim, kabul edemeyeceğini, 'insan içine çıkacak halde' olmadığını üzülerek bildirdi. İkinci kez aradığımda telefona bile çıkmadı. Ama bu arada, bir fırsatını bulup Haydar Bilir'e Aysel hikâyesini anlatmış. Biliyordum bunu yapacağını. Şimdi, Yeşim ve Yıldız'ın yanı sıra, her yerde 'Aysel adlı esra-

rengiz kadın' aranıyor. Ve tabii, bulunamıyor!

Ne yazık ki polisimiz, dayak atamadığı durumlarda fena halde çaresiz kalıyor. Bu arada, kodamanların şoförlerine bile el süremezken, Yeşim Erses'in eski nişanlısını iyice pataklamışlar. Besbelli adamın bir şey bildiği yok. Olsa dayanamaz, çoktan konuşurdu.

Columbo Haydar ve ekibinin çaresiz kaldığı yerde, ben daha beter çaresizim. Yapabileceğim başka bir şey olmadığı için, Yıldız Gerçel hakkında toplanan bilgilerle elimdeki Y yazılarını karşılaştırıp duruyorum.

Y'nin yazdıkları, Yıldız Gerçel'in kişiliğine Yoyo'nunkinden daha çok uyuyor, doğru, ama tümüyle uymuyor. Yani, Haydar Bilir ekibinin topladığı bilgilere bakılırsa, Yıldız da nerdeyse Eser Sarkaç Caner kadar aşırı namuslu. Ne nerdeyesi? Ondan daha bile masum! Yoyo hiç değilse evlenip çocuk sahibi olmuş, oysa Yıldız Gerçel'in eline erkek eli değdiyse yanlışlıkla dolmuşta, otobüste falan olmuştur. Bu adamlar, raporları bana iletmeden önce 'muzır' bölümleri ayıklıyorlar mı yoksa? Olmayacak şey değil... Haydar'ın, kalın kaşlarını çatarak, bir yandan da yüzüne küçümseyen bir gülümseme oturtarak, "Çıkarın bunları rapordan, hocamın kafasını karıştırmayalım," değişini bile gözlerimin önüne getirebiliyorum. Sonra, kara gözlerinden ateşler saçarak raporu daktiloya çekmiş olan sümüklu kıza kötü kötü bakar ve, "Bu deyyusların akıllı fikri bu iştedir ama, cinayetle en alakası var? Emin Hoca, kitaplarına gömülmüş bir bilgidir, böyle şeyler okursa şoke olur. Dünyadaki bütün kadınların orospu olduklarını öğrenmesine ne gerek var?" diyerek kızcağızı azarlar. Kızcağız ise, ağlamaklı bir sesle raporları kendinin yazmayıp yalnızca daktiloya çektiğini, ayrıca sabahtan akşama soluk almadan çalıştığını ifade ettikten sonra, sesini cırtlattırarak

dünyadaki tüm kadınların hiç de orospu olmadıklarını beyan eder. Bunun üzerine, Haydar pot kırdığını kavrayarak yumuşar, babacan bir tavırla kızın bu konuda herhangi bir suçu olmadığını teslim eder ve, ‘elbette herkesin orospu olamayacağı’ yolunda, kızı yatıştıracağına daha da sinirlendiren bir espri yapar.

Sıkıntıdan dalga geçmeye başladım. Aslında Columbo’nun, bu kadınların geçmişindeki muzırlıkları saklamak yerine, bilakis ballandıra ballandıra anlatmaktan yana olduğundan eminim. Herhangi bir muzırlığı belgeleyebilseydi kaşlarını kara kara çatmaz, ağzını yayararak yavşak yavşak sınıtır, “Hocam bunları okuduğunda yeniden evlenmediğine pişman olacak. Kendisi kitaplarına gömülmüş bir bilgindir ama, ne de olsa erkektir,” gibi bir laf edip hem kendi güler hem de yanında çalışanları güldürürdü mutlaka. Sümüklü kâtibeden bir yanak almayı da ihmal etmezdi.

Neyse, bırakalım bu hipotezleri da olaya dönelim.

Bir subay kızı olan Yıldız Gerçel’in kendinden küçük dört kardeşi var. Sonuncusu hariç hepsi kız bu kardeşlerin ve sonuncu oğlan hariç hepsi kolejlerde okumuşlar. Ancak, yükseköğrenimini tamamlayan tek Yıldız olmuş. Öteki kızlar, kimi üniversiteyi bitirmeden, kimi daha başlamadan işe girmiş, sonra da evlenmişler. Bunlardan biri ikinci kez evlenmiş ama, hepsi çoluk çocuk sahibi, işinde gücünde, saygın kişiler. Geçim sıkıntısı falan çekmiyorlar. En küçük oğlan, genç yaşında evden kaçıp denizci olmuş. Halen Panama bandıralı bir gemide çalışıyormuş. Şimdiye dek hiçbir kanunsuz işe adı karışmamış. Ailenin ‘okuyan’ tek evladı Yıldız, Edebiyat Fakültesi’ne devam ettiği yıllarda bir ara uzak bir akrabanın oğluyla nişanlanmış ama, üç ay kadar sonra, kız tarafının isteğiyle nişan bozulmuş. Eski damat adayı, halen bir bankanın şube müdürüymüş. Üç

çocuk sahibi, Fındıkzade'de kendi katında oturuyor ve Yıldız Gerçel'i yirmi yıldan fazladır (nişan bozulduğundan beri) görmemiş. Yıldız, fakülteyi bitirdikten sonra birkaç yıl özel bir lisede, birkaç yıl da bir 'kurs'ta İngilizce öğretmenliği yaptıktan sonra, bugüne dek çalıştığı yayınevine tercüman-sekreter olarak girmiş. Zamanla genel müdür yardımcılığına kadar yükselmiş. *Genel Kültür*'den *Ev Araçları*'na kadar çok çeşitli konularda ansiklopedi ve kaynak kitap yayınlayan bir yayınevi bu. Elli küsur personel çalıştırıyor. Bunların hepsi Yıldız Gerçel'i mükemmel bir insan olarak tanımlıyor. Tatlı-sertliği ve şıklığı ile hepsini etkilemiş benziyor. Yayınevinin sahibi Mahmut Serresen, "Onun patronu değil, iş arkadaşım," şeklinde konuşuyor. "On yıldan fazladır birlikte çalışıyoruz, burayı asıl idare eden odur. Bir gün bile işe geç geldiğini ya da kaytarıp erken kaçtığını görmedim. Tatile çıktığında nereye gittiğini biliriz, başımız sıkıştığında ararız onu. Böyle habersiz çekip gidecek biri değildir, başına kötü bir şey gelmesinden korkuyorum," dedikten sonra, "çok mazbut biriydi, başına bir şey gelmiş olamaz, meğer ki sapık bir katilin kurbanı olmuş olsun," görüşünü ekliyor.

Fakülte yıllarındaki bahtsız nişanlıdan Levent Caner'e dek Yıldız'ın yaşamına girebilmiş bir erkek vardıysa, bundan kimsenin haberi yok. Emekli albay baba, öteki kızlarının mürüvvetini gördükten sonra, tek oğlunun kaçışından önce hayata gözlerini yummuş. Bu olaydan altı ay sonra da tek oğlan aile yuvasını terk etmiş ve o gün bugündür, Yıldız annesiyle birlikte yalnız yaşıyormuş.

Bütün bu bilgiler, Y'nin yazdıklarıyla hem uyuyor, hem çelişiyor. Örneğe, Levent Caner'le olduğu anlaşılan ilişkisinde son derece beceriksiz, tecrübesiz bir bakire gibi davrandığı kesin de, kimi yerlerde, erkekler konusunda,

onları çok iyi tanıdığını düşündüren gözlemler var. Sanki başından bir sürü sevgili geçmiş... Sonra, ne 'patron' olarak söz ettiği kişi Mahmut Sertesene'i çağırıyor, ne de 'işyeri' orta halli bir yayınevini andırıyor.

Aklıma birtakım şeyler gelmiyor değil ama... olabilir mi? Bu Y, hem Yıldız, hem başka biri?.. Başından beri iki ruhlu bir kadın izlenimini uyandırdı bende. Ya iki ruhlu değil de?..

Bilemiyorum.

İşin içinden çıkamadığımı itiraf etmek zorundayım.

21 Eylül, Cumartesi

Sabah postasından bir Venedik manzarası çıktı. Ne kadar afalladığımı anlatmak zor. En bilinçsiz bir Amerikan turistin seçebileceği türden, gondolalı mondolalı bir kanal kartpostalı... İnsan hiç değilse San Marco Kilisesi'nin içinden bir detay gönderir. Besbelli öylesine bir yerden, resmin ne olduğuna bile bakılmadan, benim o kente kaç kez gittiğim düşünülmeden alınmış bir kart... Ya da, benim, oranın her kilisesini, her konağını kim bilir kaç kez gördüğüm bilinerek, kartın üstündeki resmin önemli olmadığı düşünülmüş! Her neyse, beni asıl şaşırtan elimdeki gondola tasviri değil, o tasvirin arkasındaki mesaj ve imza... Nasıl bu kadar yanılmış olabilirim? Onun, romanı ortada bırakıp Avrupa'ya gitmeyeceğinden, benimle görüşmek için bu yolculuk hikâyesini uydurduğundan öylesine emindim ki... Şu yazar takımına hiç güven olmuyor. Ne zaman, ne yapacakları belli değil.

"Yola çıkmadan önce seni aradım, bulamadım. Bu konferans çok önemli. Gene de işin başında sen olmasay-

dın gelmeyi göze alamazdım. Sana güveniyorum. Ben dönmeden katili yakala. Sevgiler, A,”

Buyrun bakalım. Romancı ne saklanıyormuş, ne öldürülmüş, ne de başka bir şey olmuş. Venedik’te fink atıyormuş kaç gündür! Gel de sinirlenme... Çok geçmeden Yasemin’den de, balayında olduğunu, bana sonsuz güvendiğini dile getiren bir kart ya da telgraf alsam hiç şaşmam artık. Bu kadınları öldürebilecek adamın alnını kanşlarım. Levent Caner’i öldüreni ise onlara inat bulacağım! Artık çok uzadı bu iş. Yoyo’yu cinayet günü otelde görmüş birini ele geçirebilsem... Bu konuda otel personelinin yardımcı olabileceğine inanmıyorum. Bir kere oraya öyle sık sık gitmediği, belki de yalnızca bir sefer gittiği anlaşıyor. Ancak onu önceden tanıyan birinin (Yasemin gibi örneğin ya da Yeşim ya da Yıldız gibi birinin) dikkatini çekmiş olabilir. O gün lobide gelen gidenin haddi hesabı yokmuş. Kalabalık turist grupları... sonra ortadan kaybolan o Amerikalı kız... O gün kaybolan ve sonra ölü bulunan... O olaydaki narkotik bağlantısı kesinleşti mi acaba? Haydar Bilir’in kızı bizim cinayete bağlama umutları akla uzak gelmişti ilk ağızda ama... Gene de ne olur ne olmaz... Olağan hafta sonu görüşmemizi yapmak için onu aramam gerek nasıl olsa. Şu Amerikalı kız işi biraz daha kurcalanabilir. Yoyo Hanım’ın cinayet günü yaptıklarına dair anlatuklarının doğrulanıp doğrulanmadığı konusunda da sıkıştırmalıyım yeniden. Hanımefendiyle son konuşmasından ve de ‘esrarengiz Aysel’ rüyasını aldığından beri toz kondurmuyoruz kendilerine! Aysel’in tamamiyle uydurma olabileceğine bir türlü inandıramadım bizim zehir hafiyeyi. Yoyo kimbilir nasıl etkileyici bir oyun sergiledi!..

“Müthiş bir rastlantı, hocam, ben de tam sizi arayacak-

tım,” diye söze başladı. Oysa rastlantı falan değil. Her gün bu saatlerde ya ben onu arıyorum ya da o beni. “Kadını yakaladık!”

Anladım, müthiş rastlantı dediği kadının yakalanması olmalı!

“Hangi kadını?”

“Yeşim Erses’i!..”

“Ne diyorsunuz? Bravo! Fevkalade! Nerdeymiş?”

Gerçekten içim rahatladı. Yeşim konusunda başından beri endişeleniyordum.

“Muğla ilinin bir köyünde saklanıyormuş. Ora polisini de uyardık. Birazdan uçakla hareket ediyorum, kapıp gelmek için.”

“Ne? Yani, yakaladık dediğiniz, yakalamayı umuyorsunuz demek, öyle mi?”

“Bu sefer elimizden kaçamaz, sayın hocam. Telgraf dün akşam geç saatte çekilmiş. Bodrum’dan gönderilmiş. Kadının Gümüş, yok hayır, Gümüşlük adlı bir köyde olduğu belirtiliyor. Sabah erkenden, telgraf elime geçer geçmez, İzmir, Muğla ve Bodrum teşkilatıyla temasa geçtim. Şimdiye yakalamışlardır bile.”

“Kim çekmiş telgrafı,” diye sordum.

“Kadının kendisi... Buradaki sevgilisi mi, nişanlısı mı, ona işte... Adamın gözünü iyice korkutmuştuk, doğru bize getirdi.”

“Ne yazıyor?”

“Okuyayım, hocam: ‘Sevgilim, burada çok bunaldım, sana ihtiyacım var, hemen Gümüşlük’e gelebilir misin, Yeşim’ diyor.”

Vay kalleş herif vay! Sevdği kadının yardım çağrısını doğruca polise teslim etmiş, ha? Bu kadınlar, bu erkeklerin nesine güvenirler, bilmem ki...

“Yani, kız nerdeyse iki haftadır Gümüşlük’te mi bulunuyormuş?”

“Öyle anlaşıyor, hocam,” dedi Haydar, sabırsızlığını gizlemeye pek gerek görmeden.

“Olacak iş değil. Gümüşlük avuç içi kadar yerdir, nasıl saklanabilir orada?”

“Bilemiyorum, ama çok yakında öğreneceğiz sanırım. Benim gitmem gerek. Sizi gelişmelerden haberdar ederim.”

Adam basbayağ başından savıyor beni! “Bir dakika,” dedim. “Ben sizi başka bir sebeple aramıştım. Eser Canner’in cinayet günündeki hareketleri doğrulandı mı, bu bir. Bir de, hani şu Amerikalı kız vardı ya...”

“Tabii, tabii,” diye sözümü kesti. “Bakın, hocam burada Burhan Geviş adında bir arkadaşımız var. Siz hiç tanımadınız ama, sağ kolumdur kendisi. Hemen ona bağlayayım, istediğiniz bilgileri versin. Ben, uçağa yetişmek zorundayım da...”

Sinirlendiğimi belli etmemeye çalıştım. “Tamam, tamam, ben sonra ararım,” diyerek telefonu kapattım. İyi şanslar bile dilemedim.

Hani, gerçek bir başarı kaydetmiş olsa, canım yanmaz.

Katil zanlısı ya da tanığı olarak oncadır aranan, hakkında yurt çapında alarm çıkarılmış, resimleri gazetelerde boy boy yayınlanmış bir kadın, iki hafta boyunca iki yüz elli kişilik bir köyde (yaz ortası değil ki, köyün nüfusu on kat artmıştır desinler) saklanmayı beceriyor. Sonra, canı sıkılmış olsa gerek, yerini yurdunu, açık adresini, polisin gözünden kaçamayacak biçimde bildiriyor. Ve oturup orada bekliyor gelip kendisini almalarını! Ne yardımsever kızmış bu Yeşim Erses! Polise her türlü kolaylığı göstermek için neden iki hafta beklemiş acaba? İşin içinde mutlaka bir

bit yeniğı olduğunu anlayamayacak kadar aptal şu bizim Haydar.

Neyse, gene de sevindim. İçimde bir korku belirmişti Yeşim'e dair.

Yoyo'nun cinayet günü ne yaptığı konusunda anlatuklarını hâlâ doğrulamış değilim. Columbo'nun sol kolu Burhan Geviş adlı kişinin en az onun kadar aptal olduğundan hiç kuşku yok. Şimdi durup dururken neden yeni bir ahmakla muhatap olayım?

Yoyo'nun kendisini bir kez daha dencesem mi? Öyle bir kadını tuzağa düşürecek kabiliyet var mı bende?

22 Eylül, Pazar

Korkularım doğrulandı! Çok kötüyüm bu sabah. Bu ölümü engelleyemediğim için kendi kendimi suçlayacağım nerdeyse. Gazeteler, Yeşim Erses'in uyku hapi alarak intihar ettiğini yazıyor ama, olayın cinayet olduğunu çok iyi biliyorum ben. Ama, nerde olduğunu bilmeden onu nasıl kurtarabilirdim? Ayrıca, açıkçası, Yeşim'in çok önemli bir tanık olduğunu ancak birkaç gün önce anladım. Gene de kuşkularımı Haydar'a daha açık ifade etmem gerekiyordu.

Hemen sol kol nitelenen Burhan Geviş'i aradım. Tahmin ettiğim gibi, Haydar dönmemiş daha. Komisere çok önemli bir haberin hemen ulaştırılması gerektiğini söyledim. Adam saygılı konuştu ama, bu olaydaki yerimi bildiğini hiç sanmıyorum. Dolayısıyla, dediklerimi hemen Haydar Bilir'e ulaştırmak konusunda yeterince titiz davranacağından emin değilim. Üçüncü bir cinayetin önlenmesinin söz konusu olduğunu söyledim ama, adam ciddiye alacak mı bakalım?

“Bu arada Yoyo – yani, Bayan Eser Caner’in son üç gündür neler yaptığı konusunda bilginiz vardır mutlaka,” diyecek oldum.

Hayır, efendim, yokmuş! Geçen cumadan beri peşindeki adamı kaldırmışlar. İşte böyle şeylerden deli olur insan!

Eser Caner’i şimdi arasam benimle görüşmeyi reddetmeyeceğinden eminim. Ama neye yarar? Hafta sonunda güneye uçtuysa bile çoktan yuvasına dönmüş, bana ya da herhangi birine oynayacağı oyunu mükemmelleştirmiştir.

Olayın ‘intihar’ olabileceğine Haydar Bilir’in bile inanacağını sanmam. Gazetelerdeki bilgiler yüzeysel ve sağlıksız her zamanki gibi, ama her bakımdan cinayeti işaret ediyor.

Yeşim Erses, cuma akşamı saat 23.30’da, Bodrum postanesinden sevgilisine telgraf çekerek adamı yanına davet ediyor, sonra da Gümüşlük’e dönüp iki tüp Nembutal alarak canına kıyıyor. Özel arabası yok, gecenin o saatinde köye ancak taksiyle dönebilir. Ancak, Bodrumlu taksicilerin hiçbiri köye böyle bir müşteri götürdüğünü hatırlamıyor! Kız, ‘bir süredir’ köyde kalıyormuş. Ama söz konusu ‘süre’nin tam ne zaman başladığını kimse bilmiyor. Bir hafta da olabilirmiş, on gün de, daha fazla da... Ne zaman geldiği kimsenin dikkatini çekmemiş nedense. Kaldığı ev, yurtdışında yaşayan Altan Köklü (soyadı benzerliği tümüyle rastlantı tabii) adında genç bir ressama aitmiş. Adam yazları bir-iki ay gelirmiş yalnızca. Yokluğunda anahtarı arkadaşlarına bırakma âdetinde olduğundan, yılın çeşitli zamanlarında, ‘yılbaşında bile’ eve birkaç günlüğüne gelen değişik kişiler olurmuş. Köylüler alışıkmiş buna. Bu nedenle, kıza fazla dikkat etmemişler. Hemen hemen hiç ortalıkta görünmüyormuş; yanında biri olabilirmiş de, olmayabi-

lirmiş de. Yani, kız kadar bile ortaya çıkmayan biri... Belki bir sevgili... Kısa süreyle gelen kimi çiftlerin gündüzleri hiç evden çıkmamaları artık yadırganacak bir olay olmaktan çıkmış. Tatil köylerimizdeki modernleşme hızı, insanı ür-kütecek boyutlara ulaşmış besbelli! Ayrıca, söz konusu ev, köyün en ucunda, motel ve pansiyonların bulunmadığı bölümdymiş. Bu da laf mı şimdi? İyi bilirim ben Gümüş-lük'ü. Yani, birkaç kez günübirliğine gitmişliğim vardır. Bir ucundan bir ucuna bir kilometre tutmaz sanırım. Mo-tel, pansiyon dedikleri ise, bilemediniz beş tane! Yani, böyle bir yerde Yeşim gibi biri nasıl dikkat çekmez?

Diyelim ki, saklanıyordu. Dışarı çıktığında, tanınma-mak için kocaman şapkalar, kara gözlükler falan takıyo-rdu. Ama asıl amacı, kimliğini köylülerden, turistlerden, hatta polisten gizlemek değildi ki. Korktuğu biri vardı. Korktuğu kişi ise, onu herhalde şapkaların altında, göz-lüklerin ardında da tanıyabilirdi. Saklanış biçimi iyice ga-rip, yani. 'İntihar' ise, tümüyle inandırıcılıktan uzak. Kendini öldürecekse, eski sevgilisini niçin çağırıyor? Sev-gilisine ulaşmak istiyorsa, neden en kolayını yapmıyor? Onu jetonlu bir telefonda arayacağına, ne diye kalkıp Bodrum'a gidiyor, postaneye girip kendi adına telgraf çe-kiyor gece vakti? Öylesine turistik bir yerde bile, gecenin o saatinde postane kalabalık olamaz. Başında koca şapka, gözlerinde kara gözlüklerle daha çok dikkat çeker, değil mi? Sonra köye dönüyor ve gidişinde de gelişinde de her-hangi bir vasıta kullanmıyor. Demek onu getirip götür-en biri var. Kim? Katilin ta kendisi... Peki, katil neden bunca zahmete katlansın?

Umarım, Haydar Bilir, gazetelere yansımayan bazı araştırmalar yapmıştır... ve umarım, çok geç olmadan me-sajımı alır.

Bir işe yarayacağını bilsem, kalkıp kendim gidebilirim Bodrum'a. Tembelliğime o kadar ters düşmez bu yolculuk. Bir tatil beldesi ne de olsa... Yazın hiçbir yere gitmemişliğin acısını çıkarırım.

Ama biliyorum ki, bu saatten sonra oraya gitmem, cinayet açısından hiçbir işe yaramaz. Yıldız Gerçel'i, gazetede gördüğüm bir-iki silik fotoğraf dışında hiç mi hiç tanımıyorum. Burun buruna gelsek bile kim olduğunu anlamayabilirim.

24 Eylül, Salı

Kaç gündür Columbo'dan haber bekliyorum. Evini olsun, hürosunu olsun, defalarca aradım. Öylesine kafama takıldı ki bu iş, başka hiçbir şeycikler yapamadım. Gezin-dim durdum evin içinde. Ama, tembel tembel değil... İnsanın içi huzursuzken hiçbir şey yapmamak, zoraki çalış-maktan da yorucuymuş meğer. Ya da, başka türlü bir çalış-mak oluyor beklemek... Haydar'a, "Kaçta olursa olsun, telefonunu bekliyorum," diye bir sürü yere haber bırak-mıştım. Sonunda, dün gece geç vakit İzmir'den aradı.

"Bitkinim, hocam, şu anda içeri girdim, daha önce ara-yamazdım, hayrola?" dedi.

"Mesajımı aldınız mı?" diye sordum, onun kadar nazik olmayı başaramayarak.

"Aldım. Biraz geç aldım ama aldım."

"Eeeee?"

"Bodrum'un içini dışını, çevresini didik didik ediyor-lar, ben de başlarındaydım tabii."

Hey yarabbim! Peki, ben o mesajı, onca aceleyle, laf olsun diye mi gönderdim?

"Küçücük yerde, nasıl bulamadınız hâlâ?"

“Cinayeti işledikten sonra buralarda bulunması akıl kâ-
nı değil zaten,” dedi bezgin bir sesle. “Çoktan kaçmıştır.
Gene de anyoruz.”

“Yıldız Gerçel’den söz ediyorum!” diye bağırdım.

“Elbette. Biz de onu anyoruz.”

“Cinayeti işleyen o değil ki!... Üçüncü bir kurban ola-
bilir, dedim ya! Haber gönderdim, Burhan mıdır nedir, o
adamlar...”

“Üçüncü kurban mı?” Sesi şaşkınlıktan çok bitkinlik
yansıyordu. “Evet, üçüncü bir cinayet...” gibisinden bir
şeyler geveledi ağzında ama... “*Ben* yanlış anlamışım de-
mek ki. Yıldız Gerçel’in işleyebileceği üçüncü cinayetten
söz ediyorsunuz sandım. Neyse, anyoruz. Daha ne dirisi-
ne rastladık ne ölüsüne.”

Fesuphanallah! Polisler, doktorlardan beter kanıksıyor-
lar ölümü galiba. “Telgrafi kimin çektiğini öğrendiniz mi?”

“Yeşim Erses değilmiş.”

“Elbette değildi,” dedim sabırsızlıktan iyice çatlayarak.
“Kızcağız o sırada çoktan ölmüş olmalı.”

“İyi bildiniz, hocam. Nerden bildiniz, vallahi harikası-
nız.”

Her zamanki hayretle karışık hayranlıktan eser yoktu
sesinde. Çok bilmiş bir yumurcağın ukalalıklarından bı-
mış bir annenin –yo, hayır, ansiklopedik bilgilerini uluor-
ta sergileyip duran öğrencisine okkalı bir tokat patlatmayı
göze alamayan bir öğretmenin- sıkıntısı yansıdı telefonun
tellerinden.

Gönlünü almam gerektiğini düşündüm, ama bunu na-
sıl yapacağımı bilemedim. “Ne zaman?” diye sordum
elimden geldiğince yumuşak bir sesle.

“Cuma gecesi, bilemediniz, cumartesi sabaha karşı. İç-
kisine uyku ilacı karıştırılmış.”

“İki r p Nembotal, i kiye karıştırılmış olamaz.”

“Elbette olamaz, sayın hocam. Sanırım iki-   tane, uyutmak için yalnızca. Sonra damardan hava vermişler.”

“Neee?”

“Kolunda i ne izi vardı, ama yalnızca bir tane. Yani, kadın uyuşturucu müptelası değil. Damanna bol miktar- da hava zerkedilmiş. Bu da bir   eit hava kabarcığı oluştu- ruyor. Kan deveranı ile birlikte kalbe ulaştığı anda... Nasıl diyorlar?... Em.. en...”

“Emboli!” dedim.

“Gene bildiniz, hocam,” dedi, mümkünse daha bezgin bir sesle.

“Peki, telgrafi kimin çektiğini saptayabildiniz mi?”

“Adını ve açık adresini bulabilmiş olsaydık, katil şı an- da elimizde olurdu. Kadın olduğunu öğrendik sadece. Ta- bii, kadın kılığında erkek de olabilir. Postanedeki nöbetçi çocuğun dikkatini çekmiş ama, üstünde durmamış. Burası  yle bir yer ki, sokaklar manyak dolu. Her türlüsü var.”

“Nasıl yani?” diye sordum, sinirlendi imi belli etme- meye çalışarak.

“Kara gözlüklü, türbanlı...”

“Neli?”

“Türbanlı! Öyle sizin bildiğiniz alafranga t rbanlardan değil. şimdi yeni moda ya, Müslüman t rbanı... Yani, te- sett r kılığına türban diyorlar ya... Anlayaca ınız, bu Al- lahın sıca ında, tepeden tırna a  rt l ym ş, ellerinde el- diven bile varmış. Postanedeki  ocuk şaşırmış ama, dedi- ğim gibi, üstünde...”

“...durmamış,    nk  memleket manyaklarla dolu!”

“Aynen, hocam...”

“Dolayısıyla, telgrafi çeken kadın da olabilir, ufak tefek bir erkek de...”

“Hatta, orta boylu bir erkek,” diye düzeltti, “kadın irikıymıcaymış çünkü.”

Eser Caner’in ‘irıkıym’ olarak nitelenemeyeceğini düşündüm ve canım sıkıldı birden.

“Yerlere kadar uzanan bir pardösü değil mi, şu tesettür dedikleri?” diye sordum, yüzümü ve herhalde sesimi de buruşturarak. “Altına herhangi bir şey saklanabilir. Ufak tefek bir kadın bile, çok uzun topuklu ayakkabılar giyse, kazak mazakla kendini takviye etse?..”

“Tabii, tabii... Şu âna dek tek bildiğimiz şey, herhangi bir kadın ya da erkeğin o telgrafi çekmiş olabileceği... Ve, cinayeti işledikten birkaç saat sonra hâlâ oralardaymış. Ama şimdi nerede olduğu belli değil.”

“Bordum gibi, sizin deyiminizle manyak bir yerde bile,” dedim yeniden sinirlenmemeye çalışarak, “ortalıkta o kılıkta dolaşan birinin nereye girip nerden çıktığı, postanedeki nöbetçiden başkasının da dikkatini çekmiş olması...”

“Kuşkusuz, hocam. Ama bu katil de çok aptal değil galiba. O kılıkta ortalıkta dolaşmasına ne gerek var? Diyelim ki, arabasını postanenin on metre ötesine çekti, günlük giysilerinin, hatta mayosunun üstüne pardösüyü giyip başını bağladı... siz de dediğiniz ya, tesettürün altına her şey gizlenebilir. Eee, telgrafi çektikten sonra, neden şurada burada görünsün?”

“Tabii, haklısınız,” dedim. Biraz düşünseydim, Haydar Bilir’in bana bir çözümleme dersi vermesine fırsat tanımazdım elbette. “Yıldız Gerçel’i bir an önce bulacağınızı umarım.”

“Ben de hocam, ben de. Ama katil, o değilse... kim?”

O anda, ona kesin bir yanıt veremezdim. Ama, bütün gece düşündükten sonra cevabı buldum galiba. Yıldız

Gerçel'in ölüsü de bulunsa, dirisi de, fark etmez artık. Yalnız, tam anlamıyla kesinleştirmek için kanaatimi, bu sabah bir şey yapmam gerek. Sırf tembellikten uzun süredir ertelediğim şeyi artık yapmak zorundayım. Kalkıp giyineceğim, arabama binip Bakırköy'e kadar gideceğim. Ve, Lâmia Yener ile konuşacağım.

Gece korkunç sıcak. Korkunç uğultular var kulaklarımda. Dört dönüyorum. Yatak ne kadar dar, ıslak, karanlık... Boğulacağım. Ölmek bu mu?

Birden kapı açılıyor, sessizce ama odanın içine tatlı bir esinti salarak. Kilitlememiş miydim? Gece vakti kim giriyor odama? Göremiyorum, çünkü gözlerim kapalı. Gözlerimi açamam. Korkuyorum. Ayak seslerine kulak kabartıyorum. Ayak sesi yok. Alnıma bir el değiyor. Kuru, serin bir el, terimi siliyor. Yüreğimin çarpıntısı duruluyor birden. Korkulacak ne var? Açabilirim gözlerimi, gelen o. Gülümsüyor bana, taa ilk günlerdeki gibi. Ölmemiş meğer. Ölmemiş tabii. Yoksa neden gülümsesin? Neden böyle sevecenlikle baksın bana, onu öldürdümse eğer. Elbet-

te öldürmedim. Yanı başımda, alnımı okşuyor ve beni yeniden seviyor. “Çok bekletmedim ya, sevgilim? Bilsen işlerim ne kadar yoğun. Kaçabildiğim anda geldim. Eser korkunç aksileniyor son zamanlarda.” Tabii ölmemiş, ölse burada ne işi var? Seviyor beni, neden ölmüş olsun? “Sarıl bana, sevgilim.” Sarılıyorum. O da bana sarılıyor sıkı sıkı. Yatağın içinde çınlıçıplak sarılıyoruz birbirimize. Her yanımı okşuyor. Hiç bu kadar güzel olmamıştı. Hiç bunca uzun uzun sevmemişti beni. En ufak bir acelesi yok. Bir an önce kalkıp evine gitmeyecek. Erkenden kalkıp boy aptesti almayacak. Ölünceye dek okşayacak beni. Ölünceye dek... Ama ölmeyeceğiz biz. Ölmeyeceğiz. İkimiz de yaşayacağız. Sevişiyoruz. Rüya olamaz bu. Ben rüya görmem. Ben rüya görmeyeli yıllar oldu. Gerçeği yaşıyoruz, gerçeğin ta ortasındayız. Levent, Levent! Çok güzel!.. Harika, Levent! Evet, evet, evet!

24 Eylül, Salı

Çığlık seslerine uyandım. Bağırın benmişim. Sağlığında hiç böyle bağırtmamıştı beni. O yüzden anladım zaten rüya olduğunu... ki yıllardır rüya görmemişim. Hayal gücü olmayan biri... rüya bile göremeyen... Öldürmem gerekiyormuş demek. Haklıymuş, her zamanki gibi. Ama tersinden. Rühayı önce değil, sonra gördüm. Hayal gücü olduğu için cinayet işlemiyor insan, cinayet işlediği için hayal gücü geliyor. Bunu ona açıklamak isterdim. Ama buralarda yok. Dört gündür ne anyor ne soruyor. Hani, her gün mutlaka uğrayacaktı? Ortalıkta görünmediğim sürece her şeyin yolunda gideceğini söyledi, sonra da kendisi yok oldu. Bodrum’dan ayrılmam gerekiyormuş. Amerikalı kızın öldürülmesi dikkatleri buraya çekmiş. Kimliğimi de

öğrenmişler. Artık 'meçhul kadın' değilim, eşkâlim bile belirlenmiş. Aranıyorum. Başka bir yere kaçmam için yardım edecekti bana. Söz verdi. Peki, nerede?

Ayrıca, nereye gideceğim? Kaçmanın ne anlamı var ki? Öldürdümse öldürdüm, cezamı çekeceğim elbet. Bundan sonra başıma gelecekler, şu son günlerde çektiklerimden daha kötü olamaz ki. Bu odaya tek başıma tıklandığımda çıldıracağımı sandım önceleri. Ama tümüyle yalnız kalmak iyi mi geldi, ne? Başlangıçtaki panikten kurtuldum. Kendi kendimi yemenin ötesinde (ki bu eskiden de vardı) bir ceza söz konusu olmayabilir. Mahkeme koridorlarında, hapishanelerde sürünmeyeceğim. Sevdiği adamı öldüren kadın olarak gazete manşetlerine geçmeyeceğim. Olmayacak öyle şeyler, söz verdi bana.

Kendi kendimi cezalandırmasını ezelden biliyorum ben. Başka bir şeye gerek yok. Üstelik, imkân da yok. Cinayet aleti bulunmadıktan sonra (ki bulunmayacak) o gün otele gittiğimi kimse bilmedikten sonra, *ben* de itiraf etmediğim sürece, katil olduğum ispat edilemez. O gün otelde olduğumu bilen üç kişiden ikisi öldü. Levent'le olan ilişkiyi ortaya çıkarsalar bile (ki çıkarmışlar) o şaşkın Amerikalı kızın lokantada masama oturduğunu nerden bilecekler? Hayatta olan üçüncü tanık ise... konuşmaz. Bana yardım etmeye çalışıyor var gücüyle. Şu dünyada beni sevdiğine inanabileceğim, güvenebileceğim tek kişi... Ne garip...

Gene de, tüm iyi niyetine karşın, buradan başka bir yere gidip saklanmam gerektiği konusunda yanılıyor olamaz mı? Evet, o olmasaydı cinayet aletini saklamayı başaramazdım herhalde; ama artık saklanmayı sürdürmem saçma. Kendimi iyice toparladım, kafam bayağ iyi çalışmaya başladı. Aferin bana... En akla yakını İstanbul'a dönmek, bu durumda.

Evet, Levent Caner ile ilişkim vardı. Onu seviyordum. Birbirimizi seviyorduk. Öldürülmesi çok sarstı beni. Kötü bir bunalıma girdim. Bir süre herkesten uzaklaşıp kendime geleyim istedim. Yıllık iznimi de kullanmamış olduğumdan... Her zamanki gibi Bodrum'a... Saklanmadım, neden saklanayım? Hep buralardayım. Moralim bozuk olduğundan pek insan içine çıkmıyordum, doğru...

Beni sorguya çekecek olanları inandırabileceğimden eminim. Hemen eşyalarımı toparlayıp yarından tezi yok döneceğim İstanbul'a.

En doğrusu bu.

25 Eylül, Çarşamba

Bütün gece uyuyamadım. Ne yapacağımı bilemeyerek dolandım durdum odanın içinde. Bir ara kendimi denize atmayı bile düşündüm.

Tabancayı bavulumun dibinde bulduğumda aklım başımdan gitti. Her yanımda titremeye başladı. Dokunmaya bile korktum. Sonra alıp baktım tabii. Evirdim çevirdim, ama fazla kurcalamaya korktum. Sahici bir tabanca, her an patlayabilir. Ne korkunç bir şey!.. Küçük ama ağır. İçinde kurşun var mı? Nerden bilebilirim? Ömrümde ilk kez elimde alıyorum. Olabilir mi? Hayır. Bunu bavula benden başkası koymuş olamaz ki... Ne zaman koydum? Ne zaman kullandım bu tabancayı? Kullandım mı? Amerikalı kız bununla mı öldürüldü?

O zaman... O kızı da ben mi öldürdüm?

Neden?

Tehlikeli bir tanığı ortadan kaldırmak...

Tehlikeli miydi gerçekten? Aptal kızın biri... Geveze...

Nasıl yaptım bunu? Ne zaman?

Hatırlamıyorum.

Cinayetler işliyorum, sonra hatırlamıyorum. Kanıtlarını, sonuçlarını görünce şaşıyorum. Bir tür hastalık olsa gerek bu. Birini öldürürken kendimden geçiyorum, başka biri oluyorum belki. Sahiden deli miyim? Kitaplarda okuduğumuz bölünmüş kişilerden biri miyim?

Levent'i öldürmek istediğimi hatırlıyorum. Boğazlayacağım onu, diye düşündüm evet ama... nedendi? Lokantada uzun süre bekledim. Sonra odasına çıktım. Odasına çıkmamı istemiyordu. Yanında başka biri olduğundan kuşkulandım. Deliye döndüm. O anda mı kaybettim kendimi? Hayır. Kadınlar tuvaletine girdim. Yüzümü, saçımı başımı düzeltmeye çalıştım. Ellerim, her yanım titriyordu. Hatırlıyorum, evet. Yukarı çıktığımda... İstemiyordu beni. Suratında eğri bir gülümsemeyle, alay eder gibi bakıyordu bana.

Peki, boğazına yapışacağıma, onu su dolu bir banyonun içinde öldürmeyi nasıl akıl ettim? Otele giderken onu öldürmeye kararlı mıydım? Ne zaman vermiştim bu kararı? İnsan, öldürmeye ne zaman karar verir? Başından beri bunu düşünüyorum ve çıkaramıyorum.

Hayal gücü olmayan biri, cinayeti nasıl düşünür?

Hayal gücü olmayan biri... Yani, ben...

Ya benim içimde, benden başka, benim bilmediğim biri varsa? Aynı filmlerde olduğu gibi?.. Hayal gücü olan biri... Levent'i nasıl öldüreceğimi tasarlamıştır. Ben rüya bile göremezken, o her şeyi düşünüp kararlaştırmıştır. Ama artık ben de rüya görebiliyorum. Daha önceleri bilemediğim ben, *tek* ben mi oldu? İkimiz aynı mıyız? Çantama cinayet aletini koyan, hangimiz? Bilemiyorum. Elimde tuttuğum âni hatırlıyorum yalnızca. Elimde tutuyordum, evet. Levent suyun içinde yatıyordu. Taş kesilmişti.

Orada duran bendim, evet. Aynaların karşısında titre-
yen de, onu boğazlamak azmiyle asansöre binen de ben-
dim, evet. Ama ikimizin arasına, ben olduğunu bilmedi-
ğim biri girmiş olmalı. Yoksa hatırlardım. Şimdi de, bu ta-
banca... Bunu neden edindiğim, ne zaman, nasıl kullandı-
ğım konusunda hiçbir bilgim yok. O kızcağızı vurduysam
eğer, ne öncesi ne de sonrasıyla ilgili herhangi bir ayrıntı
hatırlamıyorum. Korkunç bir şey bu. Olağan unutkanlık-
lara hiç benzemiyor. Ne yapacağım? İki kişiyi öldürdüm...
mü? Yok ettim... mi? Bu soruları sormak, gerçeği kesinkes
bilmekten daha kötü... mü?

İçimdeki öteki kişiyi yok etmem gerek. Ama önce bul-
malıyım onu. Nasıl bulacağım? Ne zamanlar ortaya çıktı-
ğını, daha kaç kişiyi öldürmeye niyetli olduğunu nereden
bileceğim? Rüyayı gören... Rüyayı gören bendim. Ben...
miydim?

Ne yapacağım, ne yapacağım, ne yapacağım?

Her şeyden önce ikinci sabah kahvemi (sade) bitireceğim. Sonra kalkıp çok kısa bir süre (beş dakika kadar) jimnastik hareketleri yapacağım. Duşa girmeden önce tartılacağım. Bu romana başladığımdan beri nerdeyse on beş kilo kaybettiğimi bir kez daha gözlerimle göreceğim. Dayanılması zor (ve yüreğime çarpıntılar salan) sıcaklıktaki duştan sonra, sıkıca kurulanacak ve havlumu belime sarıp, buharın dağılmasını sağlamak için kapıyı aralayıp, ağır ağır tıraş olmaya koyulacağım. Tıraştan sonra pahalı losyonumu sürüneceğim.

Bu sabah çok zinde hissediyorum kendimi. Yıldız Gerçel'in sağ salim (velev ki elinde Amerikalı Anne Ferriter'i öldüren tabancayla) yakalanmış olması, ruhsal ve bedensel

dengemi eskisinden çok daha sağlam olarak yerli yerine oturtmaya yetti.

Banyomdan çıktıktan sonra, tembel adımlarla yatak odamın içinde ilerleyip gömme dolabımın önünde duracağım. Onunla buluşmaya gitmek için en uygun giysileri seçmek amacıyla biraz uzunca oyalanacağım. Lavanta kokulu iç çamaşırları (ta annemin zamanından, sonradan Vatan Caddesi'ne dönüşen bağ evimizdeki tatlı yaşam günlerinden beri lavanta kokar çamaşırlarım; eski karımın savrukluğu bile değiştirememiştir bunu) üstüne ipek gömlek, beli iyice bollaşmış flanel pantolon, tüvit ceket... Kravat mı takayım, fular mı ve hangi rengi seçeyim diye düşünmeden önce, yatağımın başucundaki telefona yöneleceğim.

Bu kez, numarayı çevirir çevirmez karşı tarafın cevap vereceğini ve tellerin ötesinden onun sesinin geleceğini çok iyi biliyorum. Heyecanlardan, kuşkulardan, her türlü tedirginlikten arındım. Eski rahat tembelliğime nerdeyse yeniden kavuştum. Yalnızca, on beş kilo kadar daha hafifim ve giyimime özen göstermeyi öğrendim.

“Daha önce arayacağını sanmıştım,” diyor hep o genizden gelen alaycı sesiyle.

Bundan böyle benimle alay edemeyecek.

“Ancak hazırlanabildim.”

“Ne zaman geliyorsun?”

“Hemen...”

“Bekliyorum.”

Bu konuşmayı, böyle bir sabahta, aynen böyle yapacağımız, yıllar önce kesinleşmişti belki de.

Koyu yeşil üstüne çok küçük kırmızı puantiyeli bir fular taktım sonunda. Tüvit ceketimdeki yeşilli, kırmızılı noktacıklara uygun...

Evine ilk kez gidiyorum ama elimle koymuş gibi buldum. (Daha doğrusu, Hasan buldu.) Eski bir bina elbette. Restore de edilmemiş üstelik. Ama yapının sağlamlığı, mermer merdivenlerin temizliği, ağır demir kapıdan oyulmuş demir asansöre kadar olan üç-beş metrelik ve çok yüksek tavanlı alanda karşınıza çıkan kapıcı (üniformalı değil gerçi ve dili açıkça doğulu) burada serkeşlerin değil, saygın kişilerin oturduğunu hemen açıklıyor.

Kimi aradığımı söylediğimde çok saygılı davranıyor Erzincan civarından olduğunu sandığım kapıcı ve asansörün kapısını tutmak için önden koşturuyor. Bu arada ben, bir iki saniye kadar posta kutularının önünde oyalanıyorum. Şanslı günüm tabii (bir süredir şansım hep yaver gidiyor) üstünde Eyfel Kulesi'nin resmi olan bir kartpostalı, adama çaktırmadan tüvit ceketimin yan cebine indiriyorum.

“Üçüncü kat, efendim.”

“Teşekkür ederim.” Ve, tüvit ceketimin öteki yan cebinden beklenmedik bir beş yüzlük çıkıyor.

Üçüncü kattaki dairenin kapısını açan kadın da üniformasız; ama şalvarı, başörtüsü olmayan, modern giyimli, temiz pak bir kızcağız.

Adımı söylememe gerek kalmadan, “Buyrun,” diyerek önüme düşüyor. Uzun, loş, yerleri kalın halı kaplı bir koridordan geçip olağanüstü büyük, olağanüstü yüksek tavanlı, olağanüstü aydınlık bir salona giriyoruz. Tiypleri nerdeyse bileklerime varan yol halısı koridorla birlikte sona eriyor. Salonun ayna gibi parlatılmış parkelerinin üstüne bol renkli ve mutlaka çok eski kilimler, hayvan postaları atılmış. Oda, büyük yapraklı yeşil bitkiler, nadide porcelenler, yumuşak puflar ve saten kaplı yer minderleriyle dolu. Ama benim gözüm ondan başkasını görmüyor.

İçini *ancak* göstermeyen ama vücudunun tüm hatları-

nı belli eden uçuk pembe, ipek bir sabahlık giymiş olarak uzandığı beyaz kürk örtülü divanda belli belirsiz kıpırdandığında, sabahlığın önü açılıyor ve sütun gibi bacaklar gözlerimin önüne seriliyor. Kıpkuşıl boyalı uzun umaklı zarif elini bana doğru uzatırken kolundaki bileziklerin sesi bir şelalenin akışını anımsatıyor. Gümrah sarı saçlarını geriye doğru sallıyor ve ıslak dudakları nazlı bir gülümsemeyle aralanıyor.

“Seni bekliyordum...”

Baştan aşağı süzüyorum onu, sütun bacaklar üstünde fazla oyalanmamaya dikkat ederek. Ağzımı hafiften eğiltiyorum. Bu gibi kadınları iyi tanırım. Nick Charles, Philip Marlowe, Mike Hammer gibiler, benim yanımda amatör kalır. Yavaş yavaş yaklaşırken ona, elimi Burberry trençkotumun cebine atıp eğrilmiş bir Camel sigarası (filtresiz) çıkıyorum.

“Biliyorum, bebek...”

Ve sigaramı savaş yıllarından kalma Zippo’mla yakmadan önce bir kez daha süzüyorum onu gözkapaklarımdan altından.

Humphrey Bogard da benim yanımda amatör kalır.

“Harikasin,” diye kıkır kıkır gülerek daktilo makinesinin başından kalkıyor. Ve... her şey, ânında, bozuluyor.

Sırtında, rengi maviyle yeşil arasında kararsız kalmış bir eşofman takımı... Vücudunun hiçbir hattını, hiçbir şekilde belli etmediği gibi, hepsini önemsizce (yirmi yıllık bir koca gibi) sarmaladığı bile söylenebilir. Göğsünün bir ucundaki soluk harfler tanınmış bir imzayı mı simgeliyor, bir futbol takımını mı, çıkaramıyorum. Sıkıntı bastı içime birden. Ayaklarındaki lastik pabuçlar Reebok da olabilir Mekap da. Gülmeyi sürdürerek boynuma sarıldığında, kollarında bilezik falan şakırdamıyor. Saçları gümrah falan

değil; öylesine ensesinde (Allah bilir bir lastik bantla) top-
layıvermiş. Yüzünde bir damla makyaj yok!

Günümüz romancılarının biçimselliğe önem verme-
meleri ne acı...

Ya da, beni hâlâ adam yerine koymuyor... Bu daha
acı...

“Aynı eski filmlerdeki Amerikalı dedektüflere benziyor-
sun,” diyor, beni bir kol boyu kendinden uzaklaştırıp sın-
tarak incelerken. “ Poirot’luktan vazgeçtiğin açıkça belli
oluyor ama, kimsin? Dashiell Hammett’ten fırlamışsın ga-
liba... Yok, bu fular ona yakışmaz. Daha ziyade Chand-
ler... Çok hoş olmuşsun. Dur bakayım, görüşmeyeli kilo
da vermişsin! İnanamıyorum!”

Ben de inanamıyorum. Yapacağımız bu hayati görüş-
me için ben böyle kılıktan kılığa girmeyi göze alayım da,
o, beni karşılamak için bir pembe ipek sabahlık edinmek
zahmetine katlanmasın! Ne kötü bir roman bu! Olimpi-
yatlara hazırlanan erkek kılıklı bir Çekoslovak atlet gibi
karşıma çıkması yetmiyor; kürk örtülü divanlar, saten kap-
lı minderler de hak getire!.. Evet, yerlere birtakım kilim-
ler serilmiş ama, değerli olduklarını hiç sanmıyorum. Bu-
nun dışında, bir sürü camekânsız kitap rafı, kişiliksiz kadi-
fe koltuklar (hem de kahverengi) ve de inanılmaz büyük-
lükte bir yazı masası... Masanın üstünde de galiba benden
başka her şey var.

Çözümlediğim cinayeti böylesine sıradan bir dekorda,
böylesine özensiz bir kadına açılmamak hiç de hoşuma
gitmeyecek. Sonucu, sırf inat olsun diye kendime saklaya-
bilirim. Ne ki, bu benden çok onun işine yarar. Beni ekar-
te ettiği anda, romanı kendi istediği gibi bitirir. Oysa, bu
hakkın herhangi bir yazara tanınmasını yasalar yoluyla en-
gellemek gerek bence.

Çirkin bir kadife koltuğa nerdeyse iteleyerek oturttuktan sonra beni, “Çay mı, kahve mi?” diye sormaya gerek görmeden bir sigara yakıyor (bana ikram etmedi, hayır) ve derin derin içini çekerek, “Elinde silahla yakalanması çok kötü oldu,” diyor. “Yurtdışında olmasaydım, olayın bu raddeye gelmesini önleyebilirdim gibime geliyor. Kendimi suçlu hissediyorum...”

“Eninde sonunda yakalanacaktı nasıl olsa.” Sesim çok sakın. “Katiller mutlaka yakalanır.”

“Evet ama, bu kadar basit bir biçimde olmayabilirdi.” Elleri sinirle ovuşturuyor, gerçekten bozuk, hatta üzgünmüş gibi. “Yani, sana bile, Amerikan romanlarındaki dedektiflerin görünümüne bürünmekten başka yapacak iş kalmadı.”

“O kadar umutsuz ve kötümser olma,” diyorum hiçbir alınganlık göstermeyerek. “Hâlâ bir işlevim olabilir. Gözaltına alınması, suçluluğunun kanıtlanması anlamına gelmiyor. Hiçbir cinayet işlememiş olduğu konusunda ısrarlı. Ne Yeşim Erses’i ne de Anne Ferriter’i tanımadığı konusunda da direniyor.”

“Doğru ya...” Gözleri hülyalanıyor. “Baskı altında itiraf etmezse, onu kurtarmanın bir yolunu bulabiliriz belki.”

“Gerçi tabanca sorunu var ama, işin orası ayarlanabilir.”

Sigarasını aceleyle tablaya bastırarak ayağa kalkıyor ve ta ne zamandır sorması gereken soruyu bir cümlenin sonuna yerleştiriyor:

“Ben de hiçbir şey ikram etmedim sana; çay ya da kahve ister misin? Ya da... Sabahın bu saatinde içki içmezsin herhalde.”

“Sek viski,” diyorum, istifimi bozmadan. “Bourbon tercihimdir. Yoksa, Rye da olabilir.”

Biraz önceki kaygılı görünme numarası, ânında kahkahaya dönüşüyor. Gözlerinden hülya mülya siliniyor. “Şimdi ben, bu dediklerini nerden bulayım? İlle de Amerikalı rolü oynamaya kararlı olduğumu bilseydim bile bu lamazdım. Ne yazık ki, Türkiye’de yaşıyoruz...” Salonun kapısına kadar gidip, “Salihaaa!” diye haykırıyor.

Onun evinde, mermer sehpaaların altına yerleştirilmiş gizli ziller olamayacağını bilmem gerekirdi elbette. Karşılıklı oturduğumuz iki kadife koltuğun arasına sehpa niyetine konulmuş bir şey var ama, yanılmıyorsam, bir davulun (!) üstüne yerleştirilmiş kötü (yani, yazısız) bir bakır tepsiden oluşuyor bu şey! Tevekkeli, Yasemin de Yoyo da bu hanımın ‘kendilerinden’ olmadığı konusunda fikir birliğine vardılar...

Avaz kıyamet bağırmasının sonucu kapıda beliren Saliha’ya, daha alçak sesle, “İki kahve getir, Amerikan,” dedikten sonra, biraz önce oturduğu koltuğa doğru yönelirken, bakır tepsinin üstünden kaptığı paketten bir sigara daha yakmayı ihmal etmiyor (ama paketi bana uzatmayı gene ihmal ediyor) ve kibriti sallayarak söndürürken gü-lümsüyor: “Korkarım neskafe ile yetinmek zorundasın.”

İkide bir neskafe ile yetinmek zorunluluğu, roman sona ermeden mide fesadına uğratacak beni galiba.

“Gene de, Yıldız’ı kurtarmak o kadar kolay olmayabilir,” diyorum, konuşmamız hiçbir inkıtaya uğramamış gibi. “Eşyaları arasında defter gibi bir şey bulmuşlar... ki tabancadan çok daha önemli. Ben de okudum, polis teşkilatıyla sıkıfıkıyım ya... Bazı sayfaları hiç de yabancı gelmedi.”

Tam oturacakken birdenbire vaz mı geçiyor? Oturmuş olduğu halde yerinden mi fırlıyor? Kesinkes saptamak olası değil. Ama, bu odaya girdiğimden beri ilk kez gerçek-

ten sarsıldığını kavrayabiliyorum. Sinirlenmiş gibi yapmıyor, basbayağ sinirleniyor. Ve hatta, sinirlendiğini saklamaya çalışıyor.

“Defter mı? Aptal kadın! Orta yerde bırakmaması gerekirdi!”

“Orta yerde bırakmamış zaten,” derken, gülümsememin Humphrey Bogard’ınki kadar eğri olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. “Epey aradıktan sonra bulmuşlar. Polis memurlarının tümden aptal olmadıklarını kabul etmek gerek.”

Sigarasından derin bir nefes çekerken gülmeye çalışıyor, ama öfkesini saklamayı pek başaramıyor. “Bilmem ki... Belki de haklısın. Ne yazıyormuş defterde, peki?”

“Beni ilgilendiren son sayfalar,” diyorum sesimin tümüyle ifadesiz olduğunu umarak. Keşke ağzımda, ya da hiç değilse elimde, bir pipo olabilseydi – ve de sırtımda pelerinli bir palto. “Önceki sayfaları yer yer okumuştum zaten, senin uygun gördüğün kadarını yani...”

Birden öfkesi mi, korkusu mu, siniri mi uçup gidiyor ve kendisini zorlamadan gülmeyi başarabiliyor. Ama hemen toparlanıp o beklenmedik gülücüğü yüzünden uzaklaştırıyor. Üzüntüsünü benden saklayamayacağını anlamış gibi: “Yani, katilin o olduğunu kesinlikle anlayacaklar mı bu sayfalar yüzünden?”

Tam o sırada, adının Saliha olduğunu saptadığım kızcağız elinde bir tepsiyle içeri girmez mi? Günlük yaşamın ikide bir romana müdahale etmesi tempoyu fena halde düşürüyor. Üstelik benim de hızımı kesiyor!

Kesinlikle bir yanlış anlama (ya da görgüsüzlük) sonucu ‘Kahve’ adına layık görülmüş olan koyu renkli, sıcak sıvıdan yüzümü buruşturarak bir yudum aldıktan sonra, hafifçe boğazımı temizliyorum:

“Birtakım sayıklamalar, görülüp görülmediği belli olmayan düşler... Nasıl diyeyim? Kadının dengesiz olduğunu açıklayan yazılar... Ama satır aralarını okumayı başara-bilecek biri... kendimden söz ediyorum tabii, yoksa Haydar Bilir’in dünyada başarabileceği bir şey değil...”

“O da kim?”

“İkinci kez soruyorsun bu soruyu. Üçüncü bir kez sormamaya dikkat et,” diye aksileniyorum ve herhangi bir karşılık vermesine fırsat bırakmadan gene ters ters ekliyorum: “Sözümü de kesme bundan böyle!” Anında suspus oluyor. Kadın kısmının ağzını kapatmasını bilmek gerek. “Haydar Bilir, cinayet masasının en yetenekli dedektiflerinden biridir ve sağ kolumdur,” diye sürdürüyorum. “Ama şu anda konumuz başka. Yıldız Gerçel’in son yazdıkları, daha önce duyduğum ama kesinkes açıklığa kavuşturamadığım kuşkuları apaçık doğrulamaktan öte, başka biri...leri için de büyük tehlike arz ediyor.”

Yerinden fırlamak, sigarasından bir nefes almak gibi, ya da daha beter taşkınlıklar yapmıyor. Aşırı sakın olduğu bile söylenebilir. Konuşmadan önce o kötü sıvıdan bir yudum alıyor hatta.

“O defter, senin ya da polisin eline geçeceğine *bana* ulaşmalıydı.”

“Romanların, romancıların elinden kaçtığı olur kimi kez,” diyorum, bu konuda çok şey bildiğimi ima ederek.

Kötü kötü bakıyor yüzüme, gözlerimin ta içine: “Ne demek bu şimdi?”

“Yıldız adlı zavallı kadının katil olmadığına inanıyorum.”

“Delisin,” derken hiç de şaka yapıyormuş gibi bir havası yok. Beni sahiden deli mi sanıyor yoksa? Bakışlarındaki kötülük tümüyle silinmedi ama, gözlerini kustuğundan

olacak, deminki kadar yaygın değil. “Başka kim olabilir?”

“Katilin Y olduğunu biliyoruz. Romanın başından beri. Senin koyduğun *keyfi* kurallara göre... Ancak, bu öyküdeki Y’lerin sayısı biraz fazla. Üstelik, işin içinde pek çok Y olduğunu, okur benden önce öğrendi. Polisiye roman tarihinde, okurun zmleyiciden çok şey bildiği görülmemiştir!”

“Değişik bir cinayet romanı olduğunu baştan söylemiştim,” dedi nerdeyse keyifle. Hayır. Düpedüz keyifle...

Oysa ben, onun keyfini burnundan getirecek durumdayım şu anda.

“Yalancının birisin!” Galiba hiddetlendim. “Yaşamın yalan üstüne kurulmuş. Ama, nasıl olduysa, bu romanda attığın yalanların sayısı, yaşamındakilerden daha az. Yalnızca...”

“şu son cümlelerindeki Y’lerin sayısı, romandakileri aşın,” diyerek sözümü kest. “Bir kahve daha ister misin?”

“Yomik olma yabaların yln bile yolamıyor,” dedim.

Karşılıklı uzun uzun glştk.

Bu sululuğa bir son vermek gerek. Cinayet zmlyoruz şurada.

Bildiklerimi daha fazla saklayamam: “Y tarafından yazılanlar,” dedim, sesimin olağandan daha yüksek çıktığının farkına ister istemez vararak, “yalan değil ama düzmece...”

“Yalan değil ama düzmece... Bu sözlerin matematiksel bir anlamı olmasa, sylemezdin. Ama hayattaki karşılıklarını kavrayamadım.”

“Hayattaki karşılıklarını ben de bildiğimi iddia etmiyorum. Mutlaka vardır da, o beni ilgilendirmiyor şimdi. Romanın hayattan çok matematiğe yakın olduğunu da sen aıklamıştın bana vaktiyle.”

“Hiçbir şey unutmaz mısın sen?”

“Unutulmaması gerekenleri hatırlarım,” dedim. Yine-liyorum, bir piposu şu anda çok işime yarardı.

“Ben de öyle,” dedi adamakıllı alçak bir sesle.

“Üstelik, ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun ama, anlamsızca vakit kazanmaya çalışıyorsun. Akıllı insanlar, yakalandıklarında fazla direnmezler.”

“Bir şeyler yakalamış olabilirsin, ama bana akıl verme-ye kalkma,” dedi pek bir kızgınlık göstermeden ve sesini yükseltmeksizin.

“Aslında çok iyi, hatta akıllıca bir düzmeceydi, ben bi-le yuttum bir süre, bebek. Başından beri Y’nin yazdıkları-ndaki uyumsuzluk rahatsız ediyordu beni ama, kadın iki ruhludur falan gibi sağlıksız analizler yaptım uzun sürc. Derken çakozladım numarayı...”

Deminden beri, başını iki eli arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış, yerdeki kilime bakıyordu. Ama bu söz-lerim üzerine yüzünü buruşturarak kafasını kaldırdı: “Yoo, olmadı, hayır! Dashiell Hammett’ten Mickey Spil-lane’c geçiş çok hızlı oldu.”

“Senin lafı uzatma çabaların ise can sıkmaya başladı. Kes sesini dedik ya!”

Gözlerini kısarak baktı yüzüme: “Bir de tokat mı pat-latsaydın acaba?”

“Daha yeri gelmedi... Ama bir daha sözümü kesersen, kaşımam. Nerde kalmıştım?”

“Numarayı çakozlamıştınız...”

“Tamam. Y, iki ruhlı bir kadın değil. Y, tek bir kadın değil çünkü. Y’nin anlatımı, birkaç kadının yazdıklarından bir araya getirilmiş. Yazılanların hepsi doğru olabilir, ama senin tarafından dikkatle ve yanıltmak amacıyla sıralan-mışlar. Nasıl?”

“Ona düzmece demezler, düzenleme derler,” diye gü-lümsedi. Keyfi yerine geliyor gibiydi nedense. “Aranj-man... ya da kolaj...”

Kolaj’ın daha uygun bir kelime olabileceğini itiraf et-tim. Öz Türkçe kullanmak gerekirse, ‘yapıştırma’ mı diye-ceklik?

Bu sefer açıkça güldü: “Çok iyi!”

“Teşekkür ederim. Bu roman bitmeden Y’lerden kur-tulamayacağız. Hatta belki bittikten sonra bile... Cinayeti Y’nin işlediği kesin de, Yıldız’ın işlediği doğru değil.”

“Ama Yeşim öldüğüne göre...” Gözlerini korkuyla ko-camanlaştırdı. “Yoksa... Yasemin’den mi şüpheleniyor-sun?”

“Birdenbire ortadan kaybolması ilginç değil mi sen-ce?” diye sordum sol kaşımı hafiften kaldırarak.

Dalgınlıktı. Biraz uzunca sustu galiba. Sonunda derin derin içini çekti. “Olabilir tabii...”

Zafere iyice yaklaştığımı hissettim. “Vecce... Cinayet günü, cinayet mahallindeydi! Oraya Levent’i öldürmek için gitmediğini nerden biliyoruz?”

“Kızı oraya *ben* gönderdim! Söylemiştim ya sana, ge-len gidene göz kulak olacaktı.”

“Daha iyi ya... Belki de Yasemin otele zaten gidecekti. Levent’in masasının üstünde gördüğünü söylediği notu oraya zaten kendisi bırakmıştı; adamın odasına girmesinin asıl sebebi buydu. Sonra da sana telefon açıp esrarengiz mesajdan söz etti. Senin vereceğin talimatın ne olacağını çok iyi tahmin ediyordu. Nitekim, ona hemen otele git-mesini söylemedin mi?”

Başını hayretle iki yana sallıyor, bana hayranlıkla bakı-yor. Gözlerinin derinliklerinde gizli bir sevinç de mi ye-şermeye başladı?

“Evet, evet, tabii... Çok akıllısınız, sayın profesör. Elbette. Neden olmasın? Fakat...” Birden yüzünü buruşturdu “olmaz ki... 6 Eylül günü yazdıkları var...”

“Hepsi yalan, baştan sona uydurma. Yıldız’ın ve Yeşim’in yazdıkları doğru ama, bir katilin cinayeti nasıl işlediğini açıkça anlatmasını bekleyemezdik herhalde. O zaman bana ne iş kalacaktı?”

Gene bir süre daldı. Derken silkindi. “Peki ama... ya sebep? Yasemin Levent’i neden öldürsün ki?”

“Ona bakarsan,” sigaramdan derin bir nefes çektim devam etmeden önce, “hiçbirinin Levent’i öldürmesi için kuvvetli bir sebep yok. Uzun süre kafamı karıştıran bu oldu zaten. Yıldız’ın katil olamayacağını da burdan anladım.”

“İhanete uğramıştı!”

“Bunu kesinlikle bilmiyordu ki. Hem ihaneti bir sebep sayarsak, aynı şey Yoyo için daha geçerli.”

Birden gözleri parladı: “Doğru ya, Yoyo da var! Sayende iyice karmaşıklaştı bu roman!”

“Daha çok Y var,” dedim, gittikçe artan keyfimin sesime yansımadığını umarak. “Yalnızca bu üç kadın ve Yoyo değil, başkaları da var. Örneğin siyahlı kadın...”

“Siyahlı değil, kırmızılı kadın,” dedi sabırsızca. “Yıldız’dı o.”

“Hayır,” dedim sükûnetimi koruyarak. “Siyahlı kadın... ya da... belki beyazlı. Katil o kadındı.”

“Kim peki, o kadın?”

“Yasemin... Yoyo... ya da bir başkası. Sırası gelince söyleyeceğim. Ama önce demin esirgediğin içkiyi ver bana. Saat ilerledi, bayağ susadım. Bourbon ya da Rye yoksa Skotch olsun.”

Aslında susadığımdan falan değil, heyecanımı yatıştırmak, biraz da cesaretimi toparlamak için istemiştim içkiyi.

Romanı, yazarın elinden alma işleminin son adımlarını atmak üzereydim ve açıkçası, biraz korkmaya başlamıştım.

Dalgın ve düşünceli, yerinden kalktı. Az ötedeki küçük bir dolabı açtı. “Sek, değil mi?” diye sorduğunda çok alçaktı sesi ve azıcık kırçılı.

“Evet,” dedim. Bir sigara yaktım.

“Ben susuz içemem,” gibisinden bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı, az sonra küçük bir sürahi dolusu suyla döndü. Bu kez Saliha’yı için içine karıştırmamakta yarar görmüştü anlaşılan.

İçkileri hazırlarkenki hareketlerini büyük bir dikkatle izlemem gerekiyordu. Gözümü bir an olsun ayırmadım ondan. İki elinde birer bardakla yaklaşırken, o da gözlerini hana dikti

“Esaslı bir öykü anlatacaksın, umarım,” dedi.

Uzatığı bardağı alırken elim titremedi desem yalan olur.

“Sen de hiç kesmeden dinleyeceksin. Yoksa...”

“Tokadı çarparsın!”

İçkimden bir yudum aldım. Cutty Sark... Neyse. Adi bir Haig falan da olabilirdi. Ben ki, on iki yılıktan aşağısını ağzıma sürmem...

“Siyahlı kadının üstünde ince kumaştan tek parçalı bir entari vardı o gün. Boldu herhalde, kolayca giyilip çıkarılabilmesi önemliydi çünkü. Bir de, entarinin rengine uygun bir çanta taşıyordu. Çanta da önemliydi çünkü içinde cinayet aleti saklıydı. O gün otelde bulunması gereken kişilere telefon mesajları bırakarak, çeşitli saatlerde gelmelerini sağlayan, bu kadındı. Odayı ayırtan da kendisi olduğundan, numarasını biliyordu tabii. Otele herkesten önce gitti ve doğruca dokuzuncu kata çıktı. 927 numaralı odaya giremezdi ama, o koridordaki odaların saat 12’den önce bir turist grubu tarafından boşaltılacağından haberdar-

di. İnsanlar oteli tamamen terk ettiklerinde odanın kapısını kapatmayı unuturlar çoğu kez – artık içerde eşyaları yoktur ya... Temizlikçiler de öğlen saatlerinde çalışmazlar. Bunları bilen katil, cinayetini rahat ve sessizce işleyebileceğinden emindi. Nitekim, 927'nin hemen yanındaki odayı boş ve açık buldu, içeri girip Levent Caner'in gelmesini beklemeye koyuldu. Bu arada, sırtındaki giysiyi çıkardı, çünkü adamın kapısını çaldığında karşısında çıplak durup şok yaratmak istiyordu.”

Konuştüğüm sürece gözümü gözünden ayırmamıştım. Romanını elinden alıp başka yöne sürükleyen birinin karşısında ne gibi tepkiler göstereceği benim için önemliydi çünkü. Oysa hiç tepkisiz ama büyük bir dikkatle dinliyordu. Arada içkisinden yudumlar aldığı anlar hariç, gözlerini benden kaçırmıyordu.

“Derken, hiç beklenmedik bir şey oldu,” diye sürdürdüm. “Odayı boşaltmış olanlardan biri aniden içeri daldı ve karşılaştığı manzara karşısında herhalde küçükdilini yuttu. Turist grubundan habersizce ayrılan ve daha sonra Bodrum'da öldürülen Anne Ferriter adlı Amerikalı kızdı bu gelen.”

“Şu siyahlı ya da beyazlı ya da çıplak kadın,” diye son derece sakın bir sesle sözümü kesti. Dikkati iyice yoğunlaştığından olacak, kaşları hafiften çatılmıştı. “Neden odaya girip soyunduğunda kapıyı kilitlememiş?”

“Levent Caner'in gelişini gözlemek zorundaydı çünkü. Kapıyı çok az aralık tutmuş, bekliyordu. Ne yazık ki açık bulup girebildiği oda, koridorda 927'den önce yer alıyordu. Bu hususu Haydar Bilir'den tahkik ettim. Dolayısıyla, asansörden inip koridorda ilerleyen kişiyi uzaktan değil, ancak kendi kapısının önünden geçtikten sonra görebilecekti. Yaklaşan ayak seslerinin Levent'e ait olmadığı-

nı anlamıştır belki ama, birinin odaya dalacağını tahmin etmiş olamaz. İlk anda, iki kadın da büyük şaşkınlık içindeler. Ama elbette katil kendini daha çabuk topluyor ve kıza kendi dilinden hitap ederek, ‘Go away, it is a joke!’ veya ona benzer bir şey söylüyor. Daha inandırıcı açıklamalarla uğraşamaz, çünkü Levent’in gelmesi an meselesi. Kızcağz, neyin ne olduğunu anlamadan, herhalde korku içinde kaçıyor. Sonra ne yapıyor? Bir süre tuvalette falan saklanıyor belki. Önemli değil... Önemli olan, sonunda, kendini Yıldız Gerçel’in masasında bulması. O hâlâ lokantada Levent’i bekliyor ya... Kız, o heyecan içinde, biraz önce başından geçen olayı da anlatıyor ama, Yıldız, aklı başka yerde olduğundan ona doğru dürüst kulak vermiyor. Kızı, koridorlarda çıplak kadın görme sanrıları içinde olan bir deli olarak değerlendiriyor.”

“Dikkatli okurlara bayılınm,” dedi, dalgın ve nerdeyse mutlu bir gülümsemeyle. “Onca özenle yerleştirdiğim ayrıntıların, okurların yüzde doksanının gözünden kaçacağını düşünüp üzülürüm hep.”

“Bu kez üzölmene gerek yok. Dehşet dikkatli bir okur var karşında. Ve hatta, müstakbel bir yazar...”

Kısaca güldü. “Hadi bakalım,” diyerek, nerdeyse yüreklendirici bir havayla yerinden kalkıp içkilerimizi tazelemek için dolaba doğru yürüdü. Cutty Sark şişesini alıp geldi, bardakları gözümün önünde doldurdu. Kendisinin kine bolca su kattı. Yeniden yerine yerleşerek, başını hafifçe sola eğdi, sesini yumuşattı: “Eeee?”

Ben de sesimi yumuşatmaya çalıştım.

“Bu arada Levent Caner 927 numaralı odaya girmiş, randevuya gelecek olan kişiyi bekliyor. Onun kim olduğunu bilmiyor ama, ya Yıldız ya Yeşim’dir diye düşünüyor ve de Yoyo olmasından korkuyor. Kapısı tıklatıldığında kar-

şısında bulduğu kadın ise... anadan doğma ama omzundan bir çanta sallanan (eminim çantanın farkına varmamıştır ve hiçbir şeyin farkına varmaması için soyunulmuştur...) bu kadın, beklediği biri değil ama, çok iyi tanıdığı biri. Ve onu bu kılıkta –ya da kılıksızlıkta!- gördüğünde önce hayretten sonra da belki sevinçten aklı başından gidiyor. Kapı kapandıktan sonra olanlar konusunda fazla uzatmaya gerek yok. Sevişiliyor falan, besbelli. Ama ciddi romanlarda muzır sahnelerin yer almasına karşıyım ben. Hatta, kanımca, bu konuda bir yasa bile çıkartılmalı. Yattıklarını biliyoruz işte, nasıl yattıklarının ayrıntılarını öğrenmenin ne yararı olabilir?”

“Ayrıntıları *sen* nerden bileceksin zaten?” Sesi alaycı değil, bıkkındı sanki. “Gerekirse oraya bir sevişine sahnesi yazarım ben.”

“Gerekeceğini sanmıyorum,” dedim biraz sinirlenerek. Alındım galiba. “Önemli olan sevişme sonrasındaki olaylar çünkü. Bu ikisi kendilerini şehvetin kucağına bıraktıkları sırada Yeşim barda oturmuş cesaretini toplamaya çalışıyor, Yıldız ise lokantada Levent’i beklerken şapşal Amerikalı kızla uğraşıyordu.”

“Ya Yasemin?”

“Belki dediği gibi mevzilenmiş, yeni gelişmeler bekliyor, belki de gelişmeleri geliştiriyordu.”

“Türk diline müthiş katkılarda bulunuyorsun!”

“Türk edebiyatına yapacağım katkıların yanında solda sıfır kalır bütün bunlar,” dedim. Demin, cinsel deneyimlerimin kutluğu konusunda yaptığı imadan çok, şu âna dek hiçbir taşkınlık, hatta orta halli bir tepki bile göstermemiş olmasından alındığım bir gerçek.

“Nerde kalmıştık?”

“Şehvet kurbanları!..”

“Söz konusu şehvetin tek kurbanı Levent’i tabii. Kadın, kendini bir an bile kaybetmeyecek kadar akıllı ve planlıydı.”

“Senin koynunda kendini kaybeden kadın oldu mu hiç?” diye sordu, dünyanın en masum sorusunu, en iyi niyetli biçimde sorarcasına.

Onun ne kötü niyetli ve muzır bir domuz olduğunu çok iyi bildiğim için şuncacık kızmadım. Alınganlığım bile geçti.

“Hayır,” dedim. Sıttım. Jean Paul Belmondo’nunki ni fersah fersah aşan bir sırtıştı benimkisi. “Ama Levent Caner’in koynunda da herhangi bir kadının, hatta Yıldız’ın bile, kendini kaybetmediğine eminim.”

“Emin misin?”

“Bu tür kelime oyunları ne sana yakışıyor ne de bana.”

“Doğru,” dedi sigara paketine uzanırken. “Hadi anlat, bitsin şu Mike Hammer hikâyesi.”

“Daha çok Philip Marlowe’u andırmıyor mu sence?”

“Philip Marlowe, kendiliğinden gelen çıplak kadınlara şöyle bir yandan bakar, karındaki apandisit ameliyatı izini saptadıktan sonra başını çevirir.”

“Bense, ameliyat izi taşıyan kadınlara hiç bakmam,” dedim.

“Devam,” dedi bu uzayan hikâyeden iyice sıkılmış gibi.

“Tamam. Bizi ilgilendiren olay, Yıldız’ın telefonuyla başlıyor. Adı şimdilik bende saklı olan kadın, Yıldız dayanamayıp telefona sarılıncaya dek odada oyalandı, daha doğrusu, Levent’i türlü çeşitli biçimlerde oyaladı...”

“O bölümleri ben yazacağım dedik ya, geç...”

“Zaten senden başkası yazamaz! Neyse, Yıldız’ın telefonu geldiği anda kadın planını uygulamaya soktu. İyice

aklı başından gitmiş, büyük bir ihtimalle sarhoş bir Levent'i aceleyle banyoya sokup Yıldız'ı kendi idare edeceğini söyledi. Adam küvete girdikten sonra ona son bir cin tonik sundu. Bu cin toniğin son olduğunu Levent bilmiyordu tabii. İçki bardağına uzanırken, kadının elindeki cinayet aletini görmedi bile. Aradan otuz saniye geçmeden öldü. Gerçek ölümü belki on saniyeden az sürmüştür."

"Peki, nedir bu mucizevi cinayet aleti?" diye sordu, bilmiyormuş gibi.

Hemen cevap vermedim. Çevreme bakındım. "Çok basit bir şey ama, herhalde hiçbir zaman bulunmayacak," dedim. Bardağımyı, sehpa niyetine kullanılan tepsinin üzerine büyük bir özenle bırakıp yerimden kalktım. Yazı masasına doğru yürüdüm. Bu sırada ona sırtımı dönmek zorundaydım, dolayısıyla yüzünü göremiyordum, ama o anda pek önemli değildi bu. Masa lambasının kordonuna şöyle bir dokunduktan sonra, başımı hızla ona çevirdim yeniden. "Şimdi bu kordonun ucu bir prize takılı, değil mi? Lambanın düğmesine basılınca da..." Çat diye düğmeye bastım. Ama, gündüz vakti yanan ışık odaya herhangi bir aydınlık katmadı. O da gözünü bile kırpmadı. Bu sahnenin etkili olabilmesi için gece oynanması gerekiyordu. "...elektrik akımı ampule ulaşıveriyor. Anında." Lambayı söndürüp ona yaklaştım. Sakin bir sesle sürdürdüm konuşmayı: "Şimdi, şöyle düşünelim... Uzun, upuzun bir kordon... Bir ucunda bir erkek fiş var, öteki ucu ise..." Tam tepesine dikilip yukardan baktım ona. Gözlerini yüzüme kaldırmadı. "...açık! Ne kadar basit değil mi? Her evde bulunan bir şey. Kablonun kalın olmasına bile gerek yok. En incesinden de olabilir. Son derece masum. Kolayca taşınabilir. Bir elektrik kaynağına bağlanmadıkça tehlikesi yok. İz de bırakmaz. Korkunç elverişli..."

Başını kaldırıp sonsuz bir hayranlıkla baktı bana.

“Bravo! Gerçekten müthişsin!”

Hiç de önemli bir açıklama yapmamışım gibi alçakgönüllü bir gülümsemeyle yerime geçip oturdum, viski bardağıma uzandım.

“İşte Levent Caner’in banyosuna düşen yıldırımın esrarı bu kadar. Ama bu numarayı düşünen benden daha müthişmiş tabii.” Kendisine iltifat etmişim gibi gülümse-di. “Levent’i banyoya soktuktan sonra çok acele davranması gerekiyordu kadının. Ama yapacak uzun uzadıya bir işi yoktu. Fişi en yakın prize taktıktan sonra, bir elinde cin tonik, bir elinde kabloyla onun yanına gitti, bardağı eline tutuşturdu ve kabloyu usulca suyun içine bıraktı. Başında bir iki saniye bekleyip kurbanının sarsılmalarını seyretmiş olabilir. Belki sırf zevk almak için, belki öldüğünden emin olmak için, belki her iki sebepten de... Derken, banyonun kapısını sıkıca kapayıp odanın kapısını aralık bırakıyor ve yan odaya kaçıyor. Entarisini sırtına geçirip Yıldız’ın yukarı çıkmasını bekliyor. Yıldız’ın, yüzünü gözünü düzeltmek için aşağıda biraz oyalanacağını hesaba katmış tabii. Kadınlar, bu konularda birbirlerini çok iyi tanırlar.” İçkim bitmişti. Tepsinin üstündeki şişeye uzanarak kendi bardağıma kendim doldurdum. Onun da isteyip istemediğini bakışlarımla sordum. Başını iki yana sallayarak istemediğini belirtti. Daha çok onu sabırsızlandırmak için verdiğim bu uzunca aradan herhangi bir tedirginlik duymamış gibiydi ama kaşları iyice çatıldı. “Sonunda Yıldız çıkageldi. Açık kapıdan içeri girdi ama, banyodaki ölüyü görmedi tabii. Boş odanın içinde aptal ve şaşkın dolanmış olabilir. Zaten ruhsal durumu çok bozuktu. Hem sinirli, hem de heyecanlıydı. Onun bu yarı çılgın halini kendi yararına değerlendirmek için bekleyen siyahlı kadın odaya dalarak sa-

nının çok dramatik bir oyun sergiledi. Önce Yıldız'ın orada ne aradığını sormuş, sonra banyodaki cesedi *keşfetmiş*, sonra da 'öldürün onu, ha, nasıl yapabildin' gibisinden alçak perdeden feryatlar atmış olacağını düşünüyorum. Kimseyi öldürmediği halde, kafasında aylardır adam öldürme düşüncesi dolaştığından iyice sersemlemiş olan Yıldız'cığı yatıştırmak bahanesiyle bir bardak cin tonik de ona verip ölüyü ve ölüm mahallini görmesi için banyoya iteledi bu arada. Cinayet aletini kadıncağzın eline tutuşturup sonra fişi gözünün önünde prizden çıkarıp olayın imgeleminde iyice yer etmesi amacıyla, 'demek böyle böyle yaptın' diye birtakım ayrıntıları üst üste tekrarlamıştır. Onu kurtarmak konusunda elinden geleni yapacağını, kabloyu yok edeceğini, hemen Bodrum'a kaçıp haber beklemesini, ortalıkta görünmemesini falan söyledikten sonra, zavallıcığı, ne yaptığını bilmez bir halde oradan göndermiştir."

"Ne marifetli kadınmış," dedi dudak bükerek. Kaş çatıklığı kesin bir surat asıklığına dönüşmüştü.

"Müthiş," dedim istifimi bozmayarak. "Yıldız'ı yolladıktan sonra yapacağı pek bir şey kalmamıştı. Yıldız'ın parmak izlerini taşıyan bardağı aynaya fırlatarak kıracak, birkaç dakika bekleyip, çekip gidecekti."

"Parmak izlerini elde etmek için onca çaba harcadıktan sonra neden kırıyor bardağı?"

"Çünkü hiçbir katil, parmak izlerini taşıyan bardağı orta yerde bırakıp gitmez, ama siyahlı kadın, bardağın paramparça olmasını istemiyordu tabii. Onun için aynaya fırlattı ve kırıkların lavabonun içine düşmesini garantiledi. Haydar Bilir'in adamları, o kırıkların üstünden çıkardıkları izleri Yıldız'inkilerle karşılaştırdılar mı, zavallının işi bitecek..."

“Katil Yıldız değilse eğer, bardağı kuran kişinin...içkiyi sunan da oymuş madem...parmak izlerine ne oldu? Yaz günü eldiven giymemişti herhalde.”

“Bardağı uzatırken bir kâğıt mendille falan tutmuştur – aynaya fırlatırken de... Yıldız’ın bu tür incelikleri fark edecek hali yoktu. Nerdeyse şoka girmiş durumdaydı.”

Yüzünü buruşturarak omzunu silkti: “Zayıf!”

“Bir de Yeşim meselesi var tabii. Çok önemli. Siyahlı kadın daha bardağı kırmaya vakit bulamadan Yeşim geldi. Koridorda Yıldız’la nerdeyse çarpıştılar. Siyahlı kadın, gelenin kim olduğunu bilmiyordu ama, ayak seslerini duyunca odanın bir köşesine sindi. Ve Allahtan, Yeşim içeri girmedi. Banyoda Levent’i gördüğünde bir cesetle karşı karşıya olduğunu bile fark etmedi. Barda çok Bloody Mary içmişti, doğru dürüst düşünecek hali yoktu. Gene de odada başka birinin olduğunu hissetti ve yatağın üstünde duran çantayı gördü. Levent’in ‘alaycı’ olarak yorumladığı bakışları karşısında, *öteki* kadınla yüz yüze gelmeyi göze alamadı. Böylece katil kurtulmuş oldu. Yeşim, çantanın anlamını çok sonra kavrayacak ve bu yüzden ölecekti.”

“Hayır, hayır, hayır! Çok saçma!” İlk kez hırçınlık belirtileri göstererek yerinden kalktı. “Oluru yok! Bir sürü yerde yanlış... Cinayet aletinin doğruluğu dışında, hepsi yanlış. Benim romanımda böylesine yalapşap bir cinayet yer alamaz.”

“Neresi yalapşap?” diye sordum hiç öfkelenmeyerek, hatta gülümseyerek. “Katil iz bırakmadan kaçıyor, cinayet başkasının üstüne kalıyor. Bundan iyisi can sağlığı.”

Odanın içinde gidip gelmeye başladı. Bayağ sarsılmış görünüyordu desem, kendime fazla iltifat ediyormuşum gibi mi olur acaba?

“Çok fazla rastlantı var. Bir sürü şeyi şansa bırakmış oluyor katil. Amerikalı kıza yakalanmış, nerdeyse Yeşim’e yakalanmış. Kurtulması bir mucize.”

“Aslında şansa bıraktığı pek bir şey yok. Tek kötü rastlantı ise Amerikalı kız. Otelden çıkmış olması gereken birinin geri döneceğini nereden aklına getirmiş olabilirdi katil? Kızın dönmüş olması bile... kuzu kuzu ülkesine döneceğine, âşığıyla Bodrum’a kaçmasaydı katil kolayca paçayı sıyırdı. Hem, sen de benim kadar bilirsin, polisiye romanlarda bu gibi rastlantılar, beklenmedik gelişmeler kaçınılmazdır – daha sonraki cinayetlerin işlenbilmesi için...”

Çok aptalca bir laf etmişim gibi güldü. Ama zorlama bir gülüştü. Yoyo Eser’in ünlü yazardan daha iyi oyun oynayabildiğini düşündüm o an. Ya da, bu sefer izlediğim oyun ötekinden daha mı ustacaydı? Sabah vakti çok viski içtiğimden kafam karışıyor olabilir.

“Peki, ya Yeşim barda iki saat oyalanacağına daha önce inmiş olsaydı aşağıya?”

“Katilin hesabı da buydu zaten,” dedim. Kendime güvenim bayağ arttı. Odadaki iki kişinin şehvet dalgalarına kapılmış oldukları sırada gelseydi (ki katilin beklediği buydu) hiçbir şey olmayacaktı. Kapı kilitli. Bunlar keyifteler. O durumda kapıyı açıp uygunsuz durumda yakalanmayı göze alır mı Levent gibi biri? Yeşim de otel koridorunda patırtı çıkarıp rezil olmayı göze alamayacak, sessizce çekip gidecek. Katil *buna* güveniyordu. Bundan emindi. Asıl problemi yaratan ve Yeşim’in hayatına malolan, kızın erken değil geç gelmesiydi.”

“Doğru,” dedi ve birden, ağzından gereksiz bir söz kaçırılmışçasına durakladı. Eğilip sehpanın üzerindeki paketten bir sigara aldı, hiç acele etmeden, hatta biraz fazla

oyalanarak yaktı. Herhangi bir centilmenlik çabasına girişmeksizin seyrediyordum onu. Odanın içinde dolaşmaya başladı yeniden. Ama biraz önceki sarsılmışlığından kurtulmuştu. Romanını doğru çizgiye oturtmanın (daha doğrusu *benim* elimden kurtarmanın) yollarını anyor gibiydi şimdi.

“Peki, ya Yıldız daha önce telefon açsaydı?”

“Hiçbir şey değişmezdi,” dedim. “Bir kere Yıldız’a saat birde randevu verilmişti, Levent’e ise yarımda. Yani, Yıldız, otelin lokantasına vardığında yukardakiler yatağa girmişlerdi herhalde. Eee, Yıldız da bir süre beklemeden telefon etmeyi akıl edemeyeceğine göre?.. Gerçi bunlar işin en ortasındayken bile telefon çalsaydı, kadın pat diye bırakırdı sevişmeyi. Vc planını biraz erken uygulamaya koyardı. Kendini kaybeden o değil, Levent’ti. Ama, ben-ce böyle bir olasılığı göz önüne almak bile gereksiz. Levent gibi birinin sevişmeyi bir saat uzatacak yetenekte olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Kişiyi nasıl bilirsin? Kendin gibi...”

Bu, öylesine her türlü incelikten uzak kışkırtma çabasıydı ki, elbette hiç etkilemedi beni. “Olabilir,” diyerek omuz silktim. “Levent Caner’in cinsel becerilerini betimleyen bölümleri de sen yaz.”

Sonunda dolaşmayı bırakıp karşımdaki koltuğa oturdu. Kendini koltuğa bitkince bıraktığını söyleyebilseydim keşke. Gözlerindeki ateşte hiçbir bitkinlik belirtisi olmadığı gibi, bana, artık biraz fazla ileri gittiğimi hissettiren bir öfke vardı.

“Bu romanı *zaten* ben yazıyorum,” dedi. “Senin katkıların ise, üzülerek söylüyorum, beklediğim kadar parlak değil. Kanıtlanması olanaksız spekülasyonlar üzerine kurulmuş bir... taslak, en fazla... Kesinlikle yetersiz. Öteki ci-

nayetlerin kimin tarafından, nasıl ve neden işlendiklerine dair fikirlerin de var mı? Ya da... hayallerin mi desem?..”

“Var elbette. Ama bana çok daha ilginç gelen başka bir şey var: Biraz önce, cinayetin siyahlı kadın tarafından işlendiğini söylediğimde, kadının kimliğini öğrenmek için sıkıştırdın beni. Şimdiyse, katilin kimliğini hiç merak etmiyor gibisin. Neden?”

“Anlattığın hikâyenin zayıflığından... bozukluğundan... yetersizliğinden!” Daha kötü sıfatlar bulabilmek için bir süre sustu. Romanı *onun* eline bırakacak olsam, daktilo başında, sağlam kafayla daha neler neler ekleyebilir bu diyaloga... “Hiçbir bakımdan inandırıncı değil,” diye sürdürdü. “Üstelik, teknik açıdan yanlış. Bu dediklerini pek çok kişi... herhangi biri yapmış olabilir. Oysa, bir cinayet romanının çözümünde hayati... yani, ölümcül olan şey, katile doğrudan doğruya parmak basılmasıdır. Evet, bin tane şüpheli olabilir ama, katil bir tek kişiden başkası olabilemez. Son ve kesin kanıtlar şüphelilerden yalnızca birinin suçlu olduğuna işaret ederse ancak, o roman ve o çözüm başarılıdır. Oysa, senin anlattığın olaylar dizisinin kahramanı olan siyahlı –ya da beyazlı!- kadın herhangi biri olabilir. Yasemin... Yoyo... bir başka Y... hatta, ne bileyim, Aysel... ya da sokaktan geçerken aklına cinayet işlemek gelmiş öyle bir kadın... Hatta bir erkek!”

“Aysel...” dedim, sesimi iyice yoğunlaştırarak. “Aysel’i de düşünebilirsiniz elbette. Ama bir an önce ekarte etsek iyi olur.”

“Aysel katil olamaz, çünkü romanda kişi olarak görünmedi. Yalnızca adı geçti.”

“Adının geçmesi boşuna değildi ama. Hiçbir ayrıntı boşuna konmaz romanlara. Sen benden daha iyi bilirsin...”

“Umarım,” dedi fazla öfkelenmeden.

“Aysel diye biri yok tabii. Hayali bir kişilik... Ya da, gerçek bir kişilik ama adı sahte. Katilin kullandığı bir sürü takma addan biri...”

“Katil takma ad mı kullanıyordu? O zaman Y’lerin ne anlamı kalır?”

“Y’lerin anlamı var. Hem de çok hayati... yani, ölümcül bir anlamı var. Aysel, katilin şuna buna telefon açarken ve en önemlisi, cinayeti işledikten sonra otele telefon ederken kullandığı addı. Ama o adı da durup dururken seçmedi. A harfinin, Y kadar değilse bile, dikkate değer bir işlevi var bu romanda.”

“Harflerle uğraşmaktan, cümleyi bir türlü kuramayacağız,” dedi, alay ettiğini belirtmeye özen göstererek. “Cinayete ve caninin bir türlü açıklanamayan kimliğine dönsük? Uydurduğun hikâyenin doğruluğunu kanıtlayacak ve katilin kim olduğuna ışık tutacak bir delil yok ortada.”

“Elbette var,” dedim. Artık düşün altında şarkı söylercesine rahattım. Kendimi bir opera sanatçısı bile sanabilirdim. “O kadar açık ki, görmemekte direnmende hiçbir fayda yok. Bu romandaki cinayetleri bir tek kişi işlemiş olabilir. Levent Caner, Yıldız Gerçel, Yeşim Erses ve Yasemin Altan tarafından yakından tanınan ve onları çok iyi tanıyan biri... Onlara sözünü geçirebilecek, onları bir takım şeylere inandırabilecek biri... Levent, gerçi kendini beğenmiş aptalın tekiydi ama, beklenmedik bir anda karşısına dikilen her çıplak kadını gözü dönmüş bir şekilde yatağa sürüklemezdi. Yeşim’in, banyoda gördüğü adamın bir ceset olduğunu öğrendikten sonra, akıl danışacak kadar güvendiği kişi kimdi? Her dediğini yaptırarak; ‘polis tarafından sorguya çekilirsen hayatın kayar’ gibisinden sözlerle inanarak, eline tutuşturulan anahtarla Gümüşlük’e

kaçıp küçük bir eve kapanmasını sağlayacak kadar kim etkilemişti onu? Ya Yıldız? Onu, işlemediği bir cinayeti işlediğine kim inandırabilirdi?”

Yüzü bembeyaz kesilmişti ama, “Kimmiş?” diye sordugunda sesi titremedi. Savaşta vazgeçebileceğini sanmakla hata ettiğimi anladım.

“Sen!” diye haykırarak fırladım yerimden ve karşısına dikildim. “Senden başka kim olabilir? Sen, Akın Erkan! Ne adında ne soyadında Y harfi olmayan, ama sıfatı, işlevi, hayatı, varlığı, tüm benliğiyle YAZAR olan biri... Romanın gizli Y’si... YAZAR! Her şeyi sen planladın! Cinayetleri *sen* işledin!”

Oldukça yüksek sesle konuştuğumun, gereğinden fazla el kol hareketi yaptığının farkındaydım. Sözlerime son verdiğim anda, bir Shakespeare tiradını ezberden ve epeyce etkili bir biçimde okumuşçasına bitkindim. Bir külçe gibi çökerken koltuğa, galiba alkış bile bekliyordum.

Birkaç saniye sonra kopan kahkahası hiç beklenmedik bir şeydi. Hayır, olamaz! Onun yıkılmasını beklerken *ben* yıkılmışım (koltuğa). Üstelik, oynadığım bir komedi sahnesi değil ki, kahkahayı alkış olarak algılayayım...

“Sarhoş musun sen?” diye sordu, gülmesi biraz yatıştığında. “Sabah sabah çok içtin galiba.”

Bu kez *ben* dudak büktüm: “Senin bildiğin erkeklerden değilim. Öyle iki kadehle sarhoş olmam!”

“İki şişe devirsen bile, bana mısın demezsin, öyle mi? Seni, ben değil, Raymond Chandler yazmalıymış.”

“Ya da Dashiell Hammett!”

“Bakıyorum aşağısı kurtarmıyor...”

“Bu tür atışmalara girişmek işine yaramaz,” dedim birden sıkılarak. “Cinayeti senden başkası işlemiş olamaz, çünkü bu kişilere dediğini yaptırabilecek bir tek sen var-

sın. İnanılmaz bir psikolojik etki, hatta *baskı* uygulamayı başardın...”

İçini çekti. “İnsan nasıl da yanılabiliyor,” diye hayıflandı. “Senin gibi bir bilim adamından böylesine bilimci aykırı bir çözüm beklemezdim. Psikolojik baskıymış! Hangi matematik formülünde psikolojik baskının etkisinden söz edilebilir?”

“Öte yandan, *hangi* cinayet romanı psikolojisiz yapabilir? Önceleri, ruhbilimsel çözümlerden yana değildim ben de, haklısın, ama sonunda gözüm açıldı.”

“Bence, tam tersine, kapanmış gözlerin. Ve rüya görüyorsun! Bir an için düşlerinin gerçek olduğunu kabul edelim, hadi. Levent’i ben öldürdüm, diyelim. Çünkü, *senin* anlattığın biçimiyle herkes ya da herhangi biri yapmış olabilir bunu. Öteki cinayetler ne olacak? Onları da mı ben işledim? Nasıl? Neden?”

Kendisini suçlamamı bu kadar sakin karşılaması canımı sıkmadı desem yalan olur tabii. Oyunumun en parlak sahnesini oynadığımda çok daha fazla sarsılması gerekiyordu. Böyle dudak bükmesi, beni sarhoş ya da aptal yerine koyması tepemi attırdı ve acımasız olmaya karar verdim: “Neden merak ettiğini anlayamadım,” dedim kızgınlığımı belli etmeksizin. “Madem anlattıklarım saçma ve sen suçsuzsun, gerisi...”

“Daha ne kadar saçmalayacağını merak ettiğimden değil,” diyerek koltuğun arkasına rahatça yaslandı. “Görmekte olduğun düştü uyan, çözümünün imkânsızlığını sen de anla istiyorum. Ne de olsa onca yıllık hukukumuz var.”

Ben onca yıllık hukukumuzun hiç de farkında değildim. Ve de acımasız olma kararımdan dönmeyeceğim!

“Dinle o zaman! Bakalım bu anlattıklarına cevap verebilecek misin?”

“Dinliyorum,” derken içki şişesine uzanıyor.

Benim isteyip istemediğimi sormaya gerek görmüyor. Haklı. Kendi işimi kendim görebileceğimi kanıtlamış durumdayım. Başlamadan önce, içkisini doldurup yeniden arkasına yaslanmasını bekliyorum:

“Her şeyi halledeceğine Yıldız’ı inandırdın. Yıllık izni ni alıp Bodrum’a, her zaman kaldığı pansiyona gitmesini, normal davranmasını, olayla hiç ilgilenmiyormuş gibi tatil yapmasını söyledin. Saklanmasına gerek yoktu, çünkü henüz aranmıyordu. Ama sen, arandığı anda bulunmasını istiyordun tabii. Oysa Yıldız panik içindeydi, normal davranamazdı. İzin mizin almadan hemen o akşam kaçtı ve Huzur Pansiyonu’nda değil, başka bir yerde oda tuttu. Ortalıkta görünmekten de kaçınıyordu besbelli. Yeşim ise, olayın cinayet olduğunu öğrendiğinde, sana akıl danıştı. Odanın kapısına kadar gidip içeri girmeden uzaklaştığını, gene de korktuğunu falan anlattı herhalde. Cenazeye kadar sabredip sonra yok olmasını ve mutlaka saklanmasını öğütledin ona. Saklanabileceği gözden uzak bir evin anahtarını verdin. Evin sahibi olan ressam, sayısız flörtlerinden biriydi sanıyorum. Yurtdışındaydı nasıl olsa...”

“Flörtümmüş! Tanımıyorum bile adamı!” Kötü kötü gülümseyerek, iğneleyici bir sesle ekledi: “Ama, adı dikkatini çekti mi?”

“Soyadı mı yani? Elbette dikkatimi çekti. Şaşırtıcı bir rastlantı!”

“Acaba?” Sol kaşını kaldırdı. “Sen benden iyi bilirsin ya, romanlarımda rastlantıya mümkün olduğu kadar az yer veririm.”

“Orası doğru. Üstelik, bu romanda adlarla, soyadlarla, baş harflerle pek bir uzun uzadıya oynadın. Ama, söz ko-

nusu ressamla aynı soyadını taşıyor olmamız, üstünde durulacak bir nokta değil bence.”

“Hiç belli olmaz. Neyse, sen gördüğün düşü anlata dur...”

“Yeşim’i öldürmeye niyetin yoktu, cinayetın onun üstüne kalmasından korkuyordun hatta. Otele gelmesini istememiştin ama, Levent’e not bırakmak zorundaydın. Kızın, notu gördükten sonra kalkıp gelmesini engelleyememiştin. Aslında onu son anda, Yıldız’ı sarıp sarmalayan zincirleri iyice sıkıştırmak için tanık olarak ortaya çıkarmayı tasarlamıştın. Evet, Levent Caner’in başını döndüren, Yıldız’ı terk etmesine yol açan güzel sekreter!.. Cinayet sebebinin ta kendisi! Polis, senin tasarladığın adayı aklına getirmeksizin Yeşim’in peşine düşünce rahatın kaçtı. Bana ikinci Y fotokopilerini göndermenin nedeni buydu. Hiç değilse *benim*, Yeşim’den başkasından şüphelenmemi istiyordun. Başardın da... Gene de, kızın senin planladığından önce yakalanmasından, bir de, Yıldız’ın yalnız kalınca aklını başına toplayıp geri gelmesinden korkuyordun. Onun için, her ikisini de kolaçan etmek amacıyla, kalkıp Bodrum’a gittin. Yıldız Gerçel’i Huzur Pansiyonu’nda bulamayınca iyice sarsılmışsındır, umarım.”

Yüzünde biraz üzgün, biraz müsamahakâr bir yarım gülümsemeyle dinliyor beni. Geri zekâlı olmasa bile pek akıllı olmıyan çocuğun fıkra anlatma çabalarını acıyla izleyen sevecen bir anne sanki... Kendime içki doldurmak için sustuğumda, hiçbir sabırsızlık belirtisi göstermeden bekliyor. Fıkranın sonunda, zorla da olsa gülmeye azimli, ama bu gibi acıklı gösterileri yüreklendirmekten yana da değil belli ki.

Şişenin sonunu bardağıma boşaltım. “Daha var, değil mi?”

‘Evet’ anlamına başını sallamakla yetiniyor.

Devam etmeden önce bir yudum Cutty Sark alıyorum. Bu kez boğazım gerçekten kurumuş. “Onu aramaya çıktın. Bodrum’un yüzlerce odasından ya da barından ya da lokantasından herhangi birinde olabilirdi. Dikkat çekmek-sizin nasıl bulabilirdin onu?”

“Bodrum, eylül ayında pek kalabalık olmaz,” diyor, aynılarda hiç atlamayan bir romancı edasıyla.

“Daha iyi ya... Sorup soruşturman adamakıllı göze bata-bılabırdı. Ona bir yerde rastlamak umuduyla, akşamüstü barları dolaşmaya çıktın. Ama ondan önce kimi görsen iyi? Oteldeki Amerikalı kıızı!..”

Fıkranın sonuna dek dayanamayacakmış gibi yüzünü buruşturuyor:

“Aman Allahım! İnanamıyorum!”

“Bu dediklerin, Anne Ferriter’i gördüğün anda aklın-dan geçenlerin aynen tekrardır, eminim.” Ve emin bir sesle konuşmayı sürdürüyorum: “Üstelik, kız da seni gör-dü ve daha kötüsü, tanıdı!”

“Beni, otelde birkaç saniye, çınlçıplak görmüştü, rüya-nın başını yanlış hatırlamıyorsam. O şaşkınlıkla yüzüme dikkatle bakmış olamaz. Dolayısıyla, beni tümüyle başka bir mekânda ve giyinik olarak tanıması imkânsız.” Derin-den içini çekip başını iki yana sallıyor. “Uyanmaya başla-dın mı?”

“Asıl *sen* uyanmaya başlasan iyi olacak. Her numarayı yutacak kadar psikolojik baskın altında değilim artık. Ame-rikalı kızın üstün nitelikli bir belleği vardı, anlaşılır. Bu da onun ölümüne sebep oldu. Zavallı, seni tanımakla kalma-dı, oteldeki maceranın nasıl sona erdiğini de sordu. ‘How did the joke go? Was it successful?’ gibisinden laflar edip artık keyifli olarak niteleyebileceği olayı yanındaki irikıym

adama anlatmaya kalkmış olabilir. İrikuyum mıydı?”

“Kim?”

“Anne Ferriter’in birlikte olduğu adam...”

“Ne bileyim ben? Aldın liikâyeyi gidiyorsun. Onu da sen söyle.”

Galiba sinirlenmemeye çalışıyordu ama, benim kuruntum olabilir bu. Onu bu ani sorumla tuzağa düşüremediğimden asıl ben sinirlendim belki. “İri kıyım bir denizci... tipik Türk erkeği... Uzatmayalım, sen o sırada lafı değiştirmeyi başarmışsındır. Kızın cinayetten minayetten haberi yok, seni tanısa da olur, tanımasa da. Ama, delidolu, aklına geleni ânında söyleyen, herhalde çok çabuk sarhoş olan bir çocuktur. S. Otel’indeki mattrak olayı çevresindeki Türklere anlatacak olsa... Onlar cinayeti gazetelerden izlemişler tabii... Gördün mü durumun kötülüğünü?” Beni ciddiye almaz görünmek konusundaki karanı henüz değişmemiş. Zavallılığım acırcasına bir kez daha içini çekiyor. “Bu bile, kızcağızın ölüm fermanını imzalamayabilirdi. Gereksiz cinayetler işlemek istemiyorsun çünkü. Ama kız, ‘O gün otelde karşılaştığım herkes burada nedense,’ diyerek Yıldız’ı da gördüğünü açıklayınca, işin rengi değişti. Yıldız’ın 6 Eylül günü yazdıkları eline geçmişti. Bu ikisinin birlikte öğle yemeği yediklerini biliyordun. Kırk kırk gülererek lokanta olayını sana anlatan kız, aynı sevimli açık yüreklilikle seni de Yıldız’a anlatamaz mıydı? O zaman, ayıkla pirincin taşını!.. Anne Ferriter’in hemen o gece ölmesi gerektiğini, o an anladın!”

“Olamaz!”

Heyecanlı ya da korkulu değil, bıkkındı sesi. Sanki, bu kadar aptalca şeyler düşünebilmeme şaşıyor. Sözüm hiç kesilmemişçesine devam ediyorum:

“Planını çarçabuk yapman gerekiyordu. Levent Ca-

ner'in uzun ölümünü tasarladığın gibi düşünemezdin bu cinayet üstünde.” Bir an susup gözünün ta içine bakıyorum. Hiç renk vermiyor. Bu kadının yaman olduğunu biliyordum zaten. “Gece sona ermeden, kuzın yanındaki tipik Türk erkeğini baştan çıkarmak hiç de zor olmamıştır senin için. Şapşal Amerikalının nerde kaldığını öğrendikten sonra, onu atlattın ve adamı *sen* götürdün. Onunla yattın ve...”

“İşe bak, koynuna girmediğim adam kalmadı romanda!”

“Benden başka,” diyorum soğuk soğuk.

Kısaca gülüyor.

“Adam sızdı. Sen de sessizce kalkıp Anne Ferriter'in kaldığı yere gittin. Aynı şekilde sızmış... yani, aynı keyifle değil tabii, ama işte, sızmış olan kızı vurup kaptanın uyuduğu yatağa geri döndün.”

Gözlerini sıkıntıyla kapıyor. Artık bu öykünün tüm inandırıcılığını yitirdiği belli. “Tabancayı nerden buldum?”

“Hiç önemli değil bu. Tabii ki İstanbul'dan getirmiştin. Polisiye roman yazarları her zaman yedekte birkaç değişik silah bulundurmak zorundadırlar, herkes bilir. Bu seferki olayda, Levent'in ölümündeki gibi esrarengiz bir cinayet aleti istemiyordun. Tam tersine, gerekirse Yıldız'ın eşyaları arasına saklanabilecek yeni bir *kanıt* çok işine yarayabilirdi.”

“Harika” diyerek, bezginliğini gizlemeden, hatta sergileyerek ayağa kalkıyor. “Sen daha fazla içmesen iyi olur ama, ben bir yudum almazsam baygınlık geçireceğim.” Dolaptan açılmamış bir Cutty Sark şişesi alıp geliyor. Sevdiği marka bu, anlaşılan. Eh, dar gelirli için fena bir seçim sayılmaz. Ama insan, iki parmak viskinin üstüne dört

parmak su dolduracak olduktan sonra, demsiz çay içmek çok daha iyi bir seçim olabilir. Yeniden yerine oturup bacak bacak üstüne atıyor, dalga geçermiş gibi soruyor: “Ee-ee, sonra ne oldu? Ne yaptım, daha doğrusu?”

“Sabahın erken bir saatinde yakışıklı delikanlıyı uyandı-
nıp -sahi, adı neydi?”

Yutmayacağını bile bile yaptım bu numarayı ve tabii ki yutmadı.

“Sormayı unutmuşum,” diye sırtıyor yalnızca.

“Neyse, Yalçın diyelim de harf uyumu olsun bari.”

Bu kez gülüyor: “Yılmaz veya Yıldırım da olabilir.”

“Evet, Yıldırım iyi... Uyku sersemi Yıldırım’a müthiş etkili bir oyun oynamışsındır sabahın krnde. Serseri balıkçının hiri, senin cinayet işlemiş ünlü bir romancı olduğunu nerden bilecek? Kim bilir ne olağanüstü numaralarla öyle bir korkutuyorsun ki herifi, hemen denize açılmasını sağlıyorsun.”

“Psikolojik etkileme gücüm, cinsel ekiciliğimden baskın çıkıyor son analizde...”

“Galiba yle,” derken burun kıvrır gibi yapmamdan hiç mi hiç alınmıyor. “Adam, Anne Ferriter’in öldürüldüğünü denizdeyken öğrenmişse, kıyıya dönmekte acele etmemiştir elbette. Yunanistan’a sığınmiş bile olabilir.”

“Onu da öldürüp denize atsaydım daha iyi olmaz mıydı?” diye soruyor, sulu içkisinden bir yudum aldıktan sonra. “Hatta, Amerikalı kızı -neydi adı?- Yıldırım’ın, Yıldırım’ı Amerikalı kızın öldürdüğünü kanıtlayacak bir düzen ayarlasaydım?..”

“Harika olurdu! Neden daha önce düşünmedin bunu?”

“nk her şeyi *sen* düşünüyorsun – daha doğrusu dşlyorsun.”

“Üstelik, iyi bir cinayet romanında dörtten az ölü... te-
amüle aykırı.”

“Bu roman daha bitmedi,” sözlerini aşırı tatlı bir gülümsemeyele nokt alıyor.

Romanın henüz bitmediğini benden iyi kim bilebilir?

“Belki de dediğini yapmışsındır. Bildiğim kadıyla adam hâlâ ortada yok çünkü. Neyse, gelelim Yıldız’ı bulma çabalarına... Alçak perdeden, üstü kapalı araştırmalarını sürdürdün. Amerikalı kızın ölümü dikkatleri Bodrum’a çekmişti ve bundan ürküyordun. Allahtan, kızın eroin taşıyıcısı olabileceği dedikodusu çıktı (bunu da sen çıkarmış olabilirsin) ve kimse iki cinayeti birbirine bağlamadı. Haydar Bilir’in tüm çabalarına karşın, ben bile kolay kuramadım ikisi arasındaki ilişkiyi. Uzatmayalım, artık iyice saklanan Yıldız’ı bulman ve onu yeniden iyice korkutman birkaç gün aldı. Kadının defterindeki son sayfalardan anlaşılıyor bu. Ayrıca, Yeşim’e ayın yirmisinden önce vakit ayıramamandan da...”

“Sahi, Yeşim’e neden vakit ayrılmış?”

“Onun köyde sıkılıp ortaya çıkmasından ya da kimliğini yanlışlıkla belli edip gözüne alınmasından korkuyordun. Zamanından önce sahneye çıkması, bütün tasanlarını bozabilirdi. Önce Yıldız’ın, Anne Ferriter’i -belki balıkçı Yıldırım’ı da- öldüren tabancayla yakalanması gerekiyordu. Tabancayı çaktırmadan Yıldız’ın eşyaları arasına saklamıştın. Kadıncağızı öylesine serseme çevirmişsin ki, tabancayı bulduğunda, ‘bu da nerden çıktı?’ diye merak edeceğine, ‘Aman Allahım, demek o kızı da ben öldürdüm!’ diye paniğe uğruyor.”

“Nerden biliyorsun?”

Artık keyfime diyecek yok! Tatlı tatlı gülümsemeyi bile başarabiliyorum: “Defterin son sayfaları... Yapayalnız,

yapacak başka işi de yok... Tüm bunalımlarını döktürmüş...”

“O defterin sende ne işi var?” diye ikinci kez gerçek bir öfkeyle nerdeyse bağınıyor. İlk kızgınlık belirtilerini de aynı bu defter dolayısıyla göstermişti. “Bu romanın yazarı benim. Defterin benim elimde olması gerekirdi!”

“Çok haklısın. Defterin bende olması beni de şaşırtıyor, inan. Yeşim’i öldürmek zorunda kalmasaydın, Gümüşlük dönüşü Yıldız’a bir kez daha uğrayıp yazdıklarını son satırına kadar elinden alacakun tabii... Ama, Gümüşlük’te işler karıştı.”

Deminki hiddetini tümüyle denetim altına almış, sabırla gülümsüyor: “İşler durup dururken karışmaz ya, senin rüyan biraz heyecan istiyor anlaşılır. Buyrun, devam edin, sayın profesör.”

“Sözüm kesilmeseydi devam edecektim zaten,” diyorum onunkine taş çıkartacak bir sabırla. “Dedim ya, başlangıçta Yeşim ne katil ne de maktul adayıydı. Hem Y’lerin sayısını çoğaltmak, hem Levent’in (bu arada benim de, okurun da tabii) aklını karıştırmak, hem de vakti geldiğinde cinayet sebebi olarak sunulmak üzere katılmıştı romana. Ancak, Haydar Bilir’in kafası hepimizinkinden çok karıştı ve kızın peşine fena halde düştü. Bu durum seni rahatsız ediyordu. Gümüşlük’e doğru yola çıktığında Yeşim’in ve romanın iyiliğinden başka bir şey düşünmüyordun. Kız polisten yana tehlike içindeydi, senin tek amacınsa onu kurtarmaktı. Onun, cinayet günü Levent Caner’in odasına girmediğini, yalnızca kapıda oyalandığını, dolayısıyla seni görmediğini biliyordun ama, karyolanın üstüne fırlattığın çantayı gördüğünden habersizdin. Hani, içinde cinayet aleti bulunan çanta... Gümüşlük’e giderken de aynı çantayı atmıştın omzuna. Yeşim’le oturdunuz, yediniz içtiniz,

dertleştiniz... Onun sana hayranlığından, senin ona olan sevginden söz ettiniz. Derken kız, birden çantanı fark etti ve dehşetle açılan gözlerini sana çevirdi. ‘Ama... demek ki... odadaki kadın sendin Akın abla!’ diye haykırdı.”

Sabırının sonuna varmış bir romancı, artık dayanamayarak yerinden fırlıyor ve söylemesi ayıp kaçacak ama, galiba üstüme yürüyor:

“Kötü! İnanılmaz kötü! Dehşetle açılan gözler, ha? Böylesi bir cümleyi kitabıma nasıl koyarım? Korku filmi mi bu? Televizyon dizisi mi?”

Bu ani hareket karşısında ürktüğümü, dayak yemekten korkan çocuklar gibi büzüldüğümü itiraf etmeliyim. Oturduğum koltuğun kolluklarına tutunarak üstüme abandığında ise...

“O çantanın dünyada eşi benzeri yokmuş tabii,” diyor bu kez iyice alçak, ama fısıltıdan yüksek bir sesle. Çok kötü bakıyor.

Yüzü yüzüme o kadar yakın ki, korku ağır basmasa başka şeyler gelebilir aklıma. Ya da, korkuya karşın geçiyor kafamdan başka şeyler. Tam zamanı mıdır? Onu her bakımdan teslim alabilir miyim?

Cesaretimi toplamaya vakit bulamadan, doğruluyor yanımdan. Arkasını dönüyor.

“Bu saçma sapan öyküyü sonuna dek dinleyebileceğimi sanmıyorum.”

“Korkuyor musun yoksa?” diye soruyorum korkusuzca. Cesaretimi yalnızca o bana çok yakın olduğunda yitiriyorum.

Pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyor. Sırtını görüyor, sinirli sinirli söylediklerini dinliyorum.

“Demek Yeşim çantanı tanıdı ve ben onu oracıkta öldürdüm. El kadar çocukluğunu bildiğim, sevdiğim, akıllı

ve güzel bir kızı... hiç kararsızlığa kapılmadan... önce uyuttum, sonra kendi elimle...”

Devam edemiyor. Sanırım fazlaca duygulandı. Sanırım ben de öyle. Birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum konuşabilmek için. Sesim gene de kısık çıkıyor. “Buna inanmak zor. Ama, ne yazık ki gerçek. Hiç kararsızlığa kapılmadın, demiyorum. Mutlaka savaştın kendi kendinle, mutlaka acı çektin. Hâlâ... zaman zaman çekiyorsun. Ama yapmaya mecburdun... ya da öyle sandın... ve...”

Sert bir hareketle bana dönüyor. Ama hâlâ pencerenin önünde. Ve ışık arkasından geldiği için hâlâ yüzünü göremiyorum.

“Neden tatlı dilimle ikna edemedim onu?” diye soruyor hiç de tatlı olmayan bir sesle. “Çantamı gördüğünü unutturabilirdim ona. Levent’ten hiç hoşlanmıyordu, ölmesinden acı falan duymamıştı. Beni ise... çok severdi. Daha önceleri sözümü dinlemişti. Gene dinleyebilirdi...”

Sesi kırıldı. Yüreğim burkuldu birden. Acımasızlık kararından vazgeçmeyi, yanına gitmeyi, ona sıkıca sarılıp her şeyi unutmayı önermeyi o kadar isterdim ki... Ama, hayır. Bir sona varmadan yeni bir başlangıç umulamaz.

“Asıl sorun buydu...” Fısıldıyorum. Evet, haykırmaktan çok daha etkili fısıldamak. “Levent Caner’in ölümünden hiçbir acı duymayan kız, senin katil olduğunu anlayınca çok derin bir düş kırıklığına uğradı. Hayran olduğu, gıpta ettiği, kendine örnek almaya çalıştığı nerdeyse efsanevi kadın, adi bir katildi. Hem de adam öldürürken kendisini kullanmıştı... Seni severdi, evet. Hem de nasıl! Ama sevgisi, o anda dehşete, tiksintiye dönüştü. Gene de seni ele vermeyecekti. Ama *sevmiyordu* artık. Dayanılmaz olan, ölümcül olan, buydu. Sevilmemek... değil de *artık* sevilmemek, senin hiçbir zaman sindiremediğin bir şey...”

Ağır ağır yaklaşıyor, her adımını bir uçurumdan atlattırcasına. Bakır tepsinin öte yanındaki koltuğa nerdeyse çöküyor. Başını arkalığa yaslayıp gözlerini kapıyor bitkince. Onun bu yıkılmışlığından faydalanmak istemiyorum. Konuşmaya başlamadan önce uzun bir süre sessiz kalıyorum.

“Arabanla Gümüşlük’ten Bodrum’a dönerken zihninin açıldı. Yeşim’in diriymen saklanması ne kadar gerekliyse, ölüsünün bir an önce bulunması da o kadar gerekliydi. Yıldız yakalanmadan önce bulunmalıydı ceset. Bu cinayetti de oncağızın üstüne yıkmanın yollarını düşünmeye başlamıştın bile. Dedim ya, kafan yeniden çalışıyordu artık. Yeşim, antikacı sevgilisinden söz etmişti sana tabii. Adamın adı aklımdan çıkmış, ama Haydar Bilir biliyor. Sen de biliyordun. Ona bir telgraf çekmeye karar verdin. Kalles herif kendiliğinden polise gitmese bile, kısa sürede cinayet masasının eline geçerdi telgraf. Ama gece vakti gelen birini pastanedeki adamın unutmayacağını biliyordun. Ona ömrü billah hatırlayacağı, ama öldür Allah ‘sen’ olarak tanımlayamayacağı bir kılıkta göründün. Yaz ortasında, Bodrum gibi bir yerde, baştan aşağı örtünmüş bir kadın!”

Uzanırcasına yıkıldığı koltukta hiç kıpırdamadan, gözlerini bile açmadan, zar zor duyulur bir sesle mırıldandı: “İfrattan tefrite, desene... Yarım saat önce çınlıçplaktım, şimdi tesettüre girdim.”

Toparlandığını, hatta karşı atağa geçtiğini belli eden bir şeyler olmalı ki sesinde, ona acımanın yanlışlığını yeniden kavıyorum. Yeniden hınçlanıyorum: “Zamana uymasını çok iyi biliyorsun da ondan! Çıplaklıksa çıplaklık, tesettürse tesettür... Hangisi işine yararsa... Fırsatçının tekinsin! En insanca sevdiğin birini öldürdükten yarım saat sonra bile eline geçen fırsatları değerlendirirsin sen! Hatta, yarattırırın!..”

Gözlerini açıyor. Tek hareketi bu. Ama öylesine şimşekler çaktırmıyor ki, beni o an, yalnızca bakışlarıyla öldürebilir. Gözlerinden kaçmam, kurtulmam gerek. Nereye bakacağımı bilemediğim için yere bakıyorum. Kilimin desenleri ilginç olabilir. Ama yeşiller, maviler, morlar, turuncular birbirine karışıyor.

Alaycı, kayıtsız ve kaygısız, birtakım cinayetlerden hiç söz etmemişiz, son bir buçuk saati birbirimize fıkralar anlatmakla geçirmişiz izlenimini uyandıran rahat kahkahasını duyduğumda aradan kaç dakika geçmişti?

“Çok iyi... Harikulade! Gerçekten kutlanm seni,” diyor inanılmaz bir sevecenlikle. “Başka bir romanın konusu olabilir. Ne yazık ki bizimkine hiç uymuyor.”

Bakışlarımı kilimin alacalarından, onun alacalı gözlerine çeviriyorum. Öyle bir kadın ki, gözlerinin rengi bile her an değişebilir.

“Bu anlattıklarını benden başka kimse yapmış olamazsa, ben hiç yapmış olamam. Cinayetlerin işlendiği tarihte yurtdışındaydım, unutma. Venedik’ten yolladığım kartı almadın mı yoksa?”

İşte beklediğim anlardan biri daha!

“Aldım tabii,” diyorum elimi yan cebime atarak. “Uzaklarda beni düşünmen ne kadar duygulandırıcıydı...” Cebimden çıkardığım kartı elimde evirip çevirirken, üstündeki resmin görünmemesine ve onun yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Kaşları çatıldı mı? Kötü kötü bakmaya başladı mı? Ağır ağır okuyorum: “Allah senden razı olsun. İlaç gibi geldi bu yolculuk. Kartları Venedik’ten istediğin yerlere postaladıktan sonra buraya geldim. Paris’i çok özlemişim meğer. Sevgiler.” Sonunda bakıyorum ona. Gözleri yuvalarından fırlamış. Yüz çizgileri o kadar gerilmiş ki, tüm kemikleri meydana çıkmış sanki. Bir ku-

rukafayla bakışıyor gibiyim. “El yazısı bana gelen karttaki-
nin aynısı ama imza farklı. İmza... Y.”

Kartı kapmak için atılacak gibi yaparken, hareketin orta yerinde öylece kalıyor. Yüzü hâlâ korkunç.

“Ver onu bana!”

“Al...” Son derece sakın uzatıyorum kartı. “İstersen yırtabilirsin. Fark etmez...”

Alıyor, ama yırtmıyor. Önce Eyfel Kulesi’ne, sonra arkasındaki yazıya bakıyor. “Aptal karı!” diye fısıldıyor dişlerinin arasından.

“Polisten hiçbir zaman korkmadın. Seninle Levent arasında nerden bağlantı kurabilirlerdi ki? Tek amacın, oyununu bana yutturmaktı. Avrupa’dan gönderilmiş bir kartı yeterli gördün. Ancak, büyük Avrupa Topluluğu henüz kurulmadı. Kurulsa bile bizi kabul etmeleri yıllar alır. Ülkeler arası yolculuklarda pasaport soruluyor hâlâ ve giriş çıkışlar bilgisayara kaydediliyor. Haydar Bilir benden tüyoyu aldığı anda, yurtdışına gidenin sen değil Yasemin olduğunu öğrenecek...”

“Kes sesini biraz,” diyor kartı tepsinin üstüne fırlatarak. “Düşünmem gerek...”

Düşündüğü sürece gözlerini benden ayırmıyor, ama yüzünden her türlü anlamı silmiş.

Susuyorum. Susuyoruz. Sessizlik üç dakika mı sürüyor, beş mi, on mu? Hiç kıpırdamadan bekliyorum. Sonunda, yüzüne de sesine de herhangi bir anlam katmaksızın, kelimeleri nerdeyse heceleyerek konuşmaya başlıyor:

“Bu cinayetleri benden başka bir tek kişi işleyebilirdi... Sen! Her şeyi en ince ayrıntısına dek anlattın, çünkü hepsini sen yaptın! Levent öldürüldüğünde senden şüphelenmiştim zaten. Ama hiçbir iz bırakmadan S. Oteli’nden uzaklaşmayı başardın. Seni yakalayabilmem için, her hare-

ketini çok yakından izlemem gerekiyordu. Üstelik, sende kuşkulandığımı da anlamamalıydın. Bu yüzden, kendini rahat hissedesin diye, Venedik'e gitmiş numarası yaptım. Yerime Yasemin'i gönderdim, evet. Romanımı göz göre göre elimden almana izin verecek değildim elbette. Beklemeye başladım. Bodrum'a doğru yola çıktığında peşinden geldim..."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir ara soluk almayı bile unutmuş olabilirim. Sapsarı kesilen, gözleri yuvalarından uğramış olan *benim* bu kez. Nasıl söyleyebilir bunları – hem de ezbere manzume okur gibi?

"...Seni, Körfez Lokantası'nda, Amerikalı Anne Ferriter ile konuşurken gördüm. Yeşim'in de tehlikede olduğunu hemen anladım. Ona ulaşmam gerekiyordu ama nerede olduğunu bilmiyordum. İngiltere'de yaşayan yeğenin Altan'ın Gümüşlük'te bir evi olduğundan ve anahtarlarından birinin sende durduğundan habersizdim..."

"Yalan!" diye haykırmışım farkında olmadan. Gerçekten inanamıyorum kulaklarıma. Nerden... nasıl?.. "Çocuğu görmeyeli yıllar var."

Yüzündeki ifade ya da ifadesizlik değişmiyor. Yalnız, gözlerinde çok hafif bir ışık belirliyor galiba.

"Onun orası Gümüşlük köylülerinden soruşturulabilir. Ya da, bilgisayar kayıtlarından araştırılır. Ülkeye *giriş* yapanlar da biliniyor. Neyse, beni Yeşim'e gotürebilecek tek kişi sendin. Peşinden ayrılmadığım sürece onu senin elinden kurtarabileceğimi umuyordum. Oysa Bodrum küçük bir yer, o tarihlerde fazla kalabalık da değildi. Seni, sana görünmeden izlemek çok zordu. Gene de, Yıldız'ın kaldığı pansiyona girip çıktığını gördüm. Birkaç kez hem de... Tabancayı da, uydurma defteri de onun odasına sen sakladın."

“Yıldız beni odasına almayı nasıl kabul ediyor, peki?” diye soruyorum. İyice aptallaşmış olmalıyım.

“Çok eskiden tanışıyordunuz. Eski karının sınıf arkadaşı. Üstelik, ilişkiniz hiç kopmamış, Meral Fransa’ya gittikten sonra daha da yakından devam etmişti. Vaktiyle seni sevmiş, sana inanmıştı. Ona kötülük edeceğini aklından bile geçirmiyordu...”

“Yıldız mı?” diye bağıyorum, yerimden fırlamamayı son anda akul ederek. Ama kendi kendimi denetlemem gittikçe zorlaşıyor.

“Bir saattir sabırla dinliyorum seni. Lütfen sen de aynı saygıyı bana göster!” Ne diyebilirim bu lafın üstüne? Ağzım hafifçe açılıyor herhalde. “Derken, cuma günü atlattın beni. Peşinde olduğumu bilmiyordun, dolayısıyla bilinçli bir atlatma değildi bu. Benim salaklığım, kabul. Kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim! Daha dikkatli davransaydım, Yeşim bugün hayatta olacaktı.” Bu sözleri söylerken bile rol yapmaya gerek görmüyor, hep aynı monoton ezberi sürdürüyor: “Sabahtan akşama dek Bodrum sokaklarında deli gibi dolaştım, seni aradım ama bulamadım. Derken gece vakti, postanenin merdivenlerinden inen garip bir kadın gördüm. İriyarı, şişman, baştan aşağı örtünmüş... Bodrum gibi bir yerde sık sık karşılaşılabilecek bir manzara değildi tahmin edersin ki...”

“Sen... Sen, neler söylüyorsun? Bu kadın da olamaz artık!”

Sözünü hiç kesmemişim, daha doğrusu, kesmeye yeltenmemişim gibi sürdürüyor: “Bu beklenmedik görüntüyü izledim elbette. Arabasına bindi. İstanbul’da şoförüne kullandığı gri metalik Mercedes değildi. Sırf Bodrum yolculuğu için satın aldığı elden düşme bir eski Murat’tı. Arabanın ruhsatını üstüne bile geçirtmemişsindir sanırım, ale-

lacele satın almıştın. Zengin olmanın avantajlarını gözardı etmek neye yarar? Üstünü arabanın içinde değiştirdin. Hepsini gördüm. Hiç bıyık bırakmamış olman, dolayısıyla bu kadın kılığı için sakal bıyık kesmek zorunda kalmaman ne güzel bir şans! Sen basıp gittin, ardından bakakaldım.”

Ben de ona bakakalmıştım. Ne diyebilirdim ki? Konuşacak güç mü bırakmıştı bende?

“Nasıl?” diye soruyor.

“İnanılmaz,” diye cevap veriyorum.

“İnanılmayacak bir yanı yok. *Senin* anlattıkların inanılmazdı. Birtakım tasarılar, tahminler, herhaldeler... Yutulacağını umduğun palavralar... Kim kimi görmüş, kim neyi duymuş, belli değil. Oysa, *senin* marifetlerinin bir görgü tanığı var! Ben! İyi ki Venedik’e gitmemişim!”

Gülümsüyor. Ya da, gülümsermiş gibi yapıyor. ‘Kuru gülümseme’ tabir edilen budur herhalde. Yüzündeki tek devinim, dudaklarının aralanıp iki yana doğru uzaması... Öteki çizgileri hep eskisi gibi hareketsiz... Hâlâ bir ölü-nünki kadar donuk bir yüzle bakmaktayım.

“Delisin sen! Yoksa sarhoş mu oldun sabah sabah?”

Nerdeyse ‘çingiraklı’ olarak nitelenebilecek kahkahası (bu kez sahiden gülüyor galiba) onun biraz önce *bana* söylediği sözleri aynen tekrarladığımı anlamamı sağlıyor. Cinayetle suçlanan herkes, karşısındakine deli ya da sarhoş muamelesi yapıyor anlaşılan. Oysa, taşkınlığa gerek yok. Bunun hiçbir yararı da yok. Kendimi toparlamam gerek. Kaşlarımı çatıp düşünme sırası bende şimdi. O ise, sakın sakın sigara paketine uzanıyor.

Sorumu sormadan önce, sigarasını yakmasını bekliyorum: “Anne Ferriter beni çırılçıplak görse çılgılığı basmaz mıydı sence? Ya Levent?.. Onun karşısına çıplak çıkmakla neyi amaçlamış olabilirim?”

“Haklısın,” diyor. Sorum gerçek bir soru olmadığı için, amaçların üstünde durmaya gerek görmüyor elbette. Temel çatıyı halletmiş, ufak tefek pürüzlerle uğraşan bir kuramcı ciddiyetine büründü birden. “Amerikalı kızı bilmem ama, Levent seni tüm ihtişamın içinde çıplak görseydi, ânında kalpten giderdi, elektrik şokuna gerek kalmazdı. Ama, koridorda gezinen çıplak kadın lafı... sen yakalayıp üstüne üstüne gitmeden önce, yalnızca bir tek cümleden ibaret. O cümleyi metinden çıkarıverdik mi, tamam!” Gerçek bir keyifle parlıyor gözleri. “Romanlar tamamlanmadan önce kaç kez yazılıyor, ne düzeltmeler yapılıyor, bilemezsin tabii. Herkes aklına geldiği gibi yazıyor sanıyorsun! Müsveddeleri temize çekmeden önce yalnızca o cümlelerin değil, daha bir sürü bölümün üstünü çiziceğim. O zaman tutunacak dalın kalmayacak!”

Marifetinden çok memnun bir çocuk gibi arkasına yaslanıp kıkırdamaya koyuluyor. Bense ciddiyetimi koruyorum: “Peki, sebep?”

“Yıldız on yıldır metresindi,” diyor bu kez kınarak. “Meral de seni asıl bu yüzden terk etti. Sonra, zamanla, sen evlenmeye yanaşmadıkça, Yıldız bozuldu. Bunalmaya başladı. Ama, karşısına Levent çıkıncaya dek senden ne kadar bıktığını anlayamadı. Levent’e âşık oldu, seni terk etti. Sense, Levent’i ortadan kaldırırsan, onun sana dönceğini umuyordun!”

“Böylesine saçma sapan bir şeyi inandırıcı kılabilmek için bütün romanı baştan yazman gerekir. Öyle bir-iki cümleyi çıkarmak yetmez.”

Omzunu silkiyor: “Yapanım, ne var? Benim *işim* bu, biliyorsun. Yazmak... Gerekirse yeniden, yeniden, on kez yazmak...”

“Benim yazdıklarımı ise tümüyle çöp sepetine atacak-

sın,” diyorum içim sızlayarak. “Yapamazsın!”

“Hepsini değil canım,” diye sırtıyor. “Kendini zehir hafife sanmaya başlamadan önceki sayfaların bayağ hoş. Onları kesinlikle kullanacağım. Gerisi uydurma zaten. Yalan değil ama düzmece!”

Gülmekten kınlacak nerdeyse. Benim silahımı bana çevirmenin keyfini başka türlü yaşıyor.

Onu oracıkta öldürmeyi düşünüyorum bir an.

Ama elimi kana bulamama gerek yok.

Nasıl olsa öldüreceğim onu, ama başka bir silahla! Son kozumu oynamadım daha. En önemlisini en sona sakladım.

“Lâmia Yener’in anlattıkları ise ne yalan ne de düzmece,” diyorum. Sesim alçak ve sakin... ve ürkütücü.

Kahkahası donuyor, ama dediğimin tüm anlamlarını kavramış değil henüz.

“Kim?”

“Lâ-mi-a Ye-ner-ya-da Ca-ner,” diye heceliyorum.

O anda paramparça oluyor. Yalnızca yüzü değil, sanki tüm gövdesi kınıp, tuz buz olup yerlere dökülüyor.

“Hayır!”

Buraya geldiğimden beri yüzünün de sesinin de binbir biçimde değiştiğine tanık oldum. Kızdı, kızdığını sakladı, kimi kez saklayamadı, güldü, alay etti, düşündü, rol yaptı, endişelendi, rahatladı... Her an farklıydı. Ama bu an, hiçbir âna benzemiyor. Bu âna kadar çeşitli yönleriyle tanıdığım ya da tanımaya çalıştığım kadın, hiçbir zaman tanımadığım ve de tanıyamayacağım birine dönüşüyor. Bir kadın bile değil belki, bir yaratık...

“Hayır, hayır, hayır!”

“Evet, evet, evet! Lâmia her şeyi anlattı bana. Bütün hikâyeyi...”

“Her şeyi bilmiyordu ki...” Gözümün önünde daha fazla kırılması, daha daha küçük parçalara bölünmesi imkânsızdı. Ama değilmiş... “Kimse bilmiyor. Kimse hiçbir şey bilmiyor... Benden başka...”

Konuşmamam gerektiğini kavıyorum!.. O da, kırıklarını toparlaması, parçalarını yeniden bir araya getirmesi gerektiğini anlıyor. Yüzünü elleriyle örtüp bir süre kalıyor öylece. Toparlanıyor yavaş yavaş, evet. Ya da toparlanamayacağını fark ediyor.

“Kimse bilmiyor. Kimse bilemez.”

“Bir çocukluk aşkı,” diyorum, çekingen ve temkinli. “Herkesin başına gelebilir...”

“Sen nerden bileceksin?” Bir soru değil, bir suçlama bu. Sesi de, hınçlı olduğu kadar, umutsuz. “Çocukluk aşkuy-muş! Lâmia nerden bilecek? Aptalın tekiydi! Başıma geleni hiçbir zaman anlamadı, hep ağabeyinin başına gelebileceklerden korktu. İyi bir kızdı. Üstelik, dindar filandı. Benim gibi *körü* kızları nasıl anlasın? Tam tersine, ayıplardı...”

“Gözlerindeki o hüznün,” diyorum kendi kendime, yıllar öncesine dönerek. “Yürek yakan o hüznle, itici bir bayağlığı bağdaştırabilmen hep şaşırtmıştı beni...”

“İnsan on iki yaşında kötü olabilir mi?” diye sorduğunda ellerini yüzünden çekmiştir belki. Ben başka yere bakıyordum.

“... ve korkutmuştu. O hüznün başka anlamlara geldiğini biliyordum, ama ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ve, öğrenmekten çekindim. Şimdi anlıyorum. Sen, on yedi yaşında şımarık bir çocuk değildin. On yedi yaşında şımarık bir çocuğu oynuyordun.”

“Oynamıyordum!” Sesinin içtenliğine, *doğruluğuna* inanmak zorundayım. İnanacak başka ne kaldı? “Öyle olmak istiyordum. Öyle olmak için elimden geleni yapıyor-

dum. Ama olamadım. Çünkü, *olamıyor* insan... Bazı şeyleri unutamıyor. Unuttuğunu sansan bile, olmuşları olmamış sayamıyorsun. Olanlar yüzünden değişmişsin, başka bırısin artık. O değişiklik, o başkalık, silinip atılamıyor. Yaşamının... kişiliğinin bir parçası olarak kalıyor. Bir yerde belirliyor seni, biçimlendiriyor.”

Epey bir süre dalıp gidiyor. Dirseklerini dizlerine dayamış, kendi üstüne abanmış, kapanmış. Elindeki sigarayı unutmuş. Sigaranın külü uzamış, birazdan kilimin üzerine düşecek. Konuşmaya çekiniyorum. Ona yaklaşısam mı? Eline ya da omzuna ya da dizine dokunsam mı? Bir işe yarar mı?

Çok alçak sesle anlatmaya başlıyor: “Orta birdeydim. Matematik, fizik, kimya... kırk. Hem de kötü kırk... Hiçbir zaman sevemedim matematiği zaten. Levent lise sondaydı. Bütün dersleri çok iyi... Komşumuzun akıllı uslu, çalışkan oğlu... zamane delikanlılarına hiç benzemiyor, pırlanta gibi çocuk!..” Gülmeye hırlama arasında bir ses çıkarak söylüyor bu son sözleri, sigarasının külünün yere düştüğünü fark etmiyor. “Özel ders veriyordu bana, para da almıyordu üstelik. Komşuluk hatun, haftada bir-iki saatin lafı mı olur? Falan filan işte... Tabii ki tutkundum ona. Tab Hunter’a, Elvis Presley’e de tutkundum. Olağan şeyler o yaşta... Derken bir gün... Hayır, bir gün değil. Daha uzun sürdü. Öyle birdenbire hayvan gibi saldırmadı üstüme. Önceleri başımı okşardı, sonra dizlerimi... başka bir seferinde öptü. Yavaş yavaş hazırlıyordu olayı belki. Belki de beceriksizliğinden uzatıyordu işi. Bilmiyorum. Neyse, sonunda oldu işte. Genellikle Lâmia’dan, bir de babaannesinden başka kimse bulunmazdı evde biz *ders* yaptığımızda. Babaanneyi bilmem ama, Lâmia çok geçmeden anladı tabii. Odanın kapısının kilitlenmesinden, çalışma saatleri-

nin uzamasından... benim suratımdan... Bana açıkça sorduğunda ise, her şeyi değilse bile bazı şeyleri itiraf ettim. Sırdaş olduk. Gözcülüğümüzü bile yapmaya başladı. Kendiliğinden... Gönüllü... Beni hem ayıplıyordu, hem de bizim yaptıklarımızdan kendine uzaktan bir zevk payı çıkarıyordu sanıyorum. Çok da korkuyordu. Benden bile çok...”

Biraz önceki ürkütücü havasından yavaş yavaş kurtuluyor. Sesi daha gündelik anlamlar kazanıyor. Sönmüş sigarasını atıp bir yenisini yakmayı akıl ediyor. Toparlanıyor, evet.

“Annen baban bir şey fark etmediler mi?”

“Hayır. Akıllanna gelmezdi bile herhalde. Öylesine terbiyeli ve melek suratlı bir gençti ki Levent... Derken bahar geldi. Okullar kapandı. Her şeye karşın sınıf geçmeyi de başarmıştım, iyi mi? Onunsa lise bitirme sınavları, sonra galiba olgunluk... Amerika’ya burs kazanması filan... Kısacası, bir süre görüşemedik.” Acımtırak bir alayla buruluyor yüzü. “Beraber olamadık, anlayacağın. Sonra bir gün, gizlice buluşmamızı öneren bir pusula sıkıştırdı elime. Taksim’den Gümüşsuyu’na inerken PAKİŞ diye bir pastane vardı... orada. Nasıl sevinmişim! Âşıktım ya... Nihayet, Amerikan filmlerindeki kızlar gibi sevgilimle insan içinde buluşacak, el ele dolaşacaktım. Birlikte dondurma yiyip sinemaya gidecektik. Beni bırakıp gurbete gitmek istemediğini anlatacaktı belki. Ne bileyim? Genç kız olacaktım işte. On iki yaşında bir kadıncığın, normal genç kız yaşantılarına hevesi...” Bunları nerdeyse çocuksu bir keyifle anlatmıştı ama, birden yeniden karanyor gözleri. Yüzü donmaya başlıyor: “Pakiş’te dondurma yedik ama pek konuşmadık. Ders dışında hemen hiç konuşmamıştık zaten. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz yokmuş demek ki. Sonra, Rumelihisarı’nın tepelerinde bir yerlere götür-

dü beni. O zamanlar, oralar öyle ıssızdı ki... Ağaçlar arasında dolaşırken üç arkadaşıyla karşılaştık.” Susuyor, bir iki yutkunuyor devam etmeden önce. “Hemen anlamadım. Rastlantı değildi bu. Bizi bekliyorlardı.”

Ben de hemen anlayamıyorum. “Yani?” diye soruyorum ona doğru eğilerek.

“Yani, Levent sözleşmişti o çocuklarla.”

“Ne?”

Bağırdım, evet, bağırdım bu soruyu sorarken. Başını ‘evet’ anlamında sallıyor. Elleri titremeye başladı.

“İnanamıyorum, olamaz!” Hâlâ bağırıyorum. “Lâmia Yener bunu bilmiyor!”

“Kimse bilmiyor...du.” Sesi buz gibi. “Şimdi sen öğren.”

“Ama... ama...” Öylesine çarpılmışım, sersemlemişim ki, kekeleyip duruyorum. “Kim... kimseye söylemedin mi? Şikâyet etmedin mi gözü dönmüş herifleri?”

Dudak kenarları aşağı doğru kıvrılırken, hırıltıya benzer bir ses fırlıyor buruk deliklerinden: “Ne şikâyet etmesi? Kaçık musun sen? Ne diyecektim yani? Levent beni beş aydır düzüyordu, iyi hoş ama, arkadaşlarını da üstüme salınca!.. Deli diye umarhaneye tükarlardı beni, ya da orospu diye sokağa atarlardı... Şimdi düşünüyorum bunları tabii. O zaman hiçbir şey düşünecek halde değildim. Bir yerden sonrasını hatırlamıyorum bile. Kendimi kaybetmişim.” Ellerinin titremesini durdurmak için, iki elinin parmaklarını birbirine geçirip iyice kenetliyor, çifte yumruğunu kucağına gömmeye çalışıyor. “Beni oracıkta boğazlamadıkları iyi. Levent konuşmayacağımı biliyordu herhalde. Yoksa... acımış... olamaz. Eve nasıl geldim, bilmiyorum. Sokağın başına kadar o getirmiştir, ağzımı sıkı tutmam için son bir kez tembihlemiştir, Allah bilir. Ateşim

çıkılmış, uzun süre hasta yatmışım. Bu arada sayıklamışım-
dır da mutlaka, ama usturuplu sayıklamış olacağım. Çün-
kü kimse kızlık muayenesi filan yaptırmayı akıl etmedi.
Belki akıllarına geldi ama, rezaletten korktular. Levent'in
Amerika'ya gitmesi de engellenmediğine göre, dilim çö-
zülmemiş. Hastalığım hafiflemeye yüz tuttuğunda kork-
maya başladım. Herkes neler olduğunu soruyordu bana
ve ben, gerçeği anlatamayacağımı biliyordum. Son olan-
lardan kimi suçlarsa suçlasınlar, daha önce olup biten-
lerden *beni* suçlayacaklardı. Kabahat hep kızlardadır!.. Bir
hikâye uydurdum. Güya o gün bir adamın bir başka ada-
mı bıçakladığını görmüşüm, sonra eli bıçaklı adam benim
peşime düşmüş. Ben kaçmışım, o kovalamış, ben kaçmı-
şım, o kovalamış. Bu arada kaç kez tökezleyip oramı bu-
ramı sıyırılmışım, kanatmışım... Nasıl becerdimse, caddeye
ulaşmayı başarmışım. Tam da bir otobüs geçiyormuş,
kendimi otobüse atmışım, adam yetişememiş. Çocukça
bir senaryo, anlayacağın. Ama inandılar ya da inanmış gi-
bi göründüler. Olay kapandı.”

Derin bir nefes alıyoruz karşılıklı. Nedense?

Birden, beklenmedik bir hareketle yerinden kalkıyor,
odanın içinde dolaşmaya başlıyor. Üşümüş gibi kollarını
ovuşturuyor.

“Böyle bir durumda, insan her şeyden önce kendi ca-
nını kurtarmaya çalışıyor. Unutma, çabalarım büyük ölçü-
de başarılı oldu. Olayı hiçbir zaman bilincimden sileme-
dim tabii. Bilinçaltına itilemeyecek kadar somuttu, bes-
belli. Ama, bir süre sonra, olanları her an düşünmekten
kurtuldum. Gene de, gerçek bir kurtuluş değil... Dedim
ya, artık başka birisin. Hayatta karşılaştığın insanlara in-
sanca yaklaşma olanağını yitirmişsin. Belki farkında değil-
sin henüz ama, herkese, her şeye dikkatle ve umutsuzca

yaklaşıyorsun. Yıllar geçiyor. Bir sürü başka adamla sevişiyorsun. Bazılarını sevdiğine bile inandırabiliyorsun kendini. Evleniyorsun, normal kadınlar gibi davrandığını sanıyorsun. Ama olmuyor... Eninde sonunda... Güven duygusu tümüyle yok olmuş içinde, anlıyor musun? En sevdiğini sandığın kişiyle bile hiçbir zaman insanca ilişkiler kuramıyorsun. Sonunda, hepsinden nefret ettiğini kavırıyorsun.” Bir an susup derin bir soluk alıyor. “Öç almak o zaman geldi aklıma işte, yıllar sonra. Aslolan öç almak bile değildi belki. Onu öldürürsem nefretten kurtulacağımı ummuştum.”

“Kurtuldun mu?” diye fısıldıyorum. Bu sorunun yanıtı çok önemli benim için.

“Evet,” diyor, sanki ferahlamış gibi. “Hem de Levent ölmeden önce... Romanda çektiği eziyetleri izledikçe, korkularını, çabalamalarını, aptalca iddialarını okudukça yüreğim yağ bağılıyordu.” Yüzü gülüyor, kaşlar kalkıyor... Eski-den tanıdığım o alaycı anlam... “O, ıkınıp sıkındıkça, türlü telaşlar, kaygılar içinde kıvrandıkça, beceriksiz erkekliğiyle övündükçe, beni elde etmek konusunda geri zekâlı umutlara kapıldıkça... dalga geçiyordum onunla, parmağımın ucunda oynatıyordum. Sonra Yeşim’e tutulduğunda...”

Kahkahayı basıyor burada. “Kız onu adam yerine bile koymuyordu, ta en başından çıkmıştı ne derin bir ahmak olduğunu... İçimdeki nefret yavaş yavaş eridi. Bir ara onu öldürmekten vazgeçecek gibi oldum. Cinayetin işlenmesini bu kadar uzatmamın nedeni buydu, sanıyorum.”

Pencerenin önünde duruyor. Epeyce bir süre sessiz kalıyor. Kaşları çatıldı bu kez. Dalgın dalgın yeniden başladığında konuşmaya, benim orada olduğumu unutup unutmadığını merak ediyorum.

“Öyle, görüldüğü kadar kolay değil. Yaratmak gibi bir

şey, yok etmek... Yani, süreç aynı. Önce kararı vermek, göze almak, sonra nasılinı düşünüp tasarlamak, sonra uygulamak... sonra da nedenlerini araştırmak – ya da araştırmamak... Aradaki tek fark: umut...suzluk! Yaratmak, umudu içeriyor, yok etmek ise kesin bir umut kesışı... Öldürmek=Umut kesmek... İnsanı yıldırın da bu. Öldürmeye karar vermek. Öldürmeyi göze almak. Çok zor. Öte yandan yaratmak..." Silkiniyor, dalgınlığını atveriyor üstünden. Gözümün içine bakarak gülümsüyor. Evet, burada olduğumun farkında. "...Sonunda, romanı yazıp bitirmek, onu öldürmekten çok daha büyük önem taşıyordu. Ama, işe bak ki, bu özel durumda, yaratmak, yok etmeyi de içeriyordu! Anlayacağın, onu eski ve şiddetini yitirmiş bir nefret yüzünden değil, romanı ilerletmek için öldürdüm. Ondan sonraki cinayetler, ilkinin saklamak için miydi?.." Bir de omzunu silkip dudağını bükmez mi? "...Öldürmeye alışmışlığımdan mı? Yoksa, yalnızca romanın akışı gereği mi, bilemiyorum."

Biraz önce müthiş sarsılmıştım. Fena halde acımıştım ona. Küçük yaşta başına gelenlerin yaşamını altüst etmişliğini düşünerek, Levent'i öldürmeye hakkı olduğunu kabul etmiştim. Oysa şu anda, karşımdaki kadın, o korkunç çocukluk anısının yerini, 'iyi bir roman yazma' çabasının aldığını, inanılmaz bir soğukkanlılıkla açıklıyor bana. Ona bakarken hakarken, yirmi sekiz yıl önce olup bitmiş bir olay yüzünden üç, belki dört, Yıldız'ı da sayarsak beş kişiyi öldürebilmiş birinin hiç de acınacak durumda olmadığı gerçeği dank ediyor kafama.

Üstelik, anlattığı hikâyeye doğru mu bakalım? Hiç durmadan yalan söyleyen bir kadın bu.

"Sen de bayağ iyisin," diyerek sürdürüyor. "Yani, Lâmia'ya ulaşabileceğine, onun önemli biri olduğunu anlaya-

bileceğine hiç ihtimal vermedim. Bir matematik bilgini... Karıda kızda gözü olmayan mazbut bir adam... Cinsellikten uzak... Yıllardır eli kadın eline değmemiş... Katil olarak Yıldız ile yetineceğinden emindim. Matematikçiliğin... Masum görünüşün... Yıllar öncesinin Levent'ini çağıştırdı bana belki. İnsan, yanılglarını tekrarlıyor, ne garip!"

Yalandan içini çekiyor.

"Yıldız'ı seçmek nerden aklına geldi?"

Kendisinden başka herkesi, her şeyi küçümseyen bir anlam beliriyor yüzünde. "Levent'e âşık olacak kadar aptal başka birini bulamazdım. Hem de o yaşta!.. Ayrıca, pis herifi, kırkına merdiven dayamış bir *bakire*yle uğraştırmak çok hoşuma gitti. On iki yaşındaki kızları bozmak kadar kolay değil tabii – keyifli hiç değil!"

Sesine yeniden egemen olan acılık, anlattığı öykünün doğruluğu konusunda umut verici... Böyle bir durumda umuttan söz edilebilirse eğer...

"Levent'in canı cehenneme," diyorum.

"Mutlaka ordadır," diye dişlerini gıcırdatıyor.

Hani nefretten kurtulmuştu? Tabii, rol yapıyor olabilir.

"Onun ölmeyi hak ettiğini kabul etsek bile, Yıldız'a hiç mi acımadın?"

"Hayır," diyor soğuk soğuk. "Ömrümde kendime bile acımamışım ben, o salağa mı acıyacağım? Hem, bomboş hayatına biraz heyecan kattım. Fena mı?" Duraklıyor bir an. Az bir üzüntü mü duyuyor? "Yeşim'e yazık oldu tabii..."

Damarlarımdaki kanın donduğunu hissediyorum. Yazık oldu... Hepsi bu kadar mı?

"Gerçi, bir sürü şeyden bıkmıştı," diyerek yeniden söze başladığında bakışları düşünceli mi, hesaplı mı? "Yaşamının anlamsızlığından yakınıyordu. İntiharı bile düşün-

yordu. Savaşmayı göze alamadı. Uğruna savaşılacak bir şeyler olduğuna inanmıyordu çünkü. İnsanlar nasıl da dayanıksız olabiliyor...” Derin derin içini çektikten sonra, “Oysa bana yıllar önce yazık olmuştu... Ta ufacıkken,” diye ekliyor: “Yirmi sekiz yıl önce öldürdüler beni. Bir ara sen de fark eder gibi oldun. Cinayetini yirmi sekiz yıl önce işlendiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?”

Dayanamayıp yerimden fırlıyorum. Önüne dikiliyorum. Onu omuzlarından kavrayıp sarsıyorum hatta. Nasıl da bana yakışmayacak, yaşamımın hiçbir ânına uymayacak bir davranış! Ama işte, ipin ucunu kaçırdım. Onunla da, romanla da, kendimle de ne yapacağımı şaşırdım. O, başından beri planlı davrandı hiç değilse. Benimse planlarım bozuldu. Hatta yok oldu. Elimde hiçbir formül kalmadı.

“Sana hiçbir zaman yazık olmamış!” diye haykırıyorum. “Yirmi sekiz yıl önce cinayete kurban gittiğin yalan... ya da özentisi. Ama hiç yakıştıramıyorsun! Her şeyin üstesinden gelmişsin işte. Ünlü bir yazarısın, üç defa evlenip boşanmışsın, evlenmediğin halde perişan ettiğin adamların sayısını bir tek Allah biliyor. Üstelik, onca insan öldürdün...”

“Bütün bunları yapmak zorunda kalmak, gene de dayanmak, kolay mı sence? Ya da, acıklı değil mi? Herkes beni bir şey sanıyor, sen bile! Oysa, çok fena canı yanmış bir çocuktan başka bir şey değilim.”

İnanılmayacak kadar masum bakışlarına kanmayacağım!

“O çocuğun canı çok yanmıştır, eminim. Ama sen onun acısını çoktan çıkardın... Tabii, anlattığın masalın aslı varsa...”

Sert bir hareketle -belki de bir tekvando oyunudur- kollarını iki yana savurarak omuzlarını ellerimden kurtarıyor. Birkaç adım gerileyerek uzaklaşıyor benden ve kötü kötü bakıyor.

“İnanmıyor musun?”

“İnansam da, inanmasam da, katil sensin!”

“Doğru,” diyor dünyanın -ya da topun- yuvarlak olduğunu açıklayan birinin karşısında takınabileceği tavırla. “Ama, bir yandan da... olayın güzelliğini anlamıyor musun? Kuşku-landığın bütün kadınlar öldürebilirdi Levent’i. Hepsinin adına ben öldürdümse, katil neden onlar değil de ben olayım?”

Tamamıyla yersiz bir soru değil, matematikte *n* yok mudur? *N*, herhangi bir sayı olabilir.

“Öteki cinayetler olmasaydı,” diyorum kararsız bir sesle.

“Peki, ne yapacaksın? Beni ele verecek misin?”

Arkamı dönüyorum. Bu kez *ben* uzaklaşıyorum ondan. Peşimden gelsin bakalım. “Birtakım şartlara bağlı.”

Peşimden gelmiyor elbette. Onu kolayca alt edebileceğime inanmıyordum zaten.

“Neymiş o şartlar?” diye uzaktan soruyor.

Sözlerimin -gözlerimin- etkisini ayarlayabilmek için yeniden ona dönmek zorundayım. Şu romanın yönetimini bir türlü ele alamadım.

Ellerini beline değilse bile kalçalarının biraz üstüne koymuş. Sırtında o rengi belirsiz, kesimi biçimsiz eşofman takımı... Suratı asık... Ve kesinlikle on yedi yaşındaki kadar güzel değil... Söylemek üzere olduğum sözleri gerçekten söylemek isteyip istemediğimi bilmiyorum o an. Yol yakinken paçayı kurtarsam mı?

“Evlen benimle, unutalım bütün bunları,” dediğim anda pişmanım.

Gülmeye başlıyor: “Deli misin sen? Yoksa sarhoş mu oldun sabah sabah?”

İyice rezil olmamak için ben de katılıyorum ona.

Bir süre karşılıklı gülüşüyoruz.

Sonra, biri işaret vermiş gibi (yukarda Allah mı var,

yoksa?) ikimiz aynı anda susuyoruz. Şaşkın şaşkın bakıyoruz birbirimize.

“Evlenmek mi dedin?”

“Ağzımdan kaçtı bir kere.”

“Sözünü hemen geri al, çarpılırsın.”

Sanki otuz saniye önce pişmanlık duyan ben değilmişim gibi, “Benimle evlenirsen seni ele vermem,” diyorum. “Romani da istediğin gibi bitirebilirsin.”

Gözlerini kısıyor. “Yani, cinayetleri Yıldız’ın üstüne mi yıkacağız?” diye soruyor, vicdansızlığıma inanamıyormuşçasına.

“Sen öyle istemiyor muydun?”

“Bilmem ki,” diyor kararsızca. Elini saçlarının arasında gezdiriyor. Saçları zaten dağınık, dolayısıyla pek önemli bir jest değil bu. Gene de kızıyorum. Ben onu kurtarmak için neleri göze aldıktan sonra, bu hâlâ nazlanıyor. “Yani, madem ki eski gerçekler ortaya çıkacak... Levent’i öldürmeye yerden göğe hakkım olduğunu kabul etmeyecek bir ağır ceza yargıcı düşünemiyorum.”

“Ya öteki cinayetler?..”

“Onları da... Beni kurtarmak için sen işlemişsin mesela,” diyor, çocuksu şakasını ana-babasının konuklarına yutturmuş cici bir kız çocuğu havasına bürünerek.

Bu kadını şu anda öldürmezsem, hiçbir zaman öldüremeyeceğim.

“Seninle baş edilemez ki...”

“Baş etmeyi düşünmen hata... Senin gibi şişman bir matematik hocası...”

“Profesörüm ben! Ayrıca, son altı ayda on beş kilo zayıfladım.”

“Biraz daha dişini sıksan, beni bile...” Muzır muzır gülüyor.

“Hiç merakın olmasın, yapacağım o dediğini – ya da demediğini.”

“Tamam, tamam,” derken keyfi yerine gelmiş gibi. “Bir sefer olabilir. Canımı kurtarmak için... Ama evlenme hikâyesini unut!”

“O zaman, sen de bu romanı unut!”

Onu polise teslim etmek yerine romanını elinden almak gibi bir tehdit savuracak kadar (onu ancak böylesine bir gözdağının etkileyeceğini bilecek kadar) akli başında kalmış bir erkek olmanın gururunu yaşadığını itiraf etmeliyim. Ama elini şöyle bir uzatıp yanağımı okşasaydı, her şeyden vazgeçebilirdim.

Yapar mı? Öyle bir zayıflık (ya da kadınlık) gösterisine başvurabilir mi, böylesine azılı bir katil – ya da yazar?

Gerçi gülümsüyor. Benim yanağımı değilse bile, kendi yanağını okşuyor: “Üç ya da dört kişiyi öldürmüş bir kadınla evlenmeyi nasıl göze alabiliyorsun – hele hayatımın en önemli sırlarına ermiş bir erkek olarak?”

Güzel bir soru. Daha önce birçok kez aklıma gelmiş olmasına karşın, onun ağzından duyduğumda bir sürü anlam kazanan bir soru.

“Şimdiye kadar hiçbir kocanı öldürmemiş olman dikkatimi çekti,” diyorum, dikkatini dağıtmayı başarabileceğimi umarak. “Yani, sen planlı cinayetler işliyorsun – ya da işledin. Planın gerçekleşti. Artık uluorta kimseyi öldürmezsin.”

“Planımı bozmaya kalkan birini, gözümü kırpmadan temizlerim,” derken, Mike Hammer’in yaratıcısıymışçasına sırtıyor.

Bu lafları ciddiye almamakla hata mı ediyorum?

“Madem bunca adam öldürdüm, neden senin canına kıymayayım?” diye sorduğunda, ikimizin de bakışları -ne-

dense?- bakır tepsinin üstünde duran, yarı yarıya boşalmış ikinci Cutty Sark şişesine çevriliyor. Ve ikimiz birden gülmeye başlıyoruz.

“Zehirleyemezsin beni, hemen yakalanırsın,” diyorum.

“Tam tersine. Hiç yakalanmam. Ama çok kolay olur böylesi. Romana yakışmaz,” diyor.

Bir kez daha gülüşüyoruz karşılıklı.

Basit bir cinayet romanıydı. Önce tragedyaya, şimdi de komedyaya dönüştü.

Bundan böyle ikimiz de zor durumdayız.

“Romanı elimden almaya çalıştığını çok iyi biliyorum.”

Ömründe hiç kimseye, Levent’e bile, bunca kötü bakmadığını hissediyorum birden. Fena halde gururlanıyordum.

“Anlaşabiliriz,” diyorum.

Galiba kendime fazlaca güvenerek sırttım.

Keşke sırtmasaydım, çünkü çok kızdı.

“Ne anlaşması,” diye bağırıyor. “Ne diye evleneyim seninle? Akıldan zorum mu var?”

Bu gibi çelişkilere düşmesi ne hoş!

“Sen bilirsin tabii,” derken gülümsemeyi bile başanyorum. “Elinde... önünde pek fazla bir seçenek yok.”

“Oysa, senin var...” Düşünceli düşünceli kaşlarını çatıyor, başını iki yana sallayarak gözlerini gözlerime dikeyyor. “Her şeyi oluruna bırakabilirsin – romanımı da bana... Eski sakın yaşamına dön. Matematik formülleri... Gazetelerde okuyup uzaktan çözdüğün cinayetler... Yüreğini kıpırdatmayan, cinselliğini kabartmayan öğrencilerin... İhtişamdan uzak zenginliğin... bu romana katıldığını bile unutabilirsin.” Birden, eskiciyle pazarlık eden bir ev kadını kurnazlığıyla eğiliyor bana doğru. “Her şeyi unutursan eğer, Yasemin’i seninle yatmaya ikna edebilirim. Söz!”

“Kurtarmaz abla,” diyerek eskiciliği benimsiyorum. İnat bu ya...

“Her an seni öldürmeyi kollayan bir kadınla, hep korku ve kuşku içinde mi geçireceksin ömrünü?”

“İyi bildin. Bugüne dek rahat ve tembel bir yaşam sürdürdüm. Artık hayatımda heyecan istiyorum. Roman kahramanlarının değişime uğraması gerekmez mi? Her şey başladığı gibi bitecek olsa, ne diye okusun millet bu kitabı? Ben, ilk sayfalardan yana çok değiştim mesela...”

“Aptallaştın belki. Benimle hayat hiç de kolay değildir, inan.” Ve gözlerini kısarak son bir gözdağı ekliyor: “Çok uzun da sürmeyebilir.”

“Seninle çok havalı bir ikili oluşturabiliriz. Bundan sonraki romanlarını da birlikte yazarız. Yardımcı olurum sana. Akıl akıldan üstündür, derler.”

“Sinirlendirme beni akşam akşam.”

“Öğlen vakti, demek istedin herhalde. Bu tür küçük yanlışlarını düzeltebilecek bir yerde olmak bile yeter bana,” diyorum, alçakgönüllülüğümün onu yumuşatacağını umarak.

Ne boş bir umut! Bunun gibi muzır bir kadın yumuşar mı hiç? İnsanı oracıkta öldürmek yolunu seçer bu gibiler.

Nitekim, “Seni şuracıkta öldürmediğime şükret,” diyor.

“Bunu yapamayacağını biraz önce saptamamış mıydık?”

“Allah cezanı versin! Ne istiyorsun?”

“Seni!”

Hâlâ inanamıyormuş gibi bakıyor bana.

“Görüyorsun ya, cezama çoktan razıyım,” dedim.

Güldü. “Cezayı hak etmediğin de söylenemez.”

“Bak, gene yanlış sözcük kullandın. Ben olmasam ne yapardın, merak ediyorum. Cezayı değil, ödülü hak ettim!”

“Nasıl yani?”

“Bu roman, benim istediğimi gibi bitecek. Ya benimle evleneceksin ya da...”

Sözümü kesmesine gerek kalmaması için susuyorum.

Sessizlik birkaç dakika uzadıktan sonra soruyor: “Ya da?..”

“Haydar Bilir benimle çalışmaya alıştı. Bu müthiş cinayetlinin çözümünü eline tutuşturduğumu da düşün... Artık her dediğimi Allah kelamı olarak kabul eder. Günü geldiğinde, ünlü yazarlarımızdan birinin esrarengiz ölümünün *intihar* olduğuna kolaylıkla ikna edebilirim onu.”

“Seni pis matematikçi!”

Çok uzun bir süre... belki de sonsuza dek... pis pis bakışıyoruz.

21 Kasım 1988